

Đến phủ Khai Phong làm nhân viên công vụ

Tập 3B

Đến phủ Khai Phong làm nhân viên công vụ (Tập 3B)

Tác giả: Âu Dương Mặc Tâm

Dịch giả: Trần Thúy Hiền

Kích thước: 14.5 x 20.5 cm

Số trang: 388

Ngày xuất bản: 22 - 3 - 2014

Giá bìa: 92.000 d

Công ty phát hành: Bách Việt

Nhà xuất bản: NXB Thời Đại

Chup pic: shimizu_chan86

Type

sagelc91: 1-3 nm2905: 4-6 cherryhb21: 7-9 m2upekho: 10-hết

Beta: intheend

Làm ebook: Dâu Lê

Nguồn: luv-ebook.com

Ebook: http://www.dtv-ebook.com

Giới thiệu

Một cô nàng mắt nhỏ mày rậm, lưng rắn eo chuột, ham tiền háo sắc, tham sống sợ chết, chính là Kim Kiền, một cô nàng chẳng được cái nết gì hết. Bạn cho rằng cô ấy sẽ chẳng được tích sự gì, sẽ chẳng ai thèm ngó ngàng đến???!!! No, no, no, nhầm rồi. Ngược lai cô ấy rất được "tích sự", cô ấy lại còn được một chàng trai siêu siêu cấp điển trai để mắt đến. Chàng trai này phải nói là tài giỏi vô cùng, võ công cái thế, người gặp người yêu, hoa gặp hoa nở, đó chính là Triển Chiêu, Ngự tiền tứ phẩm đới đao hộ vệ, Ngự Miêu đi theo phò tá Bao đại nhân. Ngạc nhiên chưa? Rốt cuộc thì chuyện là như thế nào?

Nhất Chi Mai quay người đi lên trước, vừa đi vừa lẩm bẩm: "Hoàng lịch có ghi, hôm nay không thích hợp để xuất hành, quả nhiên, quả nhiên..."

Bạch Ngọc Đường vỗ phạch một cái mở quạt ra, thong thả đi theo sau Nhất Chi Mai: "Người của Khai Phong phủ, quả nhiên thâm tàng bất lộ, không giống bình thường".

Kim Kiền, một cô gái của thế kỉ 21, không những không xinh đẹp mà trông lại chẳng khác gì nam nhi, mắt nhỏ, mình dây, gương mặt chẳng có nét gì nổi trội cả. Đã vậy tính tình còn ở dưới mức bình thường, đã ham tiền lại háo sắc, nhát chết nhưng mê giai, chỉ cần thấy giai đẹp là mắt sáng như đèn pha. Có thể nói, Kim Kiền chính là một cô gái hết sức, hết sức tầm thường, cũng giống như cái tên Kim Kiền của cô vậy. ("Kim Kiền" nghĩa là quỳ gối trước đồng tiền.)

Vì hám tiền mà Kim Kiền đồng ý làm "vật

thí nghiệm" cho cỗ máy xuyên không của một nhà khoa học, ngờ đâu cô thật sự xuyên không về quá khứ, rơi xuống đúng đầu hai nhân vật "tai tiếng" trong giang hồ là Y Tiên và Độc Thánh. Nhờ cơ duyên kỳ ngộ trên trời rơi xuống này mà Kim Kiền được hai vị Y Tiên và Độc Thánh nhận làm đệ tử, truyền cho cách chữa bệnh dùng độc. Sau những ngày tháng bị "nhồi nhét" vô số các phương thức hại người (và cứu người), cuối cùng cũng đến ngày nàng "thành tài" và bị đá ra chốn giang hồ.

Nàng cải trang nam nhi, vào Khai Phong phủ làm bộ khoái, cấp dưới của Triển Chiêu, giúp Bao đại nhân phá án và gây ra hàng loạt các tình huống dở khóc dở cười...

Một Bao đại nhân liêm khiết chính trực, một Công Tôn Sách đa mưu túc trí, "gian xảo" vô cùng, một Ngự Miêu Triển Chiêu đẹp trai ngời ngời, nghĩa khí đầy mình, là "Idol" của cả thành Biện Lương, một Kim Kiền miệng lưỡi dẻo quẹo, chuyên gia nịnh bợ, ham tiền, háo sắc, mê giai đẹp... tất cả kết hợp với nhau trong một Khai Phong Phủ gần gũi, ấm áp và... thật hơn là những câu chuyện truyền kì được người đời ca tụng.

Âu Dương Mặc Tâm, họ Vương, là vua của các loại hố, là một sinh vật hơi thừa tế bào gian tà. Thường ngày rất ngoan ngoãn viết văn, chủ yếu là thể loại hài hước, văn phong vui nhộn, dí dỏm khiến người đọc cười đau bụng. Tốc độ

viết thì... mọi người biết rồi đấy, bởi thế nên rất được bạn đọc "yêu thương".

Thời gian sinh vật này xuất hiện chẳng bao giờ cố định và đến giờ vẫn chưa có quy luật nào. Nghe đồn sinh vật này xuất thân từ sao Thiên Lang, lúc rơi xuống địa cầu đã tạo nên một cái hố rất lớn, độ sâu đến giờ vẫn chưa ai đo được. Số lượng quần chúng đến bên hố hóng chuyện tự trượt chân vào, bị người khác kéo vào, đẩy vào nhiều không đếm hết, bên dưới vọng lên tiếng kêu thảm thiết không thôi.

Mục lục

 $\underline{\text{Ngũ thử náo Đông Kinh}}$ $\underline{\text{Hồi một}}$

<u>Hồi hai</u>

Hồi ba

Hồi bốn

<u>Hồi năm</u>

Hồi sáu

Hồi bảy

Hồi tám

Hồi chín

Hồi mười

Ngoại truyện: Lễ Thất Tịch của Khai Phong phủ

Ngoại truyên: Cái Tết khó khăn nhất trong lịch sử Khai Phong Phủ

Ngũ thử náo Đông Kinh

Hồi một

Phụng thánh lệnh nhập cung trực

Tử Vân điện ma quái lộng hành.

Nhà ăn của Khai Phong phủ nằm ở tây nam viện trong phủ nha Khai Phong, bên cạnh Tam ban viện, chính là nơi để chúng nha dịch Tam ban thưởng dụng bữa cơm, mỗi sáng, trưa, chiều đều nghỉ ngơi ăn cơm tại đây, nơi này đều là bóng người đi đi lại lại, huyên náo không thôi.

Đặc biệt là đến bữa cơm chiều lúc hoàng hôn, nhà ăn lại càng náo nhiệt.

Ngoại trừ Tứ đại hiệu úy, Triển đại nhân, Công Tôn tiên sinh theo hầu bên canh Bao đai nhân dùng bữa tai Phu Tử viện ra, thì những bổ khoái tuần phố, tạp dich quét don, tráng đinh của Khoái ban trong Khai Phong phủ đều tề tựu về đây trong khoảng thời gian này, vừa ăn cơm vừa nói chuyên, kể về những sư kiên mới mẻ đã gặp trong suốt một ngày, hàn huyên vô cùng thích v.

Lại nói đến một bàn kê cạnh cửa, bởi vì hướng gió tốt, cảnh sắc khiến người ta sảng khoái vui vẻ, cho nên tất nhiên trở thành vị trí chuyên biệt dành cho mấy vị đầu lĩnh có uy tín của các ban trong Khai Phong phủ ngồi.

Ngồi ở vi trí chủ toa chính là một vi có khuôn mặt đầy những râu là râu, trông hơi phát tướng, mỗi khi cất tiếng là oang oang như lệnh vỡ, đó chính là Bành Quy Hải, ban đầu của Tam ban; ngồi phía tay trái Bành Quy Hải là một người cao cao gầy gầy, mặt vàng mắt nhỏ, chính là Hoàng Tề ban đầu của Tao ban; vi ngồi phía tay phải kia thân hình tráng kiên, là một hán tử mặt đen mắt hổ, Lý Thiệu, ban đầu của Khoái ban; còn vi ngồi bên canh Lý Thiêu, thân hình vam vỡ, khuôn mặt ngăm đen, mỗi khi khoát tay, duỗi chân đều có thể nghe được tiếng rắc rắc của những lóng xương ca vào nhau,

người này, chính là Phùng Thiên, ban đầu

lại là một lão đầu tuổi cũng gần năm mươi, râu tóc đều điểm sương, tinh thần sáng láng minh mẫn, đó chính là Mạnh Nhạc, lao đầu của lao Khai Phong phủ.

của Tráng ban. Mà vị ngồi gần cửa nhất

Mấy người họ ngồi quây quần bên một cái bàn, bất luận khí thế hay khí phái đều hơn các bàn khác một bậc, đến cả những vấn đề mà họ đàm luận cũng cao thâm hơn nhiều so với các bàn khác.

Chủ đề đàm luận của chúng bổ khoái nha dịch, không phải là hôm nay lại bắt được bao nhiều tên trộm đạo lớn nhỏ, thì là chợ ở Cửa Nam thành lại có gánh hát, tạp kỹ như thế nào tới hay hôm nay các

cô nương của "Y Thúy lâu" lại có những chiêu trò gì mới.

Còn chủ đề đàm luận của mấy người này lại chính là chuyện đại sự triều đình, những công việc có liên quan mật thiết đến các kế hoạch lâu dài của Khai Phong phủ.

Chẳng hạn như, thức ăn vừa được dọn lên bàn, Phùng Thiên, ban đầu của Tráng ban đã không nhịn được mở miệng hỏi:

"Bành ban đầu, mấy hôm nay trong triều có chuyện lớn nào xảy ra không?" xao dây sóng một phen, phảm là những đại thần vẫn thường qua lại mật thiết với Lưu hậu ai nấy đều cảm thấy bất an, rất sơ Lưu hâu ngã ngưa, Hoàng thương liền túm lấy ho khai đao. Nhưng hơn nửa tháng đã trôi qua mà vẫn không có đông tĩnh gì, những đại thần này cũng an tâm hơn, mấy ngày nay trên triều lai rất vên ôn" "Vây thì tốt", Hoàng Tề, ban đầu Tao ban cũng tiếp lời, "Chỉ mong trên triều

không có chuyện gì, Bao đại nhân cũng

"Cũng không có chuyện lớn gì", Bành ban đầu gắp một miếng cải xanh đưa lên miệng, đáp, "Vụ án Li miêu hoán thái tử nửa tháng trước đã làm triều đình xôn yên tâm, các huynh đệ chúng ta cũng có những ngày tháng yên lành".

"Vị tất đã như vậy", Lý Thiệu, ban

đầu Khoái ban nhíu mày nói, "Tôi vừa thấy người trong cung tuyên Triển đại nhân nhập cung, nghe nói trong cung xảy ra chuyện lạ".

Những lời này vừa thốt ra, mấy người trong bàn đều hào hứng cả lên, không khỏi rướn người lên, gấp giọng hỏi:

"Chuyện lạ ư?"

Lý ban đầu chớp chớp mắt, cả người

kể: "Tôi là nghe Trương hiệu úy nói, cụ thể sự việc thế nào, tôi cũng không rõ...".

cũng ghé sát về phía trước, thấp giọng

Mấy người họ rất kinh ngạc, đưa mắt nhìn nhau, "Chuyện lạ năm nay cũng thật không ít...".

Nói đến đây, Phùng Thiên tựa như nhớ ra chuyện gì đó, sắc mặt hơi trầm xuống, nói: "Nói đến mới nhớ, mấy ngày nay sao tôi thấy Kim hiệu úy cũng rất kỳ quái, hình như có chút không thích hợp lắm hay sao đó?".

"Ò? Thế nào mà không thích hợp?",

"Chính là... haizzz, tôi cũng không

Bành ban đầu nghi hoặc hỏi.

biết nói sao nữa, chỉ là không thích hợp", Phùng ban đầu nghiêng nghiêng đầu đáp.

"Có phải là mặt mày trắng bệch, quầng mắt đen kịt, hai mắt lạc thần, chân đi không có lực, cổ tay run run phải không?", Mạnh lao đầu đột nhiên tiếp lời.

"Chính thế, chính là bộ dạng như vậy!", Phùng ban đầu vỗ trán, nhìn Lao đầu Mạnh Nhạc với vẻ kính nể. "Mạnh lao đầu, ông cả ngày từ sáng đến tối đều ở trong đại lao, sao lại biết rõ ràng

Mạnh lao đầu khẽ mim cười, giơ ngón

những chuyên ở bên ngoài như vây?"

tay lên chỉ ra ngoài cửa nói: "Bởi vì tôi tận mắt thấy rõ".

Mọi người nhìn theo hướng ngón tay của Mạnh lao đầu, liền thấy một người vận quan phục hiệu úy màu đỏ đen đang nheo đôi mắt nhỏ được tô điểm bởi hai quầng mắt đen sì, bưng một bát cơm to, thân hình gầy nhỏ cứ chao đảo không ngừng, đi được một bước lại lảo đảo ba bước, chính là Kim Kiền, Tòng hiệu úy luc phẩm.

Đừng thấy cả người Kim Kiền không

"Kim hiệu úy?!", mấy người họ kinh ngạc đồng thời hô lên, "Cậu hẳn phải ở trong Phu Tử viện dùng cơm cùng đại nhân chứ, vì sao lại tới đây?".

"Suyt, suyt...", Kim Kiền đảo đôi mắt

nhỏ một cái, giơ một ngón tay lên, hạ giọng nói: "Đừng làm ồn, đừng làm ồn,

chảy ra.

vững, tựa như một trận gió thối qua cũng có thể làm Kim Kiền ngã xuống mà nhằm, công phu dưới chân lại chẳng mảy may suy giảm, chỉ vèo vèo mấy bước đã xông vào nhà ăn, chen lên đặt mông ngồi xuống vị trí cạnh Mạnh lao đầu, không thở gấp cũng chẳng có giọt mồ hôi nào

đâu...".
"Hả?", mọi người lại càng không hiểu, đều nhìn chằm chằm vào Kim Kiền.
"Ăn cơm, ăn cơm...", Kim Kiền nhìn xung quanh một lượt, tiếp tục hạ giọng nói.

"À...", mọi người gật gật đầu, nhìn nhau, không nói gì nữa, cùng cúi đầu và

ăn cơm.

vất vả lắm tôi mới nhân lúc con mèo kia... khụ, nhân lúc người khác không để ý mà chuồn ra đây, cứ ồn ào thế này nếu để con mèo kia... khụ khụ, để người khác phát hiện ra thì đại sự không hay

"Lạch cạch", một tiếng động lạ

Nhất thời trên bàn yên tĩnh hẳn.

thường vang lên.

Mọi người cùng dừng động tác và

cơm, nhìn nhau.

"Lach cach", lai là tiếng đông di

Mọi người cùng ngắng lên, đưa mắt

thường.

nhìn về phía phát ra âm thanh.

"Sặc, mẹ nó...", chỉ thấy Kim Kiền

giây lát, lại "lạch cạch, lạch cạch" hai tiếng rơi xuống bàn.

Hả?

Mọi người trợn mắt, Kim Kiền vừa chửi thể vừa lặp lại động tác lúc nãy, nhưng đôi đũa còn chưa chạm được đến

bên canh đĩa thì đã lai song song rơi

xuống bàn.

trong miệng làu bàu mắng chửi, lại nhặt hai chiếc đũa từ trên bàn lên, lựa một lúc lâu mới cầm đúng tư thế. Cánh tay vừa mới vươn ra vẻ như định gắp đĩa rau trước mặt thì ngón tay cầm đũa lại hệt như bị chuột rút, run rẩy không ngừng, đôi đũa trong tay Kim Kiền rung rung

"Kim hiệu úy, tay của cậu...", Bành ban đầu thật sự không nhìn tiếp được nữa, liền đưa tay gắp hai miếng rau cải vào bát Kim Kiền, hỏi, "Tay của Kim hiệu úy sao lai run dữ như vây? Lẽ nào

là bi thương sao?".

Kim Kiền thở dài một tiếng, run run đưa đôi đũa, gian nan vạn phần, đến bên miệng bát vừa và cơm vào miệng vừa nói: "Không có gì, không có gì, chỉ là sớm tối mấy ngày nay đều được Triển đại nhân chỉ điểm võ công, có hơi mệt mỏi mà thôi...".

Nhưng trong bụng thì thầm mắng: Con

bà nó, con mèo kia có phải là định rắp tâm cản trở mình không?

Hết giờ làm buổi chiều lai còn giám

sát mình luyện tập trung bình tấn, luyện đến độ hai chân mình mềm nhũn, bắp chân thì bị chuột rút... Mới bảnh mắt ra trời chưa sáng đã

phải đến thao trường luyện kiếm, lại cứ khăng khăng chọn một cây kiếm sắt nặng chết người để đùa bỡn mình, còn nói rất hay ho là để cho mình luyện lực cánh tay...

Có gì mà phải luyện chứ?

Tôi là một thiếu nữ yếu điệu thời hiện đại, lẽ nào phải luyện ra cơ bắp trên cánh tay mang thương hiệu Thủy thủ Popeye^[1] thì mới được? Quá mất mỹ quan kinh thành!

[1] Hay ở Việt Nam còn gọi là Thủy thủ Papai, là một nhân vật hoạt hình hư cấu được tạo ra bởi E. C. Segar. Năm 2002, TV Guide đã xếp Popeye vào danh sách "Năm mươi nhân vật hoạt hình vì đại nhất mọi thời đại".

Cơ tam đầu, cơ nhị đầu^[2] còn chưa luyện ra, đã dãn đến cơ thịt toàn thân mệt mỏi quá độ, nhức mỏi không chịu được, hiện giờ đến cầm đôi đũa còn không nổi, ăn bữa cơm cũng không yên...

[2] Cơ nhị đầu (biceps) là chỉ bắp tay (con chuột), cơ tam đầu (triceps) là phần đối diện ở phía dưới của bắp tay (gần nách).

Đáng ghét...

Mọi người nghe Kim Kiền nói xong, lúc này mới hiểu ra, không khỏi im lặng cúi đầu, vui vẻ hẳn lên.

Chỉ thấy Mạnh lao đầu khuôn mặt tràn ngập ý cười, vỗ vỗ vai Kim Kiền nói: "Kim Kiền này, công phu trên cánh tay cậu còn kém một chút, luyện nhiều cũng tốt".

Những người khác cũng gật đầu phụ

"Không sai không sai, nhìn Kim hiệu úy gầy yếu thế này, cánh tay lại chẳng có chút khí lực nào, sau này làm sao tróc nã

tội phạm đoạt tang vật đây? Phải theo Triển đại nhân học nhiều vào", đây chính là lời của Lý Thiêu, ban đầu Khoái ban.

hoa.

"Triển đại nhân bằng lòng chỉ điểm cho cậu, thực đúng là may mắn lắm đó!", đây là lời của Phùng Thiên, ban đầu Tráng ban.

"Kim hiệu úy, cậu cũng là nhân vật đi lên từ Tạo ban chúng ta, ngàn vạn lần đừng làm mất mặt Tạo ban đó, bình thời giáo vào!", đây là lời của Hoàng Tề, ban đầu Tạo ban. Bình tổng ban đầu nhìn khắp lượt, rất

phải năng hướng Triển đại nhân xin chỉ

có uy tín gật đầu tổng kết: "Kim hiệu úy, Triển đại nhân là nhân vật nổi danh trên giang hồ, ngài ấy nếu bằng lòng chỉ điểm cho cậu một hai phần, thì đó cũng là phúc khí phải tu ba kiếp mới có được đó!".

Kết lại điều cốt lõi nhất là: Triển đại nhân tốt lắm...

Hai điều cơ bản là: Triển đại nhân tuyệt vời lắm... Triển đại nhân không chê vào đâu được...

Kim Kiền nghe mà gân xanh trên trán nổi cả lên, tất cả những bưc tức, mêt mỏi, thiếu ngủ mấy ngày nay đều bùng nổ, đôi đũa cầm trong tay kêu "phụp" một tiếng cắm phập vào bát cơm nửa tấc, nhảy dựng lên, nổi trận lôi đình, "Con mèo đó hai tôi ăn không ngon, ngủ không yên, có muốn lén làm biếng cũng không được. Tôi và con mèo đó có mối hận đoạt giấc ngủ, nỗi oán hận ăn cơm rơi vãi, mối thù cướp thời gian rảnh, những thâm thù, đại hân đó sao có thể đôi trời

Hét một trận xong, Kim Kiền bỗng

chung, người thần cùng căm phẫn!".

Hå? Cái đám người này uống nhầm thuốc hay bi làm sao vây?

cả căn nhà ăn này...

cảm thấy đầu óc thư thái sáng láng hẳn, thở ra hít vào khoan khoái, tứ chi thoải mái, đến cả đôi mắt nhuốm màu mệt mỏi không chiu nổi của mấy ngày dồn lai thoắt cái cũng trở nên sáng trong hơn hẳn, nhìn vô cùng rõ ràng nét mặt trắng bệch kinh hãi của chúng nha dịch trong

Vì sao nét mặt cứ như là nhìn thấy ma thế?

đại, nhưng cũng chưa chỉ đích danh tên họ, cũng không phát ngôn ra từ nào tục tĩu cả, có chỗ nào đáng kinh ngạc đến thế đâu...

Mặc dù lời nói của mình có hơi hiện

... Hửm?

Gió lanh đâu ra vây? Lanh quá...

Kim Kiền không khỏi run lên.

Không ổn rồi, cứ theo kinh nghiệm phong phú của mình mà phán đoán, gió này nhất định không tầm thường.

Đây không phải gió lạnh, mà chính là sát khí...

Hơn nữa căn cứ vào sức hút của luồng sát khí đặc biệt này, vào cảm xúc nồng hậu và nội hàm phong phú của nó thì có dõi mắt cả cái thành Đông Kinh Biện Lương cũng chỉ có một người mới có bản lĩnh phát ra sát khí khiến lỗ tai người ta đau nhức như vậy... Hức... không hay rồi...

Không chỉ có Kim Kiền cảm thấy bồn chồn chân tay, mà cả phòng ăn cũng chẳng có ai dám động cựa dù chỉ là mảy may.

Cả phòng tĩnh lặng.

Kim Kiền không có động tĩnh, người phát ra sát khí phía sau cũng im lìm bất động.

Đột nhiên, trong đầu Kim Kiền lóe lên một tia sáng, lập tức ra quyết định, thình lình ngắng đầu lên, một tay đỡ ngực, một tay chống xuống bàn, cất giọng nói hệt như tiếng đỗ quyên thở than:

"Đã từng có một con mèo biết bắt chuột xuất hiện trước phòng mà tôi lại không biết quý trọng, cho đến khi lũ chuột hoành hành trong phòng, tôi mới hối hận khôn nguôi, chuyện đau khổ nhất

người này vừa nói ra, Kim Kiền hân hoan phát hiện, nét mặt của chúng nha dich phía trước đã biến thành sắc xanh lét.

Một tràng những lời lay động lòng

ngày mai..."

trong nhân gian cũng chỉ đến thế mà thôi... Nếu như ông trời ban cho tôi cơ hội gặp lại một lần nữa, nhất định tôi sẽ nói với con mèo đó ba chữ: Quay về đi. Nếu như có thêm một kỳ hạn để con mèo đó trở lại, thì tôi hy vọng... chính là

Mà luồng sát khí âm hàn phía sau

dường như cũng mãnh liệt hơn vài phần.

"Triển mỗ không biết thì ra Kim hiệu úy còn có sở thích nuôi mèo..."

Giọng nói vừa mạnh mẽ vừa lạnh băng, hệt như cây kem trong những ngày Tam cửu hàn thiên^[3].

[3] Ở Trung Quốc bắt đầu từ Đông chí, cứ chín ngày thì được gọi là "một cửu", tổng cộng có chín cửu, trong đó tam, tứ cửu là những ngày lạnh nhất.

Hức! Những phim truyền hình lúc tám giờ kia đều là lừa gạt người khác hết!

Lời thoại kinh điển, tình tiết cảm động lòng người cái khỉ gió gì, căn bản một chút công dụng cũng không có! Kim Kiền kéo kéo da mặt, khó khăn lắm mới chỉnh trang lại nét mặt, sau đó quay người, ngắng đầu ôm quyền, nặn ra một nụ cười, nói: "Triển đại nhân, ngài hẳn phải đang tiếp đãi công công truyền chỉ từ trong cung đến, sao lại trở về sớm như vậy...".

Chỉ thấy khuôn mặt tuấn tú của Triển Chiêu lạnh lẽo hẳn đi, đôi mắt sáng lấp lánh tia băng hàn, nhìn Kim Kiền nói: "Tựa hồ Kim hiệu úy không vui khi nhìn thấy Triển mỗ về sớm...".

Kim Kiền không khỏi rùng mình một cái, vội vàng nói: "Triển đại nhân nói

nha sớm một khắc thì đó là phúc của Khai Phong, là phúc của nha dịch, là phúc của đại nhân...".

Đôi mắt sáng của Triển Chiêu lóe lên, tiếp tục lạnh giọng nói: "Vậy sợ là Triển

đùa rồi, Triển đại nhân có thể trở về phủ

mỗ phải khiến Kim hiệu úy thất vọng rồi, Triển mỗ chỉ trở về trong chốc lát rồi phải quay lại cấm cung để trực ban".

đôi mắt nhỏ phát ra ánh sáng hy vọng: "Vậy đó là phúc của Hoàng thượng, phúc của cấm cung, phúc của thiên hạ...".

"Ô?", lòng Kim Kiền lập tức vui vẻ,

Đôi mày lưỡi mác khẽ động, lạnh

hoàng lệnh tới, đặc biệt yêu cầu Tòng hiệu úy lục phẩm Kim Kiền của phủ Khai Phong tối nay cùng nhập cung trực ban ở Tử Vân điện...".

giong tiếp tục: "Nhưng Triển mỗ phụng

"Éc!", Kim Kiền hệt như nuốt phải một con nhặng xanh nghẹn lại ở yết hầu, hồi lâu sau da mặt hơi giật giật, cúi đầu đáp, "Vậy thì đó chính là... phúc của Kim Kiền...".

"... Kim hiệu úy, theo Triển mỗ cùng nhập cung."

"... Thuộc hạ tuân lệnh."

đi một bước đảo ba bước theo Triển Chiêu đã rời đi được một lúc rồi, chúng nhân trong nhà ăn mới hoàn hồn trở lại.

Sau khi Kim Kiền đầu năng chân nhe,

không giống như vừa nãy trắng bệch, xanh xám mà lại là hai má đỏ hồng, mắt lấp lánh ánh sáng.

Có điều lúc này sắc mặt mọi người lại

"Huynh nhìn thấy không? Nhìn thấy không? Vừa rồi Triển đại nhân cười với tôi đấy!"

"Huynh nói loạn gì thế, rõ ràng là cười với tôi!"

- "Bậy bạ, phải là cười với tôi..."
- "Ai da, huynh nói xem Triển đại nhân khẽ cười, sao lại anh tuấn đến thế..."
- "Xem bộ dạng không có tiền đồ của huynh kìa, chẳng qua Triển đại nhân chỉ cười một cái thôi, có gì mà kinh ngạc thế?"
- "Huynh còn không biết xấu hổ mà chê tôi? Vừa rồi huynh cũng chẳng ngắn ra mà nhìn đấy sao?"
  - "Lượn khẩn trương, nói bậy bạ gì thế?"

Bành ban đầu nét mặt ngắn ngơ, hồi lâu sau mới chầm chậm cất tiếng: "Cái gì mà nuôi mèo, bắt chuột, sao tôi đến một câu cũng chẳng hiểu gì... Còn có, Triển đại nhân cười cái gì thế?".

Mấy vị ban đầu còn lại cũng không hiểu.

Chỉ có Mạnh lao đầu, đôi mắt lão luyện tinh minh nhìn thấu mọi sự lướt xung quanh một vòng, rồi thầm lắc đầu cười nói: "Ngư Miêu? Nuôi mèo... ha, theo như ta thấy, ngược lại giống như là mèo đang vòn chuột...".

Cái gì gọi là người gặp người thích, xe gặp xe chở, hoa gặp hoa nở...

Cái gì gọi là Nam hiệp Triển Chiêu nổi danh giang hồ...

đạo hộ vệ Triển đại nhân...

Tối nay rốt cuộc Kim Kiền đã được

Cái gì gọi là Ngư tiền tứ phẩm đới

Tối nay rốt cuộc Kim Kiền đã được mở mang kiến thức, cũng là mở rộng tầm mắt.

Hãy xem Triển đại nhân nhà người ta, tuy phải trực ban trường kỳ ở Khai đại nội hoàng cung, thì hệt như ngọn đèn pha trong đêm đen, dòng suối ngọt trong sa mạc, viên đường giữa đàn kiến, khiến kẻ khác cứ ào ào xông đến, chạy theo như vịt.

Xem xem từ lúc nhập cung đến giờ, trên đường có rất nhiều cấm quân binh sĩ

Phong phủ, rất ít khi lộ diện tại cấm cung, nhưng một khi đã xuất hiện trong

và hàng loạt tướng lĩnh đều trùng hợp hoặc ngẫu nhiên, vừa khéo gặp mặt, chẳng biết vô tình hay cố ý, chỉ cần nhác thấy vị Ngự tiền tứ phẩm đới đao hộ vệ này, thì ai cũng hai mắt phát sáng, mặt mũi đỏ bừng, sùng kính vạn phần.

bình thường, đè nén sự hưng phấn hai tay run run cũng là chuyện có thể lý giải được, nhưng chuyện vừa thấy mặt người ta một cái là hai mắt phát sáng, hệt như muốn xông lên đem hộ vệ đại nhân ăn sống nuốt tươi thì thật có chút khiến người ta lạnh cả sống lưng.

Nghiêm túc ôm quyền thi lễ là chuyện

thực cao thâm, bất luận là gặp tình huống loại nào, gương mặt vẫn luôn ngập tràn ý cười ấm áp, nhất mực cung kính đáp lễ, không kiêu ngạo, không nóng nảy, chừng mực khéo léo, có thể sánh với buổi giao lưu gặp gỡ người hâm mộ của các Idol minh tinh thời hiện đại. Chỉ là khổ cho

Mà định lực của Triển đại nhân cũng

thể không bắt chước trông bầu mà vẽ gáo, phải nhất nhất thi lễ, thiếu chút nữa thì gẫy cả cái eo nhỏ.

Kim Kiền lẽo đẽo sau lưng cũng không

©DTV: http://www.dtv-ebook.com

Nói chung, theo sau Triển đại nhân bách bộ đại nội hoàng cung cũng hệt như là dạo chợ mua đồ, không nhanh không chậm, nhìn thì thong dong thư thả, phong quang vô hạn, nhưng ai biết thắt lưng xương sống đều đau, da mặt rút gân.

Cho nên, khi thấy Viên đại nhân, Chỉ huy sứ cấm quân, canh giữ Tử Vân điện lúc nửa đêm, tuy tiếp xúc khoảng cách

tứ chi lẫn ngôn ngữ đều bình thường, kể cả chỉ số hưng phần cũng bình thường, Kim Kiền nhất thời cảm thấy thân thiết vạn phần.

gần với Triển đại nhân, nhưng vẫn giữ được nét mặt cùng bộ dạng bình thường,

Viên đại nhân, Chỉ huy sứ cấm quân này, tuổi đời khoảng trên dưới ba mươi, một thân quân trang, dáng hình thẳng như cán bút, da mặt ngăm đen, đôi mắt không lớn nhưng rất sáng và có thần.

"Làm phiền Triển đại nhân, Viên mỗ quả thực rất áy náy", Viên đại nhân ôm quyền, thi lễ nói.

quyền đáp: "Viên đại nhân khách sáo rồi, Triển mỗ cũng là Ngự tiền hộ vệ, đây chính là bổn phận của Triển mỗ".

Hai người khách khí thi lễ xong, Viên

Triển Chiêu khẽ mim cười, cũng ôm

đại nhân mới đưa mắt nhìn sang Kim Kiền phía sau lưng Triển Chiêu, không khỏi ngạc nhiên, mở miệng hỏi: "Vị huynh đệ này trông thực lạ mắt, không biết là...".

"Đây chính là Tòng hiệu úy lục phẩm của Khai Phong phủ, Kim Kiền, Kim hiệu úy", Triển Chiêu nghiêng mình giới thiệu. mắt phát sáng, đề giọng nói: "Vị huynh đệ này chính là Kim hiệu úy của Khai Phong phủ? Ngưỡng mộ đã lâu, ngưỡng mộ đã lâu!", dứt lời liền ôm quyền thi lễ.

Viên đại nhân vừa nghe đến danh Kim Kiền liền lộ ra vẻ mừng rỡ gấp mấy lần so với khi gặp Triển Chiêu, nhất thời hai

"Viên đại nhân khách khí rồi", Kim Kiền cũng ôm quyền thi lễ, lòng lại thầm nói:

Chậc, mình mới lăn lộn kiếm cơm ở Khai Phong phủ, có chỗ nào để "ngưỡng mộ" đã lâu chứ? Người cổ đại thực khách sáo quá đi, tùy tiện gặp A Miêu, A Cẩu cũng kêu "Ngưỡng mô đã lâu,

ngưỡng mộ đã lâu", thật là chả có ý thức sáng tạo gì cả.

Chẳng ngờ câu sau của Viên đại nhân lại khiến Kim Kiền kinh hãi tại trận.

"Vốn thường nghe Kim hiệu úy của Khai Phong phủ có thiên phú dị bẩm, trên thì thông linh Thiên đình, dưới lại thông linh cùng Sâm la, chiêu hồn, tróc quỷ chỉ là chuyện vặt vãnh, hôm nay có thể nhìn thấy chân thân của Kim hiệu úy, quả thực Viên mỗ may mắn ba đời."

A, hå?!

Đôi mắt nhỏ của Kim Kiền giật giật mấy cái, lúc này mới phản ứng lại, thì ra Viên đại nhân này đúng là "ngưỡng mộ đã lâu" đối với không ít tin via hè nhảm nhí của mình, chỉ là hình dung thế này...

Không ngờ mình, một thường dân áo vải, mới chỉ trong khoảng thời gian mấy ngày, mà đã cùng cấp bậc với lão huynh Chung Quỳ^[4] kia rồi...

[4] Chung Quỳ: Theo truyền thuyết dân gian Trung Quốc là một vị "Thánh quân ban phúc trấn trạch", là vị thần diệt yêu trừ ma. Trong sách cổ có ghi chép rằng, ông là người ở núi Chung Nam, Trường An thời sơ Đường, bình sinh mắt báo, mặt sắt râu xồm, tướng mạo kỳ dị nhưng lại tài hoa hơn người, đầy một bụng kinh luân, vốn mang chính khí hạo nhiên, tính tình cương trực, phóng khoáng.

Chậc chậc, sức mạnh dư luận quả nhiên là to lớn, uy lực của chuyện tám nhảm, buôn dưa lê quả là hung hãn.

"Ha ha, Viên đại nhân quá khen, quá khen", Kim Kiền nhướng đôi mắt nhỏ, nặn ra một nụ cười đáp.

"Viên đại nhân quá lời rồi, Kim hiệu úy chẳng qua chỉ biết sơ dị thuật thông linh, nào có lợi hại như trong lời đồn", Triển Chiêu liếc Kim Kiền một cái, ở bên khiêm tốn nói.

"Ôi, Triển đại nhân nói sai rồi, hiện

giờ trong cấm cung xuất hiện sự lạ, sợ là chỉ có thể dựa vào kỳ nhân như Kim hiệu úy thôi."

Triển, Kim hai người nghe xong đều sửng sốt.

Triển Chiêu nhíu mày nói: "Hôm nay Triển Chiêu và Kim hiệu úy phụng khẩu dụ của Thánh thượng tiến cung, thời gian gấp gáp, công công truyền chỉ cũng chưa nói rõ ràng, chỉ cho biết trong cung phát sinh sự lạ, muốn Triển mỗ và Kim hiệu úy cùng đến Tử Vân điện trực đêm và điều tra, lẽ nào sự lạ trong điện này có liên quan đến hồn ma?".

lặng lẽ gật đầu nói: "Thực không dám giấu, mấy ngày nay... có ma quỷ lộng hành gần Tử Vân điện...".

Viên chỉ huy sứ thở dài một tiếng,

bỗng thấy da đầu tê dại, không khỏi kêu lên.

"Ma quỷ lộng hành?!", Kim Kiền

Chỉ thấy Viên chỉ huy sứ lắc đầu thở

dài nói: "Thời gian gần đây, cứ đến giờ Tý lúc nửa đêm, xung quanh Tử Vân điện lại xuất hiện một bóng ma màu trắng, náo động không thôi, các huynh đệ cấm quân chúng tôi thực bị dọa đến hồ đồ hết cả. Cứ liên tiếp mấy ngày như vậy, đã có vài huynh đệ sợ đến phát

chỉ dụ của Thánh thượng, mời Triển đại nhân và Kim hiệu úy đến đây điều tra ngọn nguồn".

bênh, Viên mỗ cũng là bất đắc dĩ mới xin

"Bóng ma màu trắng?", Triển Chiêu trầm ngâm.

"Bóng, bóng ma màu trắng...", Kim

Kiền nuốt nước bọt, liếc nhìn nét mặt không e sợ của Triển Chiêu, lại ngó sang vẻ mặt sầu muộn của Viên chỉ huy sứ, run giọng nói, "Viên chỉ huy sứ, ngài đừng đùa chứ, đại nội cấm cung này là nơi như thế nào, sao có thể có ma quỷ lộng hành?".

thấy rõ không? Lẽ nào không phải là thích khách?".

"Đương nhiên Viên mỗ nhìn thấy rất rõ!", Viên chỉ huy sứ nghiêm sắc mặt,

"Không chỉ mình Viên mỗ, mà toàn bô

Triển Chiêu cũng ngước lên, cấn thận hỏi: "Viên chỉ huy sứ xác thực có nhìn

cấm quân trên dưới đều nhìn thấy rất rõ. Bóng trắng đó bồng bềnh trôi dạt bốn xung quanh, mắt nhìn thấy mà không đuổi kịp, sờ cũng không thấy, lơ lơ lửng lửng, quỷ dị vô cùng, nếu không phải ma thì là thứ gì?".

"Có thể là kẻ có khinh công trác tuyệt nửa đêm do thám cấm cung...", Triển Chiêu suy đoán.

cắt ngang lời Triển Chiêu, nhíu mày nói, "Đâu có kẻ nào mà khinh công lại tới mức đó? Triển đại nhân chớ có nói đùa".

"Không thể nào...", Viên chỉ huy sứ

Kim Kiền nghe xong, mi mày bất giác nhướng lên, liếc nhìn Triển Chiêu, thầm nghĩ: Có gì mà không thể chứ, trước mặt chẳng phải đang đứng một người đây sao?

Chỉ thấy Triễn Chiêu nhíu đôi mày lưỡi mác trầm ngâm, cúi đầu không nói hồi lâu, sau đó mới ngắng lên: "Nếu đã như thế, để đề phòng bất trắc Triển mỗ và Kim hiệu úy sẽ canh giữ ở đây đêm nay".

Nhất thời Kim Kiền đầu đầy mây đen.

Còn Viên chỉ huy sứ kia vừa nghe xong liền nhướng mày vui mừng, khuôn mặt tràn ngập kim quang nói: "Vậy làm phiền Triển đại nhân và Kim hiệu úy rồi!"

Nói đoạn, liền ôm quyền cuống quýt rời đi, dù chỉ trong khoảnh khắc cũng chẳng muốn lưu lại, xem ra thật sự đã bị con "ma" kia giày vò đến phát nghẹn rồi. gật đầu, nói với Kim Kiền: "Đêm nay phải phiền Kim hiệu úy cùng canh giữ với Triển mỗ, gặp gỡ 'con ma' nửa đêm xông vào cấm cung kia một chút!".

"... Thuộc ha tuân lệnh", Kim Kiền

Triển Chiêu nhìn bóng lưng vội vã biến mất của Viên chỉ huy sứ rồi ngắng đầu lên xem xét đia hình một lượt, khẽ

ôm quyền đáp, ngắng đầu nhìn bầu trời đen, ngẫm nghĩ rồi bổ sung thêm một câu, "Triển đại nhân, thuộc hạ có thể đến Ngự thiện phòng lấy một ít tỏi không?".

"Tỏi?", Triển Chiêu thoáng sửng sốt, đôi mắt sáng nhìn Kim Kiền. "Không sai, chính là tỏi!", Kim Kiền ôm quyền, khí tiết chính trực nói.

Dứt lời, lại ngắng đầu nhìn lên khoảng không, lòng thầm cảm thán:

Trăng đêm nay tròn như vậy, cũng không biết sẽ gặp phải người sói biến thân hay quỷ hút máu ngàn năm nào, đương nhiên phải đeo hai xâu tỏi lên người cho an tâm.

***

Trăng sáng nhô cao, ánh bạc như gương, sương đêm mềm mượt như mộng

mịch, làn gió đùa mái tóc đen như lụa, đẹp thay một cảnh tình thơ ý họa trong đêm trăng sâu thẳm này.

như ảo, mây mỏng vòn nhẹ trời đêm tích

Trong đại nội cấm cung, trên mái hiên ngói vàng của Tử Vân điện có hai bóng người ngồi song song, một người thân thẳng như cây tùng, một người thân như ốc sên; một người ôm bảo kiếm trong lòng, một người đeo tỏi.

Hai người này vốn hoàn toàn trái ngược, chẳng liên quan gì nhau, nay lại ngồi song song trên nóc bảo điện trong cấm cung, bức tranh này cũng thực có chút la kỳ.

"Kim hiệu úy, ngươi trách Triển mỗ sao?"

Gió đêm mát mẻ đột nhiên đưa tới một câu như vậy khiến cho Kim Kiền vốn đang gà gật buồn ngủ bỗng tỉnh phân nửa.

"... Triển đại nhân vì sao lại nói thế?", Kim Kiền cố sức nâng mí mắt lên hỏi.

"Khi ăn bữa tối, những lời Kim hiệu úy nói ở nhà ăn, Triển mỗ nghe được rất rõ ràng."

Gió đêm hiu hiu lai đưa tới một tiếng than nhẹ: "Triển mỗ cũng biết, tu vi võ công chẳng thể luyện trong ngày một ngày hai, chỉ là chúng ta đều làm việc ở cửa

cưỡng đáp.

"Khu khu, chuyên đó... là... chuyên đó... khu khu... thực sự là lời nói nhảm của thuộc ha, Triển đại nhân không cần phải để tâm...", nhất thời Kim Kiền hoàn toàn tỉnh táo, vôi vàng cười gương, miễn

quan, tính mang của bản thân và gia đình đều treo trên mũi đạo, nếu có điều gì sơ suất, e rằng sẽ liên quan đến tính mạng... Kim hiệu úy, người có hiểu không...".

Da đầu Kim Kiền tê dai, không tự chủ

được mà quay đầu nhìn Triển Chiêu, liền ngây ra.

Dưới ánh trăng vằng vặc, trong đôi

con ngươi đen láy trong suốt, sâu thẳm kia chẳng hề có lấy nửa điểm vẫn đục, phát ra ánh sáng lấp lánh long lanh, tựa như có hàng ngàn vì sao được thu vào trong đôi mắt ấy, cả dải ngân hà trên bầu trời đêm như ngưng đọng ở đó.

Ánh trăng mê người, sắc đẹp dụ người.

Kim Kiền nhất thời cảm thấy khí huyết xông lên, trống ngực đập dồn, trên đầu từng sợi tóc cũng như bùng nổ:

Ông trời ơi, con chẳng qua chỉ là một phàm phu tục tử ở nhân gian, làm sao chịu nổi thử thách như thế này?!

Chúa Jesus ơi, ngài hãy giáng một đạo thiên lôi xuống để con được siêu thoát đi, miễn cho con tạo thành sai lầm lớn!

"Kim hiệu úy?"

Triển Chiêu thấy Kim Kiền hai mắt nhìn thẳng, hô hấp ngưng trệ, vội nhích lên trước gọi một tiếng.

Khuôn mặt tuấn tú bỗng phóng đại

"Thuộc hạ đa tạ một phen khổ tâm của Triển đại nhân...".

Lời còn chưa dứt, lại thấy Triển Chiêu đôt nhiên biến sắc, một bóng

người phi thân về phía Kim Kiền, Kim Kiền còn chưa kip phản ứng thì đã bi

Triển Chiêu kéo giất lai bên người.

trước mặt, Kim Kiền liền cảm thấy lông mao toàn thân dựng đứng, tay chân đồng thời quào loạn xạ lùi ra xa mấy mét, sóng lòng sục sôi cuộn trào không thôi, thở hỗn hễn mấy cái mới khàn giong đáp:

Ngẳng đầu, cầm kiếm, khuôn mặt tuấn tú sắt lại, đôi mày lưỡi mác dựng ngược, toàn thân ngưng trệ phát ra sát khí. Kim Kiền chấn động trong lòng, theo ánh mắt của Triển Chiêu, ngửa đầu ngước lên bầu trời đêm...

Một vầng trăng trong vắt tỏa ánh vằng vặc giữa bầu trời đêm, gió nhẹ hiu hiu thổi xua đi màn sương mỏng.

Một bóng trắng nhạt nhẹ nhàng rơi từ trên trăng xuống, chầm chậm phiêu phất theo gió, hệt như mây trời, áo trắng tựa tuyết, tóc đen mượt như lụa, chầm chậm đáp xuống, lay động theo gió...

Yên tĩnh, vắng lặng, tịch mịch, không

Dung nhan tuấn tú hoạ mỹ, lông mày

lưỡi mác lả lơi, đôi mắt hoa đào lấp lánh, phong tình đâu chỉ dừng ở ngàn vạn.

Ma?

một tiếng động.

Tiên?

Hay là Hằng Nga hạ phàm?

Kim Kiền chỉ cảm thấy chất lỏng trong miệng trào ra.

Nam tử áo trắng mỹ lệ kia dùng đôi mắt hoa đào đánh giá bóng màu đỏ thẳng như cây tùng trước mắt một phen, đôi môi mỏng nhếch lên khinh thường:

Triển Chiêu hai mắt như có điện, cả người căng lên, nghiêm giong nói:

"Ngươi chính là con mèo thối đó?"

người căng lên, nghiêm giọng nói: "Ngươi là kẻ nào, lại dám nửa đêm xông vào cấm cung?".

"Ta là kẻ nào?", kẻ áo trắng cười ngả ngớn, từ từ giơ thanh bảo kiếm trong tay lên, kiếm tuệ màu trắng tinh khiết tiêu sái trong gió.

mà nghe cho rõ, đêm nay đại chiến với Ngự Miêu trong cấm cung chính là... Cẩm mao thử Bạch Ngọc Đường!"

"Dựng cái lỗ tai mèo của ngươi lên

Bạch Ngọc Đường?!

Cấm mao thử?!

Oh my God!

Kim Kiền bỗng cảm thấy choáng váng một trận, trong lòng hô to:

Miêu thử đại chiến, không thể không xem!

Chậc chậc, cơ hội tốt như thế, vậy mà lúc này đến cả một khán giả để thu phí thưởng thức trận đấu cũng không có, thực là đáng hận, đáng hận!

Hồi hai

Miêu thử đại chiến diệu kế giải trừ.

Cẩm Thử trộm kiếm chọc giận Ngự Miêu. Trời đêm thăm thẳm xa mờ,

Ánh trăng vằng vặc chói lòa mắt ai.

Đại nội cấm cung, Tử Vân điện, trên mái bảo điện chói lọi, hai bóng hình cao ráo một đỏ, một trắng đứng đối diện nhau, giương cung bạt kiếm.

Người đứng bên mé đông, một thân áo trắng, tinh khôi, cầm thanh kiếm trắng tựa tuyết bắn ra hàn quang, đôi mày lưỡi mác khẽ nhướng lên, sát khí bén nhọn liền ào ạt xông tới.

ánh chiều tà, thân thẳng tựa tùng, thanh cổ kiếm trong tay tuy chưa rút ra khỏi vỏ nhưng kiếm khí kinh hồn đã phách động bốn phương.

Người đứng bên mé tây, áo đỏ như

Mây cuộn gió nổi, phần phật phần phật thổi tung tay áo.

Đột nhiên, bóng trắng nhảy lên, thân trắng như tuyết mờ mờ ảo ảo phảng phất tiên tử xoay mình trong trời đêm, duyên dáng vô cùng, nhưng trong cái bóng tuyền một màu trắng ấy lại xen lẫn hàn quang của thanh tuyết kiếm, sát khí bức người, lạnh lẽo tê tái, hệt như một mũi

tên băng ngàn năm, phóng thẳng đến bóng

đỏ.

Bóng đỏ khẽ động, Cự Khuyết rút khỏi vỏ lóe lên, giơ cao ngăn lại.

Keng!

Lưỡi kiếm va vào nhau bắn ra những tia lửa điện lóa mắt.

Hai bóng người bất ngờ tách ra, đáp xuống vị trí cũ, đối mắt, chau mày.

"Hừ!"

Người áo trắng nhướng đôi mắt hoa

liền lơ lửng giữa không trung, lần thứ hai đánh tới bóng áo đỏ, sát khí càng hung hãn hơn trước.

Người áo đỏ không dám châm trễ.

ngưng thần, phi thân, hàn kiếm trong tay phá không kích phát, kiếm ảnh loang

đào, mũi chân điểm một cái, thân hình

loáng.

Bóng trắng như điện quang, bóng đỏ tưa hồng nhan.

Tuyết kiếm hoa mỹ tuyệt đẹp, như dòng nước xiết vỗ vào ghềnh đá, như thác chảy ào ào, kiếm ảnh mờ ảo loang loáng nối tiếp nhau.

Còn thanh cổ kiếm Cự Khuyết thì thu liễm lại, giấu mình trong biển sâu tĩnh lặng, để rồi nuốt trọn sóng trào, hàn quang lớp lớp rạch lòa trời cao.

Gió ầm ào nổi lên tứ phía, tiếng kiếm như mưa, va chạm tóc lửa, lấp lánh trong đêm, như pháo hoa ngày Tết, rực rỡ chói lòa.

Đúng là: làm cho sắc núi nhạt màu, làm cho thiên địa sụt trồi tan hoang; làm cho sấm sét kinh hoàng; làm cho khán giả mệt nhoài vì xem. Chính xác là mêt nhoài!

Mêt nhoài...

trân quyết đấu.

Trận đầu Miêu Thử ngoạn mục tuyệt luân hiếm gặp trên thế gian như thế này, lại chỉ có một thưởng ngoạn viên với nét mặt ngập tràn mệt mỏi. Người này chẳng những không hiểu mình đã chiếm được một góc quan sát tốt nhất, mà còn không

thèm tuân thủ quy tắc thưởng thức một

Trên nóc nhà lúc hai người kia còn đang đứng đối diện nhau ở thế giằng co thì người nọ, với tốc độ sét đánh không kịp bưng tai đã lủi ngay khỏi vị trí khách

Thưởng thức một trận thư hùng ở trình độ cao như vậy, không những không làm cho thưởng ngoạn viên tĩnh tâm mà xem, ngược lại còn buông ra những lời quỷ dị, rất có điểm báo phá hoại bầu không khí.

mời danh dự, trốn xuống dưới mái hiên với tầm nhìn hạn hẹp mà ló đầu ra nhìn.

Chỉ thấy người nọ ngồi xổm bên cạnh trụ tròn dưới mái hiên, ló đầu ra, đôi mắt nhỏ trừng trừng, miệng thì lầm bẩm lầm rầm:

"Cẩm mao thử Bạch Ngọc Đường với một chiêu 'Thương long xuất hải' đã thu được hiệu quả công kích, vượt lên chiếm ưu thế; nhưng Ngự Miêu Triển Chiêu cũng tuyệt không phải hạng xoàng, lâm nguy không sợ hãi, bình tĩnh ứng chiến, dùng chiêu 'Mãnh hổ hạ sơn' giành lại được ưu thế, nhân đà đó tiếp tục phản kích..."

"Hay! Bach Ngọc Đường lại dùng

chiêu 'Mãnh hổ moi tim' trực tiếp công kích, Triển Chiêu xuất chiêu 'Bạch hạc tung cánh' nhẹ nhàng tránh thoát, công lực hai người không phân cao thấp, chiến sự rơi vào thế bế tắc; Bạch Ngọc Đường lập tức điều chỉnh lại trạng thái tâm lý, thay đổi chiến thuật, lấy chiêu 'Hồi kiếm xé gió' bật tung người lại xông thẳng đến, Triển Chiêu tạm thời rơi vào thế bất lợi;

nhưng Nam hiệp dù sao cũng thành danh

giữa dòng', hóa giải thế tiến công ào ạt của Bạch Ngọc Đường... Chậc, thuyết minh đặc sắc như này, đáng tiếc là không có ai vỗ tay cổ động..."

từ lâu, kinh nghiệm giang hồ phong phú, vào thời khắc mấu chốt vẫn đứng vững trước áp lưc, lai thi Triển Chiêu 'Tru đá

"Này... Kim hiệu úy..."

Kim Kiền đang ấm ức thì đột nhiên nghe thấy một tiếng gọi vang lên, bèn đưa mắt ngó quanh bốn phía. Chỉ thấy trong một góc tối của Tử Vân điện, một bóng người thò ra, đang hướng về phía nàng vẫy tay ra hiệu.

"Viên chỉ huy sứ?!", Kim Kiền kinh ngạc, "Ngài trốn ở đó làm gì?".

Viên chỉ huy sứ lại không trả lời, chỉ làm động tác tay ra hiệu chó có lên tiếng, hướng Kim Kiền vẫy vẫy.

Kim Kiền nheo mắt nhìn quanh bốn phía, sau đó khom người lạch bạch chạy hai bước đến bên cạnh Viên chỉ huy sứ, thấp giọng nói: "Viên đại nhân, còn không mau mau điều động nhân thủ...".

Nói được nửa câu, Kim Kiền lại giật mình. Lúc này nàng mới nhìn rõ, sau lưng Viên chỉ huy sứ có một đội cấm quân, cũng đang cùng tư thế với mình, khom người, ngửa mặt, nhất tề nhìn lên hai bóng người, một đỏ, một trắng đang giao chiến.

"Viên đại nhân, nếu binh đội cấm quân đã đến, vì sao không hiệp trợ Triển đai nhân tróc nã thích khách?", Kim Kiền

có chút khó hiểu, khẽ cất tiếng hỏi.

"Thích khách?!", Viên chỉ huy sử kinh ngac nói, "Bóng trắng kia không phải là

ma sao?!".

Kim Kiền cảm thấy gân xanh trên trán hơi gồ lên: "Đương nhiên là không phải!". "Nhưng... Kim hiệu úy xem bóng trắng đó... lơ lơ lửng lửng..."

"Viên đại nhân! Ngài hãy nhìn kỹ đi, thân ảnh của Triển đại nhân cũng lơ lửng! Kẻ kia chẳng qua cũng giống như Triển đại nhân, mang trên mình khinh công tuyệt thế mà thôi!"

"A, thì ra là như vậy!"

Thoáng cái Viên chỉ huy sử liền chau mày, đứng thẳng người lên, hướng về phía đội cấm quân cao giọng ra lệnh: "Mau mau hiệp trợ Triển đại nhân bắt thích khách!".

"Tuân lệnh!"

Chúng cấm quân nhất thời sĩ khí tăng vọt, lao nhanh ra, kẻ rút đao người rút kiếm, kẻ giương cung lắp tên, vây chặt Tử Vân điện đến một giọt nước cũng không lọt.

"Thích khách trên nóc nhà, còn không mau mau giơ tay chịu trói?!", Viên chỉ huy sử vung đao, cao giọng quát.

Nhưng hai bóng người đang giao chiến trên nóc nhà lại hệt như bị điếc, chẳng mảy may có chút hành động gì gọi là "đã chú ý đến".

người một trắng một đỏ quấn lấy nhau giao chiến, vung kiếm công kích nhau, thế trận bất phân thắng bại.

Dưới ánh trăng vằng vặc, hai bóng

Viên chỉ huy sứ cau chặt chân mày, nhìn chằm chằm vào hai thân ảnh giao tranh không ngừng, trì hoãn không dám phát lệnh.

"Viên đại nhân, Triển đại nhân và thích khách kia giao đấu quá gần, lúc này bắn tên, e sẽ ngộ thương Triển đại nhân..."

Viên phó sử cấm quân cạnh Viên chỉ huy sử thấp giọng nói.

Viên chỉ huy sứ gật gật đầu, chân mày lại càng nhíu chặt.

Kim Kiền nghe thấy rất rõ, cũng hiểu, hai người này, thân thủ tương đương nhau, cứ đấu tiếp thì đừng nói là một chốc một lát mà sợ rằng đánh đến ba ngày ba đêm cũng khó phân thắng bại.

Chậc...

Chẳng lẽ mặc cho một mèo một chuột đánh nhau đến lưỡng bại câu thương, quần chúng xem đến mức mệt nhoài mới chịu thôi?

tới nhà bếp mình đã tiện tay lấy một ít nước trà với hạt dưa nhâm nhi giết thời gian rồi. Bây giờ toàn thân trên dưới chỉ có một xâu tỏi to, ăn cũng không ăn được, uống cũng không uống được, đúng là thất sách.

Haizzz, sớm biết thế thì vừa rồi khi

biết phải làm sao, đưa tay lấy xâu tỏi quàng trên cổ xuống.

Nghĩ đến đây, Kim Kiền càng chẳng

"Kim hiệu úy, lẽ nào Kim hiệu úy có diệu kế?"

Viên chỉ huy sứ thấy động tác của Kim Kiền, hai mắt bỗng sáng lên hỏi. Hå?

Kim Kiền giương đôi mắt nhỏ khó hiểu nhìn Viên chỉ huy sứ, chỉ thấy vị Chỉ huy cấm quân này hai mắt phát sáng nhìn chằm chằm vào Kim Kiền... và xâu tỏi lớn trong tay nàng.

Kế hay, kế hay gì?

Mình chỉ là cảm thấy xâu tỏi này quàng lên cổ mùi có chút kỳ kỳ...

Đợi chút, mùi kỳ kỳ!

chằm vào một thân áo trắng của Bạch Ngọc Đường, gấm trắng như tuyết lay động trong gió, tinh khôi không chút tỳ vết, chiếu rọi cùng ánh trăng vằng vặc.

Châc châc, cái từ đó gọi là gì nhỉ?

Kim Kiền ngắng phắt đầu, nhìn chằm

Hẳn là "nghiên sach sẽ"...

Đôi mắt nhỏ của Kim Kiền lóe lên, giơ xâu tỏi trong tay nói: "Viên đại nhân, chúng ta thay đổi vũ khí, thấy thế nào?".

"... Hå?"

Thế là, trong cấm quân đại nội hoàng cung bỗng xuất hiện một cảnh tượng kỳ lạ ngàn năm khó gặp.

Trên nóc nhà, một đội cấm quân chuyên tâm bóc tỏi, oán hận triền miên.

Viên chỉ huy sử đen mặt ra lệnh.

"... Tuân lệnh...", chúng cấm quân

"Tỏi phải giã nát, vê thành viên!",

mặt đen đáp lời.

"Được, nghe khẩu lênh của ta, ném!"

Lệnh vừa ra, vô số những đạn "tỏi

trời đêm.

Hai người trong không trung kia quả nhiên thân thủ bất phàm, đương lúc giao đấu kịch liệt nhưng mắt vẫn nhìn sáu

hướng, tai nghe tám phương, cùng lúc

xuất thủ bắt lấy "ám khí" lao tới.

viên", đã qua tinh chế tỉ mỉ giã đập nặn vê, nhất tề được ném đi, bay thẳng vào hai bóng người đang giao chiến giữa bầu

"Bạch bụp", "bạch bụp", hai tiếng đồng thời vang lên.

Hai người dùng tay tiếp "ám khí", cùng sửng sốt.

Trong một thoáng sửng sốt này, lại có vô số ám khí đang vèo vèo bay tới.

Thân ảnh trắng, đỏ đồng thời xuất kiếm, kiếm quang bay qua bay lại, rực rỡ chói mắt, ám khí cũng theo đó mà rơi xuống, một thứ mùi quỷ dị phiêu tán.

"Đây là cái gì?!", người áo trắng cao giọng kinh hô.

"...", người áo đỏ tuy im hơi lặng tiếng, thân hình hơi ngưng trệ, nhưng chúng nhân dưới mái hiên dám thề rằng, chắc chắn họ vừa đồng thời cảm nhận được một luồng hàn khí bay đến.

ám toán ngầm!", người áo trắng nổi giận lôi đình, tiếng hét tức giận xối xả vang lên, "Hôm nay Bạch gia ta nhớ kỹ món nợ này, ngày khác nhất định sẽ bắt ngươi trả lại gấp trăm lần...".

"Hay cho con mèo thối ngươi, dám

Lời nói còn chưa dứt, bóng trắng đã tan biến đi hệt như làn khói, chỉ lưu lại giọng nói sang sảng ẩn chứa nộ khí vấn vít không trung.

"Keng!", Cự Khuyết tra vào vỏ, bóng áo đỏ từ trên nóc nhà nhẹ nhàng đáp xuống đất không một tiếng động.

Đôi con ngươi sáng như sao quét qua

một cái, chúng nhân bất giác răng va vào nhau lập cập.

"Viên đại nhân!"

"Triển đại nhân có gì giao phó?"

"Thích khách kia thân thủ bất phàm, dụng ý bất minh, e rằng sẽ quay lại lần nữa, mong Viên chỉ huy sứ phái thêm nhân thủ, tăng cường canh gác cấm cung!"

"Vâng, vâng!"

Đôi mắt sáng như sao lại lướt đi:

"Có, có thuộc hạ!"
"... Theo Triển mỗ hồi phủ!"

"Vâng..."

"Kim hiệu úy!".

úy gầy nhỏ theo sát phía sau.

Chúng cấm quân nhìn chằm chằm vào bóng lưng hại người không hen mà cùng

Bóng áo đỏ thắng người rời đi, Hiệu

Chúng cấm quân nhìn chằm chằm vào bóng lưng hai người, không hẹn mà cùng thở phào một hơi.

"Ôi chao, Triển đại nhân trừng mắt

"Dùng tỏi làm ám khí, hun chết

lên một cái, thất là doa người!"

người... Ha, cái vị Hiệu úy họ Kim kia, cũng thực vô song..."

Chúng nhân đưa mặt nhìn nhau, cùng

nghĩ thầm:

Người của Khai Phong phủ, thực

không thể trêu vào!

***

Đi qua hai con phố phía đông Khai Phong phủ nha sẽ bắt gặp một ngõ nhỏ, trong đó có những tiệm chuyên buôn bán điểm tâm đồ ăn vặt, rất nổi danh, cho nên bá tính thành Biện Lương gọi đấy là ngõ Điềm Thủy^[1].

[1] Có nghĩa là nước ngọt.

Ở phía đông ngõ này có một quán nhỏ, tên là Tiêm Chè Tào Ký, nổi danh với các món chè gia truyền, giá cả phải chăng, mùi vị tuyệt hảo, lại nằm trên con đường nha dịch Khai Phong đi tuần phố, cho nên các nha dịch tuần phố của Khai Phong phủ mỗi ngày đi tuần đến đây đều dừng chân nghỉ ngơi một chút, chuyện trò dăm ba câu chuyện nhà. Nếu muốn nghe chuyên nôi tình không muốn ai biết của Khai Phong phủ thì hãy ngồi đợi trong quán này, đảm bảo anh sẽ không uổng công tới.

Hôm nay, trong tiệm vô cùng náo nhiệt, ngoại trừ một bàn nằm sát góc

tường ra, tất cả những bàn còn lại đều bị nha dịch tuần phố của Khai Phong phủ ngồi chật kín, hơn nữa những nha dịch này đều có cùng một tư thế, cùng một vẻ mặt, người nào người nấy cổ cứ vươn dài ra, dán mắt vào một tiểu nha dịch gầy nhỏ ngồi ở bàn chính giữa.

Đừng nhìn nha dịch này thân hình gầy yếu mà xem thường, nha dịch này vận trang phục đỏ đen, là quan phục Tòng hiệu úy lục phẩm của Khai Phong phủ đấy.

Mà hai người ngồi cùng bàn với

người này lại có phản ứng khác, đó chính

là hai vị Hiệu úy lục phẩm: Trương Long, Triệu Hổ. Chỉ thấy vị Hiệu úy gầy gò kia, híp

đôi mắt nhỏ lại, đuôi lông mày nhướng lên, dáng vẻ rất nhàn nhã, thong dong.

Nhưng chúng sai dịch xung quanh lại không được nhàn tản như vậy, nhìn chằm

không được nhàn tản như vậy, nhìn chằm chằm tiểu nha dịch hồi lâu, nhưng chẳng thấy người này lên tiếng gì hết, không khỏi sốt ruột. Đúng lúc này liền thấy

Trương Long, Trương hiệu úy kêu lên:

"Này, ta nói này Kim Kiền, thế nào mà người lại chẳng nói thêm nửa lời vậy?!"

"Cái bóng trắng đột nhiên từ trên trời giáng xuống kia rốt cuộc là người hay ma? Kể tiếp đi!", Triệu hiệu úy cũng truy hỏi.

Kim Kiền ngước lên nhìn, ho khan hai cái, vờ quạt tay mấy cái, nhướng mày nói: "Khụ khụ, nói nửa ngày trời, sao lại thấy có hơi khô miệng...".

Hai người ngồi trước mặt lập tức vỗ bàn hô: "Ông chủ, cho một bát chè!".

Đến khi chè được mang lên bàn, Kim Kiền mới khẽ nâng mí mắt, giơ cánh tay kéo cái bát sứ, nhưng cánh tay lại run lên bần bật, hệt như bị bệnh động kinh vậy, căn bản không có cách nào bưng bát chè đầy ăm ắp lên.

Người trong quán đều nhìn chằm chằm vào cánh tay run rẩy kia, có người không thức thời còn bật cười thành tiếng.

"Kim hiệu úy, ngươi đây là...", Triệu Hổ ngồi bên cạnh nén cười nói. gì, liền thu cánh tay lại, nghiêm sắc mặt: "Không có gì, tối qua... khụ, chỉ là mấy ngày nay luyện công có hơi quá... không đáng ngại, không đáng ngại...".

Dường như Kim Kiền bỗng nhớ ra cái

Nói đoạn, Kim Kiền liền rút từ thắt lưng ra một cọng rơm lúa mạch, một đầu cắm vào trong bát chè, một đầu ngậm trong miệng, "chụt", "chụt" hút lên.

Người trong tiệm đều sửng sốt.

"Kim hiệu úy, biện pháp này của ngươi... thật sự là không tồi đó...", Trương Long khen. Da mặt Kim Kiền giật giật, rồi gục gặc đầu, xem như cảm ơn, tiếp tục chúi đầu hút nước.

Một bát chè đã cạn tới đáy, vẫn không thấy Kim Kiền có ý tiếp tục mở miệng, cuối cùng Trương Long không nhịn được quát lên.

"Này, Kim Kiền, rốt cuộc ngươi có nói hay không..."

"Ai da, bát chè này ít quá...", đột nhiên Kim Kiền kêu to lên vẻ không vừa ý, dùng cánh tay run rẩy đẩy cái bát sang một bên.

Trương Long nhíu mày, lặng đi một lát, chỉ đành lại quay đầu sang, đề tiếng hô: "Ông chủ, lại mang thêm một bát chè tới!".

Thế là, âm thanh "chụt", "chụt" lại vang lên rộn ràng trong quán chè.

"Kim hiệu úy, chuyện kia...", lần này là Triệu Hổ mở miệng.

"Ưm... hình như bụng đói quá, có nhiều chuyện cũng chẳng nhớ rõ được...", Kim Kiền rũ mắt lầm bẩm.

"... Ông chủ, cho một đĩa điểm

"Nhóp nhép", "nhóp nhép", tiếng nhai

tâm...", Triệu Hổ bất đắc dĩ gọi.

nuốt điểm tâm lại vang lên nhịp nhàng trong quán.

"Kim Kiền!", bỗng nghe Trương Long nghiến răng nói, "Chè đã uống, điểm tâm cũng đã ăn rồi, rốt cuộc ngươi có nói hay không?".

Lúc này Kim Kiền mới chùi mép, cất cọng lúa mạch vào lòng, hắng hắng giọng, "Bóng trắng kia chẳng phải oan hồn hay ma quỷ gì, mà chính là một hiệp khách nổi danh lừng lẫy trên giang hồ, có tên Cẩm mao thử Bạch Ngọc Đường!".

"Phut..."

Vừa nói đến đây, bỗng nghe có tiếng phụt nước vang lên từ trong góc quán chè.

Mọi người không hẹn mà cùng nhìn theo hướng âm thanh phát ra, là bàn duy nhất không bị các nha dịch Khai Phong phủ chiếm cứ nằm trong góc quán. Bàn đó có ba người ngồi, hai người thấp lùn, người còn lại thì vạm vỡ, đang cuống quýt chân tay lau chùi vết nước trên người.

Chỉ là ba người ngồi trong góc, tối om om, cho nên không nhìn rõ được diện mạo của họ.

"Thất lễ, thất lễ...", một nam tử vóc dáng nhỏ con ở bàn đó đứng dậy, ôm quyền hướng mọi người thi lễ.

Chúng nha dịch lại quay đầu nhìn ba người Kim Kiền, Trương Long và Triệu Hổ.

Triệu Hổ trầm tư giây lát rồi thận trọng nói: "Cẩm mao thử Bạch Ngọc Đường... lẽ nào chính là một trong Ngũ thử của Hãm Không đảo?".

Ngọc Đường kia, đúng là: Phan An xuất thế nhường dung mạo, vằng vặc trăng cao kém bạch y, chính là một 'zai' đẹp hạng nhất!".

"Giai điệu hạng nhất?!", mọi người nghi hoặc.

"Không sai, không sai!", Kim Kiền gật đầu, "Chính là cái tên Bạch Ngọc Đường đó. Ai da, nói mới nhớ tên Bach

"Khụ khụ, là nói người này là bậc anh hùng tài mạo tuấn tú hiếm có trên thế gian", Kim Kiền vội vàng giải thích.

"Ò...", Trương Long gật gật đầu, nói:
"Ta cũng từng nghe tới danh tiếng người

Một nha dịch bàn bên cạnh nghe thể lại tiếp lời: "Trương đại nhân nói đùa rồi, nếu người kia được xưng là Cẩm mao thử, thì nhiều nhất cũng chỉ là hạng chuột nhất trên giang hồ, còn Triển đại nhân của chúng ta lại là 'Ngự Miêu' được đích thân Thánh thượng ngự phong,

bản lĩnh đương nhiên phải cao hơn rất

Những lời này vừa thốt ra, trong

này. Nghe nói người này khinh công trác tuyệt, võ nghệ siêu quần, nhưng chưa từng giao tiếp hay qua lại, cũng không biết những lời đồn đai trên giang hồ có

thể tin được mấy phần nữa."

nhiều so với con chuôt kia!".

"Rắc rầm!", một tiếng động lớn vang

phòng liền rô lên một tràng cười.

lên.

Chỉ thấy người vạm vỡ trong ba kẻ ngồi ở bàn trong góc kia đập bàn đứng phắt dậy, nhưng liền bị nam tử nhỏ con

vừa tạ lỗi lúc nãy ấn trở lại.

"Nhưng...", Triệu Hổ gãi đầu nói,
"Trên giang hồ đồn đại Ngũ thử của Hãm

Không đảo rằng: Lão đại Toản thiên thử Lư Phương, lão nhị Triệu địa thử Hàn Chương, lão tam Xuyên sơn thử Từ Khánh, lão tứ Phiên giang thử Tưởng

Bình, lão ngũ Cẩm mao thử Bạch Ngọc

Đường, người nào người nấy đều thâm tàng bất lộ, chẳng mấy khi xuất hiện, tuyệt đối không giống với những kẻ tép riu trên giang hồ".

Trương Long ở bên cạnh cũng góp lời,

"Hơn nữa nghe nói Cẩm mao thử Bạch Ngọc Đường tuy là người nhỏ tuổi nhất trong Ngũ thử, nhưng công phu lai cao cường nhất, nghe đồn là một trong năm người đứng đầu giang hồ...", nói đến đây, sắc mặt Trương Long không khỏi sa sầm, ánh mắt hướng Kim Kiền, "Ngũ thử và quan phủ trước nay vốn nước sông không phạm nước giếng, vì sao vô duyên vô cớ lai chay đến hoàng cung gây chuyên?".

"Theo như tôi thấy, tám phần là vì Triển đại nhân mà đến", Kim Kiền nghiêm trang nói.

Mọi người nghe vậy đều kinh ngạc.

Triệu Hổ vội vàng cúi thấp đầu, ghé sát người Kim Kiền nói: "Kim Kiền, lời này không thể nói bừa được đâu!".

Kim Kiền nhướng mày đáp, "Mọi người không biết lúc Bạch Ngọc Đường vừa nhìn thấy Triển đại nhân thì hai mắt đỏ vần lên, nói chưa được hai câu đã rút kiếm điện cuồng chém về phía Triển đại

đỏ văn lên, nói chưa được hai câu đã rút kiếm điên cuồng chém về phía Triển đại nhân, cứ như thể hắn và Triển đại nhân có mối thù truyền kiếp vậy. Nếu hắn không phải vì Triển đại nhân mà đến, thì chứ 'Kim' của tôi sẽ viết ngược lại!".

Trong quán chè nhất thời một mảnh im lặng.

Chỉ nghe Kim Kiền tiếp tục thao thao bất tuyết: "Bản lĩnh của tên Cẩm mao thử kia cũng chẳng có gì bí ẩn cả, hắn và Triển đai nhân của chúng ta tuyết đối là ngang sức ngang tài! Nhắc đến trân chiến này của hai người họ đúng là trăm năm khó gặp, ngàn năm khó cầu, đánh tới mức tối trời sầm đất, gió mây đổi sắc, trời long đất lở, sấm sét kinh hoàng, ào at dữ dôi như nước sông cuôn trào...".

"Kim hiệu úy...", Triệu Hổ vội cắt ngang lời Kim Kiền, "Cuối cùng thì ai thắng?".

"Ai thắng?", Kim Kiền nghe được lời

này, lập tức im bặt, lông mi chớp chớp, nhìn chúng nha dịch xung quanh một

lượt, rồi chầm chậm cất giọng, "Muốn biết rốt cuộc là người nào thắng?".

Chúng nhân với vẻ mặt chờ đợi, đồng

loạt nhìn Kim Kiền háo hức gật đầu.

Lại thấy Kim Kiền nhếch mép vui vẻ,

giơ tay vỗ mặt bàn một cái, dồn khí về đan điền, đề giọng nói: "Muốn biết chuyện Miêu Thử đại chiến kết quả thế

Triệu đại nhân, Kim Kiền còn có công vụ phải làm, thứ lỗi không thể nán lại lâu, xin cáo từ".

nào, hồi sau sẽ rõ! Trương đại nhân,

Nói đoạn liền đứng dậy, chắp tay ôm quyền, mũi chân điểm xuống đất, biến mất hệt như làn khói không còn thấy tung tích đâu, chỉ có mấy câu nói còn vang lên trong không gian: "Ngày mai ngoại trừ chè, điểm tâm nếu lại có thêm đĩa lạc nữa thì càng tốt...".

"…", mọi người đều đực mặt ngay tại trận.

Lát sau, Trương Long vỗ bàn nhảy

dựng lên, chỉ về hướng Kim Kiền vừa biến mất giận dữ hét lên:

"Hay cho cái tên Kim Kiền nhà ngươi, uống hẳn hai bát chè, ăn một đĩa điểm tâm, kết quả mới nói được mấy câu như thế đã bỏ chạy?!"

Triệu Hổ chầm chậm đứng lên vỗ vai Trương Long, lắc đầu nói: "Trương đại

ca, chúng ta đã biết đủ rồi. Sáng sớm nay hai vị đại ca Vương Triều, Mã Hán mời Kim hiệu úy ăn hẳn ba lồng bánh bao, uống hai bình trà thượng đẳng, kết quả là cái gì cũng không hỏi ra được, chỉ nghe nói có thích khách đột nhập vào hoàng cung mà thôi. Chúng ta nghe được nhiều

như vậy cũng coi như không thiệt thời gì".

Chúng nha dịch nghe xong, không khỏi đưa mắt nhìn nhau, lại đồng thời cúi đầu vẻ bất đắc dĩ.

Mà ba người ngồi trong góc quán chè, không biết tự lúc nào đã chẳng thấy bóng dáng.

***

Lại nói về Kim Kiền, đừng thấy nàng vừa chiếm được món hời, ăn uống no nê, nét mặt ngược lại chẳng mảy may có nửa

phần đắc ý, thậm chí còn có vẻ ủ rũ.

Kim Kiến loạng choạng bước đi trong ngõ Điềm Thủy, miệng thì lầm bẩm, oán hận không ngừng:

"Con mèo thối, con mèo xấu xa, lòng da hẹp hòi! Tôi dùng tỏi giã nát làm ám khí, chẳng phải cũng là kế sách tạm thời tùy cơ ứng biến, cần gì phải lườm nguýt báo thù như thế? Mắc gì phải xách năm cân tỏi đứng tấn tới nửa đêm... Luyện công? Luyện công cái khỉ gì? Công phu thối, hay công phu hun người?! Luyên tới mức hôm nay mũi mình toàn là mùi tỏi, ăn cái gì cũng chẳng có vị... Hừ hừ, sáng

sớm uống hai bình trà ngon, bây giờ ăn

hai bát chè Tào Ký, sao vẫn thấy trong miệng có mùi kỳ kỳ..."

"Vị tiểu huynh đệ này, xin dừng bước."

Đột nhiên, phía sau Kim Kiền vang

Tiếng nói hơi cao, mới nghe liền có

lên một giong nói.

cảm giác êm mươt.

Kim Kiền quay đầu lại nhìn, thì thấy một nam tử thấp nhỏ chỉ cao hơn nàng nửa cái đầu, đứng phía sau đang hướng về phía mình ôm quyền thi lễ.

Chỉ thấy người này, thân vận áo dài màu tím thẫm, áo khoác vạt ngắn màu xám tro, đai lưng buộc thắt để dài, chân đi giày để mỏng, tay phe phẩy một chiếc quat lông ngỗng; tóc trên đầu tuy thưa thớt nhưng được chải chuốt bóng loáng, buôc túm trên đỉnh đầu, dùng một cây trâm gỗ để cố đinh. Lai nhìn khuôn mặt người này, đầu nhỏ trán đô, cằm nhon, mũi diều hâu, hai con mắt nhỏ tí, đen láy, đảo qua đảo lai nom rất có thần, bô ria như hai cái dấu chua nghĩa, đều tăm tắp dán ở hai bên mép. Cả con người này liếc mắt một cái, chỉ có một cum từ để biểu thị: Vừa trơn bóng vừa sáng loáng.

Kim Kiền vừa thấy mặt mũi người này, thiếu chút nữa bật cười. Dù vậy nàng vẫn cảm thấy người này rất có tố chất làm công tác khúc nghệ^[2].

[2] Khúc nghệ: Là nghệ thuật hát nói của Trung Quốc. Nghệ thuật này không chỉ chú trọng tài ca hát và diễn thuyết mà còn đề cao khả năng biểu diễn. Người biểu diễn khúc nghệ phải dùng cả âm thanh, giọng điệu lẫn biểu cảm để thể hiện các nhân vật, ngoài ra còn dùng các đạo cụ như quạt xếp, thước gỗ, khăn tay,... để phụ trợ cho từng hình mẫu nhân vật. Ở đây Kim Kiền chỉ có ý nói người này nhìn hơi ranh mãnh và có vẻ nguy hiểm.

"Không biết vị huynh đài này có gì chỉ giáo?"

Người kia khẽ mim cười nói: "Ba

nế mặt không?". Người này không cười thì thôi, hắn vừa cười một cái, Kim Kiến liền run rấy

huynh đệ tại ha lần đầu tới Biện Kinh, trước nay đều yêu thích kết giao bằng hữu, thấy tiểu huynh đệ ăn nói bất phàm, cho nên muốn mời tiểu huynh đê lên lầu tụ họp, kết làm bằng hữu...", nói đến đây, muc quang di chuyển, liếc tòa tửu lâu bên canh một cái, lai đưa mắt nhìn Kim

Kiền, nói, "Chẳng hay tiểu huynh đệ có trong bung, liên tưởng ngay đến cái cây gây trúc đen tối trong Khai Phong phủ.

Đôi mắt nhỏ của Kim Kiền liền híp lai, mặt biển sắc, hoàn toàn tập trung tinh thần để ứng đối.

Bắt chuyện? Hiện tại mình một thân trang phục công tác của Khai Phong phủ, không có khả năng này!

Kiếm cớ gây sự? Trong thành Biện Lương này muốn khiêu chiến với uy quyền của Khai Phong phủ, trừ phi kẻ đó điên rồi...

Vậy...

Kim Kiền không khỏi đánh giá kỹ lưỡng người trước mặt một lần nữa.

Người này thoạt nhìn sao cứ thấy quen quen...

Đúng rồi, trang phục này, không phải chính là một trong ba người mới rồi ngồi trong góc quán chè đó sao...

Chậc chậc, e là người này vừa nghe xong đoạn diễn thuyết đặc sắc của mình trong quán chè, nên mới đặc biệt tới tìm để thăm dò tin tức...

Chỉ là...

Kim Kiền đưa mắt nhìn tửu lâu xa hoa nhất nhì thành Biện Kinh bên cạnh, lại liếc dáng vẻ nhất định muốn biết cho tỏ tường của người này, khóc miệng liền nhếch lên:

Lại dùng cùng một chiêu với Tứ đại

kim cương, thật chẳng có ý thức sáng tạo nào cả.

Càng đáng ghét hơn nữa là, nom nét mặt người này thì cứ như là nắm chắc mười phần vậy, nhất định là đã xem mình như kẻ ham món lợi nhỏ, thấy bở là đào.

Hừ hừ, nhóc con, anh cũng quá coi thường tiết tháo của tôi rồi đó, tôi đường đường là thanh niên "tứ hữu" thời hiện đai, có lập trường, có kiên trì, có lý tưởng đó!

Hôm nay tôi sẽ cho anh biết thế nào là tiết tháo, là lập trường cao!

Nghĩ đến đây, Kim Kiền liền hạ quyết tâm, nghiêm sắc mặt lai, cung kính ôm

quyền nói: "Vị huynh đài này, Kim mỗ đang trưc ban ở Khai Phong phủ, đương nhiên phải cần mẫn tận tụy, tuân thủ nghiêm ngặt chức phận, coi nhiệm vụ là hàng đầu. Khai Phong phủ nha đã răn dạy rằng: Vô công bất thu lộc. Tiểu đệ và huynh đài không quen không biết, lại càng không nói tới giao tình gì, sợ rằng không thể giúp được gì cho huynh đài, lời mời của huynh đài, Kim mỗ thực vô

duyên không dám tiếp nhận, mong huynh đài lượng thứ".

Ngụ ý là: Anh bạn bắt chước à, muốn hối lộ tôi, anh còn chưa đủ phân lượng đâu!

Hiến nhiên người kia không ngờ tới Kim Kiền lại phản ứng như vậy, không khỏi sửng sốt, nhưng nháy mắt lại trưng ra bộ mặt tươi cười, ôm quyền nói: "Tại hạ không suy nghĩ thấu đáo, mong tiểu huynh đệ tha lỗi".

Kim Kiền cũng khẽ cười đáp: "Kim mỗ còn có công vụ phải làm, xin cáo từ".

Dứt lời, liền dứt khoát xoay người rời đi.

Chỉ là sau khi đã đi qua mấy con phố, Kim Kiền vẫn mơ hồ cảm thấy có hai luồng ánh mắt dò xét cứ dán chặt vào mình không buông.

Vả lại dường như còn nghe được tiếng ầm ĩ từ xa truyền đến: "Tứ đệ...", "Khai Phong phủ tính là gì...", cứ như thế như thế.

Làm cho Kim Kiền vẫn cứ canh cánh trong lòng về lời nói của ba người kia, cho tới khi xong bữa tối, lại được cho hay rằng Ngự tiền tứ phẩm hộ vệ Triển nay sẽ không có ai đốc thúc luyện công, thì tâm tình vẫn chẳng có nửa phần vui vẻ nhảy nhót nào.

Chiêu phụng lệnh vào cung trực ban, tối

Nửa đêm, Kim Kiền nằm trên giường, trằn trọc lăn qua lăn lại, nhắm mắt cả một canh giờ rồi cũng không cách nào an tâm đi ngủ được, dáng vẻ nam tử gặp ban ngày kia cứ quần quanh trong đầu.

Đột nhiên, trong đầu Kim Kiền lóe lên một ý nghĩ, ngồi bật dậy, kêu lên: "Lẽ nào người đó là Phiên giang thử Tưởng Bình?!".

Hồi tưởng lại hình dung của Trương Long, Triệu Hổ về Ngũ thử Hãm Không đảo trước đó, Kim Kiền càng nghĩ càng cảm thấy rất có khả năng.

"Châc châc, nhớ đến tên kia mặt mũi bóng loáng, rõ ràng chính là con chuột nước... Hỏng rồi, hai người còn lại nhất định là hai kẻ khác trong Ngũ thử, người cao to lớn giọng kia, chắc chắn là Xuyên sơn thử Từ Khánh, người còn lại, cũng

không biết có phải là Toản thiên thử Lư Phương hay là Triệt địa thử Hàn Chương nữa... Ai da da, hôm trước chỉ có một con chuôt bach thôi mà tí nữa thì lất cả trời, hôm nay lai có thêm ba con chuốt

chút nóng ruột, vội vàng nhảy xuống giường, tùy tiện khoác một cái áo ngoài rồi bước ra, vừa đi vừa lầm bẩm: "Phải mau báo cho Tiểu Miêu biết...", nhưng vừa mới đi đến cửa, cả người đã khưng lai, vỗ trán một cái thật manh nói, "Ai da, thế nào lại quên mất, tối nay Tiểu Miêu nhập cung trực ban, bây giờ không có trong phủ...", thân hình gầy gò đi vòng vòng tại chỗ, lại trở về giường, ngẫm nghĩ một chút rồi nằm xuống kéo chăn đắp, "Dù thế nào cũng là hoa do Tiểu Miệu gây ra, mình đúng là dở hơi, quan tâm cái gì chứ, thêm một chuyên chi bằng bớt một chuyện, ngủ thôi, ngủ thôi...".

Nghĩ đến đây, Kim Kiền nhất thời có

Trong phòng lại chìm vào tĩnh lặng.

"Ha... thú vị..."

Một giọng nói nhẹ mang theo ý cười đột nhiên vang lên, phá tan yên tĩnh.

Lập tức lông mao toàn thân Kim Kiền dựng đứng hết cả lên, vội vàng ngồi nhỏm dậy, ôm chặt chăn, đôi mắt nhỏ đảo quanh khắp nơi, kêu lên: "Ai? Là người hay ma?! Dám đến Khai Phong phủ dương oai?".

"Ngay cả đại nội cấm cung Ngũ gia ta còn không để vào mắt, há phải e sợ một Khai Phong phủ nhỏ bé nhà ngươi?"

Cửa sổ không tiếng động mở ra, một bóng trắng lắc mình bay vào trong, vắt chân ngồi trên thành cửa sổ, dáng vẻ nhàn nhã ung dung tự đắc hệt như đang ngồi trên ghế thái sư ở nhà mình vậy, thiếu mỗi nước là tự châm trà tự mình uống mà thôi.

Áo quần một thân trắng muốt, dung nhan hoa mỹ, môi mỏng khẽ nhếch lên, đôi mắt hoa đào hàm chứa ý cười, một pô ảnh kinh điển như vậy khiến giọng Kim Kiền cao vút lên quãng tám: "Bạch, Bạch Bạch Bạch Ngọc Đường?!".

Ánh trăng trong vắt cơ hồ xuyên qua ngọc quan đậu trên khuôn mặt mang ý cười nhàn nhạt:

"Tiểu tử, ngươi có kêu lớn nữa cũng vô dụng, nha dịch bổ khoái trong Tam ban viện đều bị Ngũ gia điểm huyệt cả rồi, tạm thời sẽ không tỉnh lại đâu."

"Cái gì?!", Kim Kiền nhất thời cả kinh, vội vàng dựng lỗ tai lên nghe ngóng, quả nhiên, tĩnh lặng một cách dị thường. Nếu là bình thường, nửa đêm canh ba, mình lại hét to như vậy, không nói tới Trịnh Tiểu Liễu cùng phòng sớm gào lên oán giận, mà chúng nha dịch phòng bên đã lớn tiếng mắng chửi từ lâu

rồi.

Kim Kiền thầm lặng lấy lại bình tĩnh, cố kéo da mặt, nặn ra một nụ cười tươi, nói: "Không biết Bạch ngũ gia coi trọng đích thân đến có gì chỉ giáo?!".

Bạch Ngọc Đường nhìn khuôn mặt tươi cười hơi hơi co rúm lại, đôi mắt hoa đào vẽ lên thành hai vầng trăng non: "Vốn dĩ Ngũ gia ta đến tìm con mèo thối kia tỉ võ, nhưng chẳng ngờ mèo thối lại không có ở đây, làm cho Ngũ gia tới một chuyến công cốc...".

"Bạch ngũ gia, tối nay Triển đại nhân nhập cung trực ban!", Kim Kiền vội đề Tiểu Miêu không có ở đây, cái đồ

tiếng xun xoe nhắc nhở.

chuột bạch nhà ngươi nhanh nhanh đi đi, đừng lãng phí thời gian ở đây nữa!

Chẳng ngờ Bạch Ngọc Đường nghe thấy Kim Kiền nói vậy, lại trưng ra dáng vẻ đăm chiêu, híp đôi mắt hoa đào lặng lẽ đánh giá Kim Kiền, nhìn tới nỗi Kim Kiền lạnh người, nhưng lại không dám lơi lỏng nửa phần, chỉ đành trừng mắt ngó lại.

Đột nhiên, Bạch Ngọc Đường nhướng mày cười rạng rỡ, trong một thoáng, hoa đào từng đóa từng đóa bay lả tả, cánh

hoa đỏ mịn màng lất phất rơi, khiến cho Kim Kiền đần mặt ra nhìn.

"Tiểu tử, ngươi tên là gì?"

Kiền cứng lưỡi, đáp theo bản năng.

Trên khuôn mặt tuấn mỹ nét cười càng

sâu: "Kim Kiền? Cái tên này thực thú

"Tiểu, tiểu nhân là Kim Kiền...", Kim

vị... Vậy gọi ngươi là Tiểu Kim nhé?".
"Vâng...", Kim Kiền tiếp tục ngắn

"Vâng...", Kim Kiên tiêp tục ngân ngơ.

"Vậy Triển Tiểu Miêu tối nay đúng là

"Vâng..."

"Trong cấm cung có mai phục

tới cấm cung sao?"

không?"

"Không có, chỉ là canh giữ tăng cường gấp ba lần hôm qua..."

"Ba lần à...", đôi mắt hoa đào nheo

nheo, trong con ngươi màu đen thoáng

hiện lên nét buồn bực, "Lại là một lũ gây trở ngại! Haizzz, mà hình như bọn Tứ ca cũng tới rồi, thật là... như thế thì, Ngũ gia và con mèo thối đó đến năm nào tháng nào mới có thể phân cao thấp được đây?!".

"Cái đó... Ngũ gia ngài có thể hẹn

Triển đại nhân tới một nơi không có ai ngăn cản...", Kim Kiền hảo tâm kiến nghị, bụng lại nhủ thầm:

Tốt nhất là hen tới những nơi như núi

hoang đèo sâu, vách núi vách đá hiểm trở, hoặc chân trời góc bể gì đó, rời khỏi Đông Kinh Biện Lương càng xa càng tốt, đừng có thêm phiền phức cho mình nữa, để mình có thể yên yên ổn ổn đến tháng là lĩnh lương là hay nhất.

"Không có người ngăn cản à...", đột

nhiên hai mắt Bạch Ngọc Đường sáng lên, đôi mày lưỡi mác nhướng cao nói, "Tiểu Kim, cách hay lắm!".

Lời còn chưa dứt, Kim Kiền đã cảm

thấy phía trước nháng lên một cái, không thấy bóng dáng Bạch Ngọc Đường đâu nữa, chỉ để lại khung cửa sổ trước mặt hơi rung rung.

Kim Kiền ngu mặt ngay tại chỗ, chớp chớp đôi mắt, ngưng một chút, lại chớp chớp mắt, tức thì trong lòng trào lên một niềm hân hoan:

Không ngờ mình chỉ nói mấy câu bâng quơ, ấy thế mà lại khuyên được con Trong bụng thở phào một cái, cơn buồn ngủ bỗng đâu ập đến.

Kim Kiền ngáp một cái, gãi gãi đầu,

chuột bạch này mau chóng rời đi, kỳ diệu

quá, kỳ diệu quá!

lẩm bẩm: "Chúng nha dịch trong Tam ban viện này đều bị Bạch Ngọc Đường điểm huyệt cả... Haizzz, đáng tiếc Tiểu Miêu không dạy mình công phu giải huyệt, chỉ đành đợi sớm mai Tiểu Miêu về rồi nói vậy...".

Nghĩ đến đây, Kim Kiền liền an tâm hơn nhiều, giở chăn ra, nằm lên giường ngủ tiếp, nhưng vừa mới đặt đầu xuống gối thì bỗng nghe có tiếng hô vang lên từ phía sau:

"Như thế này, nhất đinh sẽ không có

sơ sót gì!"

Kim Kiền đẩy phắt cái chăn ra, nhảy dựng từ trên giường xuống đất, chỉ vào người đối diện kinh hô: "Bạch, Bạch Bạch Ngọc Đường, vì sao ngài lại quay lại?!".

Bạch Ngọc Đường vẫn ung dung tựa vào bậu cửa sổ như trước, đôi mắt hoa đào biếng nhác lộ ra ý cười, chầm chậm giơ ra vật trong tay lên, nói: "Chỉ cần có vật này trong tay, không sợ Triển Tiểu

chúng ta!".

Lúc này Kim Kiền cảm thấy da mặt mình co giật dữ dội, cơ hồ không cách nào khống chế được, hơn nữa ngực còn

thấy tức tức khó chịu, tay chân lạnh ngắt, hơn mười chứng bệnh đồng loạt phát tác.

Vật trong tay Bạch Ngọc Đường, tinh xảo hoa mỹ, được chế tác rất tinh tế, mới

nhìn là biết vật đó có giá không ít.

Miêu không đuổi theo đến Hãm Không đảo. Chỉ cần con mèo thối đó tới Hãm Không đảo, thì sẽ chẳng có ai cản trở. Bằng vào thân thủ của Ngũ gia ta, không đến năm ba đường là bắt sống 'Ngự Miêu', chấn hưng uy danh cho Ngũ thử

Mà quan trọng nhất là, vật này lại do đương kim Thánh thượng ngự ban, tiếng là có chức năng tiền trảm hậu tấu, là vật thể hiện sự ân sủng của Thiên tử, có một cái tên rất kêu là: Thượng Phương bảo kiếm!

Kim Kiền bắt đầu biến sắc.

"Thượng Phương bảo kiếm!", Bạch

"Bạch, Bạch ngũ gia, ngài có biết thanh bảo kiếm ngài cầm trong tay là...",

"Thượng Phương bảo kiếm!", Bạch Ngọc Đường đáp rất dứt khoát.

"Bạch ngũ gia, nghĩ kỹ rồi hãy

làm...", Kim Kiền nghiến răng thốt ra mấy chữ.

Cái con chuột chết nhà người, lại đi trộm Thượng Phương bảo kiếm ngay trước mắt tôi, thế không phải là có ý muốn đập vỡ bát cơm của tôi sao?!

Bạch Ngọc Đường chăm chú nhìn sắc mặt tái mét của Kim Kiền, đôi mày lưỡi mác hơi nhếch lên, cười nói: "Chắc không phải Tiểu Kim muốn ngăn cản Ngũ gia đấy chứ?!".

Đôi mắt nhỏ của Kim Kiền bỗng mở banh ra, nhưng chỉ chớp một cái, liền rũ mắt xuống, nheo mắt lại, nặn ra vẻ mặt

tươi cười nói: "Bạch ngũ gia nói đùa rồi, Ngũ gia xin cứ tự nhiên, xin cứ tự nhiên...".

Đùa à, công phu của con chuột bạch này mình đã chứng kiến, cho dù có thêm mười mấy Kim Kiền, e là cũng chẳng có cửa thắng. Mình cứ nên an phận thủ thường, cung tiễn cái vị đại tôn thần này mau mau rời đi, về phần củ khoai lang bỏng tay kia, giao cho Tiểu Miêu giải quyết là được rồi.

Chẳng ngờ Bạch Ngọc Đường nghe Kim Kiền nói xong, nét cười trên khuôn mặt tuấn mỹ càng sâu: "Tiểu Kim mới nói đùa đó, bản lĩnh của Tiểu Kim, tối qua Ngũ gia đã được lĩnh giáo, xác thực là bất phàm đó!".

Kim Kiền bỗng cảm thấy một luồng khí lạnh chạy dọc sống lưng.

làm ám khí chính là Tiếu Kim nhỉ..."

Trên khuôn mặt tuấn mỹ vẫn tràn ngập

"Tối qua, người nghĩ cách dùng tỏi

ý cười, nhưng khí lạnh cứ ùn ùn xâm chiếm.

Bóng trắng như tuyết khẽ động, nháy mắt, đã tới bên cạnh Kim Kiền, âm thanh lạnh lẽo thong thả vang lên: "Tiểu Kim, một canh giờ trong khách điểm mới tẩy sạch thứ mùi quỷ dị kia đi... Ân huệ bậc này không biết nên đền đáp thế nào mới tốt đây...".

"Cái này... chuyện đó... khụ khụ...",

hôm nay Ngũ gia ta phải ngâm mình trọn

Nè nè, cái con chuột bạch nghiện sạch

lúc này Kim Kiền ngoại trừ cười khan, thực sự không biết nên thể hiện thế nào.

sẽ kia ghi hận cũng kinh quá đi!

Bạch Ngọc Đường đi một vòng quanh Kim Kiền đã cứng ngắc cả người lại, vờ trầm tư một lát rồi đột nhiên làm ra vẻ thông suốt, kêu lên: "Chi bằng mời Tiểu Kim tới Hãm Không đảo làm khách mấy ngày, thế nào?".

"Hả?!", Kim Kiền nhất thời kinh hoàng thất sắc, hoảng hốt kêu lên, "Bạch ngũ gia, tiểu nhân xin nhận tội...".

Một ngón tay thon dài với thủ pháp điểm huyệt tinh diệu đã đánh tan nửa câu sau của Kim Kiền.

Trước khi ngất xỉu, nhìn khuôn mặt của Bạch Ngọc Đường thoáng qua trước mắt, Kim Kiền chỉ có một câu cảm tưởng: đâu phải gương mặt đại diện cho hãng kem đánh răng, không có chuyện gì sao lai nhe răng trắng thế kia ra làm gì, quá chói mắt!

***

"Cái gì, tối qua Thượng Phương bảo

Con chuột chết khốn kiếp kia, cũng

kiếm bi đánh cắp?!"

Mới sáng sớm, Ngư tiền tứ phẩm đới đao hô vê Triển Chiêu đã bi Bao đai

nhân cấp tốc triệu về phủ, trên gương mặt tuấn tú lô ra vẻ khó tin.

Bao đại nhân sắc mặt sa sầm đen sì, Công Tôn tiên sinh thì tái mặt, đồng thời gật gật đầu.

Khuôn mặt Tứ đại hiệu úy tràn ngập vẻ ngượng ngùng, cơ hồ muốn chôn đầu vào lồng ngực vậy.

Triển Chiêu cau chặt đôi mày lưỡi mác, trầm giọng hỏi: "Là kẻ nào làm?".

Chỉ thấy Công Tôn tiên sinh thở dài một tiếng, móc lá thư từ trong ngực ra đưa cho Triển Chiêu, nói: "Triển hộ vệ cứ xem thì sẽ biết".

Triển Chiêu nhận lấy, vừa nhìn một cái con ngươi đen láy liền bừng lên lửa giận, sắc mặt thoáng xanh.

Chỉ thấy trên tờ giấy viết một bài vè:

Khai Phong vốn tiếng to,

Nhà to mà nghèo rớt.

Ta vớt hết trong ngoài,

Lật hoài trong cả tủ,

Mới thủ được Thượng Phương,

Vươt tường đem về đảo. Giờ bảo lai Tiểu Miêu. Bảo kiếm muốn lấy lai, Chờ tai đảo Hãm Không. Chẳng thông là thiên hạ, Bây ba chuôt sơ mèo, Lèo nhèo ấy đồn nhảm. Hại thảm mèo thối ngu,

Ta hù cho mà lết,

Tức chết mới là hay.

Lạc khoản: Cẩm mao thử Bạch Ngọc Đường.

Phía dưới cùng còn thêm một câu: *Tiểu Kim mượn tạm vài ngày*.

Chữ viết như rồng bay phượng múa, bút lực tinh mỹ vừa cứng cáp lại vừa mềm mại, khiến kẻ khác phải tán thán, nhưng nội dung bài vè này quả thực khiến người ta dở khóc dở cười.

"Là Cẩm mao thử Bạch Ngọc Đường", Triển Chiêu hạ tờ giấy xuống, thở dài một tiếng nói.

"Cẩm mao thử Bạch Ngọc Đường? Là

Triển Chiêu lại thở dài một tiếng, đem tiếng tăm của Ngũ thử Hãm Không đảo

kẻ nào?", Bao đai nhân hỏi.

cùng với những điều chứng kiến trong cung cấm đêm hôm trước nhất nhất kể lại một lượt.

Bao đại nhân nghe xong, không khỏi chau mày nói: "Nếu nói như thế thì Bạch Ngọc Đường chính là một nhân vật trên giang hồ, vốn không can hệ gì với quan

phủ, vì sao vô duyên vô cớ lại tới Khai Phong phủ trộm Thượng Phương bảo kiếm?".

Triển Chiêu nhìn Bao đại nhân một cái, cúi đầu ôm quyền nói: "E là vì thuộc hạ mà đến".

"Những lời này giải thích thế nào?"

"Ngũ thử Hãm Không đảo trước giờ lấy 'Thử' làm danh xưng, mà thuộc hạ lại được Thánh thượng ngự phong 'Ngự Miêu'... có lẽ Bạch Ngọc Đường vì chuyện xưng hiệu 'Miêu', 'Thử' mà đến."

Bao đại nhân nghe xong, không khỏi khẽ lắc đầu: "Là tranh chấp danh xưng, chẳng qua cũng chỉ là hư danh, hà tất phải như vậy?!".

Triển Chiêu cúi đầu không lên tiếng.

Công Tôn tiên sinh nhìn Triển Chiêu

một cái, mở miệng hòa hoãn nói: "Đại nhân, nhân sĩ trên giang hồ trước nay vốn coi trọng danh xưng, thậm chí còn xem trọng hơn cả tính mạng, Bạch Ngọc Đường hành động như vậy cũng không phải không có lý", ngưng một chút, lại tiếp, "Xem ý bài vè của Bạch Ngọc Đường, thì e rằng Triển hộ vệ phải vất vả một chuyến, tới Hãm Không đảo rồi".

Triển Chiêu vội bước lên trên một bước, ôm quyền nói: "Thuộc hạ tất sẽ dốc toàn lực!".

Vương Triều, Mã Hán, Trương Long, Triệu Hổ nghe vậy cũng vội bước lên ôm quyền thỉnh lệnh: "Thuộc hạ nguyện đi theo Triển đại nhân".

"Không được", Công Tôn tiên sinh lắc đầu nói, "Bạch Ngọc Đường chỉ đích danh muốn Triển hộ vệ đi tới đó, các ngươi cùng đi e là sẽ hỏng việc. Huống hồ khi Triển hộ vệ xuất môn, an nguy của đại nhân phải nhờ cậy vào bốn người các ngươi, không thể không thận trọng được".

Tứ đại hiệu úy nhất thời héo rũ như quả cà, cúi đầu lùi lại.

Triển đại nhân nhìn bốn người họ một cái, khẽ gật đầu: "Các vị huynh đệ không cần lo lắng, Triển mỗ tất sẽ đem Thượng Phương bảo kiếm hoàn bích trở về", rồi quay sang Bao đại nhân ôm quyền nói,

"Đại nhân, thuộc ha lập tức khởi hành".

"Triển hộ vệ khoan đã!", Công Tôn tiên sinh bỗng nhiên cất tiếng, "Không biết Triển hộ vệ có kiến giải thế nào về câu cuối cùng Bạch Ngọc Đường để lại?".

"Câu cuối cùng?", Triển Chiêu nhíu mày, "Tiên sinh chỉ câu 'Tiểu Kim mượn tạm mấy ngày'... cái này... Triển mỗ không rõ...".

Công Tôn tiên sinh cũng nghi hoặc: "Vàng^[3]? Trong khố phòng của phủ nha chỉ có bạc trắng và tiền đồng, không có vàng thỏi, vàng nén... câu này của Bạch Ngọc Đường thực khiến người ta khó hiểu...".

[3] Trong tiếng Trung "Tiểu Kim" có nghĩa là vàng, miếng vàng nhỏ.

Những người còn lại cũng đều là anh nhìn tôi, tôi nhìn anh, vẻ mặt mù mờ.

Đúng lúc này, đột nhiên có tiếng bước chân gấp gáp chạy tới, một tiểu sai dịch loạng choạng xông vào, thở không ra hơi kêu lên: "Không, không không không hay rồi, Kim, Kim Kim Kim hiệu úy bị người ta bắt đi rồi!!!".

"Cái gì?!", chúng nhân trong sảnh đồng thời biến sắc, kinh ngạc hô lên.

"Bắt đi? Bị người ta bắt đi? Chuyện xảy ra lúc nào?!" Công Tôn tiên sinh gấp giọng hỏi.

"Sớm, sớm sớm nay, mới mới rồi

Trịnh, Trịnh Tiểu Liễu phát hiện... trên, trên bàn có một tờ giấy..."

Vừa nói, tiểu sai dịch vừa trình tờ giấy lên.

Công Tôn tiên sinh vươn tay ra nhưng chưa chạm được vào tờ giấy thì đã bị Triển Chiêu đoạt đi rồi.

Mọi người sửng sốt, nhìn chằm chằm vào khuôn mặt tuấn tú của Triển Chiêu càng lúc càng đen, càng lúc càng sa sầm xuống, cuối cùng thì biến thành sắc mặt của Bao đại nhân.

kình phong quét qua, chớp mắt một cái, thân hình đỏ thẫm đã sớm không thấy đâu, chỉ để lại tờ giấy vừa rồi chầm chậm rơi xuống nền đất.

Mọi người chăm chú nhìn, chỉ thấy

Đột nhiên, trong khách sảnh một luồng

Ngũ thử Hãm Không đảo mời Tiểu Kim của Khai Phong phủ tới làm

trên tờ giấy viết tháu mấy chữ lớn:

Kim của Khai Phong phủ tới làm khách.

"Thì ra chữ 'Kim' này không phải là 'vàng', 'Tiểu Kim' là chỉ Kim hiệu úy...", Công Tôn tiên sinh bỗng nhiên lĩnh ngộ ra, nói.

"Này này, các huynh có cảm thấy khinh công của Triển đại nhân ngày càng tăng tiến không?", Triệu Hổ nhìn hướng Triển Chiêu biến mất lầm bẩm.

Ba đại Hiệu úy còn lại cũng nhìn về phía đó, cùng một vẻ mặt, đồng thời gật đầu.

Bao đại nhân một tay đỡ lấy cái trán đen sì, không khỏi thở dài một tiếng: "Triển hộ vệ, mọi sự hãy cẩn thận...".

Mà trên con đường quanh co cách thành Đông Kinh Biện Lương hai mươi trên một con tuấn mã đang hướng về một thân hình gầy gò nằm bò trên một con ngựa khác với một tư thế vô cùng bất nhã, quát to:

dăm, một nam tử tuấn mỹ áo trắng cưỡi

đường một Hiệu úy của Khai Phong phủ mà lại không biết cưỡi ngựa à?"

"Rất không hợp lẽ thường, đường

nhắc chuyện để tôi về lại Khai Phong phủ..."

"Ngũ gia... kỳ thực ngài có thể cân

• •

"Nếu không, thì đổi cho tôi một con lừa... kỹ thuật cưỡi lừa của tôi cũng được..."

"Câm miệng! Để Ngũ gia đồng hành với một con lừa, nếu truyền ra ngoài thì sau này Ngũ gia còn mặt mũi nào mà hành tẩu trên giang hồ?!"

"Thực ra xe ngựa cũng được..."

"Câm miệng!!!"

lồi ba

Độc lạ xuất hiện trên Hãm Không đảo.

Đấu Ngự Miêu Cẩm Thử mất bảo vật.

Tháng Tám mặt hồ phẳng lặng như gương, lau sậy rì rào lay động;

Hòn đảo xanh ngắt giữa hồ như tiếp giáp với trời, đó là Hãm Không, nơi tụ nghĩa của Ngũ thử.

chủ Hãm Không đảo, Toản thiên thử Lư Phương cùng bốn vi huynh đệ kết bái đều là những người hiểu khách, phảm là bằng hữu trên giang hồ tới không ai là không được nhiệt tình khoản đãi, cho nên Hãm Không đảo cũng là lưa chon du ngoan hàng đầu của nhân sĩ trong giang hồ. Có điều từ năm ngày trước, khi Cấm mao thử Bach Ngọc Đường trở về, Hãm Không đảo đã không còn như xưa nữa.

Khắp Hãm Không đảo đều là sắc mặt xanh xao, thần sắc lo lắng. Cả đảo dõi

Hãm Không đảo bốn bề đều là nước, trước đảo lau sậy bạt ngàn, trên đảo rừng trúc biêng biếc ngút mắt, sơn thủy hữu tình, cảnh sắc khiến người ta mê say; đảo lớn nào đó vậy.

"Đại gia, sắc trời không còn sớm nữa, xem chừng hôm nay không có thuyền nào ra đảo, Đại gia nên trở về nghỉ ngơi sớm một chút."

Một gia nô nói với nam tử đang đi

Chỉ thấy nam tử này, tuổi ngoại tứ tuần, dáng người hơi mập một chút, thân vận cẩm bào hoa tối màu, chân đi giày

qua đi lai trên bến tàu.

mắt ra bến tàu, từ sáng sớm đến tối mịt, luôn luôn có một đội nhân mã tuần tra hai bên bến tàu, thế trận rất hoành tráng, tựa như đang cung kính chờ đơi một nhân vật Lư Phương nghe vậy, đầu mày càng nhíu chặt, ngước lên nhìn sắc trời rồi thở dài nói: "Chờ thêm một lát nữa...".
Đám gia nô trên bến tàu thấy thế đều

Đột nhiên, một gã gia nô đứng gần bến

tàu hô lên: "Đại gia, có, có thuyền

thử.

cúi đầu thở dài.

để mỏng, râu dài đến ngực, mày lưỡi mác mắt hổ, khuôn mặt đậm nét uy nghi, chỉ là chân mày hơi nhíu, bước chân rất loạn, dáng vẻ lo lắng, đó chính là đảo chủ Hãm Không đảo, Lư Phương, được người trên giang hồ xưng là Toản thiên

đến!!!".

"Cái gì?! Có thuyền? Chẳng lẽ là Nam hiệp Triển Chiêu tới? Còn ngắn ra đấy làm gì, mau mau theo ta xếp thành hàng hoan nghênh!", trong chất giọng thô dày của Lư đảo chủ lộ ra vẻ vui mừng.

Đảo chủ hạ lệnh một tiếng, chúng nô bộc tất nhiên không dám trễ nải, vội vàng xếp thành hàng ngay ngắn, đứng sang hai bên để nghênh đón.

Một con thuyền có mui màu đen thuận theo dòng nước từ từ cập bến, trên thuyền ngoại trừ người cầm lái còn có ba người, gầy, lùn, tráng kiện.

Người đầu tiên, áo vạt ngắn, đại lưng cơ hồ sắp quệt xuống đất, mắt sáng nhỏ, mũi diều hâu, râu cá trê, mặt dày bóng nhẫy những dầu, tay cầm một chiếc quạt lông ngỗng; hai người phía sau vân trang phục hiệp khách, người bên trái vạm vỡ, cơ bắp cuồn cuôn, dắt sau lưng hai chiếc chùy màu vàng tím, khuôn mặt đầy những râu ria rối nùi che khuất hơn nửa mặt, miễn cưỡng lắm mới nhìn thấy đôi mắt với hai con người tròn xoe; người bên phải thấp lùn, tóc búi tận đỉnh đầu, tán loạn hết cả, mắt to mỏ nhọn, thắt lưng một chiếc ngân câu trảo bằng kim loại.

"Đảo chủ, là Nhị gia, Tam gia và Tứ

gia...", trong ngữ khí của gã gia nô lộ rõ vẻ thất vọng.

Lư Phương nhìn kỹ lại cũng thẩm thở dài một tiếng, nhưng ý nghĩ vừa xoay chuyển tinh thần liền chấn động, thầm lẩm nhẩm: "Tứ đệ là người túc trí đa mưu, đệ ấy quay về nhất định có thể nghĩ ra cách hay!", nói rồi liền bước nhanh đến nghênh đón, miệng thì kêu lên, "Tứ đệ, Nhị đệ, Tam đệ! Các đệ cuối cùng cũng trở về rồi!".

Tam thử xuất môn tìm đệ đệ không có kết quả liền vội vã trở về Hãm Không đảo, lại thấy đội nhân mã đón tiếp long trọng trên bến tàu thì đều sửng sốt hết cả "Ö kìa? Nghênh đón quá long trọng

người.

rồi!", Từ Khánh gãi đầu nói.
"Đại ca cũng thật là, đều là huynh đệ

một nhà cả, hà tất phải như vậy...", Hàn

Chương cười nói.

Còn Tưởng Bình thì phe phẩy chiếc

Đến khi ba người nhìn rõ sắc mặt của Lư Phương đi tới nghệnh đón lai càng

quat lông ngỗng chân mày nhíu chặt.

Lư Phương đi tới nghênh đón lại càng thấy khó hiểu. hiếm thấy trên giang hồ, bình thời ổn trọng có thừa, nhưng lúc này khi gặp ba huynh đệ xa nhà mấy ngày thì hai mắt đỏ quạch, con ngươi lấp lánh ánh lệ, bước chân có phần lảo đảo, sao không khiến người ta nghi ngờ.

Phải biết Lư Phương, lão đại đứng đầu Ngũ thử, là một hiệp khách trầm ổn

"Đại ca?!", Phiên giang thử Tưởng Bình vội bước lên hai bước, đỡ lấy Lư Phương, "Huynh đây là?".

"Tứ đệ...", Lư Phương nắm chặt tay Tưởng Bình, trong giọng nói mang theo mấy phần nghẹn ngào. Xuyên sơn thử Từ Khánh sau khi nhảy xuống khỏi thuyền thấy tình hình như vậy, vỗ đầu bộp một cái, cười ha ha vui vẻ.

"Hê, không ngờ đại ca chúng ta bình thời dáng vẻ từng trải lão luyện, tính tình lại trẻ con, bọn đệ rời đảo có mấy hôm mà đại ca đã nhớ bọn đệ đến độ này!".

Triệt địa thử Hàn Chương lúc lắc búi tóc trên chỏm đầu, nói: "Tam đệ chớ có nói bậy, huynh đệ chúng ta quen biết nhau từng ấy năm, lúc nào thấy dáng vẻ hoảng hốt như vậy của đại ca chứ, ắt là trên đảo xảy ra chuyện lớn rồi...", ngưng một chút, lại thở dài nói, "Xem ra khó

mà không can hệ tới lão Ngũ...".

Tưởng Bình đỡ cánh tay Lư Phương, bụng đã hiểu rõ vài phần, cũng thở dài nói: "Đại ca chớ lo lắng, có chuyện gì bọn đệ trở về rồi nói...".

"Tứ đệ!", Lư đảo chủ nghe vậy lại kêu lên một tiếng, nắm chặt lấy tay Tưởng Bình, gấp giọng hỏi, "Lần này quả thực đại sự không ổn rồi!".

"Đại ca, bọn đệ vội vàng trở về từ Đông Kinh Biện Lương cũng chính vì chuyện này!", Tưởng Bình nghiêm sắc mặt nói, "Lão Ngũ trộm Thượng Phương bảo kiếm của Khai Phong phủ, chuyện đó...".

"Thượng Phương bảo kiếm?!", Lư Phương nghe xong hốt hoảng, ngẫm nghĩ một chút mới nói, "Tứ đệ nhắc đến, hình như có chuyện như vậy thật... Có điều, Thượng Phương bảo kiếm là chuyện thứ yếu...".

"Đại ca?!", Từ Khánh kinh ngạc, Hàn Chương vô cùng ngạc nhiên, còn Tưởng Bình thì nhíu mày.

Từ Khánh lớn giọng ầm ĩ nói: "Đại ca, đến cả đứa thô lậu như đệ cũng biết, Ngũ đệ trộm Thượng Phương bảo kiếm đã phạm phải tội tày đình, sao đại ca có thể nói

Lúc này Lư Phương mới cảm thấy mình đã lỡ lời, vội giải thích: "Tam đệ, đại ca không nói Thượng Phương bảo kiếm là chuyện không quan trọng, mà là lúc này có một vấn đề còn nan giải hơn!".

"Còn chuyện gì nan giải hơn chuyện Ngũ đệ trộm Thượng Phương bảo kiếm chứ?", Hàn Chương nhíu mày hỏi.

"Không, chính là cái thứ Ngũ đệ mang về... Không hay rồi!"

Mới nói được một nửa, liền thấy Lư

Phương biến sắc, kinh hoàng kêu lên một tiếng rồi chạy mất không còn tăm tích.

Ngay sau đó, đám nô bộc trên bến tàu

"O kìa?!", lưu lại tam thử ngắn ngơ.

cũng đồng thời biến sắc, cuống quýt chạy như điên, nhất thời, chỉ thấy mấy cái bóng mờ mờ vội vội vàng vàng từ bến tàu phi về phía rừng trúc, thân hình cực nhanh có thể sánh với cao thủ hạng hai trên giang hồ.

"Đây là...", Hàn Chương nghi hoặc thốt lên.

"Ôi cha mẹ ơi, không phải đệ hoa mắt chứ?!", Từ Khánh dụi dụi mắt, "Mấy ngày không gặp mà khinh công của các huynh đệ trên đảo đã tiến bộ không ít!".

Tưởng Bình nhìn hướng chúng nhân chạy đi, cũng có chút khó hiểu.

"Bům..."

"Bům bẹt bẹt..."

Đột nhiên, mấy âm thanh quái dị truyền ra từ rừng trúc, âm thanh rất quy chuẩn đều đặn, trật tự rõ ràng, có trước có sau, trình tự phân minh.

Lúc này một cơn gió mát hiu hiu đưa tới, chỉ trong một thoáng, thứ mùi hội thối kinh hoàng tới mức như dời non lấp bể xôc thẳng vào mũi, hệt như triều dâng bão nổi, cuồng phong cuồn cuôn, khiến cho sắc mặt của tam thử Hãm Không đảo đại danh đỉnh đỉnh giang hồ trở nên xanh lét, mắt mở trừng trừng nhìn đám chim chóc kêu thê thiết bay toán loan từ phía rừng trúc.

Chỉ thấy Hàn Chương bịt mũi, Từ Khánh bế khí, còn cây quạt lông ngỗng trong tay Tưởng Bình cơ hồ biến thành phong hỏa luân. Hồi lâu sau, thứ mùi hôi thối kinh khủng đó dần dần tan đi, nhưng cũng hun cho ba người bọn Tưởng Bình

đến hụt hơi khó thở, mặt đỏ phừng phừng.

Lai qua một lát, mới thấy đám người

trong rừng trúc lặng lẽ chạy ra, ai nấy đều cúi đầu ủ rũ, nét mặt rầu rĩ, mà Lư đảo chủ đi đầu, khuôn mặt tràn ngập vẻ ngượng ngùng, hai má đỏ hồng.

"Đại ca, vừa rồi...", Tưởng Bình ngập ngừng hỏi.

"Tứ đệ, vi huynh cũng không giấu gì đệ, vừa rồi... khụ khụ... khụ... chẳng qua là tất cả cùng đồng thời đánh rắm mà thôi...", da mặt Lư Phương giật giật. "Đồng thời?! Đánh, đánh đánh rắm?!", hai con ngươi của Từ Khánh cơ hồ muốn rớt xuống đất.

"Ha ha ha... khụ khụ...", Hàn Chương bò ra đất, cười như điên, cơ hồ sắp tắt thở.

Tưởng Bình không hổ là cố vấn của

hơi rung rung:

"Lẽ nào đây chính là vấn đề nan giải

Hãm Không đảo, lúc này vẫn có thể trấn tĩnh, chỉ là hai chòm râu cá trê bóng nhẫy

mà đại ca nói đến?"

Lư Phương nghiêm sắc mặt gật gật đầu.

Nhất thời sắc mặt Tưởng Bình đen quá nửa.

***

của Hãm Không đảo, một nam tử áo trắng tay cầm bảo kiếm phiêu phất theo gió, áo trắng thắng tuyết, dung nhan tuấn mỹ như họa, đang hét lên những lời

Trong tiền viện "Tụ Nghĩa đường"

khiếm nhã với thiếu niên gầy gò dưới bóng cây phía đối diện: "Tên tiểu tử thối nhà ngươi, hôm nay ngươi mà không giao thuốc giải ra, Ngũ gia ta sẽ cho ngươi phơi thây tại chỗ, máu bắn tung tóe!".

Chỉ thấy thiếu niên nọ ngồi trên ghế mây, chiếc bàn gỗ bên canh bày một bô

trà cùng điểm tâm, thiếu niên tay phe phẩy quat giấy, tay kia cầm chén trà lên, dáng vẻ rất nhàn tản thong dong. Nghe thấy tiếng quát của nam tử áo trắng, chỉ hơi nheo đôi mắt nhỏ, cười ha ha nói: "Bạch ngũ gia, tôi đã nói từ trước rồi, chỉ cần Bạch ngũ gia đem Thượng Phương bảo kiếm giao cho tôi, tôi nhất định sẽ đem giải dược dâng bằng hai tay!".

"Kim Kiền!", Bạch Ngọc Đường nhất thời nổi trận lôi đình, vèo một cái vọt tới tâm Kim Kiền, lạnh lùng nói, "Ngươi chớ có rượu mời không uống lại muốn uống rượu phạt...".

Mũi kiếm cách mi tâm Kim Kiền chưa

trước mặt Kim Kiền, chỉ kiếm vào mi

đầy nửa tấc, nhưng Kim Kiền lại chẳng sợ hãi hốt hoảng, đặt chén trà xuống, mim cười ôm quyền nói với người phía sau Bạch Ngọc Đường: "Lư phu nhân".

Bạch Ngọc Đường nghe thế liền cả kinh, thầm nghĩ không hay rồi, định thu tay lại thì cảm thấy lỗ tai đau nhức, vội vàng cao giọng xin tha: "Đại, đại tẩu, Ngũ đệ không dám, đại tẩu hạ thủ lưu tình!".

Nếu lúc này có nhân sĩ trên giang hồ khác chứng kiến, nhất định sẽ phải kinh hoàng đến mức mắt lồi xuống đất mất. Cẩm mao thử Bạch Ngọc Đường đại danh đỉnh đỉnh trên giang hồ lại đang bị một người phụ nữ nhéo cái lỗ tai bạch ngọc, hơn nữa con chuột bạch tính tình xưa nay vốn bất hảo giờ đây lại trong dáng vẻ cầu xin.

Chỉ thấy vị phu nhân này, tuổi ước chừng trên dưới ba mươi, mặc áo mỏng thêu hoa màu lục nhạt, chân đi hài thêu hoa màu xanh trúc, đầu chải búi tóc cánh bướm, khuôn mặt thon thon như trái trứng, mắt phượng, mi tâm mơ hồ lộ ra

chút khí phách anh thư, lúc này đây đang vô cùng tức giận, sát khí đằng đằng, đây chính là phu nhân của Lư Phương đảo chủ Hãm Không đảo.

"Ngũ đệ ngoan của ta, hai cái tai chuột của đệ chắc không phải chỉ dùng làm đồ trang trí chứ?! Sao không chịu ghi nhớ lời đại tẩu hả?"

"Đại tẩu nói đùa rồi, tục ngữ nói trưởng tẩu như mẹ, lời của đại tẩu từng câu từng chữ Ngũ đệ đều khắc ghi trong lòng!", Bạch Ngọc Đường quay tròn người, cứu cái tai mình thoát khỏi bàn tay của Lư phu nhân, vừa xoa xoa lỗ tai vừa cười hi hi nói.

"Hù! Khắc ghi!!! Ta thấy khắc ghi trong cái lỗ tai chuột thì có!", Lư phu nhân hai tay chống nạnh, thở phì phì, "Ta nói không biết bao nhiều lần rồi, Kim hiệu úy là khách quý của ta, trăm triệu lần không được thất lễ, sao đệ không nghe hả?!".

"Đại tầu...", trong đôi mắt hoa đào ánh lên vẻ tủi thân vô hạn, "Nhưng cái tên tiểu tử này lại hạ quái độc lên Ngũ thử Hãm Không đảo chúng ta, mỗi ngày độc phát năm lần, lúc độc phát toàn đảo trên dưới đều đồng thời đánh rắm, tiếng như sấm rền, thối như trong hố phân, cái này thực sự là...", nói đến đây, lại ai oán liếc Kim Kiền một cái.

Lư phu nhân hừ mũi một tiếng: "Có cái gì ghê gớm đâu, chẳng qua chỉ đánh mấy quả rắm, đó là bài độc, ta chẳng thấy có cái gì là không hay cả!".

"Đại tấu...", đôi mắt hoa đào của Bạch Ngọc Đường đảo một cái, liền tiến đến bên cạnh Lư phu nhân, "Nhưng một ngày năm lần thối kinh hồn, sau này đệ còn hành tẩu giang hồ thế nào nữa...".

"Không thể ra ngoài càng tốt, đệ đỡ phải ngày ngày xuất môn gây chuyện thị phi, khiến người khác lo lắng!", Lư phu nhân phẩy tay, ngồi xuống chiếc ghế mây

sán lại gần, cầm ấm trà lên rót thêm cho Lư phu nhân, thấp giọng nói, "Cái tên Kim Kiền này lai lịch bất minh, một thân khinh công quỷ dị, ai biết hắn có phải do kẻ thù phái đến hãm hại chúng ta hay

không, chúng ta không thể không đề

"Đại tấu...", Bạch Ngọc Đường vôi

bên cạnh Kim Kiền, cầm chén trà lên

hớp một ngum.

phòng!".

"Ò? Nghĩa là sao?", Lư phu nhân nheo nheo mắt hỏi.

Bạch Ngọc Đường nhất thời lên tinh thần, hai mắt phát sáng, hạ giọng nói,

mức kỳ quặc, nhất định là do kẻ thù phái đến phá hủy danh tiếng Ngũ thử của Hãm Không đảo chúng ta!".

"Kẻ thù phái đến?", Lư phu nhân đặt chén trà xuống, nhẹ nhàng nói, "Nếu

"Tiểu đệ đã suy ngẫm mấy ngày nay, cảm thấy hành vi xử sự của kẻ này đều quá

chén trà xuông, nhẹ nhàng nói, "Nêu không phải đệ bắt người ta tới, thì người ta vẫn an nhiên làm Hiệu úy của Khai Phong phủ, việc gì phải ăn no rửng mỡ chạy đến cái đảo hoang này hít gió lạnh hả?!".

"Cái này...", Bạch Ngọc Đường nhất thời nghẹn họng, im lặng một chút, lại nheo đôi mắt hoa đào, nhếch miệng cười nói: "Coi như tiểu đệ lỡ lời, nhưng một thân quái độc thế này, sau này danh tiếng Ngũ thử Hãm Không đảo chúng ta chẳng phải sẽ mất hết hay sao?".

<u>©DTV</u>

"Danh tiếng? Danh tiếng cái gì? Danh

tiếng nửa đêm xông vào cấm cung, danh

tiếng khiêu chiến Nam hiệp một cách ngớ ngắn, danh tiếng trộm Thượng Phương bảo kiếm, hay danh tiếng nửa đêm tới Khai Phong phủ bắt người hả?", Lư phu nhân nâng mắt nhìn Bạch Ngọc Đường nói, "Ta thấy độc này hạ hay lắm, hạ rất hay! Con chuột bạch đệ luôn mồm nói là 'chọc chết mèo', bây giờ các người có

thể 'hun chết chuột' rồi, thực là vừa hay!".

"Đai tẩu...", Bạch Ngọc Đường nhíu

mày, trong đôi mắt hoa đào lại ngập tràn vẻ ai oán.

Lư phu nhân thở dài: "Kim hiệu úy đã nói từ trước rồi, chỉ cần đệ giao Thượng Phương bảo kiếm ra, giải dược nhất định sẽ không thiếu phần của đệ, Ngũ đệ, đệ...".

"Không được!", Bạch Ngọc Đường nãy giờ vẫn ăn nói khép nép nghe được những lời này liền sa sầm mặt, nghiêm giọng nói, "Đệ cũng nói rồi, trừ phi con Phương bảo kiếm này ai cũng không được cầm đi!".

"Haizzz...", Lư phu nhân thở dài, lắc lắc đầu.

mèo thối đó tới Hãm Không đảo đánh với đệ một trận tử tế, không thì Thượng

Kim Kiền nhíu nhíu mày, cắn miếng bánh trong tay, không nhanh không chậm nói: "Tôi cũng nói rồi, trừ phi Bạch ngũ gia đem Thượng Phương bảo kiếm trả lại cho tôi, còn không thì miễn bàn!".

"Đồ chó săn của quan phủ!", Bạch Ngọc Đường nhe răng về phía Kim Kiền nói. "Đồ bại hoại giang hồ!", Kim Kiền lườm Bạch Ngọc Đường nói.

Một đôi mắt hoa đào phóng sát khí tứ bề, một đôi mắt nhỏ dữ tợn mười phần, mục quang giao chiến giữa không trung, tia lửa điện bắn vào nhau xẹt xẹt.

Đúng lúc đó bốn người Lư Phương, Tưởng Bình, Từ Khánh, Hàn Chương đi vào trong sân, vừa vặn chứng kiến cảnh tượng đó.

"Cho nên...", Tưởng Bình đứng ở cửa sân viện, dùng chiếc quạt lông ngỗng trỏ này chính là người đại ca nói có y thuật cao minh bị Ngũ đệ bắt về từ phủ Khai Phong, lại bởi cùng chung chí hướng mà được đại tẩu tôn làm thượng khách, vị Hiệu úy họ Kim tên Kiền đã hạ độc toàn bộ Hãm Không đảo kia?".

"Chính là người này", Lư Phương gật gất đầu, khuôn mặt tràn ngập oán khí,

về phía Kim Kiền dưới gốc cây nói, "Vị

"Ngũ đệ đã hạ quyết tâm, khăng khăng phải chờ được 'Ngự Miêu' đến quyết đấu một trận mới bằng lòng giao Thượng Phương bảo kiếm ra... Nhưng vị Kim hiệu úy này lại nhất quyết rằng không lấy Thượng Phương bảo kiếm thì không giao giải dược... Haizzz, hại đại ca đệ ngày

ngày phải đến bên hồ đợi Triển Chiêu... Nay Tứ đệ trở về thì tốt rồi, mau nghĩ ra biện pháp gì đi!".

Tưởng Bình đưa chiếc quạt lông

ngỗng đỡ lấy trán khẽ thở dài một tiếng, lại nhấc mắt nhìn chằm chằm Kim Kiền, xoa xoa hai chòm râu cá trê, cất bước đi đến trước mặt hai người đang đối mắt lườm nhau, ôm quyền nói: "Vị tiểu huynh đệ này có còn nhớ tại hạ chăng?".

Kim Kiền nghe tiếng quay đầu sang, chăm chú nhìn người này, nhất thời cả kinh: "Các hạ là... người gặp mặt ngày đó...".

"Tại hạ là Tưởng Bình của Hãm Không đảo", Tưởng Bình cười nói.

"Thì ra là Tưởng tứ gia, ngưỡng mộ

đã lâu, ngưỡng mộ đã lâu", Kim Kiền lạnh sống lưng, vội vàng đứng dậy, vừa ôm quyền vừa lùi lại hai bước không một vết tích.

Hừ hừ, người này cười lên một cái thì chẳng khác gì cái lão "gậy trúc" bụng dạ đen ngòm của Khai Phong phủ, không ổn, không ổn rồi.

Bạch Ngọc Đường vừa thấy ba người Tưởng Bình, nhất thời khuôn mặt ngập vẻ hân hoan, "Tứ ca, Nhị ca, Tam ca, các huynh đã về rồi!".

Đôi mắt nhỏ của Tưởng Bình trừng lên một cái, trầm giọng nói: "Đợi lát nữa sẽ tính sổ với đệ!".

Bạch Ngọc Đường liền héo rũ như quả cà, lùi sang một bên.

Tưởng Bình lại đảo mắt, nặn ra bộ mặt tươi cười nói với Kim Kiền: "Từ lúc giã biệt nơi thành Biện Lương, Tưởng mỗ rất nhớ mong tiểu huynh đệ, không ngờ lại có thể tao ngộ ở Hãm Không đảo, xem ra chúng ra rất có duyên".

"Ha ha, Tưởng tứ gia khách sáo, khách sáo rồi!", Kim Kiền cũng tươi cười, chân lại lùi ra sau hai bước.

Bạch Ngọc Đường vừa thấy nét mặt

Kim Kiền liền cả mừng, vội xáp lên hai bước ghé tai Tưởng Bình nói: "Xem ra tên tiểu tử này có phần úy kỵ Tứ ca, mong Tứ ca xuất ra bản lĩnh, để hắn giao giải được cái gì mà 'hun chết chuột', tránh cho các huynh đệ ngày ngày phải chịu nỗi khổ uế khí ngút trời".

Tưởng Bình vềnh hai chòm râu cá trê lên.

"Tứ đệ!", Lư phu nhân bên cạnh thong

Bình chân thành nói, "Chắc không phải Tứ đệ cũng muốn làm khó khách quý của đại tẩu chứ?".

thả đứng lên, đi tới trước mặt Tưởng

Tưởng Bình mim cười, vuốt hai chòm râu cá trê nói: "Tứ đệ nào có cái gan đó, chỉ là Tứ đệ có chút hiếu kỳ, rốt cuộc là người nào có bản lĩnh đến vậy, hạ quái độc mà đến cả đại tẩu tinh thông y lý của chúng ta cũng không giải được".

"Không phải không giải được, mà là không muốn giải", Lư phu nhân mim cười, "Ngược lại đại tẩu cảm thấy độc này hạ rất hay, miễn cho các đệ ai nấy đều ra ngoài gây chuyện".

"Đại tẩu...", Bạch Ngọc Đường nhất thời không biết phải làm sao.

Tưởng Bình cũng cười nói: "Đại tẩu dạy rất phải, độc này hạ trên người Ngũ đệ cũng tốt, vừa hay giúp mấy huynh đệ chúng ta đỡ phải lo lắng".

"Tứ ca?!", đôi mắt hoa đào của Bạch Ngọc Đường banh lớn.

"Chỉ là...", Tưởng Bình phe phẩy chiếc quạt lông ngỗng, "Danh tiếng trên giang hồ mười mấy năm nay của đại ca e rằng sẽ bị hủy hoại trong chốc lát mất

thôi", nói rồi, con ngươi nhỏ đen láy đảo một cái nhìn Lư Phương.

Ngũ thử Hãm Không đảo quả nhiên ăn

ý kinh người, chỉ cần một cái liếc mắt, Lư Phương liền hiểu ngay, vội bước lên cầm chặt hai tay Lư phu nhân nói: "Phu nhân, lẽ nào nàng nhẫn tâm nhìn vi phu sau này khi hành tẩu giang hồ bị mất mặt như thế sao?!".

"Thiếp...", Lư phu nhân lườm Lư Phương, giậm chân, chống nạnh, quát: "Các người nếu muốn làm khó Kim hiệu úy trước tiên phải bước qua ta...".

Lời còn chưa nói hết đã thấy Lư phu

nhân trợn mắt, cả người mềm nhũn ngã vào lòng Lư Phương.

Da mặt Kim Kiền nhất thời co giật.

"Ha, thủ pháp điểm huyệt của đại ca vẫn tinh diệu như thế", Hàn Chương cười hì hì.

"Được rồi, được rồi, ninh not ít thôi,

giữ lại chút hơi sức đợi lát nữa đại tấu đệ tỉnh lại mà nhận tội!", Lư Phương mặt u ám, ôm nương tử nhà mình vội vã đưa vào trong, vừa đi vừa quay đầu lại dặn dò, "Tứ đệ, chính đệ đưa ra chủ ý này, đến lúc đại tẩu đệ trách tội, đệ phải gánh vác giúp ta một phần đó".

"Đại ca an tâm đi", Tưởng Bình lắc đầu cười đáp, lại quay người nhìn Kim Kiền cười nham hiểm, "Thứ cho Tưởng mỗ đường đột, bây giờ mời Kim hiệu úy bàn bạc chuyện giải được tại đây, được chăng?".

Tuy là câu nghi vấn, nhưng lại nói bằng ngữ khí ra lệnh.

Chỉ thấy Hàn Chương khoanh tay cười vui vẻ, Từ Khánh bóp tay rắc rắc, bước từng bước một đến chỗ Kim Kiền.

Kim Kiền thấy cơ bắp cuồn cuộn trên

một bước, nuốt khan nước bọt lắp bắp nói: "Mọi, mọi việc đều có thể thương lượng, có thể thương lượng". "Tiểu Kim, bây giờ không có đại tầu

người Từ Khánh, không khỏi lùi ra sau

làm chỗ dựa, Ngũ gia ta xem ngươi còn có thể giở trò gì được?!", Bạch Ngọc Đường túm lấy cổ áo Kim Kiền, nhe hàm răng trắng cười khẩy nói.

Hai chân Kim Kiền bị nhấc khỏi mặt đất, đôi mắt nhỏ đảo nhanh như chớp liếc nhìn thế cục bốn phía, không khỏi thầm thở dài một tiếng, nghĩ bụng:

Bao đại nhân tôn kính, Công Tôn Trúc

Nghĩ đến đây, Kim Kiền trọn trừng đôi mắt nhỏ, nghiêm sắc mặt, đề khí cao giọng quát: "Một giá, một trăm lượng bạc, giải dược bán cho các người!".

"châu chấu đá xe", "đánh chó phải ngó mặt chủ", lúc này tại đây thuộc hạ cũng chỉ đành tùy cơ ứng biến, thuận theo thời thế mới là thượng sách!

Nghĩ đến đây, Kim Kiền tron trừng

Tử, Tứ đại kim cương cùng Triển đại nhân, nay thuộc hạ tài năng có hạn thủ đoạn chẳng còn, tuy lúc nào cũng muốn cúc cung tận tụy, hết lòng với chức trách, đến chết mới thôi, nhưng tục ngữ có câu

Một trận gió lạnh quét qua thân hình cứng ngắc của tứ thử.

Kim Kiền liếc trộm, chỉ thấy sắc mặt bốn người đồng loạt sa sầm, hệt như tượng đất trong miếu vậy, nhất thời lạnh lòng, hít một hơi, lại hô: "Được, được rồi, nể danh tiếng của Ngũ thử Hãm Không đảo, giảm hai phần, còn tám mươi lượng!".

Tiếp tục im lặng...

"Giảm ba, ba phần!"

...

"Không phải chứ, quá độc ác rồi đó,

được rồi giảm bốn phần, không thể hạ thấp hơn nữa!"

"Được rồi, được rồi, đại hạ giá, năm mươi lượng, giảm nữa là tôi lỗ vốn đó!", Kim Kiền vẻ mặt như nhà có đám cao giọng nói.

"Phì...", Hàn Chương cười phì một tiếng.

Từ Khánh đơ luôn tại chỗ, ngó ngó nắm đấm của mình, sau đó sờ sờ đầu rồi xoay người quay lại chỗ cũ.

cứng ngắc hồi lâu, bộ râu cá trê giật lên giật xuống, mới thong thả nói: "Ngũ đệ, cái đồ gió chiều nào che chiều đó thế này mà có thể làm cho Cẩm mao thử đại danh lừng lẫy trên giang hồ bó tay mấy ngày liền, thực khiến cho người ta không tưởng tượng nổi...".

Tưởng Bình cầm cây quạt lông ngỗng

Khuôn mặt tuấn tú của Bạch Ngọc Đường có chút vặn vẹo, nhìn Kim Kiền hồi lâu mới bật ra một câu: "Ngũ gia đấu với ngươi tròn năm ngày năm đêm mà cũng không thấy ngươi nhả thuốc giải ra, lại còn mang khí khái quyết cùng tồn vong với Thượng Phương bảo kiếm, sao chớp mắt một cái đã lật mặt hả?!".

"Ngũ gia, ngài có biết câu 'kẻ thức thời mới là trang tuấn kiệt' không?", Kim Kiền trong dáng vẻ nịnh nọt, nói, "Nay không có Lư phu nhân làm lá bùa hộ mạng, đương nhiên là tôi phải tính toán cho chính mình rồi!".

"Hừ!", Bạch Ngọc Đường vung tay, đẩy Kim Kiền ngã bịch xuống đất, đứng một bên thở phì phò.

Tưởng Bình phẩy quạt lông ngỗng, đề tiếng nói: "Người đâu, lấy năm mươi lượng bạc trong khố phòng ra đây!".

Một tiểu gia đinh vội vã chạy vào trong viện.

Kim Kiền nghe thế, vội vàng lồm cồm bò dậy, chạy đến bên Tưởng Bình ân cần nói: "Vẫn là Tưởng tứ gia hào sảng! Đã nói mà, Thượng Phương bảo kiếm là loại hàng hóa cao cấp, nhìn thì đẹp chứ chả có tác dụng gì, nào có thực tế bằng bạc trắng như tuyết chứ...".

Vừa mới nói được một nửa, đột nhiên Kim Kiền thấy da đầu ngứa râm ran, "xẹt" một tiếng tóc tai chổng ngược cả lên, những lời phía sau liền tắc nghẹn trong cổ họng.

"Không ngờ mới mấy ngày không gặp mà bản lĩnh tính toán chi li của Kim hiệu úy đã tăng lên trông thấy!"

Một giọng nói sang sảng mang theo khí lạnh thấu người truyền từ ngoài viện vào, từng chữ từng chữ rõ ràng, mạnh mẽ khí phách, sống động như dàn âm thanh vòm lập thể 360 độ.

Chỉ trong một thoáng, suốt từ chân tóc cho đến từng sợi lông mi, từ đầu lưỡi cho đến đầu ngón chân, từ nhịp tim đập cho đến sự vận chuyển adrenaline, toàn thân Kim Kiền từ trong ra ngoài hóa đá ngay tại trận.

vui mừng chạy vào, vừa chạy vừa hô lên: "Triển gia của Khai Phong Biện Lương tới rồi, tiểu nhân đã y lời dặn dò của đại gia nghênh đón Triển gia...".

Một thanh niên vân áo lam bước theo

Một gia đinh khuôn mặt tràn ngập vẻ

gia đinh kia thong dong đi vào cửa viện, tay cầm thanh bảo kiếm thượng cổ, kiếm tuệ màu vàng nhạt đung đưa trong gió, thân thẳng như cây tùng, mi mày sáng lấp lánh, chỉ là gương mặt mang theo chút bụi đường, trong con ngươi đen láy ẩn chứa hàn ý.

"Triển Chiêu", đôi mắt hoa đào của Bạch Ngọc Đường hơi đỏ lên, xoay cổ tay một cái, bảo kiếm xuất ra khỏi vỏ, hàn quang chói mắt, ánh kiếm như tuyết ào ạt công kích Triển Chiêu.

"Triển đại nhân ơiiiiii!"

vang lên làm Bạch Ngọc Đường khựng người ngay tại chỗ.

Một thân hình gầy nhỏ lướt tới trước

Đột nhiên, một tiếng thét thể lượng

mặt Triển Chiêu hệt như bóng ma, thân hình rất nhanh, khinh công trác tuyệt, khiến cho mấy vị nhân sĩ thành danh trên giang hồ đờ người trân trối nhìn.

đại nhân tới nỗi cơm không muốn ăn, trà không muốn uống, ruột gan đứt từng khúc, cả tâm lẫn thân đều lao lực quá độ, cay đắng muôn vàn!!!", bịch một tiếng

tới rồi! Mấy ngày nay thuộc hạ đợi Triển

"Triển đai nhân ơi, rốt cuộc ngài đã

cay đẳng muốn vàn!!!", bịch một tiếng Kim Kiền bổ nhào xuống trước mặt Triển Chiêu, kêu cha gọi mẹ, nước mắt nhạt nhòa nói.

Hàn Chương trợn mắt há mồm, Từ

Khánh há mồm trợn mắt, Tưởng Bình mặt mũi vặn vẹo, Bạch Ngọc Đường vặn vẹo mặt mũi, bốn người đều chung dáng vẻ như nhìn thấy ma.

Về phần Triển Chiêu, mặt không đổi

chăm chú đánh giá toàn thân Kim Kiền một lượt, khi đó hàn khí trong mắt mới giảm đi vài phần, mở miệng nói: "Theo như Triển mỗ thấy, mấy ngày nay Kim hiệu úy ở Hãm Không đảo rất tốt".

sắc, thần sắc bất động, vén vạt áo ngồi xuống, đôi con người đen láy rực sáng

"Oan uổng quá!!!" Kim Kiền bật người lên đấm ngực thề thốt, "Thuộc hạ vì bảo vệ Thượng Phương bảo kiếm mà theo Bạch Ngọc Đường đến Hãm Không đảo này, không một ngày nào là không lo lắng cho an nguy của Thượng Phương bảo kiếm, thường thường đến bữa ăn không biết vị, ngủ không thể yên, chỉ sợ

có điều gì sơ sẩy, tấm lòng trung của

thuộc hạ, mong Triển đại nhân minh giám!!!".

"Ngũ đệ...", Tưởng Bình đứng một

bên rốt cuộc cũng hoàn hồn lại, liếc Bạch Ngọc Đường một cái, "Tứ ca hiểu lầm Ngũ đệ rồi, vị Hiệu úy này của Khai Phong phủ quả thực là một người phi thường, cũng khó trách Ngũ đệ không có biện pháp nào với hắn...".

"Mẹ ơi, hôm nay ta mới được mở rộng tầm mắt, không ngờ rằng trên đời này quả thật là có người lật mặt nhanh như lật sách!", Từ Khánh gãi đầu lầm bẩm.

mèo thối kia đã như chuột gặp mèo... Phủi phui phủi phui, nên nói là... giống như ếch gặp rắn... Chỉ là một con mèo thối có cái gì đáng sợ nào? Căn bản còn chẳng bằng phân nửa của Bạch gia ta đây!". Hàn Chương lặng lẽ đến bên canh vỗ

Đôi mắt hoa đào của Bạch Ngọc Đường bốc hỏa, gương mặt tuấn tú tái mét, bảo kiếm trong tay khẽ run lên: "Cái tên tiểu tử thối này, mấy ngày trước cây đại tầu che chở, tác oại tác quái trên Hãm Không đảo, sao vừa nhìn thấy con

vai Bach Ngọc Đường mấy cái rồi quay đầu mim cười, lập tức bị Bạch Ngọc

Đường trơn mắt lườm một cái.

Mà phía trước cửa viện, Kim Kiền vẫn đang thao thao bất tuyệt:

"Từ ngày đặt chân lên đảo thuộc hạ đã lập lời thể, quyết cùng tồn vong với Thượng Phương bảo kiếm, cho nên thuộc hạ..."

"Kim hiệu úy!", Triển Chiêu cắt lời Kim Kiền, đôi mắt sáng nhìn thẳng vào đôi mắt nhỏ của Kim Kiền, thốt ra từng chữ: "Nhưng vừa rồi Triển mỗ nghe thấy rất rõ ràng... Kim hiệu úy vì năm mươi lượng bạc liền từ bỏ không quan tâm đến Thượng Phương bảo kiếm".

"... Ách!", Kim Kiền líu lưỡi, nhưng đảo mắt một cái, lai tiếp tục khóc lóc, "Triển đại nhân, thuộc ha cũng vì bất đắc dĩ thôi! Ngũ thử Hãm Không đảo này lòng da độc ác, không từ một thủ đoan nào dùng nghiệm hình tra tấn thuộc ha, không phải thuộc ha tham sống sơ chết, mà là thuộc hạ còn muốn giữ lai cái mạng nhỏ này tiếp tục cống hiến vì Bao đại nhân, cho nên mới đưa ra ha sách đó, tính toán kìm giữ Ngũ thử đợi khi Triển đại nhân tới Hãm Không đảo rồi tìm cách sau, thuộc hạ một lòng son sắt, có nhật nguyệt chứng giám, đất trời hiểu

Triển Chiêu nghe xong sắc mặt sa

thấu".

sầm, hai mắt phát ra hàn khí, sát khí bao trùm, đứng phắt dậy lạnh lùng nhìn tứ thử Hãm Không đảo.

khiến tứ thử đối diện đồng thời tim đập đánh thịch một cái.

Hàn khí trong mắt phát ra mãnh liệt

Kim Kiền liếc mắt, vừa thấy sắc mặt Triển Chiêu một cái, liền sửng sốt, thầm nghĩ:

Gì?! Tiểu Miêu xù lông?! Kỳ lạ, bình thường mình vẫn hay thổi phồng phóng đại chuyện lấp liếm cho qua, trên dưới Khai Phong phủ thấy mãi cũng thành quen, mà Tiểu Miêu cũng chưa từng tin

lấy nửa phần, sao hôm nay lại trở nên thật thà quá thế?!

Nhưng vừa nghĩ một cái, Kim Kiền lại cả kinh:

Hỏng rồi, nom dáng vẻ phong trần vất vả của Tiểu Miêu, chắc chắn là lo lắng cho sự an nguy của Thượng Phương bảo kiếm, trên đường đi mất ăn mất ngủ, dẫn đến thần kinh bị suy nhược, tinh thần căng thẳng quá độ, nay lại bị những lời

nói lung tung lộn xộn của mình kích thích, khẳng định là đổ thêm dầu vào lửa. Nhỡ may một lời mà gây nên bất hòa, đám chuột bên này thì đông, Tiểu Miêu có mỗi mình há không phải sẽ bị thiệt

thời sao? Mà như thế chẳng phải mình cũng sẽ bị liên lụy à?!

Nghĩ đến đây, Kim Kiền vôi vàng thay

đổi chiến lược, đứng dậy vẻ mặt đoan chính, cung kính ôm quyền tìm lời diễn đạt: "Triển đại nhân, mới rồi thuộc hạ nhất thời nói nhanh quá nên lỡ lời, trên dưới Hãm Không đảo đối với thuộc hạ cũng được... chính là, ừm... cũng không có chỗ nào bất kính cả!".

Triển Chiêu nhíu chặt đôi mày lưỡi mác, quay lại nhìn chằm chằm Kim Kiền hồi lâu mới nói: "Thực sự bọn họ chưa từng làm khó ngươi?!".

"Thực sự như vậy!", Kim Kiền bị nhìn đến nỗi hoảng hồn, vội cúi đầu nói.

Lúc này sát khí quanh người Triển Chiêu mới giảm đi vài phần.

Bồng nghe Tưởng Bình bên kia than dài một tiếng, nói: "Nam hiệp hãy yên tâm chớ có lo lắng, trên dưới Hãm Không đảo đều coi Kim hiệu úy là thượng khách, tuyệt không mảy may động đến Kim hiệu úy".

Bạch Ngọc Đường cũng nghiên răng nghiến lợi oán hận nói: "Cái tên Kim hiệu úy của các ngươi ở trên Hãm Không đảo ăn thì ngon, ngủ thì yên, lại còn hạ

hỗn loạn, gà bay chó sủa, khổ không kể hết, nếu nói đến lòng dạ độc ác, thủ đoạn tàn nhẫn thì phải là cái tên Kim hiệu úy kia mới đúng!".

"Hạ độc?!", Triển Chiêu nghe xong đôi mày lưỡi mác lại nhíu chặt, trầm giong hỏi: "Kim hiệu úy, những lời bọn

quái độc toàn bộ người trên đảo chúng ta, làm cho trên dưới Hãm Không đảo

Kim Kiền chỉ thấy mồ hôi chảy ròng ròng trên đầu, nhưng vẫn hùng hồn nói: "Thuộc hạ chỉ muốn dùng giải dược để đổi lấy Thượng Phương bảo kiếm, không có ác ý, huống hồ độc này cũng không có

ho nói có đúng không?".

"Không có ác ý?!", Bạch Ngọc

Đường hét lên một tiếng, lắc mình một

hai đối với thân thể con người...".

cái phi đến trước mặt Triển Chiêu, chỉ vào mũi Kim Kiền nộ khí xung thiên, nói, "Mỗi ngày toàn bộ Hãm Không đảo đều bị rắm thối hun đến ngút trời, như thế mà còn bảo không có ác ý?!".

"Rắm thối hun đến ngút trời?", Triển Chiêu nghi hoặc.

"Chính là... khi độc phát tất cả sẽ cùng đồng thời đánh rắm, vừa vang vừa thối...", Kim Kiền cúi gằm mặt, mồ hôi lanh trên đầu chảy ào ào.

Chậc chậc, đối diện với khuôn mặt tuấn tú của Tiểu Miêu mà nói những lời bất nhã như vậy thật sự cũng cần dũng khí đó.

"Mèo thối, ngươi còn gì để nói?!", đôi mày lưỡi mác của Bạch Ngọc Đường nhướng lên, dáng vẻ "ông đây đúng lý, ông cóc sợ ai", quát lên.

Da mặt Triển Chiêu giật giật hai cái, ôm quyền nói: "Triển mỗ không biết cách quản giáo thuộc hạ, xin hãy lượng thứ".

"Hở?", Bạch Ngọc Đường chẳng ngờ

Triển Chiêu lại lập tức nhận lỗi, không khỏi kinh ngạc.

Đám người Tưởng Bình cũng sửng sốt.

Chọt nghe Triển Chiêu nói tiếp: "Kim hiệu úy, giải được!".

"Nhưng còn Thượng Phương bảo kiếm...", Kim Kiền vội nháy mắt với

Triển Chiêu.

"Kim hiệu úy!", Triển Chiêu sa sầm

mặt.

không dám nhiều lời, lập tức lấy từ trong người ra một cái túi, nhét vào tay Bạch Ngọc Đường, nói, "Đem bột thuốc này hòa vào trong nước uống là hết".

"Thuộc ha tuân lệnh!", Kim Kiền

nhận lấy cái túi, trong một thoáng vẫn chưa hoàn hồn lại.

"Gì?!", Bạch Ngọc Đường ngấn ngơ

"Nam hiệp không hố là Nam hiệp!", Tưởng Bình cười ha ha một tiếng, phe phẩy quạt đi đến trước mặt Triển Chiêu, ôm quyền thi lễ, "Tưởng mỗ bội phục".

"Ha ha ha, Triển Chiêu, vị bằng hữu như ngươi ta đây chắc chắn không thể bỏ qua rồi!", Từ Khánh cười vui vẻ nói.

"Hiếm có, hiếm có! So với người nào đó lòng dạ hẹp hòi thì hơn nhiều!", Hàn Chương vừa nói vừa liếc Bạch Ngọc Đường đầy ẩn ý.

Khuôn mặt tuấn tú của Bạch Ngọc Đường nhất thời trở nên khó coi.

Triển Chiêu bước lên một bước, ôm quyền nói với Bạch Ngọc Đường: "Bạch huynh, Thượng Phương bảo kiếm là vật được ngự ban, rất hệ trọng, phiền Bạch huynh trả lại cho Triển mỗ, để Triển mỗ mang về Khai Phong phủ phục mệnh".

Ngọc Đường giơ bảo kiếm sắc bén trong tay lên, hàn quang chiếu sáng dung mạo tuấn tú như ngọc, "Chỉ cần ngươi ngoan ngoãn dốc toàn lực đấu với Bạch ngũ gia ta một trận, xem xem rốt cuộc 'Ngự

"Trả lai cho ngươi cũng được!", Bach

Miêu' ngươi lợi hại, hay Ngũ gia cao hơn một bậc!".

"Ngũ đê...", tam thử còn lai đồng thời

lắc đầu thở dài.

Kim Kiền liếc khuôn mặt nghiêm nghị của Bạch Ngọc Đường, lại nhìn sang nét mặt ngưng trọng của Triển Chiêu, cũng có chút bất đắc dĩ, nghĩ bụng: Một con chuôt bach chấp nhất di thường, môt con

"Bạch huynh nếu muốn đấu một trận với Triển mỗ thì có gì là khó?!", Triển Chiêu vừa nhấc tay một cái, kiếm tuệ màu vàng nhạt liền vẽ một đường cong rực rỡ trong không trung, "Khi nào? Ở đâu?".

mèo cứng đầu vô cùng, hừ, một thanh niên tốt như mình, sao cứ bị buộc chung một chỗ với hai người này chứ, thực

đúng là vân số kém mà...

hoa đào tản ra sát khí.

"Được!", Triển Chiêu một lời đáp ứng.

"Lúc này! Tại đây!", trong đôi mắt

Ba người bọn Tưởng Bình vội thi triển khinh công lùi ra ngoài, còn Kim Kiền thì ngồi trong một góc thong thả cắn một miếng điểm tâm, nhấc chén trà lên uống một ngụm, dáng vẻ nhàn nhã như xem kịch.

"Bớt nói nhảm đi!"

"Bạch huynh, mời!"

Mục quang giao nhau, hai bóng lam trắng đồng thời nhảy ra sau mấy trượng, cầm kiếm mà đứng, hai thanh bảo kiếm phát ra ánh sáng chói mắt kinh người. Gió thổi, cây lá xào xạc, bóng hình lay động, kiếm ảnh loang loáng!

Thân hình trắng như tuyết thình lình

nhảy lên, trong không trung xoẹt qua một vệt sáng lóa mắt, sát khí ngưng đọng phát ra bốn phía rồi chồm thẳng tới bóng màu lam.

Bóng màu lam khẽ chuyển động, Cự Khuyết lóe lên.

Triển Chiêu nhảy về sau một bước, giơ kiếm lên nghênh tiếp.

Lưỡi kiếm va vào nhau, đao quang

phát ra, kình phong nổi lên tứ phía.

Dưới phản chấn khi hai thanh kiếm chạm nhau, Triển Chiêu phải thối lui nửa bước, thân hình thẳng như cán bút hơi lay động.

Bạch Ngọc Đường tức thì mượn lực, vot lên lần nữa, xoay tròn trong không

trung, y phục trắng như tuyết tung bay, phiêu phất hệt như tiên nhân dưới trăng.

Y phục trắng như tuyết phất phơ múa lượn, lưỡi kiếm ẩn chứa sát khí khi ẩn

khi hiện.

"Hảo kiếm!", Triễn Chiêu khẽ hô lên một tiếng, mũi chân điểm xuống đất, tựa như làn khói xanh đột ngột hiện ra, nghênh tiếp kiếm chiêu.

"Keng!", hai thanh kiếm va vào nhau,

đáp xuống đất.

Điểm khác biệt chính là, bóng trắng

hai bóng lam, trắng đồng thời xoay người

như bông gòn nhẹ nhàng đáp xuống, vô thanh vô tức.

"Xú miêu, ngươi có ý gì?", Bạch

Còn bóng lam lai có phần lảo đảo.

đào long lên, trừng mắt nhìn Triển Chiêu quát lớn.

"Bản lĩnh của Bạch huynh cao hơn một bậc, Triển mỗ xin nhận thua...",
Triển Chiêu ổn đinh thân hình, khẽ thở ra

hai cái, ôm kiếm cười nói.

Ngọc Đường đứng vững, đôi mắt hoa

"Cái gì mà xin nhận thua?!", Bạch Ngọc Đường nổi trận lôi đình, "Xú miêu, ngươi không dốc toàn lực, chẳng lẽ không muốn Thượng Phương bảo kiếm nữa ư?!".

"Bạch huynh...", Triển Chiêu ôn hòa cười một tiếng, "Triển mỗ đã thua rồi, Bạch huynh hà tất phải khổ công bức bách như vậy?".

"Ngươi cái con mèo thối này, chắc

"Triển mỗ tuyệt không có ý đó", Triển

không phải coi thường Bạch ngũ gia ta đó chứ?!", Bạch Ngọc Đường xông đến trước mặt Triển Chiêu quát rống lên.

Chiêu tiếp tục cười nói.

"Vây hãy xuất ra bản lĩnh thát sư tỉ thí

lại!"

"Triển mỗ đã nhận thua..."

"Không được, đấu lại!"

"Triển mỗ..."

"Nam hiệp" và "Cẩm mao thử" danh tiếng lừng lẫy trên giang hồ hôm nay lại tranh cãi ầm ĩ không ngớt hệt như đứa trẻ lên ba, khiến cho bốn người thưởng thức trận chiến bên ngoài phải trọn mắt há mồm.

"Công phu của Triển Chiêu không phải rất cao ư, sao mới có hai chiêu đã chịu thua rồi?!", Từ Khánh vò đầu nói.

"Việc này... chắc không phải bằng

thực là Triển Chiêu chẳng qua cũng chỉ là nhân vật hạng ba thôi sao?!", Hàn Chương cũng có chút khó hiểu.
"'Nam hiệp' Triển Chiêu võ công cái

hữu trên giang hồ khoa trương đó chứ, sự

thế, khinh công tuyệt đỉnh, người người trên giang hồ đều xưng tụng, tuyệt không phải hư danh, đệ thấy trong đó ắt có ẩn tình", Tưởng Bình vân vê hai chòm râu nói, "Lẽ nào là cố ý bại dưới tay ngũ đệ? Nhưng dáng vẻ tiếp chiêu vừa rồi của Triển Chiêu lại không giống...".

Ba người đều huynh nhìn đệ, đệ nhìn huynh, không hẹn mà cùng đưa mắt nhìn sang Kim Kiền đang quan sát trận chiến ở bên.

Nhưng vừa mới nhìn lại khiến ba người họ giật mình hoảng hốt.

Chỉ thấy Kim Kiền nhìn chằm chằm về phía bóng màu lam thẳng như cán bút ở đằng xa kia, há hốc mồm, cả người cứng ngắc, sắc mặt tái xanh, đôi mắt nhỏ banh lớn, còn có nửa miếng điểm tâm khô khốc nằm nguyên trên đầu lưỡi.

Hå?

Ba người còn lại càng khó hiểu.

Còn Kim Kiền phản ứng như vậy chỉ bởi một dự cảm không lành vô cùng quen thuộc đang chạy dọc theo sống lưng...

Con mèo này... không phải lại...

"Quái."

Một giọng khàn khàn ồm ồm đặc biệt của thiếu niên đột ngột vang lên, ngữ điệu cứng ngắc, không cao không thấp, hệt như tiếng đá va vào nhau ma sát mà thành.

Chúng nhân cùng đưa mắt nhìn theo giọng nói, nhất thời cả kinh.

Trên mái chính ốc của Tụ Nghĩa đường Hãm Không đảo, chẳng biết tư khi nào đã xuất hiện một bóng người, bộ dáng thiếu niên, toàn thân mặc đồ đen, khoanh tay ngồi đó, mặt na bằng sắt sáng lóa, chỉ để lô ra đôi môi mỏng, tưa như một bức tượng đá hoàn toàn chẳng có chút sinh khí, chỉ có hai sơi dây màu đen phía sau đầu múa lươn trong gió mới khiến cho người này lộ ra vài phần nhân

"Ngũ thử Hãm Không đảo", "Nam hiệp" Triển Chiêu, đều là những nhân vật có tiếng trên giang hồ đương thời, nội lực, khinh công, thính giác, công phu người nào người nấy đều thuộc hàng nhất

khí.

đã ở đó bao lâu, cho đến trước khi hắn lên tiếng thì không một ai phát giác ra, sao có thể không khiến họ kinh hãi được.

"Kẻ nào?!", Tưởng Bình quát.

đẳng, nhưng thiếu niên này tới lúc nào,

Ngay sau khi tiếng quát vang lên, Bạch Ngọc Đường đã vọt lên nóc nhà, bảo kiếm trong tay phát ra hàn quang chói mắt, tựa như một tấm lưới dày đặc chup thẳng xuống.

Chỉ thấy thiếu niên áo đen thân hình khẽ động, uốn lượn theo một góc độ kỳ lạ, tựa như cá chình nhẹ nhàng thoát khỏi thế công của Bạch Ngọc Đường, mở

miệng đều đều nói: "Cẩm mao thử Bạch Ngọc Đường, chẳng qua cũng chỉ có thế".

"Ngươi nói cái gì?!", Bạch Ngọc

Đường xoay người chém xuống, miệng chỉ thốt ra bốn chữ, nhưng kiếm trong tay đã xuất ra tám đường.

Thiếu niên áo đen lại tránh thoát với tư thế quỷ dị, tựa như không xương không thịt vậy, hóa giải tất cả những đường công kích của Bạch Ngọc Đường, thân hình mau lẹ, công phu quỷ quái khiến chúng nhân đều hết sức kinh ngạc.

Bạch Ngọc Đường cau chặt đôi mày

đứng thẳng, đôi mắt hoa đào nhìn chằm chằm vào thiếu niên áo đen đối diện: "Ngươi là ai?!".

lưỡi mác, đột ngột dừng lại, cầm kiếm

Mà thiếu niên kia tựa như làn khói nhẹ nhàng bay lên rồi chậm rãi đáp xuống đỉnh nhọn cong vút của mái hiên, mục quang đen nhánh u ám xuyên qua mặt nạ sắt lướt qua Bạch Ngọc Đường, bắn thẳng vào Triển Chiêu, mở miệng bình tĩnh nói:

"Bi thương, vẫn bình thường? Quái."

Chúng nhân nghe mà sửng sốt.

Thân hình Triển Chiêu thoáng động, cuối cùng vẫn im lặng đứng nguyên tại chỗ.

Ánh mắt sắc bén của Bạch Ngọc

sa sầm.

Mà sắc mặt Kim Kiền lại càng kém

Đường chẳng mảy may di chuyển, vẻ mặt

hơn.

Thiếu niên áo đen nhìn chằm chằm Triển Chiêu hồi lâu, khẽ gật đầu một cái, nói: "Vết thương nhẹ, sơ sót", nói rồi,

nói: "Vết thương nhẹ, sơ sót", nói rồi, vung tay một cái, nhất thời khói đen bùng lên, đến khi khói đen tan hết thì thiếu niên kia đã không thấy bóng dáng.

"Nin... Ninja...", Kim Kiền trừng mắt nhìn đám khói dần dần tan đi, khuôn mặt đầy vẻ kinh ngạc kêu lên.

Bạch Ngọc Đường nhíu mày, đứng trên nóc nhà cẩn thận quan sát một vòng nhưng chẳng phát hiện được điều gì, khuôn mặt tuấn tú sa sầm, nhảy xuống khỏi nóc nhà, đi tới trước mặt ba người bọn Tưởng Bình, thấp giọng nói: "Võ công, chiêu thức quái dị, không nhìn ra thuộc môn phái nào".

©DTV

Tam thử sắc mặt cũng sa sầm.

Hai con ngươi của Bạch Ngọc Đường bỗng lóe lên, sát khí sắc nhọn tán phát ra, quay phắt người lại, trừng mắt nhìn Triển Chiêu trầm giọng nói: "Xú miêu, chắc không phải ngươi lại giở thủ đoạn gì chứ?!".

"Triển mỗ cũng không biết người này!", Triển Chiêu ôm quyền nghiêm giọng nói.

"Không biết?!", Bạch Ngọc Đường hét lên, "Vậy vì sao hắn không nhìn người khác mà chỉ nhìn nhằm vào ngươi nói loạn một hồi?".

"Triển mỗ đích thực không biết người này", Triển Chiêu nghiêm sắc mặt.

"Xú miêu!", vút một cái Bạch Ngọc Đường xông đến trước mặt Triển Chiêu, nhìn thẳng vào Triển Chiêu, hai mắt lạnh lẽo, "Ngươi đừng có tưởng rằng dùng thủ đoạn để tiện gì đó là có thể thắng được Bạch ngũ gia!".

Triển Chiêu thầm thở dài một tiếng: "Triển mỗ tuyệt không có ý đó".

"Vậy được lắm, chúng ta tái đấu!"

"Bạch huynh đã thắng rồi, hà tất..."

"Không phải do ngươi quyết định!"

"Triển mỗ..."

"Đều im miệng hết cho tôi!"

Bạch Ngọc Đường và Triển Chiêu đang tranh cãi ầm ĩ, bỗng nhiên một tiếng quát to từ bên cạnh vang lên, khiến cả hai cùng kinh ngạc.

Chỉ thấy Kim Kiền mặt mũi đen sì, đưa tay đẩy Bạch Ngọc Đường đang trong cơn sửng sốt ra, đảo quanh Triển Chiêu một vòng thuận theo chiều kim đồng hồ, sắc mặt càng lúc càng sa sầm, Đường đều ngắn ra, ba người bon Tưởng Bình cũng sững sờ. Kim Kiền lai tiến lên một bước, giong

"Hả?!", Triển Chiêu, Bạch Ngọc

lai nghễn cổ trừng mắt nhìn Triển Chiêu, đồng thời vòng lại một lượt ngược chiều kim đồng hồ, cuối cùng thì thở dài một tiếng, vẻ mặt nghiệm nghị, ôm quyền nói:

"Xin Triển đai nhân cởi áo ra!"

nói cao hơn mấy phần: "Mời Triển đại nhân cởi áo ra!".

"Hả?!", Bạch Ngọc Đường ngạc

vẻ mặt đề phòng thối lui hai bước, "Không ngờ con mèo thối ngươi lại là, lại là... ban, ban ngày ban mặt, còn ra thể thống gì?!".

Ngay cả ba người bọn Tưởng Bình ở

nhiên, đôi mắt hoa đào dừng lại một chút trên mặt Triển Chiêu, đột nhiên biến sắc,

Triển Chiêu sa sầm mặt, đôi mày lưỡi mác nhíu chặt, quát: "Kim hiệu úy xin

mác nhíu chặt, quát: "Kim hiệu úy xin hãy cần trọng lời nói!".

Còn ra thể thống gì?!

đàng xa cũng biến sắc.

Cẩn trọng lời nói?

Hả?

Cái gì với cái gì?

Kim Kiền có chút khó hiểu quét mắt nhìn hai người này một cái, lại tiến đến gần Triển Chiêu một bước.

Nhưng Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường đồng thời thoái lui một bước.

"Triển đại nhân?", Kim Kiền ngó thân

hình có chút cứng ngắc của Triển Chiêu, thầm nghĩ không ổn rồi, vội vàng ôm quyền nói, "Triển đại nhân sắc mặt không tốt, không lẽ là thương thế nặng thêm? Xin Triển đại nhân cởi áo ra, để thuộc hạ xem thương thế của Triển đại nhân!".

"Thương thế?!", tam thử Hãm Không đảo bên kia kinh ngạc đồng thanh hô lên.

Kim Kiền không khỏi nhíu mày, thầm nghĩ: Trị bệnh chữa thương thôi mà, đến mức phải kinh ngạc thế sao? Mấy con chuột này thật chưa trải qua mấy cảnh tượng như vậy à.

Bạch Ngọc Đường chớp chớp mắt, tựa như hiểu rõ điều gì đó liền thở phào một hơi, lại nhích lên hai bước trở về chỗ cũ, đôi mắt hoa đào lướt trên người Triển Chiêu đánh giá một lượt, "Xú miêu bị thương sao? Không giống lắm...".

dường như bừng tỉnh ngộ, lỗ tai ửng đỏ, đôi mắt đen láy nhìn đi hướng khác, không tự nhiên khẽ ho hai tiếng, ngưng một chút rồi rũ hàng mi dài nói, "Triển mỗ chưa từng bị thương".

Triển Chiêu nghe Kim Kiền nói vây,

Da mặt Kim Kiền nhất thời có chút không khống chế được cứ giật giật, nghĩ bụng:

Nom đôi mắt Tiểu Miêu bình thường sáng quắc là thế vậy mà giờ lại không dám nhìn người, dáng vẻ chột dạ, biểu hiện giống y đúc lúc giấu giếm thương thế với Công Tôn tiên sinh. Lại thêm giác quan thứ sáu về dự cảm không lành

thiếu niên kia vừa nói, còn có một loạt triệu chứng như sắc mặt tái nhợt, hô hấp hỗn loạn, khí tức bất ổn, dáng người thẳng tắp...

Chậc chậc, tâm tư con mèo này thực

trước đó của mình và những lời gã ninja

hết lần này tới lần khác cứ giấu giấu giếm giếm... Đùa chắc?! Nếu để cái lão Công Tôn Trúc Tử phát hiện mình thấy Tiểu Miêu bị thương mà không chữa trị thì tiền lương, tiền thưởng cuối năm rồi ba loại bảo hiểm của mình chẳng phải đều trôi theo dòng nước à?!

khiến người ta khó hiểu, bị thương mà

Nghĩ đến đây, tinh thần Kim Kiền liền

"Công Tôn tiên sinh ơi, thuộc hạ không còn mặt mũi nào, y thuật không tinh, Triển đại nhân một thân đau đớn, thuộc ha lai không cách nào chữa tri, thuộc ha phải dùng bồ câu đưa tin, đem thương thế của Triển đai nhân báo cho Công Tôn tiên sinh, xin Công Tôn tiên sinh diệu thủ hồi xuân... Sợ là nước xa không cứu được lửa gần, đơi đến khi Công Tôn tiên sinh đến đây thì thương thế của Triển đại nhân đã trở nặng khó mà chữa tri, khiến cho Triển đại nhân phải nằm trên giường một năm rưỡi, từ nay về sau không cách nào phân ưu cùng Bao đại nhân... Bao đại nhân ơi, thuộc ha vô năng...".

tỉnh táo, quay phắt người lại, hướng mặt ra cửa lớn, ôm ngực thống thiết kêu lên: "Kim hiệu úy...", chọt nghe Triển Chiêu phía sau ngập ngừng nói, "Triển mỗ chỉ bị thương nhẹ...".

"Vây xin Triển đại nhân lập tức cởi

áo, để thuộc hạ xem thương thế của đại nhân!", Kim Kiền quay phắt lại, mục quang nghiêm nghị nói.

"Xú miêu thực sự bị thương ư?", Bạch Ngọc Đường nhìn Triển Chiêu, kinh ngạc nói, "Sao một chút cũng không nhìn ra?".

Kim Kiền liếc xéo Bạch Ngọc Đường một cái.

Anh nhìn ra cái khỉ ấy, nếu không phải sau nhiều lần chịu khổ do di chứng bệnh "Tiểu Miêu giấu giếm viết thương", tôi cũng không tu luyện được kỹ năng này đâu.

"Lẽ nào Bạch ngũ gia lại làm khó một người đang bị thương?", Kim Kiền bĩu môi nói.

"Trách nào hôm nay Tiểu Miêu mới

tiếp được hai chiêu của Ngũ gia thì đã không xong rồi...", Bạch Ngọc Đường nhéch miệng cười, nhướng mày nhìn Triển Chiêu nói, "Xú miêu, đừng có bảo Ngũ gia không để ý đến đạo nghĩa giang hồ, Ngũ gia sẽ tiếp đãi ngươi ở Hãm

Không đảo, để ngươi dưỡng thương, chờ đến khi thương thế ngươi hồi phục lại đánh tiếp với Ngũ gia một trận".

"Ngũ đê nói rất đúng, Nam hiệp nên

đã", Tưởng Bình phe phẩy quạt lông tiến lên nói.Từ Khánh, Hàn Chương cũng vôi gât

dưỡng thương để thân thể khỏe lên trước

đầu phụ họa.

Triển Chiêu nhíu chặt chân mày, ôm

quyền nói với Bạch Ngọc Đường: "Bạch huynh, Triển mỗ còn có công vụ trên người, mong Bạch huynh đem Thượng Phương bảo kiếm trả lại cho Triển

mỗ...".

"Tiểu Miêu, ngươi vẫn nên để Tiểu Kim xem xét thương thế của ngươi trước đã", Bạch Ngọc Đường thong thả nói.

"Bạch huynh..."

"Ngũ gia, ngũ gia! Không hay rồi!"

Một gia đinh hoảng hốt lật đật chạy vào, thở không ra hơi kêu lên, "Vừa rồi tiểu nhân y theo lời sai bảo của Tứ gia đến khố phòng lấy bạc, thì phát, phát

đến khố phòng lấy bạc, thì phát, phát hiện ra thanh kiếm Ngũ gia để trong khố phòng... đã không, không thấy nữa rồi!".

Ngọc Đường đột nhiên biến sắc, lập tức thi triển khinh công hướng về phía gã gia đinh vừa tới lao vút đi.

"Thượng Phương bảo kiếm!", Bạch

Chỉ thấy bóng màu lam trước mắt lóe lên một cái, Triển Chiêu lập tức lướt theo Bạch Ngọc Đường.

"Hỏng rồi?!", Tưởng Bình, Hàn Chương, Từ Khánh đồng thời kêu lên một tiếng, cũng phi theo.

Kim Kiền ngắn ngơ nguyên tại chỗ, chỉ cảm thấy trước mắt đất trời nghiêng ngả.

Còn có thiên lý nữa không đây, ngay trong hang chuột mà bị mất đồ?

Hồi bốn

Mai trắng hiện rõ thần trộm xuất thế.

Ngào ngạt hương đưa khiến người dính sát.

Trên Hãm Không đảo tuy không có kỳ

trong viên canh giữ chặt chẽ, lai thêm danh tiếng của Ngũ thử Hãm Không đảo ở bên ngoài, nên những tên tiểu tặc trôm đạo trên giang hồ tất nhiên không dám có ý đồ gì, chúng nhân đều nói: Khố phòng của Hãm Không đảo còn an toàn gấp mấy lần so với khố phòng của quan phủ. Trông giữ khố phòng là một quản sự ho Hồ, tuổi ngoài năm mươi, tính tình cần trọng, đã tiếp quản khổ phòng hai

mươi năm có lẻ, đến nay chưa từng xảy

trân dị bảo gì nhưng cũng có không ít những vật phẩm quý giá như vàng bạc, ngọc ngà, tranh quý..., thế nên khố phòng của Hãm Không đảo được coi là một trong những cấm địa, cửa sổ khóa kín, này lại luôn thấp thỏm lo sợ, ăn không biết ngon, đêm không chợp mắt, không vì điều gì khác mà chính là một thanh bảo kiếm hết sức quan trọng do Ngũ gia mang về từ Đông Kinh Biện Lương.

Kỳ thực nếu luận về bảo kiếm, trên

ra sai sót. Nhưng mấy ngày nay người

Hãm Không đảo tất không thiếu, mà lại toàn là những chí bảo giang hồ khó cầu, cho nên lúc Ngũ gia thuận tay đem thanh bảo kiếm kia bỏ vào trong khố phòng thì Hồ quản sự cũng chẳng thấy có vấn đề gì cả. Nhưng từ sau khi vị Hiệu úy họ Kim giày vò cho một phen, ai ai trên Hãm Không đảo này cũng đều biết bảo kiếm kia chính là Thượng Phương bảo kiếm

Lúc này thì Hồ quản sự sợ đến choáng váng, chỉ lo Thương Phương bảo kiếm có sơ sót gì, thế nên buổi tối phái thêm nhân thủ, tăng cường tuần tra, đến cả chìa khóa khổ phòng cũng luôn mang bên người, không tách rời một giây phút nào, đêm ngày khấn vái, ngày mong đêm ngóng, chỉ trông Triển gia của Khai Phong phủ nhanh nhanh tới đem Thượng Phương bảo kiếm đi mau.

danh tiếng lẫy lừng của phủ Khai Phong.

Nhưng Triển gia của Khai Phong phủ cũng thật kỳ lạ, để cho người ta đợi trọn năm ngày mới đủng đỉnh đến. Hồ quản sự nghe tin thở phào nhẹ nhõm, thừa dịp gã gia đinh đến khố phòng lấy ngân lượng

Hồ quản sự không dám chậm trễ, vội vàng phái tên gia đinh đến lấy ngân lượng đi thông báo cho mấy vị chủ nhân, còn mình thì đích thân canh giữ trước cửa khố phòng.

Lát sau đã thấy một bóng trắng vút

đến hệt như hồng nhạn chớp lóe, bộp bộp liền xông tới, đó chính là Ngũ gia Bach

giờ đã không cánh mà bay.

Ngọc Đường.

liền xác nhận lại nơi để Thượng Phương bảo kiếm, nhưng vừa mới nhìn một cái đã kinh hãi, hồn vía bay mất một nửa. Thượng Phương bảo kiếm vốn nằm ngay ngắn trên giá kiếm chính giữa khổ phòng "Ngũ... Ngũ gia, Thượng Phương bảo kiếm..."

Hồ quản sự chỉ mới nói được nửa câu đã thấy bóng trắng trước mặt lóe lên một cái, Bạch Ngọc Đường xông vào khố phòng, bóng trắng lướt đi xem xét khắp nơi.

Lúc này Hồ quản sự lòng nóng như lửa đốt, sốt ruột đến độ mồ hôi đầy mặt, cũng không biết vì sao mà sau lưng cứ lạnh run từng hồi, lẩy bẩy cả người.

Mà trong khố phòng thân hình Bạch

có một người đang đứng, mày mắt sáng lấp lánh, dung mạo tuấn tú, so ra cũng chẳng kém gì Ngũ gia nhà mình vốn tướng mạo phi phàm hiếm thấy, chỉ là

vốn trời không sợ đất không sợ mà dường như phải rùng mình một cái.

Nhìn theo ánh mắt của Ngũ gia quay đầu lại, thì thấy bên ngoài cửa khố phòng

ngũ gia như cơn gió, cước bộ mau lẹ, xem xét tìm kiếm bốn phía hồi lâu mới quay đầu nhìn ra cửa lớn, cũng không biết thấy cái gì mà nhất thời biến sắc. Phải chăng Hồ quản sự hoa mắt, Ngũ gia

một thân khí thế này...

Vù vù vù vù... Ào ào ào ào...

Lúc này Hồ quản sự chỉ cảm thấy bản thân như đang ở giữa trời đông giá rét, trong mắt ngập tràn một màu tuyết trắng, còn người thì bị gió lạnh vèo vèo thổi qua, buốt giá tới mức da mặt đau rát.

Hồ quản sự lập tức hiểu ra: Vị này ắt là Nam hiệp Triển Chiêu đại danh lừng lẫy, quả nhiên là không giống người thường.

Bình, Nhị gia Hàn Chương, Tam gia Từ Khánh cũng vội vã chạy tới, nhưng thoáng thấy khí thế của vị Triển gia trước mắt này liền hệt như đã bàn bạc trước

Lai nhìn ra sau, thì thấy Tứ gia Tưởng

vậy, cùng đồng thời co cụm lại với nhau, rất có xu hướng dán mặt vào tường.

Người tới sau cùng là một thiếu niên gầy gò đang ló đầu ra nhìn, Hồ quản sự đương nhiên biết người này, chính là vị Hiệu úy họ Kim đã làm cho trên dưới Hãm Không đảo nháo nhào gà bay chó sủa.

sủa.

Hồ quản sự không khỏi khó hiểu, thầm nghĩ: Đều nói vị Hiệu úy họ Kim này khinh công không kém, sao lại đến cuối cùng, còn sau cả Tam gia Từ Khánh là

Đáng tiếc Hồ quản sự lại không biết,

sao?

chân không bị chuột rút, trận khớp, đau đầu phát sốt đều được hết, dù thế nào cũng không nguyện lại gần cái chỗ náo nhiệt này.

Chỉ thấy tròng mắt Kim Kiền đảo tròn

lúc này Kim Kiền chỉ hận bản thân sao

đánh giá mấy người họ một lượt, lại liếc sang nhìn Triển Chiêu, bất giác liền so vai rụt cổ, thầm nghĩ: Nom cái người trước cửa, eo lưng thẳng như thân tùng, bận áo lam nhã nhặn, toàn thân lại phát ra khí lạnh thấu xương với những lớp lớp lang lang xúc cảm phong phú lại càng tăng thêm phong vị cho cảnh tượng...

Chậc, điểm báo bão nổi rồi, tình

huống có vẻ không ổn, nếu không chuồn đi thì sẽ bị liên lụy khó mà thoát được.

Nghĩ đến đây, Kim Kiền quay gót, lòng bàn chân trượt đi, nhưng còn chưa đi được hai bước thì đã cảm thấy cổ áo bị kéo căng, quay đầu lại nhìn, quả nhiên là Tưởng Bình đang túm lấy cổ áo mình, kiên quyết lôi Kim Kiền đến sau lưng Triển Chiêu.

Kim Kiền giãy giụa mấy phen không có hiệu quả, chỉ đành an phận đứng sau lưng Triển Chiêu, nhưng vẫn cong người lại trong tư thế hình cánh cung, chuẩn bị tùy thời mà chạy trốn.

nhất thời bốn bề tĩnh lặng.

Triển Chiêu chau mày xem xét bốn phía một lượt, lai vén vat áo lên quỳ một

chân xuống đất, chăm chú quan sát mặt sàn, nửa phần cũng không bỏ sót, càng

nhìn lông mày càng nhíu chặt.

Bóng áo lam trước cửa khẽ động, Triển Chiêu cất bước vào khố phòng,

"Không có dấu chân, cửa sổ cũng không bị tổn hại gì...", bỗng nghe Bạch Ngọc Đường bên cạnh trầm giọng nói.

Triển Chiêu đứng thắng người dậy, tung mình nhảy lên, đáp vào xà nhà quan sát một phen, lại lạnh lùng nhảy xuống đất.

"Tiểu Miêu, ngươi có thấy trên xà nhà có một bông hoa mai vẽ bằng phần trắng không?", Bạch Ngọc Đường cười lạnh một tiếng, con ngươi sắc bén lóe lên ánh sáng, "Không ngờ một tên trộm nhãi nhép mà lại dám đến Hãm Không đảo ta làm loạn, Bạch ngũ gia nhất định sẽ khiến ngươi muốn sống không được, muốn chết không xong!"

Hoa, hoa mai?! Kim Kiền nghe vậy không khỏi sửng sốt: Một dự cảm không lành về loại tình tiết "thối nát kinh điển" bỗng trào lên trong bụng...

"Phần trắng... Hoa mai...", Tưởng Bình biến sắc, kinh hô, "Lẽ nào là 'Nhất Chi Mai' kẻ được xưng là đệ nhất thần trộm trên giang hồ đã trộm Thượng Phương bảo kiếm?!".

Kim Kiền nhất thời thấy hư thoát.

ổn rồi, bất luận là tiểu thuyết, điện ảnh, trò chơi hay phim truyền hình, phảm là những tên trộm được gọi cái gì mà "Một nhành mai^[1]", "Một đóa cúc", "Một cánh hoa", chắc chắn đều là những boss siêu cấp khó chơi.

Chậc chậc, lần này khẳng định không

[1] Nguyên văn "Nhất chi mai" có nghĩa là một

nhành mai, khiến Kim Kiền liên tưởng đến "một đóa cúc", "một cánh hoa".

"Hừ!", Bạch Ngọc Đường nghiến răng nghiến lợi nói, "Mai nở hương thầm, tay thần vơ vét, ngoại trừ hắn còn có kẻ nào lại có nhã hứng như thế, trộm đồ đi rồi vẫn không quên vẽ lại một bông hoa mai kỷ niệm".

Triển Chiêu xoay phắt lại, đôi con ngươi đen láy long lên một cái, vỏ kiếm lạch cạch rung lên, thoáng chốc, trong mắt như có ngàn vạn tia chớp sấm sét kinh người, gió mây ầm ào, chúng nhân cả kinh, trong nháy mắt đã lùi lại một bước.

Kim Kiền còn nhanh hơn chớp giật lùi ra sau mấy bước, giương mắt nhìn, thầm nghĩ:

Đẹp thay tạo hình "Nộ khí ngút trời, sát khí vượt ngoài ba thu^[2]"!

[2] Nguyên văn "Trực phát thượng xung quan, sát khí hoành tam thu" vốn cải biên từ câu thơ "Trực phát thượng xung quan, tráng khí hoành tam thu", nằm trong bài thơ thứ tư, chùm thơ **Vịnh sử tử** thủ của Lô Chiếu Lân, một nhà thơ đời Đường, ca ngơi Chu Du, nhân vật nổi tiếng của Trung Quốc.

Nom dáng dấp tâm trạng của Tiểu Miêu, có lẽ nào định đem cả ổ chuột này chưng cách thủy...

ngưng trệ, nhìn thẳng vào Triển Chiêu nghiêm nghị nói: "Triểu Chiêu, Bạch ngũ gia một người làm một người chịu, chuyện Thượng Phương bảo kiếm bị mất, Ngũ gia ta sẽ có câu trả lời cho ngươi, ngươi chớ có làm khó những người khác!".

Còn Bạch Ngọc Đường thần sắc

Nhưng Triển Chiêu đến cả liếc mắt nhìn Bạch Ngọc Đường cũng chẳng buồn làm, đi thẳng đến trước mặt Tưởng Bình, ôm quyền nói:

"Tưởng tứ gia, Triển mỗ còn có công vụ phải làm, không tiện lưu lại đây lâu, xin cáo từ trước, lễ nghĩa không chu toàn, mong Tưởng tứ gia thay Triễn mỗ tạ tội với Lư đảo chủ."

Mọi người sửng sốt.

"A? Đây... nhưng mà...", Tưởng tứ gia bình thời mồm miệng mau lẹ giờ đây lại ấp úng.

Triển Chiêu khẽ gật đầu, nhấc gót đi ra khỏi khố phòng, lúc bước qua bậc cửa còn liếc Kim Kiền một cái.

Kim Kiền lập tức lĩnh hội, vội vàng chạy theo sau.

Triển Chiêu đứng thẳng, đôi con ngươi đen láy sáng quắc chú mục vào Bạch Ngọc Đường, không nói một tiếng nào.

Bạch Ngọc Đường nhìn thẳng vào Triển Chiêu, dày mặt ra nói: "Ta theo

Đôi con ngươi đen láy sáng quắc

không dời nửa phần, đôi môi mỏng hé

ngươi đi tìm Nhất Chi Mai!".

"Khoan đã!".

Tứ thử trong khố phòng lúc này mới phản ứng lại, liền thấy Bạch Ngọc Đường vèo một cái lướt ra khỏi cửa, ngăn trước mặt Triển Chiêu, quát lên: mở: "Không nhọc đại giá của Bạch huynh!".

Bạch Ngọc Đường nghe thế liền biến sắc, đôi mắt hoa đào long lên:

"Triển Chiêu, Bạch ngũ gia xưa nay

nói được là làm được, Thượng Phương bảo kiếm bị mất trong tay Ngũ gia, Ngũ

gia nhất định phải đích thân đi đòi lại."

Triển Chiêu liếc Bạch Ngọc Đường một cái, nhanh nhẹn xoay người, vòng qua Bach Ngọc Đường hướng ra phía

ngoài viên.

Thân hình Bạch Ngọc Đường nháng lên một cái, tiếp tục ngăn trước mặt Triển Chiêu, đôi mày lưỡi mác hơi nhăn lại, mắt nhìn chằm chằm Triển Chiêu.

"Triển Chiêu, chắc không phải ngươi xem thường Bạch Ngọc Đường chứ?!"

"Đây là công vụ của Khai Phong phủ, không phiền Bạch huynh."

"Ngươi..."

Kim Kiền theo phía sau Triển Chiêu, hết nhìn khuôn mặt tuấn tú bên này lại ngó dung mạo mỹ miều bên kia, vốn định thân sẽ chịu không thấu, cuối cùng vẫn quyết định lộ vẻ mây đen bay đầy đầu ở một bên lắng nghe.

"Được rồi!", đột nhiên, một tiếng quát oai phong lẫm liệt vang lên, nhất thời nói ra tiếng lòng của mọi người, "Đã là lúc nào rồi, hai người còn rảnh rỗi mà cãi

mở miệng hòa giải cục diện, nhưng vừa mới nghĩ vạn nhất không cần thận nói sai điều gì đắc tôi bên nào, nhất đinh bản

Chỉ thấy Lư Phương Lư đảo chủ rảo bước vào trong viện, phía sau là Lưu đại tầu khí thế hùng hổ, hiển nhiên tiếng quát vừa rồi chính là tiếng sư tử Hà Đông

nhau ở đây?".

rống của Lư phu nhân.

"Đại tẩu... đại ca...", Bạch Ngọc

Đại tau... dại ca..., Bạch Ngọc Đường nhác thấy người đi đến, khi thế kiêu ngạo nhất thời xẹp mất quá nửa.

Triển Chiêu hơi sửng sốt, vội ôm quyền thi lễ: "Triển Chiêu bái kiến Lư đảo chủ, Lư phu nhân".

"Nam hiệp Triển Chiêu, hân hạnh, hân hạnh!", Lư Phương vội đáp lễ nói.

"Ngươi chính là Triễn Chiêu?", đôi mắt đẹp của Lư phu nhân chuyển động đánh giá Triển Chiêu một lượt, lại liếc là tuấn tú văn nhã, cũng khó trách Ngũ đệ bụng dạ hẹp hòi muốn tìm người ta gây phiền phức, chỉ là đáng tiếc, lại rước lấy một đống phiền toái về".

Bach Ngoc Đường một cái, "Quả nhiên

Bạch Ngọc Đường không tự nhiên lúc lắc đầu quay đi.

"Đảo chủ, phu nhân", Triển Chiêu lại ôm quyền, "Triển mỗ còn có công vu

phải làm, thực không thể lưu lại lâu, ngày sau sẽ đến tạ tội với đảo chủ, phu nhân".

Dứt lời, liền cất bước muốn rời đi.

vác một phần trách nhiệm, Lư mỗ sẽ nhờ bằng hữu khắp chốn trên giang hồ thăm dò tung tích của Nhất Chi Mai, trơ giúp Nam hiệp một tay. Về phần Ngũ đệ, không bằng cùng đi theo Nam hiệp, cũng có thể chiếu cố giúp đỡ lẫn nhau", nói đến đây Lư Phương lai quay sang nhìn Lư phu nhân một cái, "Phu nhân nghĩ thế nào?". Lư phu nhân trừng mắt lườm phu quân mình một cái, lai thở dài, cười nói với

Triển Chiêu, "Ngũ đê nhà ta tuy rằng

"Nam hiệp chậm đã", Lư Phương

nói, "Nay Thượng Phương bảo kiếm ở Hãm Không đảo bị kẻ khác đánh cắp, về tình về lý Hãm Không đảo cũng nên gánh ăn khó nói với Bao đại nhân, mà e là Ngũ thử Hãm Không đảo chúng ta cũng phải lấy cái chết để tạ tội...", nói đến đây, Lư phu nhân làm ra vẻ bi thương như muốn khóc, lại còn lau khóe mắt như thât.

"Chuyện này...", Triển Chiêu lộ vẻ

khó xử, nhìn Ngũ thử Hãm Không đảo cộng thêm một vị Thử phu nhân vây xung

lòng dạ hẹp hòi, xử sự có phần quái dị, nhưng công phu phải nói rằng rất khá. Nghe nói công phu của Nhất Chi Mai rất quỷ dị, Nam hiệp cho dù võ công cái thế, cũng khó tránh khỏi có lúc thất thủ, vạn nhất Thượng Phương bảo kiếm có gì ngoài ý muốn, không chỉ Nam hiệp khó

quanh mình, thầm thở dài một tiếng, rồi nhấc mắt lên ôm quyền nói với Bạch Ngọc Đường: "Làm phiền Bạch huynh".

Bạch Ngọc Đường nhếch mép cười:

"Tiểu Miêu, đừng nói cái gì Nhất Chi Mai, cho dù là 'Thập Chi Mai', 'Bách Chi Mai', có Bạch ngũ gia ta xuất thủ, chắc chắn sẽ dễ như trở bàn tay!".

Triển Chiêu không đáp lời, đôi mắt đen liếc một cái, lại hướng mấy người Lư Phương ôm quyền nói: "Triển Chiêu xin cáo từ tại đây".

"Nam hiệp, mời", mấy người đáp lễ.

Triển Chiêu gật đầu, xoay người rảo bước hướng ra phía cửa lớn, Kim Kiền vội vàng đi theo phía sau.

Bạch Ngọc Đường sửng sốt, cũng vội vã đuổi theo, miệng còn không ngừng ồn ào: "Này, ngươi cái con mèo thối này có ý gì, coi Bạch ngũ gia ta là người chết hả?!".

Để lại một đám người đứng nguyên tại chỗ, thở phào nhẹ nhõm, cũng không biết là ai thong thả buông ra một câu:

"Cuối cùng cũng có thể tống tiễn ba vị oan gia đi rồi..."

Nước biếc trời lam, mây khói mênh mang, một con thuyền nhỏ mui đen chậm rãi lướt đi theo từng nhịp chèo của một lão nhân mình khoác áo tơi. Ba người trên thuyền, một lam, một trắng, một xám, phân ra ngồi phía trước và sau, ống tay áo ba màu sắc bay bay theo gió, thực là một cảnh trí thanh nhã nhàn tản không bút nào tả xiết.

Nhưng trên thuyền bỗng vang lên một tiếng kêu thê lương, phá tan cảnh tượng thanh nhã nhàn tản kia.

"Bao đại nhân, Công Tôn tiên sinh,

Chỉ thấy một thiếu niên gầy gò vận áo xám quỳ xuống ôm ngực, dáng vẻ hệt như muốn lao đầu xuống hồ tự vẫn.

Người thanh niên áo trắng bên cạnh nghiêng người ngồi dựa vào mạn thuyền, vắt chân chữ ngũ, đôi mắt nhướng lên,

mang bô dang như đang xem kich vui.

Người thanh niên áo lam ngôi trên cùng, đưa lưng về phía hai người, mặt

thuộc hạ vô năng, Triển đại nhân không nguyện ý để thuộc hạ trị thương, chỉ sợ ghét bỏ y thuật của thuộc hạ không tinh, thuộc ha xấu hổ vô cùng, còn có mặt mũi

gì mà sống trên đời này nữa..."

núi, nhưng vừa nghe thấy tiếng kêu phía sau, thân hình thẳng tắp không khỏi hơi chấn động, khẽ quay đầu, liếc thiếu niên phía sau một cái, nói: "Chẳng qua là vết thương ngoài da, cũng không có gì đáng ngại".

nhìn xuống lòng hồ, vốn ngồi vững như

"Thuộc hạ không còn mặt mũi nào gặp Bao đại nhân, không còn mặt mũi nào gặp Công tôn tiên sinh, không còn mặt mũi nào gặp Giang Đông phụ lão...", tiếng kêu khóc lại lớn thêm vài phần.

"Ta nói này Tiểu Miêu, nếu chỉ là vết thương ngoài da, để Tiểu Kim xem một cái thì có gì trở ngại nào?", Bạch Ngọc Đường ôm bảo kiếm, nhìn Triển Chiêu làm ra vẻ nghiêm túc, cười hì hì nói.

Triển Chiêu liếc Bạch Ngọc Đường

một cái, khẽ thở dài, ngập ngừng một lát, mới đưa tay chầm chậm tháo thắt lưng, từ tốn cởi áo ngoài xuống, lại chậm rãi đưa tay, cởi bỏ xà cạp trong...

Động tác thong thả, tư thế tao nhã, thế gian hiếm thấy.

Bạch Ngọc Đường chỉ cảm thấy nhãn cầu mắt mình nhìn đến mức cay cay hết cả, không khỏi kêu lên một câu: "Này! Cũng không phải cô nương xuất giá, ngươi đường đường một nam nhi thân

cao bảy thước, cởi y phục trị thương thôi mà, sao cứ nhăn nhăn nhó nhó, dưỡn dẹo thế hả?".

tác ngưng một chút, đột nhiên cánh tay vung lên, thuần thục cởi áo xuống...

Hai vai Triển Chiêu khẽ động, động

Mặt hồ trong vắt gợn sóng lăn tăn, phản chiếu ánh sáng lấp lánh rực rỡ, mái tóc đen phất thơ theo gió, da thịt phía sau lưng Triển Chiêu mơ hồ lộ ra.

Đôi mắt hoa đào chầm chậm mở to, trên khuôn mặt tuấn tú của Bạch Ngọc Đường hiện lên bốn chữ rất rõ ràng: Không nói nên lời. "...Ta nói này Tiểu Miêu, vết thương này của ngươi... rốt cuộc ngươi quyết đấu với hổ hay đánh nhau với gấu vậy..."

Chỉ thấy trên tấm lưng trần cùng cánh

tay của Triển Chiêu toàn là những vết

thương dày đặc sâu nông khác nhau, thương thế không nghiêm trọng, đích thực chỉ là thương tích ngoài da, nhưng miệng vết thương quá nhiều, hiển nhiên là chưa từng được xử lý cẩn thận, có vài vết thương còn rớm máu, mới nhìn qua liền thấy giật mình kinh hãi. Ngay cả Bạch Ngọc Đường, vốn lão luyện giang hồ, từng chịu nhiều vết thương, cũng không

"Chẳng qua là vết thương ngoài da",

tránh khỏi có chút kinh ngac.

Triển Chiêu mắt nhìn đăm đăm vào lòng hồ, nhàn nhạt nói.

"Vết thương ngoài da?!", Bạch Ngọc

Đường mở trừng hai mắt, "Nhiều như thế này... những vết thương đó, chỉ sợ cử động một chút đều...".

Nói đến đây, Bạch Ngọc Đường đột nhiên biến sắc, quát lên với Triển Chiêu: "Triển Chiêu, một thân thương tích của ngươi vì sao một chữ cũng không đề cập tới, còn làm ra vẻ bình thường quyết đấu với ta nữa, ngươi, ngươi...", được nửa

câu, Bạch Ngọc Đường giận dữ tới mức không nói tiếp được nữa.

"Triển mỗ chỉ muốn thu hồi lại Thượng Phương bảo kiếm."

"Ngươi cái tên này..." Bạch Ngọc Đường nghiến răng nghiến lợi mắt nhìn Triển Chiêu hồi lâu, rồi quay đầu đi, giận dỗi nhìn xuống lòng hồ.

Nhất thời tĩnh lặng.

Đột nhiên, một giọng nói yếu ớt vang lên:

"Bốn, sáu, tám... mười hai... mười ba..."

Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường không hẹn cùng đồng thời quay đầu lại nhìn.

Chỉ thấy Kim Kiền sắc mặt trắng bệch, ngón tay chỉ thẳng vào lưng Triển Chiêu lẩm bẩm tự nói.

"Tiểu Kim, ngươi đếm cái gì đấy?", Bạch Ngọc Đường khó hiểu.

"Mười ba... mười lăm... mười sáu..." "Kim hiệu úy?", Triển Chiêu nhíu mày.

"Mười sáu, mười sáu vết sẹo...", đôi mắt nhỏ của Kim Kiền chớp một cái, cả người giật lên đùng đùng, suýt nữa thì ngã nhào khỏi thuyền.

Hai thân hình đồng thời nháng lên, mỗi người một bên túm chặt lấy Kim Kiền.

"Tiểu Kim?"

"Kim hiệu úy?!"

người Triển Chiêu.

Triển Chiêu tránh không kịp, chỉ cảm thấy lưng nhói lên một trận đau thốn, rồi lai thấy man mát, mùi thuốc gay mũi xôc

Chỉ thấy hai mắt Kim Kiền phát sáng,

lẫm nhẩm: "Cầm máu, giảm nhiệt...".

thẳng lên mặt.

Hai mắt Kim Kiền trống rỗng, ngơ

ngác nhìn xung quanh, mục quang dừng lại trên người Triển Chiêu giây lát, đột nhiên ngồi thẳng người dậy, móc túi thuốc từ trong người, dốc hết ra, đem nào lọ nào bình bỏ hết ra ngoài, chọn lấy mấy lọ, mở nắp, đổ thuốc bột ra, rồi dùng tốc đô nhanh như chớp bộp bộp xoa trét lên

Lai là mùi thuốc nhàn nhat. "Giảm đau, sinh cơ..." "Kim hiêu úy!" "Đúng đúng, đây là 'Tân hoạt mỹ phu tán'..."

Đột nhiên, hương hoa ngào ngat phát

"Kim Kiền!", Triển Chiêu túm lấy

"Kim hiêu úy?"

tán ra...

cánh tay Kim Kiền, đen mặt gắt lên, "Ngươi đang làm cái gì?".

Chỉ thấy Kim Kiền nhìn phía sau lưng

Triển Chiêu, gật gật đầu, khuôn mặt tràn ngập vẻ hài lòng, nói: "Triển đại nhân, miệng vết thương đã xử lý ổn thỏa, nhất định sẽ không để lại sẹo dù chỉ một vết nhỏ!".

tán từ trên người Triễn Chiêu, cuối cùng Bạch Ngọc Đường không nhịn được nữa, phì cười thành tiếng: "Ha ha, không để lại sẹo... Mèo thối biến thành mèo thơm, như thế rất tốt, rất tốt... ha ha, khụ khu..."

Ngửi thấy hương thơm nồng nặc phát

Triển Chiêu vội vàng đưa tay ra sau lưng muốn lau đi thuốc bột, nhưng lau được mấy cái, hương thơm lại càng nồng hơn, khuôn mặt tuấn tú bất giác giật giật: "Kim hiệu úy, khử mùi hương này đi!".

"Tuyệt đối không được, Triển đại nhân!", Kim Kiền trừng mắt, "Nếu muốn không để lại sẹo, loại 'Tân hoạt mỹ phu tán' này không thể thiếu, nếu như khử hương thơm này đi, công hiệu chắc chắn sẽ giảm mạnh...".

"Triển mỗ không phải là nữ tử, để lại vài vết sẹo có gì đáng ngại?!", Triển Chiêu trầm giọng gắt, "Mau mau khử mùi hương này đi!".

biến sắc, ôm ngực khóc lóc: "Nếu Công Tôn tiên sinh thấy Triển đại nhân mang một thân thương tích trở về, trách tội xuống, sợ là... sợ là... Triển đại nhân ơi, lẽ nào ngài nỡ giương mắt nhìn thuộc hạ bị phạt, thấy chết mà không cứu...".

Kim Kiền chớp chớp mắt, đột nhiên

Triển Chiêu nhíu chặt hàng lông mày, khẽ nhắm mắt lại, hít sâu một hơi, ngưng một chút, lại hít sâu hơi nữa, mới từ từ mở mắt ra, nhìn Kim Kiền một cái, vẻ mặt lạnh lùng mặc lại y phục, lách mình ngồi xuống phía trước thuyền, mặc cho gió hồ vi vút thổi áo bay phần phật.

Nhưng điều kỳ lạ là, hương thơm ngào ngạt trên người kia chẳng những không giảm, ngược lại còn có xu hướng nồng đượm thêm, ngập tràn bốn phía, khiến cho lão lái đò đang chèo thuyền cứ ngoái đầu liên tiếp, nhìn ngó xung quanh.

"Khụ khụ... Tiểu Kim...", cuối cùng Bạch Ngọc Đường cũng chầm chậm thở ra, xáp lại bên cạnh Kim Kiền, nói nhỏ, "Hương thơm này khi nào mới có thể tan đi?".

"Khoảng năm, sáu ngày...", Kim Kiền không chắc chắn đáp. "Năm, sáu ngày... khụ khụ", Bạch Ngọc Đường lại cười vang một trận.

Trên đầu thuyền, Triển Chiêu cơ hồ lại bắt đầu phát ra sát khí.

Kim Kiền nhìn bóng lưng Triển Chiêu, rụt rụt cổ, thầm nghĩ:

Tiểu Miêu ơi Tiểu Miêu, ngài đừng trách tôi không trượng nghĩa, nếu không phải sợ lão Công Tôn Trúc Tử mà thấy một thân thương tích của ngài liền nổi

trận lôi đình, gió bay bão nổi, tôi cũng không gấp đến độ phải dùng loại 'Tân hoạt mỹ phu tán' này đâu, chẳng qua chỉ có tí "hương thoảng" thôi, Triển đại ngân

ngài hãy cố gắng chịu đựng đi.

tiếng cười, ghé vào mạn thuyền thở hồn hển cả một lúc lâu, mới từ từ bình thường lại, ngắng mặt lên nói: "Có điều Ngũ gia vô cùng hiếu kỳ, rốt cuộc là kẻ nào lại có bản lĩnh làm Tiểu Miêu bị thương đến như vậy, Bạch ngũ gia muốn gặp người này một chút".

Bạch Ngọc Đường khó nhọc ngưng

Bóng lưng Triển Chiêu khẽ động: "Chẳng qua là Triển mỗ nhất thời sơ ý..."

"Sơ ý?", Bạch Ngọc Đường nhướng mày, "Có thể khiến Tiểu Miêu ngươi vốn tính cấn trọng phải sơ ý, đích thực cũng có vài phần bản lĩnh, rốt cuộc là kẻ nào?".

...

Con ngươi đảo mấy vòng, trong đôi mắt hoa đào phát ra hàn ý: "Chẳng lẽ là cái tên tiểu tử đeo mặt nạ đến náo loạn Hãm Không đảo?".

"Không phải!", Triển Chiêu bỗng đề tiếng nói, "Chỉ là mấy tên tiểu tặc, Triển mỗ nhất thời sơ ý nên mới bị thương".

"Tiểu tặc...", Bạch Ngọc Đường nhìn

lom lom vào bóng lưng Triển Chiêu, cười khẩy nói, "Xem ra mấy tên tiểu tặc này lai lịch cũng không nhỏ đâu...".

Sau một hồi trầm mặc, Triển Chiêu mới khe khẽ mở miệng, âm thanh theo gió truyền đến, dường như có chút nghiêm trọng.

"Kim hiệu úy, sau khi lên bờ tức tốc trở về Khai Phong phủ báo cho đại nhân biết, nói rằng Thượng Phương bảo kiếm ít ngày nữa sẽ tìm về, xin đại nhân chớ lo lắng."

"A?", Kim Kiền nghe xong không khỏi kinh ngạc, "Triển đại nhân... đây là vì sao...".

"Kim hiệu úy không cần hỏi nguyên cớ, cứ y lời căn dặn của Triển mỗ mà hành sự."

Gì?

Kim Kiền chớp chớp mắt, nghĩ bụng:

Hơ! Con mèo này hôm nay đổi tính

hay uống nhầm thuốc vậy nhỉ? Ngày thường trong công việc chỉ hận không khiến cho mình mệt chết đi, sao bây giờ lại tốt bụng như vậy, chuyện tìm Thượng

Phương bảo kiếm, vấn đề hóc búa cỡ này

lại còn sai mình về Khai Phong phủ báo cáo trước... Như thế há không phải là chẳng những không cần phải bôn ba vất vả lao vào nguy hiểm nữa, lai còn có thể bớt đi một khoản lớn chi phí trên đường đi! Chậc chậc, hiếm khi nào Tiểu Miêu mở lòng từ bi, nếu mình mà không nhân chẳng hóa ra phu lòng người tốt ư...

lai không để cho mình trơ giúp, ngược

<u>©DT</u>

Nghĩ đến đây, Kim Kiền không khỏi nhướng mày sung sướng, thẳng người lên, hai tay ôm quyền định đáp ứng, nhưng vừa mới ngắng đầu, vừa vặn nhìn thấy bóng lưng thẳng như cán bút của

Triển Chiêu phía đầu thuyền, gió hồ phất qua, tay áo tung bay, bóng áo lam tựa hồ có chút lay động phiêu phất.

Chậc, Tiểu Miêu hình như gầy đi một vòng...

Ôi chao!

Trong đầu Kim Kiền đột nhiên vang lên hồi chuông cảnh báo, tất cả những hình ảnh chồng chéo lên nhau, trước mắt như hiện ra hình ảnh Công Tôn tiên sinh với khuôn mặt nho nhã, vuốt râu cười nói:

"Kim hiệu úy, bây giờ Triển hộ vệ ở đâu?"

"Đi tìm Thượng Phương bảo kiếm rồi..."

"Vì sao Kim hiệu úy không cùng đi?"

"Triển đại nhân lệnh cho thuộc hạ hồi phủ trước."

"Vì sao lại lệnh cho Kim hiệu úy hồi phủ trước?"

"Triển đại nhân không nói rõ lý do..."

"Vậy là Triễn hộ vệ một mình hành động?"

"Còn có Bạch Ngọc Đường đồng hành..."

"Bị mấy vết thương nhẹ, không có gì

"Triển hô vê vẫn bình an chứ?"

đáng ngại..."

"À…", khuôn mặt nho nhã tươi cười từ từ tan biến đi, Bạch diện la sát dần hiện hình, "Nay Thượng Phương bảo kiếm không rõ tung tích, Kim hiệu úy không hỏi rõ nguyên do, chẳng biết duyên

Kim Kiền cả người run rây, lập tức không hồi phủ!".

gì?! Còn không mau cuốn gói rời đi!".

cớ, lại để Triển hộ vệ một mình lâm vào hiểm nguy. Kim hiệu úy thân là Tòng hiệu úy lục phẩm, lại tự ý rời bỏ chức trách, ngay cả một thường dân áo vải như Bạch Ngọc Đường cũng không bằng. Khai Phong phủ còn giữ ngươi lai làm

hoàn toàn tỉnh ngộ, ôm quyền cao giọng hô: "Thượng Phương bảo kiếm một ngày chưa tìm thấy, thuộc hạ ngày đó quyết

Tiếng hô này, mạnh mẽ mười phần,

chính khí lẫm liệt khiến Bạch Ngọc

Đường cũng không khỏi liếc mắt.

Triển Chiêu chậm rãi quay đầu lại, sắc mặt sa sầm nói: "Kim hiệu úy, đây là mệnh lệnh!".

"Thuộc hạ thể cùng tiến thoái với Triển đại nhân, thể cùng tồn vong với Thượng Phương bảo kiếm!", Kim Kiền lại đề tiếng cao hơn mấy lần nói.

"..." Triển Chiêu nhìn chằm chằm Kim Kiền, đôi mày lưỡi mác nhăn nhúm, thở dài, rồi quay đầu đi thấp giọng nói, "Nếu đã như vậy, Triển mỗ cũng không cưỡng ép".

"Tạ Triển đại nhân thành toàn", cuối cùng Kim Kiền cũng thở phảo nhẹ nhõm.

"... Chỉ là... nếu như...", tiếng Triển Chiêu ngắt quãng truyền theo gió, "Nếu có điều gì ngoài ý muốn... Kim hiệu úy hãy cẩn trọng trong mọi việc...".

"Triển đại nhân an tâm, thuộc hạ dù phải liều cả tính mạng cũng sẽ bảo vệ đại nhân chu toàn!", Kim Kiền vỗ ngực một cái nói.

...

Bạch Ngọc Đường hết nhìn người này

chân, ngắm nhìn phong cảnh mặt hồ phía đằng xa, nhéch môi nói, "Người của Khai Phong phủ... a...".

lại ngó sang kẻ kia, rồi bắt chéo hai

Đệ nhất thần trộm Nhất Chi Mai, trên giang hồ đánh giá về người này, chỉ có mười sáu chữ: "Mai nở hương thầm, thanh thanh mỹ tửu, nền tuyết không dấu, tay thần vơ vét".

Giang hồ đồn rằng: Cho dù là mũ rồng cần châu của Thiên tử đương triều, hay ba thanh trảm đao của Khai Phong phủ, hoặc bức hoành phi trước Tụ Nghĩa sảnh

của Hãm Không đảo, chỉ cần người này muốn, đều có thể thuận tay trộm được.

Bất cứ người nào trên giang hồ cũng

biết: Người này một thân cổ quái, phàm là sau khi trộm bất cứ vật gì, cũng lưu lại một đóa mai trắng vẽ bằng phấn để ghi nhớ.

Người này khinh công tuyệt đỉnh, đạp tuyết không vết, so với "Ngự Miêu" Triển Chiêu vang danh tứ hải và Cẩm mao thử Bạch Ngọc Đường cũng chẳng mảy may thua kém.

Tất cả người trên giang hồ đều nói:

Giang hồ đồn đại: Người này yêu

rượu như mạng, ở đâu có rượu ngon là có thể tìm được người này ở đó.

Lời đồn này mấy phần thật, mấy phần giả, chẳng ai biết rõ.

Nhưng có tin đồn, phú hộ giàu nhất Giang Nam từng dùng một trăm bàn rượu Trúc Diệp Thanh cực phẩm để đổi lấy bảo vật gia truyền bị người này trộm mất.

Từ sau đó, phàm là các quán rượu ở Giang Nam có vài phần danh tiếng, tất cả đều dựng trước cửa một tấm biển hiệu, trên đó vẽ một đóa hoa mai màu trắng, ghi là rượu ngon tiệm nhà mình đã từng bị Nhất Chi Mai trộm.

tới cửa trả thù, xông tới đòi nợ, hay ái mộ danh tiếng phẩm rượu, hoặc đơn thuần là muốn xem náo nhiệt, đều lũ lượt nối nhau đến, rầm rập rầm rập làm cho một vùng Giang Nam chướng khí mù mịt, tối tăm rối loan.

Trong một quãng thời gian, những kẻ

Cuối cùng quan phủ đặng chẳng dừng phải hạ nghiêm lệnh, cưỡng chế bắt bỏ đi những tấm biển hiệu hoa mai, khi ấy mới đánh tan được một trường phong ba này.

Nhưng Giang Nam phủ lại có một tửu lâu không để ý đến nghiêm lệnh của quan phủ, trắng trợn trưng biển hiệu hoa mai,

chuyện này.

Nguyên nhân trong đó, có nhiều phỏng đoán khác nhau.

Ai ai cũng biết: Tửu lâu này nhất đinh

có quan hệ chặt chẽ với Nhất Chi Mai, nên biển hiệu bị quan phủ dỡ đi, ắt là

được Nhất Chi Mai trôm về.

quan phủ cũng phái người cưỡng chế tháo xuống mấy lần, ầm ĩ huyên náo một hồi. Nhưng điều kỳ lạ chính là ngày hôm trước biển hiệu bị quan phủ mang đi, sáng sớm hôm sau biển hiệu lại quay về với tửu lâu, dần dà quan phủ cũng chẳng có biện pháp gì, phất tay mặc kệ, bỏ mặc

Là thật hay giả, khó mà nói rõ.

Nhưng nếu có ai đó tìm Nhất Chi Mai thì nhất định sẽ tới tửu lâu này.

Nay, tấm biển hiệu hoa mai bên ngoài tửu lâu vẫn sừng sững treo đó, còn tửu lâu vẫn đông nườm nượp, khách đến như trẩy hôi.

Tửu lâu có ba tầng, nằm ở ven sông, ngồi trong uống rượu có thể nhìn hàng dương liễu thướt tha bên sông, mỗi khi

có gió thổi qua, hương rượu lãng đãng, đàn sáo quanh tai, tâm hồn phơi phới, quả thực có ý vị "Nâng chén đón gió, đời người được mấy đâu". Vì vậy, tửu

***

lâu này có tên là "Lâm Phong lâu".

Hoàng hôn, ánh đèn mới lên, trong Lâm Phong lâu khách khứa đông đúc, náo nhiệt vô cùng.

"Tiểu nhi hôn này thôm họi đĩa roy!"

"Tiểu nhị, bên này thêm hai đĩa rau!"

"Tiểu nhi, thêm trà!"

"Có ngay!"

"Khách quan chờ chút, lập tức sẽ mang lên!"

Một tiểu nhị chít khăn trên đầu vung vẩy khăn lau đi qua đi lại giữa đám khách như con thoi, luôn miệng trả lời, bận rộn đến mức chân không chạm đất, mồ hôi đầy mặt.

Một cơn gió sông thổi tới, mang theo hơi mát cũng đưa đến một mùi hương thơm ngát.

Mùi hương này thanh nhã dịu nhẹ, thoang thoảng thôi nhưng bay rất xa, trong đó lại hàm chứa hương cỏ xanh như có như không, phảng phất như mai vàng ánh trên nền tuyết, lại như hoa đào lất phất, ngơ ngắn tâm hồn.

Chúng khách trong Lâm Phong lâu không hẹn mà cùng đồng thời đưa mắt nhìn về phía cửa lớn, tìm kiếm nơi phát ra mùi hương đó.

Chỉ thấy đằng xa có hai người một trước một sau chậm rãi đi tới, một người y phục trắng như tuyết, một người áo lam thanh nhã nhẹ nhàng.

Người đi đầu, áo trắng phất phơ, phong thái tuấn mỹ, đôi mắt anh đào, gió mát hiu hiu, đẹp thay một mỹ nhân. Nếu không phải anh khí giữa mi tâm biểu thị rõ người này là thân nam nhi, nhất định tất cả đều cho rằng đó phải là một tuyệt

sắc giai nhân.

Người đi phía sau, vận áo lam, thân hình cao ráo, dung mạo tuấn tú nho nhã, khí chất oai hùng lẫm liệt, đôi mắt đen láy lấp lánh trong veo như nước, mỗi khi chuyển động, ánh mắt ấy lại sáng lấp lánh, hệt như có trăm ngàn vì sao thu vào trong ấy.

Trong một thoáng, chúng nhân đều nhìn đến ngơ ngắn, ngay cả tiểu nhị bình thường nhanh nhẹn là thế cũng ngây người đứng nguyên tại chỗ, quên cả tiến lên mời chào.

Chúng nhân đều chung một tiếng lòng,

hương thơm như thế, khí chất như vậy, phải chăng hai người họ là tiên nhân hạ phàm?

"Này... tiểu nhị, nhìn đủ chưa... nếu nhìn đủ rồi thì mau dọn chỗ mời chúng tôi ngồi xuống... đói chết rồi...", đột nhiên, một giọng nói uể oải vang lên cắt đứt những suy nghĩ mơ màng của chúng nhân.

Ánh mắt mọi người di chuyển, lúc này mới phát hiện, thì ra bên cạnh hai vị tiên nhân còn có một thiếu niên theo cùng, vận áo xám, đôi mắt nhỏ mệt mỏi vô thần, sắc mặt trắng bệch, đang huơ tay với tiểu nhị.

Lúc này tiểu nhị mới hoàn hồn lại, vội vàng trưng ra vẻ mặt tươi cười, vung chiếc khăn lau, cao giọng nói: "Hai vị... ba vị khách quan, mời lên lầu...".

Dứt lời, liền đi trước dẫn đường lên lầu trên.

Thiếu niên áo xám vội vàng đi theo, người thanh niên áo trắng liếc người áo lam phía sau, môi nhướng lên thành nụ cười, cũng nối gót bước theo.

Người áo lam đi sau cùng, nhìn hai người phía trước một cái, mới từ từ

nhích người dùng tốc độ thong thả một cách lạ lùng đi theo sau.

Thân hình người này vừa động, hương thơm liền ập tới, khiến chúng nhân rúng động. Lúc này mọi người mới sáng tỏ, thì ra mùi hương kia vốn xuất phát từ chàng thanh niên nho nhã này, không khỏi kinh ngạc tán thán.

"Ôi chao, một đại nam nhân, sao lại giống như bọn đàn bà người đầy mùi son phấn thế?", có người cười mia nói.

Những lời này vừa thốt ra, lập tức đưa đến một tràng mắng chửi:

người thế nào thì đi với hương thế ấy, phong tư tuyệt đỉnh của người này phối với hương thơm cao quý nhường ấy, chỉ có một chữ thôi: Tuyệt!"

"Phải nói là, một kẻ phảm phu tục tử như người làm sao hiểu được sư huyền

"Ngươi thì biết cái gì, đây gọi là

"Không biết thì đừng có ăn nói bậy ba!"

ảo trong nét phong nhã ấy?!"

Không biết là vị văn nhân nào bỗng dưng cao hứng còn thốt ra một câu thơ:

"Gió thổi quỳnh hương ngát tửu lầu... Kỳ diệu thay, kỳ diệu thay!"

Thân hình người áo lam đột nhiên khựng lại, nhiệt độ xung quanh thoáng chốc hạ xuống, một cơn gió lạnh không biết từ đâu gầm gào thổi tới, chúng nhân nhất thời kinh hãi.

Đột nhiên, trước mắt lóe lên, chỉ thấy thiếu niên vừa mới lên đã lại vọt trở xuống, miệng lắp bắp, "Triển... khụ, công tử, tục ngữ nói người là sắt, cơm là thép, đói rã rời đến choáng váng, chúng ta ăn cơm trước, ăn cơm trước!", rồi túm lấy người thanh niên áo lam kéo lên lầu.

Chúng nhân phía dưới lại có ảo giác như vừa dạo một vòng qua Quỷ môn quan trở về.

***

"Giáo huấn năm bọn Đăng Đồ Tử^[3], đập vỡ bảy cái bàn trà, bóp nát hai mươi chén trà... Miêu đại nhân, trên đường đi này ngài cũng thật bận rộn đó!"

[3] Xem chú thích tập 2 trang 41

Bạch Ngọc Đường vắt một chân lên tay vịn ghế ngồi, ngón tay gõ mặt bàn, nhìn Triển Chiêu cười đùa.

Đường cứng lại, khóe môi giật giất, trừng mắt nhìn Kim Kiền, nói: "Tiểu Kim, lúc nào ngươi mới có thể đem một thân tanh hôi của Tiểu Miêu khử đi? Dọc đường đi mời gọi đến một đám ong bướm thích vòn hoa hút mật, thực là

Nu cười trên khuôn mặt Bạch Ngọc

Triển Chiêu đối diện trừng mắt liệc

Bạch Ngọc Đường một cái, lanh giong nói: "Bạch huynh chớ quên, hai đám Đăng Đồ Tử cũng là vì Bạch huynh mà

đến!"

phiền phức!".

Triển Chiêu cũng đồng thời trừng mắt nhìn Kim Kiền

"Cái này...", một giọt mồ hôi lạnh chảy dọc trên trán Kim Kiền, "để thuộc hạ suy nghĩ một chút...".

"Còn phải suy nghĩ?!", Bạch Ngọc

Đường vỗ bàn, "Nghĩ trọn hai ngày trời rồi mà chẳng mảy may có chút tiến triển gì! Xú miêu bị người ta đùa giỡn thì cũng thôi đi, nhưng ngay cả Bạch ngũ gia ta cũng bị liên lụy, sau này Bạch Ngọc Đường hành tẩu giang hồ thế nào hả?!".

"Ngũ gia đừng nóng, đừng nóng...", Kim Kiền vội vàng nặn ra vẻ mặt tươi cười vỗ về chuột trắng nhỏ đang xù lông giận dữ, "Kim Kiền nhất định sẽ tận lực, tận lực!".

Chậc, tôi cũng muốn lắm chứ, nhưng "Tân hoạt mỹ phu tán" này vốn là tôi đốc hết tâm huyết sáng tao ra nhằm mục đích bán cho các phu nhân, tiểu thư nhà giàu kiếm tiền, có bốn ưu điểm lớn là: "xóa seo", "đep da", "hương thơm nhẹ nhàng" và "thêm phần phong tình yếu điệu", nay bi bức bách bất đắc dĩ phải dùng trên người Tiểu Miêu, xuất hiện di chứng thì tôi cũng chào thua, nhất thời một chốc một lát không nghĩ ra biện pháp gì...

Nói tới trên đường đi, những thằng cha đùa giỡn Tiểu Miêu tốp nọ nối tiếp tốp kia, chọc ghẹo chuột bạch cũng xếp

thành hàng dài, hết lần này đến lần khác chẳng thèm quan tâm hỏi han gì đến tôi, phụ nữ chính hiệu con nai vàng, tâm tình tôi cũng phức tạp lắm chứ bộ...

thành cục, thở dài nói:

"Bạch huynh, Kim hiệu úy đã tận lực

Triển Chiêu thấy Kim Kiền co rúm lại

Bạch nuynh, Kim hiệu uy đã tạn lực rồi, đợi thêm mấy ngày nữa cũng không vấn đề gì..."

"Không vấn đề gì...", Bạch Ngọc Đường hừ lạnh một tiếng, "thời gian giáo buấn đóm Đặng Đồ Tử thành đầu học sao

Đường hừ lạnh một tiếng, "thời gian giáo huấn đám Đăng Đồ Tử thành đầu heo sao ngươi không nói là 'không vấn đề gì' đi...".

"Đánh đám Đăng Đồ Tử kia thành đầu heo hình như là Bạch huynh chứ không phải là Triển mỗ."

"Dù thế nào cũng đều là do ngươi dẫn dụ đến..."

"Bạch Ngọc Đường!"

"... Cái đó... ba vị khách quan, có thể gọi món chưa ạ?"

Tiểu nhị đứng cạnh bàn chân đã tê dại nhức mỏi, cuối cùng không nhịn được phải mở miệng. Hai người Triển, Bạch đồng thời im tiếng, trừng mắt lườm nhau.

"Chỗ các ngươi có món gì đặc sản...", Bạch Ngọc Đường liền khôi phục lại dáng vẻ hiệp khách.

Tiểu nhị thở phào hai tiếng, đáp: "Quy định của bản tiệm có chút đặc biệt, ba vị khách quan không ngại nghe một chút chứ."

"Ô? Quy định gì?"

"Nếu khách quan chỉ đến để dùng

khách quan chọn loại nào?"

Ba người nghe mà đồng thời kinh ngạc.

Kim Kiền há hốc mồm, mắt phát sáng, thầm nghĩ:

Cách kiếm tiền như vậy thực là

thượng sách, ông chủ của tửu lâu này quả là một vị cao nhân, có cơ hội nhất định

cơm uống rượu, đồ ăn, rượu nhạt giữ nguyên giá gốc; nếu khách quan muốn hỏi thăm tin tức, giá đồ ăn, rượu tăng gấp đôi; nếu khách quan muốn hỏi hành tung của Nhất Chi Mai, giá đồ ăn, rượu của tiệm chúng tôi thu gấp ba lần. Ba vị

phải diện kiến một lần, học mót một hai chiêu mới được!

Mà Triển Chiêu, Bạch Ngọc Đường sắc mặt sa sầm, ánh mắt sáng quắc nhìn tiểu nhị.

Tiểu nhị vội vàng giải thích: "Không giấu gì ba vị khách quan, từ khi bản tiệm treo biển hiệu hoa mai, khách nhân của bản tiệm có quá nửa là đến vì Nhất Chi Mai, cho nên ông chủ liền lập ra quy định này, phàm là khách nhân tới đây, đều nói như thế".

Lúc này Triển, Bạch hai người mới dần hòa hoãn sắc mặt. Triển Chiêu nghĩ một chút, mở miệng nói: "Chúng tôi chọn..."

"Gì cũng không chọn!", Bạch Ngọc Đường đột nhiên mở miệng cắt lời Triển Chiêu, nhướng mày cười nói, "Chúng tôi muốn trực tiếp gặp Nhất Chi Mai!".

"Hả?!", tiểu nhị, Kim Kiền cùng kinh ngạc.

Triển Chiêu nhíu chặt chân mày: "Bạch huynh!".

Bạch Ngọc Đường híp đôi mắt anh

đào, chậm rãi nói từng chữ: "Chúng tôi muốn – trực – tiếp – gặp – Nhất – Chi – Mai!".

Hai mắt tiểu nhị càng lúc càng trọn to, hô hấp càng ngày càng gấp, sắc mặt từ trắng đổi sang đỏ, từ đỏ biến thành tím, đôt nhiên quay phắt người, nhấc chân chạy như điện, hai tay quơ loạn, dùng chất giong lớn đến mức cả tửu lâu cũng đều nghe thấy hô lên: "Ông chủ, ông chủ, rốt cuộc cũng có người tới khiêu chiến rồi!"

Hồi năm

Qua ba ải rượu hữu kinh vô hiểm.

Lâm Phong lần đầu gặp Nhất Chi Mai.

"Cái, cái gì?! Có người đến khiêu chiến?!"

Tiểu nhị lớn tiếng hét lên, tiếng ồn ào còn chưa dứt đã nghe thấy tiếng rống hệt như rồng gầm hổ gào chọc thẳng vào màng nhĩ mọi người. Chỉ thấy một quả

phi thẳng lên lầu nhanh như điện xet. Đến khi quả cầu thit kia dừng lai đầu cầu thang, mọi người định thần nhìn kỹ mới trông rõ, thì ra quả cầu thit lai là một nam tử trung niên tròn ung ủng, béo lùn chặc nịch, khuôn mặt bóng nhẫy những dầu, vân y phục chưởng quỹ hoa lê, chỉ là nhìn thoáng qua thân hình ông, không để ý kỹ, còn tưởng một quả cầu thit tròn trùng truc.

cầu thit màu sắc săc sỡ theo tiếng rống

Mà điều càng khiến người ta kinh ngạc hơn là, theo sau quả cầu thịt kia chạy lên lầu còn có cả chục người nữa, quần tụ thành nhóm, sát khí đằng đằng, bên này có mấy người xách theo ấm trà

tợn, tay lăm lăm dao phay, dáng vẻ như là bếp trưởng của tửu lâu; cuối cùng là một vị gầy tong teo hệt như cây sậy, ôm theo bàn tính, dung mạo tựa hồ như tiên sinh chưởng quản sổ sách ở quầy.

tay cầm khăn lau, chính là các tiểu nhị của tửu lâu; kẻ đứng giữa nét mặt hung

Đám người này đứng ở đầu cầu thang, mắt sáng rực, tựa như muốn đem mấy khách nhân trên lầu này ăn tươi nuốt sống vậy.

"Là, là vị nào muốn đến khiêu chiến?!"

Vị chưởng quỹ như quả cầu thịt kia

quát lên.

"Ông, ông chủ, chính, chính là ba vị

rung rung bộ mặt đầy những mỡ là mỡ

này!", tiểu nhị khuôn mặt hồng hào, chỉ vào ba người Triển Chiêu, run giọng đáp.

Đám người của tửu lâu do chưởng quỹ dẫn đầu theo hướng chỉ của tiểu nhị đi từng bước một đến bên bàn của nhóm người Triển Chiêu, vây xung quanh ba người họ, mi mày trợn ngược, điệu bộ hệt như xã hội đen chém người vậy.

Kim Kiền vừa thấy tình thế như vậy, lòng biết không ổn rồi, thân hình khẽ động định chuồn đi, nhưng vừa với nhỗm lên thì cánh tay đã bị hai người ngồi hai bên đè chặt lại.

Triển Chiêu ngồi vững như chuông, thong thả thưởng trà.

Bạch Ngọc Đường thì cà lơ phất phơ, ngón tay chầm chậm gõ gõ mặt bàn.

Kim Kiền hết liếc người này lại ngó người kia, muốn động đậy mà không được, muốn nổi giận lại không có cái gan đó, chỉ đành an phận ngồi nguyên tại chỗ, nhìn chằm chằm vào đầu mũi ngó xuống mặt bàn, cố làm ra vẻ trấn tĩnh.

"Xin hỏi có phải là ba vị muốn đến khiêu chiến?", ông chủ kiêm chưởng quỹ hỏi.

Bạch Ngọc Đường cười nói: "Chưởng quỹ, ba chúng ta nhìn qua cũng là bách

tính an phận thủ thường tuân theo pháp luật, nào phải cái bọn ác nhân thích đi khiêu chiến chứ?".

"Cái, cái gì?! Không, không phải là đến khiêu chiến?"

Chẳng ngờ vị chưởng quỹ kia vừa nghe thấy những lời này liền như bị sét đánh trúng đầu, đất bằng nổi sóng, nhất thời nét mặt bi thương muốn chết, mà chúng tiểu nhị của tửu lâu lại như có tang cha mẹ.

Hå?

Ba người Triển, Bạch, Kim thấy thế bất giác kinh ngạc.

Chỉ thấy Trần chưởng quỹ quay phát người phẫn nộ quát tiểu nhị vừa mới tiếp đón mấy người Triển Chiêu, "Ngươi cái tên tiểu tử thối này, người ta rõ ràng là không phải đến khiêu chiến, nói bậy bạ gì đó, hại trên dưới tửu lâu chúng ta mừng hụt một phen...".

thực nói mặc kệ quy định của tửu lâu chúng ta, muốn trực tiếp gặp Nhất Chi Mai mà!", tiểu nhị nét mặt như nhà có đám nói.

"Ông, ông chủ, bọn họ mới rồi đích

Chúng nhân tửu lâu nghe vậy hai mắt đồng thời phát sáng.

"Ba, ba vị anh hùng, có phải đã nói như vậy không?", chưởng quỹ lại quay đầu, dè dặt hỏi.

"Đích thực tại hạ đã nói muốn trực tiếp gặp Nhất Chi Mai, nhưng chưa từng nói muốn đến khiêu chiến!", Bạch Ngọc Đường coi như không cười nhìn chúng tiểu nhị nói.

"Anh hùng ơi!", chưởng quỹ đột nhiên hô to lên, lập cập bổ nhào xuống bên chân Bạch Ngọc Đường, khóc lóc thảm thiết nói, "Mấy vị anh hùng, rốt cuộc chúng tôi cũng được nhìn thấy các vị đến rồi!".

Mà chúng tiểu nhị, đầu bếp, tiên sinh chưởng quản sổ sách cũng đồi thời "bịch, bịch" bổ nhào xuống đất, hướng ba người khóc nói:

"Cuối cùng chúng tôi đã đợi được đến ngày này rồi..."

"Tôi còn tưởng rằng cả đời này cũng không đợi được đến ngày này..."

"Hai năm sáu tháng lẻ mười ba ngày rồi... Các ngài nói xem chúng tôi thật không dễ dàng mà..."

...O hå?

Kim Kiền cả kinh thiếu chút nữa thì ngã nhào từ trên ghế xuống đất.

Chuyện, chuyện chuyện gì xảy ra vậy? Vừa mới rồi còn là bộ dạng xã hội đen tranh đoạt địa bàn, sao chớp mắt một cái đã biến thành huynh đệ bần trung nông trông thấy tám lộ quân giải phóng thế này...

Lai nhìn hai người bên canh, cũng lô

Ngum trà trong miêng Triển Chiêu

rõ dáng vẻ kinh hãi chẳng hiểu chuyện gì.

chưa kịp nuốt xuống, thiếu chút nữa đã phun ra rồi, cũng may Nam hiệp định lực kinh người, lại mạnh mẽ nuốt ngụm trà xuống họng.

Bạch Ngọc Đường công phu xuất thần nhập hóa, chọc cho mặt bàn thành hai lỗ thủng.

lại, Triển Chiêu không tự nhiên ho khan hai tiếng, đứng dậy ôm quyền nói, "Chư vị, có phải ở đây có gì hiểu lầm không...".

"Hiểu lầm? Không hiểu lầm đâu!", chưởng quỹ vừa rồi quỳ sụp trên đất

Hồi lâu sau, ba người mới hoàn hồn

khóc cha kêu mẹ giờ đây tựa hồ như được uống thuốc tăng lực, nhỗm phắt lên, khuôn mặt đầy vẻ kích động nói, "Mấy vị anh hùng không để quy định của Lâm Phong lâu vào mắt, chẳng chút kiêng dè đề xuất muốn trực tiếp gặp Nhất Chi Mai, đây rõ ràng là muốn đến khiêu chiến mà!".

"Cái đó... chúng tôi cũng không biết...", Triển Chiêu mang vẻ mặt ngượng ngùng nói.

"Ba vị anh hùng, trên dưới Lâm

Phong lâu chúng tôi đã trông ngóng ngày này từ lâu, mong mỏi đến mòn con mắt...", hai mắt chưởng quỹ phát sáng, kích động vạn phần, "Ba vị anh hùng muốn đến khiêu chiến... à... muốn trực tiếp gặp Nhất Chi Mai, chỉ cần vượt qua ba ải rượu của Lâm Phong lâu, chúng tôi

lập tức sẽ đưa ba vị đi gặp Nhất Chi

Mai!"

"Ba ải rượu?", Bạch Ngọc Đường nghe xong cũng hứng chí, "Ải rượu gì?".

"Mấy vị anh hùng đợi chút!", Trần chưởng quỹ gạt vội nước mắt, quay người cao giọng quát chúng tiểu nhị phía sau, "Bọn tiểu nhị các ngươi, còn chờ gì nữa?! Không mau mau bày bố các ải cho ba vị anh hùng này?!".

"Da!", chúng tiểu nhị vừa rồi khóc đến dở sống dở chết nghe xong lập tức hồi phục tinh thần, đồng thanh đáp ứng, nhất loạt lao xuống lầu, không lâu sau liền khiêng lên mười mấy chum rươu, mười mấy vò rươu nhỏ, rồi kê mấy chiếc bàn vuông lại một chỗ, đặt hết những vò những chum rươu lên. Đông tác liền mach lưu loát, tưa như đã thực hành tập luyện rất nhiều lần vậy.

dáng vẻ đáng thương, mắt long lanh ngó ba người Triển, Bạch, Kim, khuôn mặt ngập tràn mong đợi, nhìn tới nỗi ba người bắt đầu thấy sốt ruột như đứng đống lửa, như ngồi đống than.

Kim Kiền rụt đầu rụt cổ, thấp giọng

Cho đến khi tất cả được chuẩn bị thỏa

đáng, chưởng quỹ cùng chúng tiểu nhị

Kim Kiên rụt đâu rụt cô, thấp giọng nói: "Triển đại nhân, trên dưới Lâm Phong lâu này chỗ nào cũng lộ ra vẻ quỷ quái, sợ rằng có trá, chúng ta vẫn nên bàn bạc kỹ thì hơn, chi bằng rút lui trước...".

khóe miệng hàm chứa ý cười, khóe mắt chứa đựng sát khí: "Đến thì đã đến rồi, hỏi cũng hỏi rồi, anh hùng vớ vẩn gì cũng làm rồi, nếu cái gì cũng không làm mà đã iu xìu cúp đuôi quay về, các ngươi có cam tâm không?".

Bạch Ngọc Đường nhướng đuôi mày,

ngâm, nhìn đăm đăm về phía trước, hồi lâu sau mới nói: "Hiện giờ tung tích của Thượng Phương bảo kiếm chỉ có đầu mối duy nhất là Nhất Chi Mai...", ngưng một chút, rồi đưa mắt nhìn Kim Kiền, sau đó lại quay sang Bạch Ngọc Đường, trầm giọng nói, "Kim hiệu úy, Bạch huynh, mọi sự hãy cẩn trọng!".

Đôi mặt sáng của Triển Chiêu trầm

"Tiểu Miêu, ngươi coi Bạch ngũ gia ta là người nào chứ?!", Bạch Ngọc Đường cười thống khoái, y phục trắng như tuyết khẽ lay động, một thân ngạo khí ung dung.

"Thuộc hạ nhất định sẽ dốc toàn lực...", da mặt Kim Kiền giật giật, đáp.

Triển Chiêu khẽ cười một tiếng, ôm quyền thi lễ, áo lam tung bay, hương thơm dịu nhẹ lan tỏa, khiến chúng nhân ngắn ngơ.

"Xin hỏi Trần chưởng quỹ, ba 'ải

rượu' này xông qua như thế nào?"

***

"Ải rượu" tên như nghĩa, đích thực là có liên quan đến "rượu".

Ba cửa ải của Lâm Phong lâu lại càng không giống như bình thường, rất độc đáo khác lạ.

Ba ải rượu này, mỗi người vượt một cửa, trong thời gian đó không được đổi người, không được mạo danh, đương nhiên, lại càng không thể thất bại.

Thế nên, còn chưa chờ chưởng quỹ công bố nội dung ra sao, Kim Kiền lập tức xung phong, anh dũng kiên quyết báo danh nguyện ý vượt qua ải đầu tiên.

Nói nhảm rồi!

Vì sao ır?

đương nhiên ải đầu tiên là dễ nhất, sau đó đến ải thứ hai, ải thứ ba khó nhất, đây chính là kinh nghiệm chân lý được kiểm nghiệm qua thực tiễn. Lúc này nếu không tiên hạ thủ vi cường, Tiểu Miêu tạm thời không đề cập đến nhưng để cho con chuột bạch kia chiếm được tiên cơ há

Phàm là đột phá qua các cửa ải,

Nhưng... bây giờ... Kim Kiền có chút

chẳng phải sẽ thiệt thời lớn sao!

hối hận.

Nhất là nhìn thấy mấy chục vò rượu trên đấy, lại thêm đám chum vò đặt trên bàn, ngồi kia là một đại hán vạm vỡ nhìn ngang như đồ tể, nhìn dọc thì như thẳng

cha bán thịt, lông ngực chí ít cũng phải đến nửa cân...

Một giọt mồ hôi lạnh từ sau ót Kim

Một giọt mồ hôi lạnh từ sau ót Kim Kiền chảy xuống...

Åi thứ nhất, tỉ thí "tửu lượng".

Nói theo cách văn hoa thì là "Nhân sinh đắc ý hãy vui tràn, chớ để bình vàng suông bóng nguyệt^[1]";

[1] Nguyên văn: "Nhân sinh đắc ý tu tận hoan, mạc sử kim tôn không đổi nguyệt" trích từ bài **Tương tiểu tửu** của Lý Bạch, bản dịch của Hoàng Tạo, Tương Như.

Nói theo cách của Sinh vật học là, tỉ thí xem dạ dày ai có dung tích chứa cồn lớn nhất;

Nói theo cách thông tục thì là, phải hạ gục cái người từ đầu mũi đến lỗ chân lông đều hiện lên dòng chữ "Tôi là con ma men" chính hiệu kia... "Kim Kiền, hay là đổi lại để Triển mỗ đi thay."

Ngoái đầu, trầm ngâm nhìn.

Châc! Có nhầm không đấy!!!

Tiểu Miêu đủ nghĩa khí nha!

sợ chưa đến hai bát đã gục rồi, hay là đổi cho Ngũ gia ta thì hơn!"

Chớp chớp mắt, cảm động.

"Tiểu Kim, thân thể ngươi thế này, chỉ

Con chuột bạch anh cuối cùng cũng

nói tiếng người rồi!

Kim Kiền nước mắt lưng tròng, cũng mới định gật đầu đồng ý, nhưng ý nghĩ xoay chuyển, lại đem lời nhảy ra đến miệng nuốt trở lại.

Khoan đã...

Ái đầu tiên đã dữ dội thế này, lấy đó suy rộng ra, hai ải sau sợ rằng lại càng biến thái hơn. Ngộ nhỡ dùng vại rượu hay thùng rượu rồi bắt tắm trong ấy, như thế há không phải là càng kinh dị hơn sao!

lắc đầu, ưỡn thẳng người, nói: "Ải đầu tiên cứ giao cho tôi là được rồi, hai vị công tử không cần lo lắng!".

"Nhưng...", Triển Chiêu, Bạch Ngọc Đường vẫn mang vẻ mặt lo lắng.

Nghĩ đến đây, Kim Kiền dứt khoát lắc

"Ba vị anh hùng, người đã chọn, giữa chừng không được đổi...", chưởng quỹ có chút khó xử nói.

Kim Kiền nhìn hai người, da mặt giật giật, rốt cuộc cũng nặn ra một nụ cười, quay người, hướng đến vị đại hán vạm vỡ kia, ưỡn thẳng người, kéo vạt áo lên, đoan chính ngồi xuống trước mặt đại hán,

hào khí vạn lần ôm quyền nói: "Vị đại ca này, xin hãy chỉ giáo nhiều cho!".

Đại hán kia cũng nghiệm túc, nhệch

miệng cười, vỗ ngực một cái, cơ thịt toàn thân rung rinh lên xuống, hô lớn: "Ta cũng sẽ không 'xả nước', cái tên tiểu tử gầy đét được một nhúm như người, rốt cuộc có được không đấy?".

Tròng mắt Kim Kiền đảo theo cơ thịt lên xuống trên người đại hán, hồi lâu sau mới thốt ra một câu: "Cái, cái đó... các ngươi cứ chống mắt lên mà xem!".

"Được! Đủ khí khái!", đại hán quát lên một tiếng, "Trước tiên hãy mang ra mười tám bát lớn đến đây! Nào, rót cho đầy bát!".

Mười, mười tám bát lớn.

Da mặt Kim Kiền bắt đầu co rút.

Hai bên trái phải lập tức có người xếp hai hàng bát lớn trước mặt đại hán và Kim Kiền, nâng vò rượu lên "òng ọc, òng ọc" rót đầy tràn.

Thoáng chốc, mùi rượu nồng nặc tán phát trong không khí, xông tới chúng nhân trong phòng khiến ai nấy đều mừng rỡ hẳn lên.

quyền, đứng lên, cầm một bát ngửa đầu dốc xuống miệng, nốc ừng ực, "Rượu ngon!", dứt lời, liền đem mười tám bát rượu trước mặt uống hết.

"Ta xin cạn trước!", đại hán ôm

Giỡn, giỡn chơi sao!

Đám người nhất thời xôn xao một trận.

"Nè nè nè, vừa ngửi mùi đã biết là rượu mạnh rồi, một hơi uống cạn mười tám bát lớn, sẽ không uống đến hỏng người luôn chứ?!"

"Đại hán kia còn được, chứ tên tiểu tử gầy ốm đó, sợ là một bát cũng không xong!"

"Say rồi gực thì thôi, chỉ sợ là uống hết mười tám bát này thì cũng mất nửa cái mạng..."

Kim Kiền cũng có chút đồng cảm, chỉ thấy lúc này rượu còn chưa uống nửa ngụm, chân tay đã nhũn ra, hai mắt hoa cả lên.

"Kim hiệu úy..." bên tay vang lên giọng nói trầm thấp của Triển Chiêu, "chớ có miễn cưỡng".

Kim Kiền nghe mà sửng sốt.

Chỉ thấy Triển Chiêu đang cất bước đi về phía chưởng quỹ quả cầu thịt.

Tiểu Miêu vừa mới nói cái gì?

Kim hiệu úy...

Hå?

Đúng! Kim hiệu úy!

Không sai, mình bây giờ là Tòng hiệu úy lục phẩm của Khai Phong phủ!

Tòng hiệu úy lục phẩm...

Như thế có hàm nghĩa gì?

Hàm nghĩa là mình còn cách cảnh giới "ngủ một mạch cho tới khi tự nhiên tỉnh, đếm tiền mỏi tay cho tới khi chuột rút thì thôi" rất xa.

Bây giờ nếu qua được ải này, nhất định sẽ là một đại công! Sau này tài vận ắt sẽ cuồn cuộn chảy đến, hoan lộ hanh thông!

Ai nha, nhờ có Tiểu Miêu "một lời như thức tỉnh người trong mộng", giờ phút này liên quan chặt chẽ đến chuyện thăng quan phát tài, sao có thể bị mấy cái vò rượu này làm cho nhụt chí chứ?

Mợ nó, vì phúc lợi nửa đời sau của tôi, tôi liều mạng với anh!

Nghĩ đến dây, Kim Kiền chỉ cảm thấy tiểu vũ trụ trong cơ thể bùng nổ^[2], móc từ trong người ra mấy lọ thuốc, ngửi ngửi, phối vài lọ với nhau, rồi nhắm mắt, nuốt ực xuống.

[2] Xuất phát từ bộ truyện tranh nổi tiếng "Áo giáp vàng" của tác giả Kurumada Masami, các Thánh đấu sĩ lấy sức mạnh từ "tiểu vũ trụ nội tại" tức giác quan thứ bảy, khi sức mạnh họ tăng vọt cũng là lúc tiểu vũ trụ trong cơ thể bùng nổ. Ở đây

ý chỉ ý chiến đấu và sức mạnh của Kim Kiền rừng rực cháy.

Hành động lén lút của Kim Kiền bên này không có ai để ý tới, ánh mắt mọi người sớm đã dán chặt vào người thanh niên áo lam tuấn nhã như cây ngọc đón gió rồi.

Chỉ thấy Triển Chiêu bước đến trước mặt chưởng quỹ, thi lễ nói: "Vị tiểu huynh đệ này của tại hạ tuổi còn nhỏ, thực sự không thích hợp để tỉ thí ải này, có thể để tại hạ thay cậu ta vượt ải không?".

Chưởng quỹ lộ vẻ khó xử: "Việc này... sợ là không được!".

"Chưởng quỹ có thể châm chước không?"

"Nếu phá bỏ quy định, Nhất Chi Mai chắc chắn sẽ không gặp các vị đâu." ngâm hồi lâu mới chầm chậm nói: "Ải này, chúng tôi không phá nữa...".

Triển Chiêu rũ hàng mi dài, trầm

"Cái gì?!", chưởng quỹ nhất thời kinh hồn thất sắc, chúng tiểu nhị mặt trắng như tờ giấy.

"Tiểu Miêu?", Bạch Ngọc Đường vọt đến bên cạnh Triển Chiêu, thấp giọng nói, "Ngươi nói loạn cái gì đấy?".

Thân hình Triển Chiêu ngưng trệ trong giây lát: "Nhất định còn có cách khác, không nên nhất thời nóng vội".

"Triển mỗ đã quyết rồi."

"Này, xú miêu, làm gì mà cứng đầu quá vậy, hay chúng ta dứt khoát đánh cho chưởng quỹ một trận, ép hắn phải đổi người?"

"Hai vị, đừng tranh cãi nữa, vị tiểu anh hùng bên kia đã sắp uống xong rượu

của ngươi chẳng lẽ lai không hiểu?".

Bạch Ngọc Đường nhíu chặt đôi mày lưỡi mác: "Cái gì mà không nên nhất thời nóng vội! Đã nhiều ngày rồi không có tung tích của bảo kiếm, lúc này kéo dài thêm một khắc thì số phận của bảo kiếm nguy hiểm thêm một phần, cái óc mèo

rồi", chưởng quỹ ngoắc ngoắc hai người phía sau, thì thầm nói.

"Cái gì?", hai người kinh ngạc hô lên

một tiếng cùng quay đầu lại, thì thấy Kim Kiền xắn tay áo, đạp một chân lên bàn,

tay bưng bát rượu cuối cùng, ngửa cổ nhanh nhẹn uống cạn.

"Kim Kiền, đừng có làm càn!", Triển Chiêu vôi vàng bước đến, giữ chặt lấy

cố tay Kim Kiền.

"Công tử chó có lo lắng! Kim Kiền bất tài, nhưng tửu lượng cũng coi như khá được, đã có kẻ từng xưng tặng tục hiệu 'Ngàn chén không say' cho Kim Kiền, nay khó khăn lắm mới có đất dụng võ, liều một chút cũng không đáng ngại!", Kim Kiền hào khí vạn phần nói.

"Kim Kiền... ngươi... thật sự không có vấn đề gì chứ?", Triển Chiêu nhìn chằm chằm vào Kim Kiền, sắc mặt vẫn như thường, nghi hoặc hỏi.

"Không hề gì, không hề gì!"

"Ha, Tiểu Kim, chân nhân bất lộ tướng nha!", Bạch Ngọc Đường đánh giá Kim Kiền từ trên xuống dưới từ dưới lên

trên một phen, tặc lưỡi lấy làm kỳ lạ nói, "Không ngờ ngươi lại là một con ma men!".

Kim Kiền không tự nhiên ho khan hai tiếng.

©DTV: http://www.dtv-ebook.com

Triển Chiêu lại đánh giá sắc mặt Kim Kiền một lần nữa, khi ấy vẻ mặt mới dần hòa hoãn lại, buông cổ tay Kim Kiền ra, nghiêm mặt nói: "Làm theo sức mình".

Bạch Ngọc Đường cũng nhướng mày cười với Kim Kiền một cái, đồng thời cùng Triển Chiêu lùi sang một bên.

Kim Kiền lại quay người, hai tay

"Rượu gặp tri kỷ ngàn chén cũng ít,

chống nanh, hô lớn với đại hán kia:

đại ca, hôm nay ta và huynh đại chiến ba trăm hiệp!"

Đại hán kia khuôn mặt tràn ngập vẻ

kinh ngạc, sững sờ nhìn Kim Kiến hồi lâu, đột nhiên cười vang một trận: "Ha ha ha, xem như hôm nay ta được mở rộng tầm mắt, không ngờ một tên tiểu quỷ lông tóc chưa mọc đủ mà lại lợi hại như thế. Nào nào nào, hôm nay ta sẽ tỉ thí một hồi với "Ngàn chén không say" ngươi! Mang thêm mười tám bát nữa lên đây, rót đầy vào, rót đầy vào!".

Xung quanh nhất thời rộ lên tiếng vỗ tay cổ vũ.

"Rót đầy vào, rót đầy vào!"

"Tiểu ca, ngươi không được thua đâu đấy!".

"Cố lên, tiểu ca!"

Trong một khoảng thời gian, chỉ nghe thấy tiếng bát rượu cụng vào nhau cạch cạch, tiếng hô tiếng hát, huyên náo vọng tận mây xanh; lại thấy rượu rót vào bát lớn, bát càng lớn hào khí càng tăng, một

tràng những tiếng cười nói ầm ĩ, vai lớn

rót vò nhỏ, vò nhỏ đổ vào bát, náo động ồn ã.

Sau khi uống cạn mười sáu vò rượu, rốt cuộc đại hán kia mặt đỏ phừng phừng, hai mắt mơ màng, cả người đầm đìa mồ hôi đổ vật xuống đất, tuyên cáo tuyển thủ Kim Kiền hoàn toàn thắng lợi.

Tức thì xung quanh vang lên tiếng hoan hô rung trời.

"Quả là anh hùng xuất thiếu niên!"

"Vị tiểu ca này thực là thần nhân!"

thế ngang ngửa đại hán thân cao tám thước.

Đôi mày lưỡi mác của Triển Chiêu giãn ra, thầm thả lỏng ngón tay đã siết chặt đến mức đau đớn.

Bạch Ngọc Đường thong thả chắp hai tay sau lưng, lặng lẽ lau đi lòng bàn tay

Trong tiếng hoan hô vui mừng, Kim Kiền ngắng đầu ưỡn ngực, phong thái hào hùng phóng khoáng vạn lần, nhất thời nom thân hình gầy gò nhỏ bé lai có khí

Chỉ thấy Kim Kiền chầm chậm xoay người, đi thẳng đến trước mặt Trần

đầy mồ hôi.

"Xin hỏi Trần chưởng quỹ..."

Trần chưởng quỹ vội đáp lễ: "Tiểu anh hùng xin cứ nói!".

chưởng quỹ, ôm quyền nghiệm mặt nói:

"Nhà xí ở chỗ nào?"

"Phụt...", dường như bên kia có người phun trà ra.

Khuôn mặt hai người Triển, Bạch đồng thời hơi giất giất.

"Dưới, dưới lầu, hậu viện...", Trần

chưởng quỹ ngắc ngứ nói.

"Đa tạ", Kim Kiền lại ôm quyền, trong ánh mắt kinh ngạc của chúng nhân, lưng thẳng như cán bút, tư thái tao nhã cao quý bước xuống cầu thang, thân hình thẳng tắp hướng về phía nhà xí.

Mọi người đều kinh ngạc tán thán, thầm nghĩ:

Vị tiểu anh hùng này quả nhiên rất có khí phách, ngay cả đi nhà vệ sinh cũng đúng mực không kiêu ngạo không siểm nịnh, tư thế thẳng tắp!

Mà trong nhà vệ sinh, người nào đó được xưng tụng là tiểu anh hùng mặt như khóc, miệng thì than vãn:

"Châc châc, cái khó ló cái khôn, mình nhanh trí phối mấy loại thuốc vào có thể làm rượu uống xuống bụng hóa thành nước lã thật không tồi... Nhưng uống một bung nước thế này, hại mình ngay cả khom người cũng không được, đến vào nhà vê sinh cũng phải thẳng lưng, thẳng bung mới có thể đi được... Có lẽ nào Tiểu Miêu bình thường quá mức bận rộn tới mức không có thời gian đi vệ sinh cho nên mới luyên thành bản lĩnh bất luận lúc nào ở đâu lưng cũng thẳng tắp được chẳng... Chậc chậc châc."

Đây là thế trận gì vậy?

Đợi đến khi Kim Kiền "xả nước" xong từ nhà xí quay lại tửu lâu, bước lên lầu, liền bị thế trận mỹ lệ trước mặt làm cho hoa mắt.

Thì ra cái đám hỗn đôn hâu quả quần thảo của ải thứ nhất đã được don dep sạch sẽ, mặt bàn phủ tấm khăn trải bằng lua trắng muốt, vuông vức mềm mại, bên trên bày ngay ngắn một hàng ly rươu bằng ngọc Dương Chi, mười mấy chiếc đế nến bằng bạc xếp tương ứng, ánh sáng nhảy nhót, phản chiếu ánh quang trong vắt lấp lánh, tinh khiết rạng ngời, thực

quá xa hoa.

Kim Kiền ngắn người ngay đầu cầu thang, vẻ mặt kinh ngạc.

"Ai da, tiểu anh hùng, ngài đã quay lại rồi à", đột nhiên một tiểu nhị xông tới, cười nói với Kim Kiền, "Mau mau mau, mời qua bên này".

Kim Kiền ngắn ngơ theo sau tiểu nhị đi vào bên trong ngồi xuống, tròng mắt từ đầu chí cuối đều dính chặt vào những ly rượu lấp lánh rạng ngời trên bàn, một chút cũng không rời, hai mắt phát sáng. Chẳng lẽ đây là đạo cụ dùng để uống rượu của ải thứ hai?

"Kim Kiền."

My God! Hãy coi màu sắc kìa, hãy nhìn độ trong suốt kìa, cả kiểu dáng nữa... hàng cao cấp đó! Tuyệt đối là hàng cao cấp!

"Kim Kiền?"

Lại ngó sang mấy chiếc đế nến bày bên cạnh kìa, hãy xem độ tinh khiết, rồi chạm trổ này, chậc chậc, ít nhất cũng có giá nửa năm tiền lương của mình đấy. "Kim Kiền?!"

Chậc, biết thế thì mình đã chẳng vội xung phong vượt ải đầu tiên, một đống đồ tốt như vậy, cho dù không thể mang đi, nhưng cầm trong tay sờ soạng cũng đã ghiền lắm chứ...

"Kim Kiền!"

Một bàn tay mát lạnh đột nhiên áp lên trán Kim Kiền, ống tay áo rũ xuống vừa vặn che đi tầm nhìn của Kim Kiền.

Mợ nó, không thấy tôi đang ôm một bầu nhiệt huyết thưởng thức tác phẩm nghệ thuật hả?

"Không có ý tứ gì hết!", Kim Kiền nhất thời tức giận chẳng kiêng nể gì hết, gạt phát cánh tay vướng víu che trước mắt đi, trừng mắt lườm lên, khí thế hùng hổ như muốn quét sạch thiên quân vạn mã.

. . .

Dung mạo tuấn tú như trăng, mắt sáng trong vắt tựa nước, đôi mày lưỡi mác nhíu chặt biểu lộ rất rõ ràng tâm trạng của người trước mắt có chút không vui.

Ăc!

Lúc này mới để ý thấy hình như ống tay áo kia là màu xanh... á...

Kim Kiền nhất thời cả kinh, đứng phắt dậy khỏi ghế, vẻ mặt tức giận oán thán ngay lập tức đổi thành siễm nịnh lấy lòng, cười bồi:

"Triển đại, khụ, công tử, không biết có gì sai bảo?"

Cánh tay cứng ngắc hơi khựng lại giữa không trung liền thu lại, Triển Chiêu quay người đi, hồi lâu sau mới nói, "Không có gì...".

đột ngột ló ra cười tủm tỉm, đôi mắt hoa đào đảo trên người Kim Kiền một cái, "Mới rồi thấy ngươi chăm chú nhìn ly rượu trên bàn, hai mắt đỏ quạch, ánh mắt ngây dại, gương mặt ửng hồng, thực dọa chết người, còn tưởng rằng trúng độc rươu, làm Tiểu Miêu biến sắc...".

"Tiểu Kim!", một khuôn mặt tuấn tú

Hở?

"Gọi ngươi mấy tiếng liền, lại không thấy phản ứng, vừa mới đặt tay lên trán ngươi, lại bị ngươi gạt phắt sang một bên... Thật khổ cho Miêu đại nhân của

chúng ta, một tấm lòng lo lắng cho thuộc hạ, chẳng ngờ rằng thuộc hạ lại phụ lòng... haizzz..."

Chíu!

Một chén tra mang theo kình phong phá không mà tới, không nghiêng không lệch vừa vặn trúng lòng bàn tay của Bạch Ngọc Đường đang thao thao bất tuyệt.

"Bạch huynh nói đã lâu, e là khát nước rồi."

Bạch Ngọc Đường liếc Triển Chiêu một cái, ngắm nghĩa chén trà trong tay,

không nói nữa.

Kim Kiền nhìn bóng lưng thẳng tắp

cười ha ha, lai nhìn Kim Kiền một cái,

của Triển Chiêu, trán đầy mồ hôi lạnh:

Nom sống lưng cứng đờ kia, bất luận là góc độ hay độ nghiêng, hoặc độ căng

cứng của cơ bắp đều giống như lúc bình thường, nhưng sao lại thấy... hình như... đại khái... có vẻ... ưm... giống như là Tiểu Miêu đang giân dỗi...

Ai da, chắc không phải mình không cần thận đắc tội với vị đại thần này rồi chứ? Hơn nữa còn liên quan đến phúc lợi công tác nửa đời sau của mình! Trời ạ, đây chính là chuyện đại sự có liên quan đến kế hoạch dân sinh!

"Công tử...", Kim Kiền đột nhiên bước lên một bước, hướng Triển Chiêu kêu khóc, nước mắt tuôn như mưa, "không ngờ công tử lại săn sóc thuộc hạ như thế, công tử đối với thuộc hạ như ngày xuân ấp áp, như chiếc màn giữa mùa hè, như chiếc đệm da chó giữa trời đông buốt giá...".

"Ha ha ha... đệm, đệm da chó... ha ha...", Bạch Ngọc Đường vỗ bàn cười lăn cười bò.

Chúng nhân xung quanh cũng không nhịn được, cười phì thành tiếng.

Đôi vai Triển Chiêu run lên, chẩm

chậm quay người, vẻ mặt dở khóc dở cười, nhìn Kim Kiền nói: "Kim Kiền vượt qua cửa ải vất vả rồi, vẫn nên nghỉ ngơi một lát thì hơn...".

"Dạ, thuộc hạ tuân lệnh...", Kim Kiền nghiêm túc ôm quyền nói, "Lòng sùng kính của thuộc hạ đối với công tử cuồn cuộn như nước sông chảy mãi không ngừng...".

"Ha ha ha...", Bạch Ngọc Đường cơ hồ bò rạp ra bàn.

Chúng nhân xung quanh cũng cười vang trời.

Triển Chiêu có chút không tự nhiên quay đầu đi, dáng điệu như lão tăng nhập thiền, thong thả thưởng trà.

Tiếng cười ầm ĩ hồi lâu, cuối cùng cũng từ từ yếu dần. Bạch Ngọc Đường thẳng người lên, đổi thành bộ dạng nghiêm chỉnh, cười nói: "Chưởng quỹ này nói đi chuẩn bị rượu, sao đi lâu như vậy rồi mà vẫn không thấy bóng dáng đâu...".

hương kỳ lạ nhẹ nhàng bay đến, mấy thiếu nữ trong trang phục lộng lẫy nối đuôi nhau tiến vào, váy áo bằng sa mỏng, tóc mây suôn mượt, cổ tay bạch ngọc sáng bóng, mỗi thiếu nữ bưng một bình rượu, thướt tha lướt đến trước bàn, vừa hay mỗi người đứng trước một chén rươu.

Lời nói vừa dứt, bỗng nhiên một mùi

Cũng không biết chưởng quỹ chui từ đâu ra, đứng giữa sảnh khuôn mặt ánh hồng nói: "Ba vị anh hùng, ải thứ hai này là tỉ thí 'tửu thức', người qua ải này chỉ cần phân biệt rượu trong bảy bình rượu này là loại nào thì có thể vượt qua, có điều chỉ được ngửi, không được uống

thử, không biết là vị anh hùng nào nguyện đứng ra tỉ thí đây?".

Xung quanh nhất thời huyên náo.

"Chỉ được ngửi, không được uống thử? Ai mà biết được đó là loại gì chứ?"

"Như vậy quá khó rồi?!"

sao?"

"Đây chẳng phải là làm khó người ta

Kim Kiền nghe đến đây cũng há hốc mồm ngắn ra, thầm nghĩ:

nhưng thi lấy bằng chứng nhận "chuyên viên nếm thử rượu" cũng có thể uống mà, chỉ ngửi thì có thể ngửi ra cái gì, lại không phải là chó nghiệp vụ?

Nghĩ tới đây, Kim Kiền bất giác đưa

Åi thứ hai này là thi "ngửi rươu",

Chỉ thấy khuôn mặt tuấn tú của Triển Chiêu ngưng trê, không nói không rằng.

mắt nhìn hai người bên canh.

Mà Bạch Ngọc Đường lại có dáng vẻ nhe nhõm.

"Chẳng hay Miêu đại nhân đối với

Nụ cười dần mở rộng trên khuôn mặt tuấn tú, bộp một tiếng Bạch Ngọc Đường liền đứng lên, ung dung rút từ thắt lưng ra một chiếc quạt, "phạch" một cái liền mở ra, "Ải thứ nhất để cho Tiểu Kim

đoạt hết hào quang rồi, ải thứ hai này, hãy để Bach ngũ gia ra tay thể hiện tài

Dứt lời, bóng trắng như làn khói bay lên, vút trong không trung, rồi đáp xuống

việc thưởng rượu có tâm đắc gì không?"

đô..."

năng đi!".

"... Triển mỗ hỗ thẹn, đối với chuyện thưởng rượu này... không có chút trình

ngọc khẽ phe phẩy, ánh mắt sắc bén quét qua một vòng, đây chính là phong thái hiệp sĩ tự nhiên từ trong cốt tủy.

Kim Kiền thầm tặc lưỡi, ngó sang Triển Chiêu trầm ổn im lìm bên cạnh, thầm nghĩ: Con chuôt bach này và Tiểu

Miêu quả nhiên là một đôi oan gia, nếu Tiểu Miêu là "lãnh đạm" thì chuột bạch lai trong bô dang "nhiệt thành như lửa".

giữa sảnh, đường bề đứng dưới ánh đèn, áo trắng như tuyết phiêu dật, chiếc quat

Chỉ thấy Bạch Ngọc Đường khẽ phe phẩy quạt đi đến trước mặt thiếu nữ đầu tiên, ôm quyền một cái, lộ ra hàm răng trắng bóng: "Cô nương, mời châm tửu". Tiếu cô nương đối diện lập tức ửng hồng hai má, vội cúi đầu xuống rót đầy chiếc chén trước mặt.

Chất rượu trong vắt, hương thơm nồng nàn, mới một chén đã nức người.

Ngón tay dài cầm chiếc chén đưa lên trước mũi, hàng mi dài khép hờ, cánh môi son như nhuộm sắc, dưới ánh đèn, làn da Bạch Ngọc Đường mịn màng, so

làn da Bạch Ngọc Đường mịn màng, so với chiếc chén bằng ngọc Dương Chi thượng đẳng trong tay còn mê hoặc lòng người hơn, khiến cho chúng nhân nhìn không chớp mắt, mặt nóng rần lên, hô hấp ngưng trệ.

"Sắc như rượu lạnh lợt màu, hương như cam lộ Vịnh Xuân...", môi nhướng lên thành nụ cười, Bạch Ngọc Đường đặt chén rượu xuống, "Tang lạc tửu".

Thiếu nữ đối diện sắc mặt lại hồng lên: "Công tử sáng suốt".

Chúng nhân ồ lên kinh thán.

"Vị công tử này lợi hại quá..."

"Thực sự chỉ ngửi một cái là có thể biết được rượu gì..."

"Cao nhân, rõ ràng công tử áo trắng này so với tiểu anh hùng vừa nãy còn lợi hại hơn..."

Kim Kiền trừng đôi mắt nhỏ lên, nhìn

Bạch Ngọc Đường lại nhấc gót đi đến trước mặt vị cô nương thứ hai, nhấc chén rượu thứ hai lên, không khỏi lẫm bẩm cảm thán: "Không ngờ Bạch Ngọc Đường lại thực sự có tài..."

"Bạch huynh từ nhỏ đã lớn lên ở phường rượu Giang Ninh, bản lĩnh phân biệt rượu này vẫn có vài phần."

Kim Kiền liếc Triển Chiêu bên cạnh một cái, thầm nghĩ: Trách nào Tiểu Miêu tính, thì ra con chuột bạch này từ nhỏ đã ngâm mình trong hang rượu mà lớn lên, nói vậy thì cái thế trận nho nhỏ này không ngăn nổi "Tửu lão thử" rồi.

lại mang dáng vẻ trong lòng đã có dự

Về phần Bạch Ngọc Đường, đã phân biệt được năm loại rượu rồi, đang bước đến cô thiếu nữ thứ sáu.

"Mở bình nước chảy cuộn ra, trong trắng như ngọc sắc vàng như cao... là Nam chúc tửu."

"Công tử sáng suốt."

"Loại thứ sáu rồi, đoán đúng loại thứ sáu rồi!"

"Còn một loại nữa là Bạch công tử này sẽ thắng!"

"Lợi hại quá..."

Bạch Ngọc Đường nét mặt tươi cười, vẻ như thắng lợi nắm chắc trong tay, đi đến trước mặt thiếu nữ cuối cùng, thi lễ, cười nói: "Mời cô nương châm tửu."

Lại là một chén rượu trong vắt nồng nàn, Bạch Ngọc Đường nhấc chén rượu lên, đưa đến trước mũi, khẽ hít vào, rồi Kiền liếc sang Triển Chiêu bên cạnh.

Chỉ thấy đôi mày lưỡi mác của Triển Chiêu hơi chau lai.

Tim đập thót một cái, bất giác Kim

lai ngửi thêm lần nữa, trầm ngâm hồi lâu,

ngửi thêm một lần, nhíu chặt mày.

Nhất thời trong lòng Kim Kiền lạnh hẳn đi, thầm nghĩ: Tiêu rồi, chuột bạch không ngửi ra loại rượu cuối cùng này sao?!

Bạch Ngọc Đường chầm chậm đặt chén rượu xuống, phe phẩy chiếc quạt

chúng nhân khẽ cười một chút: "Sáu loại rươu trước đều là một mình tại ha ngâm thơ, một mình xướng tên rươu, thực tẻ ngắt, nghĩ ắt chư vị cũng thấy có phần nhàm chán. Chén mỹ tửu cuối cùng này, chẳng bằng mời vi cô nương khí chất như huệ, tâm đẹp tựa lan đây ngâm thơ, tại hạ sẽ nói ra tên rượu, như thế chẳng phải tuyêt diêu hơn sao?".

trong tay, đôi mắt hoa đào hướng về

nhướng môi cười.

Nhất thời, chúng nhân chỉ thấy trước

Dứt lời, lại hướng về chúng nhân

mặt như cỏ mướt oanh lượn, hoa đào rợp trời, nhất thời hồn bay phách tán, tâm thần mơ màng, lập tức đồng thanh đáp ứng.

Cô nương châm tửu kia dĩ nhiên cũng

bị ảnh hưởng, tinh thần ngắn ngơ, mặt đỏ như ráng mây buổi sớm, bất tri bất giác thuận miệng ngâm một câu: "Thánh rượu thấm núi sông, tiên nhân như sách vĩ."

Hai mắt Bạch Ngọc Đường sáng lên, quạt giấy vang lên một tiếng rồi gấp lại, đề tiếng: "Loại rượu này là thánh rượu, còn có tên Lưu lang tửu, cô nương, tại hạ nói thế có đúng không?".

Cô nương kia lập tức gật đầu: "Công tử sáng suốt".

Nhất thời chúng nhân hoan hô vang dội.

"Ôi chao, công tử áo trắng này lợi hại quá..."

"Lợi hại quá..."

Tiếng tán thưởng nối tiếp nhau, trùng trùng không ngớt.

Bạch Ngọc Đường ôm quyền mà đứng, áo trắng phất phơ, khuôn mặt tràn ngập ý cười như say lòng người: "Khách khí, khách khí." Ngược lại, Kim Kiền ngồi giữa sảnh lại tròn mắt há hốc mồm, đầu đầy mây đen, máy móc quay đầu nhìn sang phía Triển Chiêu:

"Triển đại nhân, vừa, vừa rồi Bạch, Bạch thiếu hiệp chắc không phải là..."

Triển Chiêu rũ mắt thưởng trà, khóc miệng hàm chứa ý cười không dễ gì mà phát giác ra được:

"Người trên giang hồ đều xưng tụng Cẩm mao thử Bạch Ngọc Đường thông minh tuyệt đỉnh, quả nhiên không phải hư truyền."

"Thông minh tuyệt đỉnh... Công tử nói rất phải, rất phải...", Kim Kiền mặt giật giật, cười nói.

Thông minh tuyệt đỉnh?

Xí!

Chén cuối cùng kia rõ ràng là chuột bạch ăn gian... Mặc dù mình cũng ăn gian, nhưng cũng không trắng trọn như gã chuột bạch này, ngang nhiên dùng "Mỹ nam kế" để lừa gạt một cách táo bạo ngang tàng như thế!

tiếng "Nam hiệp" lừng lẫy giang hồ vẫn đang thong dong thưởng trà bên cạnh, trong lòng Kim Kiền liền chắc chắn ngay một chuyện:

Lai liếc người nào đó thu được danh

Tục ngữ nói: Không phải oan gia không đụng đầu.

Con mèo này và chuột bạch quả nhiên là một đôi oan gia, bên ngoài danh tiếng vẻ vang, bên trong xảo trá xấu xa ngút trời, chưa tính đến tính cách gian manh như nhau, mà ngay cả cách sử dụng chiêu "Mỹ nam kế", cũng có vài phần tương tự...

"Xú miêu, Tiểu Kim, đã thấy bản lĩnh của Bạch gia gia ta chưa?!"

Trước mắt nháng lên một cái, vừa ngắng đầu đã thấy Bạch Ngọc Đường nhẹ nhàng trở lại, đang nhìn hai người Triển, Kim, khuôn mặt ngập vẻ tự đắc.

Triển Chiêu khẽ cười một tiếng, ôm quyền nói: "Triển mỗ xin chịu thua".

Kim Kiền giật giật nửa bên mặt: "Bạch ngũ gia là cao nhân, Kim Kiền hổ thẹn không sánh bằng".

"Hừ, biết là tốt!", cây quạt trong tay

Chiêu ôm quyền, thẳng người, bước đến giữa sảnh.

Áo lam phất phơ, thân thẳng tựa tùng, một mùi hương nhẹ nhàng thanh u theo mỗi chuyển động của Triển Chiêu khẽ khàng tán phát ra, xua tan đi hơi rượu

Chúng nhân mới vừa rồi còn hoan hô

Bạch Ngọc Đường giờ đây bỗng yên lặng

sực nức đầy phòng.

"Đa tạ Bạch huynh nhắc nhở", Triển

Bạch Ngọc Đường đung đưa phát ra những tiếng phạch phạch, cười đến mức xán lạn, "Tiểu Miêu, ải cuối cùng này

phải xem bản lãnh của người rồi!".

hẳn, chăm chú nhìn Triễn Chiêu đi đến giữa sảnh, thoảng đâu đó có mấy tiếng thì thầm:

toàn thân hương thơm phiêu phất vượt ải rồi..."

"Nhìn xem, đến lượt công tử áo lam

"Cái gì mà kêu toàn thân hương thơm phiêu phất, người ta gọi đó là huân hương, phải tao nhã thanh lịch như vậy chứ! Không biết thì đừng có nói lung tung..."

"Ôi ôi, anh nói xem hai ải đầu đều khó như vậy, ải cuối cùng này sẽ như thế nào đây?" "Lát nữa sẽ biết ngay mà, lao nhao cái gì..."

Triển Chiêu bước đến trước mặt chưởng quỹ, thi lễ nói: "Dám hỏi chưởng quỹ, ải thứ ba này là?".

Chưởng quỹ vội thi lễ đáp lại: "Vị công tử này, ải thứ ba nói khó không khó, nói dễ lại không dễ".

"Xin nguyện nghe cho tỏ tường?!"

Chưởng quỹ giơ tay, chỉ vào chiếc bàn Bạch Ngọc Đường mới rồi phẩm bưng chén rượu trước mặt đổ vào trong một chiếc bình ngọc, lại có một thiếu nữ cầm chiếc bình ngọc đó lắc lên lắc xuống vài cái, rồi đưa cho chưởng quỹ.

Chưởng quỹ nhận bình ngọc, đưa vào

rươu, chỉ thấy bảy thiếu nữ đều tiến lên,

tay Triển Chiêu, nhìn Triển Chiêu một cái, khuôn mặt đượm vẻ lo lắng nói: "Chỉ cần công tử uống cạn rượu trong chiếc bình này là được..."

Chúng nhân nhất thời xôn xao một trận."

"Cái gì?!"

"Nói đùa à!"

"Có cái gì ghê gớm đâu? Vị tiểu anh hùng kia vừa rồi còn uống mấy chục bát cơ mà?"

"Anh thì hiểu cái gì? Mấy chục bát vừa rồi cũng không sánh bằng bảy loại rượu kia, riêng mỗi loại cũng đủ để say túy lúy, huống hồ bảy loại còn pha chung vào với nhau để uống nữa?!"

Mà bên này, hiển nhiên Kim Kiền đang kinh hoàng quá đỗi, nhìn bình rượu kia nửa ngày mới thốt ra được một câu, "Cock, rượu cocktail?!".

Trời ạ, đây không phải là rượu cocktail sao?! Ai mà có sáng tạo thế này, quá sức tưởng tượng rồi!

Bạch Ngọc Đường cũng biến sắc, nhảy dựng người lên, quát lớn: "Ta thay

Triển Chiêu quay người mim cười: "Hẳn là Bạch huynh quên quy định vượt

hắn uống!".

ải rồi?"

Bạch Ngọc Đường nhất thời nóng nảy: "Ta mặc kệ cái quy định khỉ gì, xú miêu ngươi một thân thương thế làm sao có thể chứ?! Vạn nhất uống vào rồi lại nảy sinh chuyên gì...".

Một tiếng rống này của Bạch Ngọc Đường lập tức khiến cho Kim Kiền tỉnh táo vài phần, vội vàng móc ra bình thuốc trong người, vừa vạch đám đông vừa xông lên, kêu lớn: "Công tử, hãy..."

Một tiếng "khoan" còn chưa thốt ra khỏi miệng, đã bị mắc lại trong cổ họng.

Bóng trắng vút lên như chớp lóe, Bạch Ngọc Đường hành động quả thực rất nhanh, nhưng cũng không nhanh bằng Triển Chiêu.

Cầm bình, ngửa đầu, dốc vào miệng,

Triển Chiêu thực dứt khoát uống cạn bình rượu kia.

Đến khi Bạch Ngọc Đường và Kim Kiền xông đến bên cạnh Triển Chiêu, thì cũng chỉ có thể trừng mắt cáu kỉnh nhìn bình rượu rỗng không.

Đặt bình rượu xuống, Triển Chiêu ôm quyền mim cười: "Chưởng quỹ, có thể đưa chúng tôi đi gặp Nhất Chi Mai chưa?".

Chưởng quỹ quả cầu thịt kia ngắn ngơ nhìn Triển Chiêu hồi lâu, mới run giọng hỏi: "Vị anh hùng này, ngài... không sao chứ?!".

Triển Chiêu lại mim cười: "Xin chưởng quỹ dẫn đường".

Chưởng quỹ nhìn Triển Chiêu, ngơ ngắn gật đầu: "Mời ba vị theo tôi".

Dứt lời liền xoay người dẫn nhóm người Triển Chiêu bước lên cầu thang dẫn tới lầu ba.

©STE.NT

Triển Chiêu nối gót, Bạch Ngọc Đường, Kim Kiền theo sau. và ngươi giống nhau, đều là ngàn chén không say?", Bạch Ngọc Đường vừa đi vừa đánh giá cước bộ trầm ổn của Triển Chiêu phía trước, hỏi.

"Chuyện này... trước giờ tôi chưa từng

"Này, Tiểu Kim, chẳng lẽ Tiểu Miêu

thấy Triển đại nhân uống say...", Kim Kiền cũng nhìn gương mặt trông nghiêng, sắc diện như thường của Triển Chiêu, ngập ngừng đáp.

Nói một cách chính xác là, tôi đến cả chuyện Tiểu Miêu uống rượu còn chưa nhìn thấy, ai biết tửu lượng của Tiểu Miêu thế nào chứ?

"Lẽ nào xú miêu là một 'cao thủ tửu lâm'?"

"Cái này..."

"Ba vị anh hùng, đến rồi!", chưởng quỹ dừng trước một cánh cửa trạm trổ hình cánh hoa đào.

"A? Đến rồi?!", Bạch Ngọc Đường kinh ngạc, "Ngươi nói Nhất Chi Mai xuất quỷ nhập thần kia đang ở tầng ba tửu lâu của nhà ngươi, trước cửa đến cả một cái bẫy, một trận đồ bát quái cũng không có sao?!".

"Đây không phải là ai cũng có thể lên tìm hắn sao?! Còn bày ra mấy cái ải rượu làm cái gì?!", Kim Kiền kinh hô.

Chưởng quỹ chầm chậm xoay người, lộ ra vẻ mặt bất đắc dĩ:

"Hai vị nói không sai, nhưng ai có thể ngờ được Nhất Chi Mai lại ở ngay trong tửu lâu? Huống hồ nếu không phải là người vượt ải thành công, nếu hắn không muốn gặp, người nào có thể nhìn thấy hắn, bắt được hắn chứ?".

Kim Kiền bội phục.

Nếu muốn giấu một cái cây thì hãy giấu trong rừng, nếu muốn giấu một người thì hãy giấu anh ta trong đống người... Nhất Chi Mai này quả là cao nhân...

"Ẩn sĩ lánh mình nơi phố thị^[3]...", Bạch Ngọc Đường nhướng mày cười, "Chưởng quỹ, gõ cửa đi".

[3] Nguyên văn: "Đại ẩn ẩn vu thị", xuất phát từ câu "Tiểu ẩn ẩn vu dã, trung ẩn ẩn vu thị, đại ẩn ẩn vu triều", có nghĩa là: Những người có năng lực muốn nhờ vào hoàn cảnh mà quên đi thế sự, lánh đời ở nơi thế ngoại đào nguyên, đây là "tiểu ẩn", còn những người có năng lực thực sự lại giấu mình nơi phố thị, ở những nơi ấy là đất ngọa hổ tàng long, đây là "trung ẩn", và đạt tới trình độ cao nhất là những người giấu mình nơi triều đình,

họ âm thầm lặng lẽ, không nổi bật nhưng lại là "đại trí giả ngu", hững hờ với thế sự, đó mới là ẩn sĩ chân chính.

Chưởng quỹ vừa nghe xong khuôn mặt bỗng nhiên bừng bừng hưng phấn, quay

người một cái, liền một cước đá văng cửa gỗ, lại chống nạnh hô lên: "Nhất Chi Mai, hôm nay rốt cuộc cũng có ba vị anh hùng vượt ải thành công rồi, ngươi phải nhớ lời hứa của mình đấy!".

Kim Kiền, Bạch Ngọc Đường tức thì ngây người tại trận.

Chỉ nghe trong sương phòng có một âm thanh lười biếng phát ra: "Trần chưởng quỹ, tại hạ đương nhiên nhớ rõ, chưởng quỹ không cần lo lắng".

"Hừ! Ngươi nhớ kỹ là hay nhất! Bằng

không, bằng không... sẽ cho ngươi đẹp mặt!", chưởng quỹ quả cầu thịt lạnh lùng buông một câu dần mặt, lai thở ra hai

lần, mới nghiêng người nhường bước, nói: "Ba vị anh hùng, xin mời, tại hạ cáo từ trước".

Nói đoạn chạy vụt ra ngoài, hệt như

Kim Kiền, Bạch Ngọc Đường khó hiểu nhìn nhau, lại nhấc chân đi theo Triển Chiêu bước vào sương phòng.

sau lưng có mãnh thú hay hồng thủy vậy.

Vừa tiến vào phòng, liền cảm thấy trước mặt sáng bừng lên.

Đèn lồng với những tua lụa mỏng dựng quanh phòng, ánh đèn sáng trưng chiếu rọi không gian, bên trong đặt ghê tưa cham trổ hoa bằng gỗ đàn, một chiếc bàn tròn, một bàn vẽ cành mơ nằm nghiêng nghiêng, mỗi một vật đều tinh xảo, nằm ngay ngắn gọn gàng. Phía trong cùng là song cửa số chạm rỗng, trên đó trổ vô số những đóa hàn mai, phóng túng mà lại tao nhã, cánh cửa số mở rộng, nghênh đón ánh trăng vương vãi, gió đêm

vi vút thối vào.

thân áo gấm đen, ống tay áo rũ xuống đất, mái tóc dài tùy ý rối tung, phất phơ trong gió đêm, trên trán giữa làn tóc đen nổi bật một sợi dây màu bạc, mi dài mắt phượng, mục quang sáng quắc, một tay

chống cằm, tay kia vòn lọn tóc, cười mà như không cười nhìn ba người trước mặt.

Ánh bạc vằng vặc rơi xuống, một người ngồi tựa lưng vào ô cửa sổ, một

Luận về tướng mạo, người này tất không nho nhã tuấn tú bằng Nam hiệp, không anh tuấn mỹ mạo như Cẩm mao thử, nhưng người này chỉ ngồi một chỗ, lại toát lên khí chất phong lưu khó tả,

thong dong tao nhã.

liền cảm thấy trên thân người đó phát ra một thứ cảm giác thân thiết lạ lùng, nhưng lại không thể nói ra được là thân thiết ở chỗ nào.

"Vị này phải chặng là Nhất Chi Mai

Kim Kiền đánh giá người này từ trên xuống dưới, từ dưới lên trên mấy lươt,

được người trong giang hồ xưng tụng 'Mai nở hương thầm, tay thần vơ vét'?", Triển Chiêu ôm quyền thi lễ hỏi.

Nhất Chi Mai nhìn Triển Chiêu hồi

lâu, mới khẽ thở dài một tiếng, tiếc hận nói: "Hương thơm ngan ngát, bừng lên xuân sắc, còn tưởng rằng may mắn gặp gỡ một giai nhân tuyệt sắc nào đó, không ngờ lại là một nam tử đẹp... haizzz...".

Thân hình Triển Chiêu rất rõ ràng liền cứng lại.

Bạch Ngọc Đường cười phì thành tiếng.

Nhất Chi Mai lại nhìn Bạch Ngọc

Đường một cái, đôi mắt phượng sáng lên, rồi tối sầm: "Nhất tiếu khuynh thành, nhị tiếu khuynh quốc^[4], còn tưởng rằng Hằng Nga trong trăng, ngờ đâu lại là một nam tử... haizzz... lẽ nào thế đạo đổi thay, nam tử trưởng thành đều đẹp hơn nữ tử..."

[4] Xuất phát từ câu "Nhất tiếu khuynh nhân thành, tái tiểu khuynh nhân quốc" có nghĩa là: Cười một lần khuynh thành người, cười lần nữa khuynh quốc người.

"Ngươi nói cái gì?!", Bạch Ngọc Đường nhảy dựng, dáng vẻ hệt như hung thần ác sát xông lên phía trước.

"Bạch huynh!", Triển Chiêu đè lại vai Bạch Ngọc Đường khẽ lắc đầu.

Bạch Ngọc Đường nhìn Triển Chiêu một cái, hừ mũi một tiếng, đè nén lửa giận quay đầu đi, rồi lại nhảy dựng lên:

"Kim Kiền, có cái gì hay mà cười hả?!".

Bốn ánh mắt nóng bỏng như lửa đồng loạt quét cho Kim Kiền một trận.

Kim Kiền lập tức rụt cổ so vai lại.

Bỗng nghe thấy Nhất Chi Mai lai

thong thả nói: "Kim Tiền? Cái tên này tục quá, quá tục, thực là tục không sao

khu...".

chiu nổi!".

Kim Kiền vốn đang ở một bên cười trộm liền vội vàng nghiêm sắc mặt nói: "Khụ khụ, ờ thì... tôi chỉ cảm thấy khó có được người như thế... khụ... thành thực như thế, có chút cảm thán mà thôi... khu

Cái, cái cái người này, làm nghề chế nhạo phải không?

Lần này, ngay cả Kim Kiền vốn có

thần kinh thô cũng không cười nỗi, đứng cùng một chiến tuyến với hai vị hiệp khách nổi danh giang hồ, trừng mắt lạnh lùng nhìn Nhất Chi Mai.

"Chúng ta có một chuyện muốn nhờ, chẳng hay các hạ có thể đáp ứng không?", cuối cùng, vẫn là Triển Chiêu tính khí tốt, từ tốn nói ra mục đích của chuyển đi.

Nhất Chi Mai thở dài nói: "Nếu các ngươi đã vượt được ải, có chuyện gì thì

nói đi...".

"Như vậy...", Triển Chiêu mở miệng, nhưng mới nói được nửa câu, đột nhiên ngừng bặt, thân hình cứng lại, rồi thẳng tắp đổ nhào ra sau.

Kim Kiền đứng sau lưng Triển Chiêu còn chưa hiểu đã xảy ra chuyện gì, thì bỗng nhiên cảm thấy trước mắt tối sầm, bản thân bị một vật nặng đè cái rầm xuống đất, không động đậy gì được.

Chọt nghe Bạch Ngọc Đường hét lên một tràng: "Xú miêu?! Tiểu Miêu?! Triển Chiêu?!".

nửa người, quay đầu nhìn một cái, liền thấy Triển Chiêu hai mắt nhắm chặt, khuôn mặt đỏ bừng, hơi thở nồng nặc toàn mùi rượu.

"Này, Bạch ngũ gia...", Kim Kiền nhìn Bạch Ngọc Đường

Kim Kiền quơ quào giãy giụa dưới thân Triển Chiêu mãi mới bò ra được

Bạch Ngọc Đường.

Bạch Ngọc Đường dò xét hơi thở của

Triển Chiêu, nét mặt kinh hoàng dần tan biến, lộ ra vài phần an tâm: "Tiểu Miêu tám phần là say rượu mà ngã xuống, còn tưởng cái gì mà ngàn chén không say, thì ra chẳng qua là cố gắng chống đỡ mà thôi...".

"Khụ khụ, này Bạch ngũ gia..."

Bạch Ngọc Đường đưa ngón tay thon dài đặt lên cổ tay Triển Chiêu bắt mạch.

"Tiểu Kim, chớ có lo lắng, theo như ta thấy Tiểu Miêu chỉ cần ngủ mấy canh giờ..."

"Bạch ngũ gia!", Kim Kiền đột nhiên cao giọng quát, "Có thể phiền Bạch ngũ gia kéo tôi ra trước được không?!".

"Hả?", lúc này Bạch Ngọc Đường mới phản ứng lại, vội vàng lật người Triển Chiêu ra, "Tiểu Kim, ngươi không sao chứ?".

"Không sao! Đương nhiên không

sao!", Kim Kiền lườm Bạch Ngọc

Triển Chiêu, kéo Kim Kiền dưới thân

Đường một cái, nghĩ bụng: Đồ chuột chết này, cứ mãi quan tâm chuyện sống chết của Tiểu Miêu mà chẳng thèm để ý đến mình chết sống ra sao, một tí tình cảm cũng không có!

Lại lườm Triển Chiêu một cái.

Con mèo thối này, đến lúc bất tỉnh còn kéo thêm đệm lưng, cũng may mình da dày thịt nhiều, không bị đè chết, nếu xảy thân thể cũng chẳng có chỗ lĩnh!

"Triển Chiêu?", chợt nghe Nhất Chi
Mai bên cạnh lại lầm bẩm nói, "Đây là

Triển Chiêu, vây kia há chẳng phải Bach

Ngoc Đường sao?!".

ra chuyện gì ngoài ý muốn, thì bảo hiểm

Kim Kiền quay đầu, chỉ thấy Nhất Chi Mai mang vẻ mặt bất đắc dĩ, thở dài nói: "Phiền phức, quá phiền phức rồi...".

Từ đầu đến cuối, người này hệt như một con rùa ngủ, vẫn là một tư thế, dáng vẻ, ngoại trừ biểu hiện trên gương mặt, toàn thân trên dưới đến một cử động cũng chưa từng.

Cuối cùng Kim Kiền đã phát hiện ra thứ cảm giác thân thiết khó tả phát ra từ người này là ở chỗ nào rồi, toàn thân người này giống y hệt mình, đều lộ ra một chữ: "Lười".

Hồi sáu

Ngự Miêu say hiển lộ thần uy.

Đệ nhất trộm chỉ đành trợ giúp.

Tục ngữ nói: Nết rượu nết người.

Lúc này Kim Kiền cảm thấy chân lý rút tỉa trong câu nói này quá chính xác.

Liếc nhìn cái vị Nam hiệp đại danh đỉnh đỉnh trên giang hồ nào đó đang nằm thẳng tắp trên giường, Kim Kiền không khỏi cảm thấy kính phục vạn phần.

nói, thì phàm là những kẻ say rượu, nếu không "ngật ngật lại ngưỡng ngưỡng, nghiêng ngả còn hơn cả sóng biển" thì cũng là "chân nam đá chân chiêu, lắc la

Dựa theo kiến thức thông thường mà

đôi má ửng đỏ hồng nhuận như hoa đào của Tiểu Miêu, Kim Kiền thở dài một tiếng, đưa mắt liếc nhìn hai vị hiệp khách đã thành danh trên giang hồ trong phòng đang đấu võ mồm sắp sửa biến thành hai con gà chọi tới nơi

thế nằm trên giường của Miêu đại nhân cũng thẳng tắp như cái cọc, thực là... quá vô vị rồi.

Thoa dưới chóp mũi Triển Chiêu ít bột thuốc giải rươu, nhéo nhéo hai cái

lắc lư không vững", mà nom cái người trước mắt kia không ầm ĩ, không la hét, không kêu gào, không làm loan, đến cả tư

con gà chọi tới nơi.

"Nhất Chi Mai, ngươi đừng có rượu

mời không uống lại muốn uống rượu phạt!"

Tiếng kêu gào hung hăng mười phần

sức mạnh kia chính là của đồng chí Cẩm mao thử thành danh trên giang hồ đã lâu,

lúc này hai mắt đỏ quạch, quai hàm bạnh ra, hình tượng phong lưu tiêu sái đã biến mất.

"Tại hạ đã nói rõ ràng rồi, Thượng

Phương bảo kiếm không phải do tại hạ

trôm."

Âm điệu lười biếng lộ ra ở cuối câu chính là đồng chí đệ nhất thần trộm trên giang hồ, cho dù đang gắng hết sức giải

nhàn nhã thong dong y hệt con rùa hóa thành tinh.

"Không phải là ngươi thì là ai? Đóa

vây cho chính mình, nhưng dáng vẫn

chứng!", Bạch Ngọc Đường tiếp tục bạnh quai hàm.

"Hoa mai là người khác bắt chước vẽ", Nhất Chi Mai quay đầu, coi thường

mai vẽ bằng phấn trên xà nhà là bằng

"Đây chẳng qua chỉ là lời nói chối tôi!". Bach Ngọc Đường nhảy dựng lên.

chẳng thèm để ý.

tội!", Bạch Ngọc Đường nhảy dựng lên.

"Muốn đổ tội cho người khác lo gì không tìm được tội danh!", Nhất Chi Mai ngáp một cái.

Bạch Ngọc Đường trợn mắt nhìn Nhất Chi Mai, nãy giờ vẫn trong tư thế uể oải ngồi dựa trên ghế, liền phi người công kích, "Đồ tôm tép mềm oặt không xương, không có gan dám làm dám chịu!"

Đôi mắt phượng của Nhất Chi Mai liếc khuôn mặt tuấn tú đằng đằng sát khí của Bạch Ngọc Đường một cái, không cam lòng tỏ ra yếu thế, liền phản kích lại: "Một thân ẻo lả điệu đà thế kia, tất nhiên là có bản lĩnh ngậm máu phun người rồi!".

"Ngươi!"

Đôi mắt hoa đào tóc lửa, Bạch Ngọc Đường nhảy dựng lên, vụt một cái xông lên hòng bóp cổ Nhất Chi Mai.

Thân hình Nhất Chi Mai lóe lên, trong chớp mắt đã thay đổi vị trí, nhưng vẫn giữ tư thế chống cằm như cũ, khiến cho Bạch Ngọc Đường chộp vào khoảng không.

Bạch Ngọc Đường đâu chịu bỏ qua, thuận tay chộp lấy bình trà bên cạnh phi tới. Nhất Chi Mai lại dùng chiêu hoán đổi vị trí, thân hình dịch chuyển một cái, bình trà đập vào tường nát vụn.

"Xem ngươi có thể trốn được đến bao giờ?!", hai mắt Bạch Ngọc Đường long lên, vung tay một cái, liền ném sáu chiếc chén trà về phía Nhất Chi Mai.

Không thể không nói, Cẩm mao thử Bạch Ngọc Đường đích thực rất có tài năng, tuy tư thế ném chén trà y hệt như những người đàn bà chanh chua hay chửi đồng, nhưng công lực ném thì tuyệt đối lợi hại. Chỉ thấy mấy chén trà chiu chiu chiu mang theo sát khí nhắm vào Nhất

Chi Mai, góc độ hiểm hóc, ập thẳng đến,

hay cho công phu phóng ám khí.

Nhất Chi Mai tất nhiên không dám khinh suất, thuận thế trượt xuống khỏi chỗ ngồi, nửa nằm nửa nghiêng người trên đất, vẫn không tránh né.

"Choang choang choang choang."

Chén trà bị đập vỡ vụn, tiếng động giòn tan vang lên cùng với mảnh vỡ bắn ra bốn phía, còn có mấy mảnh bắn vèo vèo về phía Kim Kiền đang an phận thủ thường ngồi cạnh giường.

sĩ đầu bò tót Tây Ban Nha chặn lại hết tất cả những mảnh vỡ khiến chúng đồng loat rơi xuống đất. Mấy sơi bông phiêu phất rơi ra. Lại thấy Bạch Ngọc Đường và Nhất Chi Mai đang đánh nhau bất phân thắng bai.

mỏng đắp trên người Triển Chiêu lên, thuận thế tung ra, với phong độ của đấu

Kim Kiền từ sau khi được Triển

Chiêu chỉ bảo, thân thủ tất nhiên đã không còn giống như trước nữa, lúc này thấy ám khí đột kích đến, lập tức khởi động chế độ phòng ngư, sử dụng tài nguyên tại chỗ, một tay nhấc chiếc chăn chiêu chiêu sắc bén, bóng áo đen mờ ảo như u linh, bước từng bước ẩn hiện tựa yêu ma, những chỗ hai người đi qua hệt như bị bão quét, bàn lệch ghế đổ, màn trướng te tua, chân bàn, đệm ghế, vải rách bay tứ tung, tất cả những thứ có thể quăng đều ném nhau loạn xạ hết cả.

Bóng trắng lóe lên như chớp giất,

Bên kia hai người họ đang đánh nhau ầm ĩ, bên này Kim Kiền cũng không nhàn rỗi, hai tay cầm lấy chiếc chăn đơn, phòng thủ nghiêm ngặt, bận rộn đến mức đầu đầy mồ hôi, thân mình còn lo không xong. Đáng thương cho chiếc chăn đơn, nào có thể chịu được đãi ngộ như thế,

mặt ngoài sớm đã bị "ám khí" bay loạn xạ tứ tung cắt cho tả tơi, sợi bông bay lả tả, đậu đầy trên mặt trên đầu Kim Kiền.

Nhất Chi Mai khinh công trác tuyệt, nhưng dù sao nổi lực cũng không thâm hậu bằng Bạch Ngọc Đường, một lúc sau dần có chút lực bất tòng tâm, sắp có xu hướng bai trân. Bach Ngọc Đường tất nhiên không bỏ lỡ thời cơ, dưới chân đạp gió, dần dần ép sát, Nhất Chi Mai bi bức bách, mắt thấy sắp sửa bị bắt, đương khi nôn nóng, vừa hay nhìn thấy chiếc chăn đơn đang vung vẫy của Kim Kiền, lập tức uốn người, bổ nhào về phía Kim Kiền

một luồng kình phong quét đến, vừa quay đầu liền thấy Nhất Chi Mai đang xông tới chỗ mình, nhất thời kinh hoàng thất sắc, tay run lên, liền đem chiếc chăn rách trong tay ném đi.

Kim Kiền chỉ cảm thấy bên canh có

Nhất Chi Mai bị Bạch Ngọc Đường đuổi sát, vốn muốn bắt Kim Kiền để uy hiếp, chẳng ngờ Kim Kiền đột nhiên lại ném chiếc chăn qua, mặt ngoài chiếc chăn sớm đã sờn rách tả tơi, sợi bông bay lả tả, bụi bặm tứ tung. Nhất Chi Mai

Chạy trốn hồi lâu, vốn khí tức đã

thấy xoang mũi ngưa ngứa, liền hắt xì

một tiếng kinh thiên động địa.

khiến cho Nhất Chi Mai hụt hơi, chân khí đan điền lập tức tản mát sạch sẽ. Nhất Chi Mai thấy dưới chân mềm nhũn, thân hình đổ nhào xuống đất, thuận thế đè lên một cái đệm thịt người.

không đủ, lai hắt hơi một cái rầm trời

Bach Ngoc Đường đuổi theo Nhất Chi Mai sát nút, đột nhiên thấy người trước mắt đổ nhào về phía trước, nhất thời cả kinh, còn tưởng rằng Nhất Chi Mai lai xuất ra quái chiêu gì, cả người bất giác khưng lai. Ngờ đâu Bach Ngọc Đường đạp trúng ngay chiếc chăn, sợi bông càng bay dữ dôi, khiến cho bàn chân bi trươt, lai thêm khi Nhất Chi Mai bổ nhào về trước, vừa khéo đạp ngay vào đùi Bach Đường liền cảm thấy dưới chân trượt đi, không ổn định được cơ thể, ngã cái rầm xuống đất.

"Nhất Chi Mai, ngươi vẫn không tuân

Ngọc Đường một cước, Bạch Ngọc

thủ lời hứa mau mau cuốn gói khỏi Lâm Phong lâu, còn ở trên lầu này lăn lộn cái gì hả?! Lẽ nào muốn phá cả cái tửu lâu này đi phỏng?!"

Đột nhiên bên ngoài vang lên một tiếng rống, cửa phòng bị đá văng.

Ba người trong phòng nhất thời kinh ngạc, đờ ra hết cả.

hằm hàm hè hè cầm trong tay các loại vũ khí đang đứng ngoài cửa, chính là chưởng quỹ của Lâm Phong lâu, cùng một đám tiểu nhị.

Chỉ thấy một đám lửa giận ngút trời

Nhưng đến khi nhìn rõ hiện trạng trong phòng, chúng nhân ngoài cửa liền ngu người ngay tại chỗ.

Trong phòng một đống hỗn độn, sợi

bông trắng tinh hệt như những bông hoa tuyết múa lượn giữa không trung, phản chiếu ánh sáng trong ánh trăng vằng vặc vương đầy trên đất, chàng thanh niên với khuôn mặt tuấn mỹ, hai má ửng đỏ đang đè lên người một thanh niên áo đen với

phượng mướt mát như tơ, mà dưới thân nam tử áo đen nọ lại là một thiếu niên gầy yếu sắc mặt nhợt nhạt với đôi mắt nhỏ ướt át.

tóc tại tán loạn, hộ hấp dồn dập, đội mắt

Thực lòng mà nói... Bức tranh này thực có chút mờ ám...

tranh trước mắt này rất duy mỹ...

Căn cứ vào lương tâm mà nói... Bức

Khách quan mà nói... Cảnh tượng này không khiến cho người khác nghĩ xiên nghĩ xẹo thì thật khó khăn...

thiên, khí thế như hung thần ác sát, khi nhìn thấy cảnh tượng này, sắc mặt liền tiến thẳng từ đen sang trắng, từ trắng sang đỏ, thậm chí có mấy kẻ da mặt mỏng còn ngượng ngùng quay đầu đi.

"Đã, đã quấy rầy rồi... Thất lễ, thất

Cho nên tập đoàn vốn nộ khí xung

Hồi lâu sau, chưởng quỹ quả cầu thịt mặt đỏ như gấc mới thốt ra mấy từ, liền vội vàng quay người dẫn đầu chúng tiểu nhi lùi khỏi cửa, còn vô cùng ý tứ đóng

Tĩnh lặng...

cánh cửa lai.

1**ê** "

Vẫn là tĩnh lặng...

Khuôn mặt tuấn tú của Bạch Ngọc Đường bắt đầu co giật.

Đôi mắt phượng khép hờ của Nhất Chi Mai bắt đầu biến dạng.

Mạch máu trên khuôn mặt đầy sợi

bông của Kim Kiền bắt đầu vặn vẹo.

"Các ngươi đang làm cái gì thế hả?!"

Trên giường vang đến một câu hỏi lạnh lùng, khiến cho ba người đồng thời

lạnh toát cả sống lưng.

Hiểm thấy ba người lại ăn ý với nhau đến vậy, cùng chầm chậm quay đầu, thì thấy Triển Chiêu ngồi trên giường, đôi mắt sâu thẳm không nhìn thấy đáy tựa như ngưng đọng lại cuộn thành hai cơn cuồng phong bão tuyết, chíu chíu bắn những luồng khí lanh ra ngoài, khuôn mặt tuấn tú cứng lai, đôi môi mỏng nhướng lên, toàn thân đều bao phủ trong một cơn lốc xoáy.

"Tiểu, Tiểu Miêu, ngươi đừng có hiểu lầm..."

"Bẹp", một cước đạp giữa trán Bạch

Ngọc Đường, bóng trắng hệt như con diều đứt dây rơi cái vèo ra ngoài.

"Khụ khụ, cái đó tại hạ..."

"Bẹp", lại một cước nữa trúng mặt bên trái Nhất Chi Mai, giang hồ đệ nhất thần trộm duyên dáng bay qua một bên.

"Triển Triển Triển Triển đại đại đại nhân... thuộc, thuộc hạ..."

Ngó thấy số phận hai người một đen

một trắng, Kim Kiền chỉ cảm thấy mậy

đen vần vũ trên đỉnh đầu, kinh hoàng đến mức ngay cả lưỡi cũng cuộn thành một cục.

Đôi mắt đen sáng quắc đảo một vòng trên người Kim Kiền, hàng lông mày lưỡi mác hơi nhíu lại, Triển Chiêu vươn người về phía trước, ngón tay thon dài túm lấy Kim Kiền nhấc lên, chỉnh lai chiếc chăn nằm lộn xộn trên người Kim Kiền cho ngay ngắn, rồi quay đầu lanh lùng quét mắt về phía chuột bạch với cái trán hơi xanh đang trọn mắt há mồm cùng đê nhất thần trôm với nửa bên mặt xanh mét đang kinh hoàng nhìn, hừ lanh môt tiếng, xách Kim Kiền lên giường vòng hai tay ôm lấy, nằm thẳng ra giường rồi chẳng có đông tĩnh gì nữa.

Triển Chiêu, chỉ cảm thấy tế bào khắp toàn thân đang dần hoại tử, khuôn mặt tuấn tú gần ngay trước mặt lại hơi hơi ửng đỏ, hô hấp đều đặn, thoảng đưa hương rượu.

Kim Kiền nằm thẳng đơ trong lòng

Bóng trắng ôm trán rồi lảo đảo đi đến trước giường, liếc nhìn hồi lâu mới nghiến răng nghiến lợi thốt ra: "Xú miêu, món nợ này ông Bạch đây nhớ kỹ rồi!".

Cách đó không xa, một bóng đen bưng nửa bên mặt, nửa ngồi nửa nằm trên chiếc sạp nhỏ, lầm bẩm nói: "Đều nói Nam hiệp ôn văn tuấn nhã... haizzz... lời đồn trên giang hồ quả nhiên đều là rắm thối!".

hai cánh tay Triển Chiêu hệt như vòng kim cô, khiến nàng cử động một chút cũng vô cùng khó khăn, trong lòng không khỏi bi ai kêu lên: Tôi rút lại lời nói lúc đầu, nết rượu của cái đồ động vật họ mèo này... thực không giống nết người aaaaa...

Kim Kiển xoay xoay người, chỉ thấy

***

Tiếng chim hót ríu rít, gió sớm từng cơn ấm áp, mặt trời buổi hừng đông chiếu rọi lên tửu lâu, ánh lên những đám mây đang lững lờ trôi, hương hoa lan tỏa

đưa vào mũi mùi thơm dìu dịu.

Triển Chiêu từ từ mở mắt, chỉ thấy toàn thân cao thấp như bị đá tảng nghiền qua, mỗi một thớ thịt đều ngâm ngẩm đau nhức, đầu lại càng đau hơn, hệt như muốn nứt toác ra.

Khẽ nhắm mắt nhớ lại những chuyện đã xảy ra tối qua, mang máng nhớ rằng đã gặp Nhất Chi Mai, tâm tình liền thả lỏng, rồi chất rượu xộc thẳng lên đỉnh đầu, say đến bất tỉnh nhân sự.

Nghĩ đến đây, Triển Chiêu không khỏi cả kinh, vội vàng lật người ngồi dậy, nhìn quanh tìm bóng dáng Nhất Chi Mai. Nhưng đến khi Triển Chiêu định thần nhìn một lượt trong phòng, bất giác liền sửng sốt.

Chỉ thấy trong phòng một mảnh hỗn loạn, mặt đất đầy những mảnh gỗ vụn, mảnh sứ, rồi mảnh vải xen kẽ, lại còn ngập tràn những... sợi bông?!

Mà hai bóng hình một đen một trắng đứng ngồi trái ngược nhau, hệt như hai ông môn thần dán trên cửa, mặt mày hung tọn đang nhìn chằm chằm vào mình.

Vị bên trái kia, áo trắng như tuyết, đôi

cái trán nhẵn mịn như lụa lại xuất hiện một mảng xanh đen vô cùng rõ ràng, tựa như bị một vật nặng đánh trúng dẫn đến tụ máu.

"Bạch... huynh?", Triển Chiêu có

mắt hoa đào phủ đầy những tơ máu, trên

Người áo trắng hừ lạnh một tiếng: "Triển đại nhân ngài rốt cuộc cũng tỉnh

chút không chắc chắn.

"Triển đại nhân ngài rốt cuộc cũng tỉnh dậy rồi".

Triển Chiêu hai mắt mở tròn: "Bạch huynh, trán của huynh..."

"Hừ!", mặt Bạch Ngọc Đường xám ngắt, ngoảnh đi không nói nữa.

Triển Chiêu kinh ngạc, lại đưa mắt nhìn sang người còn lại.

Một thân áo đen, một con mắt phượng khép hờ, con mắt kia... thực không nhìn rõ, chỉ có thể miễn cưỡng nhìn thấy một dấu đen kịt đóng ngay trên nửa mặt bên trái của Nhất Chi Mai...không biết có phải Triển Chiêu nhìn nhầm hay không, mà cái dấu đó, sao nhìn thế nào cũng giống... một dấu giày?

"...Nhất Chi Mai?", hai mắt Triển Chiêu lại mở lớn hơn vài phần. Da mặt Nhất Chi Mai một nửa trắng nõn, một nửa đen kịt bắt đầu co giật, hồi lâu mới ép ra được một câu: "Chính là tại hạ!".

mày từ từ nhíu lại: "Lẽ nào đêm qua có kẻ gian võ công cao cường đánh lén?!", nói được nửa câu, Triển Chiêu thốt nhiên biến sắc, nhìn quanh bốn phía, "Kim hiệu úy ở đâu rồi?!".

Triển Chiêu nhìn hai người, hàng lông

Chẳng ngờ những lời này vừa thốt ra, hai người đối diện một đen một trắng đồng thời ngoảnh mặt đi hừ lạnh, một chút cũng không thèm phản ứng.

Nhất thời trong lòng Triển Chiêu lạnh đi: "Lẽ nào Kim hiệu úy bị kẻ xấu..."

"Triển đại nhân...", một tiếng kêu yếu ớt vang lên từ phía sau, cả người Triển Chiêu bỗng cứng lại.

Chầm chậm quay đầu, thì thấy một bóng hình gầy yếu đang nằm thẳng đơ bên cạnh mình, quầng mắt thâm sì, hơi thở mong manh tựa như sắp tắt đến nơi.

"Kim hiệu úy?! Vì sao ngươi lại thành như vậy?!", Triển Chiêu kinh hoàng kêu lên, nhưng đến khi nhìn lại lần nữa, thấy chút trắng bệch bỗng hơi đỏ hồng lên, đôi mày cau chặt giận dữ quát, "Vì sao người lại nằm cạnh Triển mỗ?! Kim Kiền, người lại giở trò gì rồi?!".

Lúc này Kim Kiền muốn khóc mà

rõ vi trí của Kim Kiền, sắc mặt vốn dĩ có

không có nước mắt. Bản thân bi Triển Chiêu say bí tỉ không chút phân trần xách lên giường thì chớ, lai còn bi hai cánh tay sắt như vòng kim cô trói chặt cả một đêm không chút động cựa, mỹ sắc ngay trước mặt, xơi chẳng dám xơi, trốn lai chẳng trốn thoát, đối diện với hai thử thách nặng nề về tâm sinh lý, trải qua cả một đêm này, một chữ "thảm" sao đủ để hình dung.

Khó khăn lắm mới chờ được con mèo say này ngủ dậy, nhưng ngó bộ dạng nổi giận đùng đùng như chính mình bị sàm sỡ của Miêu đại nhân, chắc tám phần là đã đem chuyện xảy ra đêm qua quên sạch sành sanh rồi...

Hu hu, thật là có nhảy xuống sông Hoàng Hà cũng không rửa sạch.

Kim Kiền không lời để đáp, Bạch Ngọc Đường bên kia lại có nhời.

"Triển đại nhân mau quên ghê, đêm qua Triển đại nhân sau khi uống rượu liền nổi thú tính, bèn kéo Tiểu Kim lên giường, giở trò, ôm ấp rồi sờ mó, thực là... haizzz..."

Nói đoạn, Bạch Ngọc Đường bưng cái trán tím bầm yếu ớt nhìn Triển Chiêu

một cái, dáng vẻ vô cùng đau đớn.

Triển Chiêu nhất thời cứng ngắc tại

chỗ, hệt như tượng đá.

Nhất Chi Mai xoa xoa nửa bên mặt thâm tím, thở dài một tiếng, bắt đầu thêm mắm dặm muối: "Tại hạ và Bạch huynh không nhìn tiếp được nữa, liền rút đao tương trợ, dù liều mạng cũng muốn cứu

vị thiếu hiệp họ Kim. Cùng Triển đại

đập tan tành những vật có giá trị trong phòng tại hạ. Chỉ là đáng tiếc bản lĩnh không bằng người, cuối cùng còn bị thương khó lòng đánh tiếp, chỉ đành bỏ rơi vị thiếu niên họ Kim như dê vào miệng cọp... Haizzz, thật sự lương tâm tại hạ không thể nào yên..."

nhân đại chiến ba trăm hiệp, đánh cho đến khi gió mây đổi sắc, trời long đất lở,

Tượng đá Triển Chiêu bắt đầu phong hóa, từng mảnh từng mảnh rơi xuống tan đi theo gió.

Kim Kiền thiếu chút nữa thì bị những lời nói bậy của hai tên kia làm cho nôn mửa mà chết, bất chấp bản thân cả đêm người cứng đơ như đá, dùng hết sức chín trâu hai hổ mới bò được dậy, kêu lên: "Triển, Triển đại nhân, chớ nghe hai người kia nói xằng nói xiên..."

không cử động mà máu không thông, cả

Hình như Triển Chiêu một chữ cũng không nghe lọt, hiện tượng phong hóa có xu hướng nhanh hơn.

Kim Kiền chỉ cảm thấy toàn thân trên dưới toàn là mồ hôi lạnh, chẳng biết ma xui quỷ khiến thế nào lại buột miệng hét rống lên một câu: "Triển đại nhân an tâm, thuộc hạ lấy tính mạng ra đảm bảo, Triển đại nhân vẫn còn trong sạch!".

Một tiếng này, rống lên toàn những lời chính nghĩa, vang vọng tận mây xanh.

Một mảnh im lìm như chết.

Bỗng nhiên, một trận cười bùng nổ từ hai người một đen một trắng, xông thẳng lên tận xà nhà.

"Ha ha ha... Nhìn bộ dạng Tiếu Miêu kìa... còn tưởng thật... Ha ha ha... ha ha ha...." Bạch Ngọc Đường ôm bụng, cười đến mức đôi mắt hoa đào chảy cả lệ, còn thiếu nước lăn lộn xuống đất thôi.

"Ha ha ha... vẫn còn trong sạch...

hồ nhiều năm, chưa từng nghe chuyện cười nào như thế này... ha ha..." Nhất Chi Mai bò ra trên ghế dựa, lăn trái lăn phải, cơ hồ sắp trượt xuống đất.

Đôi con ngươi rời rac vô đinh của

khụ khụ... ha ha... Tại hạ hành tấu giang

Triển Chiêu bắt đầu ngưng tụ lại, khuôn mặt tái mét từ từ chuyển sang màu xanh đen.

Kim Kiền đập ót xuống giường cái "bộp", ngay cả khí lực trợn mắt cũng không có.

Hai hai hai cái tên này!!!

có cả tiếng thở. Tim Kim Kiền đánh thịch một cái, cố gắng ngóc đầu lên. Chỉ thấy vẻ mặt Bạch Ngọc Đường y hệt như gặp ma, nửa bên lông mày hướng

Hai người một đen một trắng bên kia vẫn đang cười như điên không biết sống chết, chỉ là dần dần, tiếng cười càng lúc càng yếu đi, càng lúc càng yếu, đến cuối cùng bặt tăm không một tiếng động, trong phòng một mảnh tĩnh mịch quy dị, không

thẳng lên đầu; vẻ mặt Nhất Chi Mai lại càng kỳ quái hơn, đôi mắt phượng trợn

tròn, sắc mặt ửng hồng, có vài phần say

mê.

Một dự cảm không lành đột nhiên xông lên.

Con ngươi Kim Kiền đảo một cái, vừa vặn nhìn thấy nửa bên mặt trông nghiêng của Triển Chiêu.

Vừa nhìn thấy một cái, nhất thời cũng cả kinh ngay tại trận, vẻ mặt không khác gì Bạch Ngọc Đường.

Dưới nắng sớm nhàn nhạt, trên khuôn mặt tuấn tú của Triển Chiêu lộ ra một nụ cười thân thiết...

Không sai, chính là thân thiết!

Dùng lời nói của đồng chí Lôi Phong^[1] để giải thích, thì phải gọi là như ngày xuân ấm áp.

[1] Lôi Phong: Một chiến sĩ của Quân giải phóng Nhân dân Trung Quốc, anh được miêu tả là người vị tha, khiêm tốn, hết lòng vì Đảng, vì chủ tịch Mao Trạch Đông, anh còn trở thành đề tài cho cuộc vận động toàn dân có tên "Noi theo tấm gương đồng chí Lôi Phong".

Dùng lời của đồng chí Kim Kiền để hình dung, thì giống như con chồn đói ba ngày ba đêm gặp được một con vịt quay Toàn Tụ Đức^[2] cả người bóng nhẫy.

[2] Toàn Tụ Đức: Một thương hiệu nổi tiếng về vịt quay của Trung Quốc.

"Bạch huynh...", Triển Chiêu thân thiết xuống giường ôm quyền, khẽ cười một tiếng.

"Làm, làm cái gì?", Bạch Ngọc Đường lùi lại ra sau một bước, vẻ mặt đề phòng hỏi.

Kim Kiền thầm khen ngợi trong lòng: Không ngờ chuột bạch này cũng coi như còn có vài phần biết mình biết người, nhận thức được mèo và chuột không cùng một đẳng cấp.

"Có thể cho Triển mỗ biết đêm qua đến tột cùng đã phát sinh chuyện gì không?", Triển Chiêu tiếp tục mang dáng vẻ cười thân thiện hỏi.

"Chẳng qua là Bạch gia ta hỏi Nhất Chi Mai có phải là kẻ đã trộm kiếm hay không, còn hắn thì đến chết cũng không nhận tội, Bạch gia ta nổi giận không kìm được đánh nhau với hắn, ai ngờ được lại không cẩn thận, sau đó..."

"Sau đó...", Bạch Ngọc Đường mặt mũi đỏ bừng, ngoảnh đi, "Sau đó... có một... con mèo thối nào ấy đang con say bí tỉ đá cho chúng ta hai cước, lại túm lấy Tiểu Kim tha lên giường làm gối ôm

Nét cười trên khuôn mặt Triển Chiêu

môt đêm...".

hơi cứng lại.

"Xú miêu, nếu không phải Bạch gia gia thấy ngươi uống nhiều, khinh thường cái trò lợi dụng lúc người khác khó khăn, nếu không một cước kia của ngươi tuyệt đối chẳng chạm được đến Bạch ngũ gia đâu!", Bạch Ngọc Đường đột nhiên quay đầu, đề tiếng nói.

Triển Chiêu nhìn Bạch Ngọc Đường một cái, lại quay sang Nhất Chi Mai hỏi: "Xin hỏi Thượng Phương bảo kiếm có phải do các hạ lấy trộm không?". Nhất Chi Mai định thần lại, liền khôi phục dáng vẻ lười biếng như cũ, mí mắt khép hờ nói: "Đương nhiên không phải, tại hạ cũng đâu phải rảnh rỗi không có chuyện gì để làm, đi trộm cái thứ dẫn đến phiền phức đó làm gì?".

"Nhưng còn bông mai bằng phấn trắng trên xà nhà..."

"Là người khác giả mạo."

"Các hạ có biết người nào lại có bản lĩnh giả mạo này không?"

"Không biết."

"Thực sự không biết?"

"Không biết."

Triển Chiêu không nói thêm lời nào nữa.

Kim Kiền trượt từ trên giường xuống, vừa hoạt động gân cốt vừa liếc nhìn về phía Nhất Chi Mai.

Ha, đối diện với khuôn mặt tươi cười tiếu lý tàng đào của Tiểu Miêu mà vẫn có thể trấn định được như thế, Nhất Chi

Mai này quả nhiên là một tên trộm chuyên nghiệp, bản lĩnh ứng đối tra khảo thuộc hạng nhất.

Triển Chiêu yên lặng nhìn Nhất Chi Mai, đôi môi mỏng lại nhướng lên vài phần, cả căn phòng tắm trong ý xuân ấm áp.

"Ngoại trừ đóa hoa mai phấn trắng trên xà nhà kia, trong khố phòng của Hãm Không đảo không có lấy nửa dấu vết, tựa như Thượng Phương bảo kiếm tan biến vào hư không tân trậm đó ắt bắn khinh

vào hư không, tên trộm đó ắt hẳn khinh công tuyệt đỉnh, kỹ thuật trộm đồ cao siêu, dõi mắt khắp giang hồ, Triển mỗ chỉ biết một người có bản lĩnh như vậy",

là đành phiền các hạ theo Triển mỗ đến Khai Phong phủ một chuyến để làm rõ sự trong sạch cho các hạ".

Đuôi mày của Nhất Chi Mai nhướng lên: "Ngươi có bản lĩnh này?".

Triển Chiêu lại cười: "Triển mỗ

không dám khoa trương, nhưng Triển mỗ rất kính phục bản lĩnh của Cẩm mao thử

nói đến đây, đột nhiên Triển Chiêu thu lại ý cười, đôi mắt đen sâu thẳm không nhìn thấy đáy tán phát ra tinh quang, sắc bén nói, "Biện pháp tối ưu nhất hiện nay

Bạch Ngọc Đường nghe thế sướng

Hãm Không đảo".

rơn, mim cười tiến lên nhập bọn: "Con tôm chân mềm, Miêu đại nhân mời ngươi đến Khai Phong phủ chơi một chuyến, ngươi có hứng thú không?".

Kim Kiền thầm lắc đầu: Uy hiếp! Uy hiếp trắng trợn! Tiểu Miêu à, ngài bị Công Tôn Trúc Tử làm hư rồi.

Đuôi mày Nhất Chi Mai lai rung lên:

"Đi thì đi, sợ gì chứ. Người trong thiên hạ đều nói Bao đại nhân của Khai Phong phủ phá án như thần, tại hạ tin tưởng Bao đại nhân ắt sẽ không thể chỉ dựa vào một bông mai phấn trắng mà định tội tại hạ!".

Những lời này thốt ra, khiến Triển,

Bạch hai người đồng thời sửng sốt.

Kim Kiền cũng không khỏi nhíu mày.

Nguồn ebook: https://www.dtv-ebook.com

Chậc, điển hình của loại lợn chết không sợ nước sôi, người này thoạt nhìn không giống nhân vật có cốt khí như thế, lẽ nào thật sự không phải hắn trộm?

Triển Chiêu nhíu mày, quay đầu nhìn Kim Kiền một cái, nhưng mục quang vừa chạm vào hai mắt Kim Kiền liền thu lại, xoay người đi không nói. Kim Kiền bị một cái nhìn này làm cho hết hồn.

Nhìn, rồi không nhìn, lại quay người đi.

Có ý gì?

Chẳng lẽ là ám hiệu gì? Ám ngữ giang hồ? Mật mã của Holmes?

Kim Kiền vò đầu bứt tai, vừa gãi vừa nhìn bóng lưng Triển Chiêu, trông cậy có thể nhìn ra vài phần manh mối, nhưng càng nhìn lại càng cảm thấy bóng màu lam thẳng tắp kia ngày một lộ rõ vẻ cứng ngắc.

Kim Kiền càng nhìn cõi lòng càng lạnh, tế bào não bắt đầu quay tròn với tốc độ cao hệt như tàu lượn siêu tốc:

Lẽ nào mình không có khả năng lĩnh hội ý tứ sâu xa của Tiểu Miêu, nên Tiểu Miêu xù lông tức giận?

Nhưng rốt cuộc là thâm ý gì chứ?

Bình tĩnh, bình tĩnh.

Miêu, hình như cho rằng Thượng Phương bảo kiếm không phải do Nhất Chi Mai trộm, nhưng người này cũng không tránh khỏi có liên quan đến tên đạo tặc kia. Còn Nhất Chi Mai vịt chết vẫn cứng mồm, một chút xíu manh mối gì cũng không lộ ra, chẳng lẽ ý của Tiểu Miêu là... là muốn mình trợ giúp?

Nhớ tới lợi nói trước đó của Tiểu

Kim Kiền càng nghĩ càng cảm thấy có lý, ánh mắt lập tức xoay chuyển, bắt đầu đánh giá Nhất Chi Mai.

Ánh mắt của Kim Kiền vừa rời khỏi Triển Chiêu, thân hình cứng ngắc của Triển Chiêu liền thả lỏng, lại càng khiến cho Kim Kiền thêm chắc chắn về suy đoán của mình.

Tiểu Miêu đạp cho tím bầm nửa bên mặt, còn thì dáng dấp vẫn được, bộ dạng lười nhác toàn thân kia rõ thật là biếng nhạc tận trong cốt tủy, cả một phòng đồ vật bị đập tan nát, thoạt nhìn thì những mảnh vụn này cũng coi như có giá trị liên

Châc, Nhất Chi Mai này, ngoại trừ bị

thành...

Tổng hợp lại, Nhất Chi Mai này là một kẻ lười biếng có phẩm vị.

Đối phó với kẻ lười, đặc biệt là kẻ lười có phẩm vị, thì phải dùng chiêu đánh vào tâm lý của người lười biếng đồng loại như mình đây!

Nghĩ tới đó, đôi mắt nhỏ của Kim Kiền híp lại, đưa ra chủ ý.

"Triển đại nhân", Kim Kiền mở miệng, "thuộc hạ cảm thấy mời Nhất Chi Mai đến Khai Phong phủ là không thỏa đáng".

Ba người cùng ngạc nhiên quay đầu nhìn Kim Kiền.

Kim Kiền tiếp tục nghiêm mặt nói: "Theo suy đoán của thuộc hạ, Nhất Chi Mai không phải là kẻ trộm kiếm, nếu đưa một người vô tội như vậy về Khai Phong phủ, thuộc hạ thực không đành lòng".

"Không đành lòng?", Bạch Ngọc Đường xoa xoa cằm, có chút hứng trí hỏi.

Kim Kiền thở dài: "Đây là từ danh

tiếng thanh quan của đại nhân mà nói".
"Ò?"

"Thiên hạ chỉ biết Bao đại nhân thanh liêm, nhưng nào có ai biết những chua xót đắng cay đằng sau sự thanh liêm ấy đâu. Nha dịch trên dưới Khai Phong phủ một ngày hai bữa cơm chỉ có thể ăn cải xanh đậu phụ, hơn nửa năm mới có thể nhìn thấy một miếng thịt tươi, Công Tôn tiên sinh thì ngày càng gầy gò chẳng khác gì cây gây trúc cả..."

"Tiểu Kim, vóc người của Bao đại nhân tựa hồ cũng phúc hậu mà", Bạch Ngọc Đường nhắc nhở.

"Haizzz!", Kim Kiền thở dài một tiếng, đeo lên bộ mặt như khóc tang nói, "Ngũ gia có chỗ không biết đấy thôi, chỉ vì kinh phí trong phủ eo hẹp, đại nhân bi bức không còn cách nào, chỉ đành đơi đến khi các quan viên khác mở yến tiệc chiêu đãi tân lưc mà ăn uống, tranh thủ "làm việc": Ưống ít rươu, ăn nhiều cơm, ních chât bung mới đứng lên, có thể ăn nhiều một bữa là ăn, ăn nhiều một miếng là ăn, hòng giảm bớt áp lực cho phủ nha. Ăn uống không điều độ trong một thời gian dài như thế dẫn đến thân thể phát tướng".

"...", Bach Ngọc Đường ngu người.

"...", Nhất Chi Mai tròn mắt.

Vẻ mặt vô cùng sửng sốt của Triển Chiêu dần chuyển thành hơi hơi tửm tỉm mang ý cười nhàn nhạt, hắng giọng hai tiếng, nghiêm mặt nói: "Kim hiệu úy, chuyện của phủ nha sao có thể dễ dàng nói cho người ngoài biết".

Bạch Ngọc Đường, Nhất Chi Mai đồng thời quay phát đầu nhìn Triển Chiêu, nét kinh ngạc càng sâu.

Kim Kiền lén nhìn Triển Chiêu một cái, vụng trộm lau đi mồ hôi lạnh, âm

thầm kinh hãi:

Tiểu Miêu thực quá dũng mãnh, tùy tiên nói một câu như điểm mắt cho rồng, còn hữu dung hơn cả mười câu của mình. Chậc chậc, có điều ai mà ngờ được đường đường là Nam hiệp Triển Chiêu lai có thể tron mắt nói dối mà mặt không đổi sắc, tim không đập nhanh chứ... cho nên một người không nói dối thỉnh thoảng nói láo một câu chắc chắn sẽ có hiệu quả lớn.

"Triển đại nhân!", Kim Kiền ôm quyền, vẻ mặt xấu hổ tiếp tục nói: "Thuộc hạ cũng biết đạo lý chuyện xấu hổ trong nhà không thể đồn ra ngoài, nhưng thuộc hạ vừa gặp Nhất Chi Mai các hạ liền có cảm giác luyến tiếc, nếu người này không phải kẻ trộm kiếm, thì hà tất gì phải bắt về phủ, chịu nỗi khổ cực hình trong đại lao kia?!".

"Cực hình?", Nhất Chi Mai biến sắc, xen vào một câu.

"Mai huynh!", Kim Kiền thốt nhiên bước lên, thân thiết nói với Nhất Chi Mai, "Huynh có biết vì sao phạm nhân vừa bước vào Khai Phong phủ đều vội vàng tranh cướp nhau nhận tội chịu phạt không?".

Da mặt Nhất Chi Mai giật giật, lắc

đầu.

"Đều là bởi vì cực hình trong đại lao của Khai Phong phủ. Nhắc đến cực hình này, chẳng phải cố ý thi hành gì đâu, mà do Khai Phong phủ quá mức túng bẫn mà ra. Huynh nghĩ đi, Bao đại nhân tiết kiệm như vậy, đồ ăn trong đại lao đương nhiên cũng không được đến nơi đến chốn, nói chính xác thì là quá kém."

Ngưng một chút, Kim Kiền lại nói, "Phàm là kẻ bước vào đại lao phủ nha đều bị đãi ngộ như vậy, mỗi ngày một bữa, hơn nữa lại chỉ có một chén cháo rau. Nói đến cháo rau, thì cứ gọi là loãng loãng, à, trong một chén cháo tuyệt không

cải thiên tới thì đã khó lai càng thêm khó. Cho nên những kẻ phạm tội trên công đường đều khóc lóc kêu gào đồng ý nhận tội, chỉ xin sớm thoát khỏi nơi địa ngực trần gian này". Thở dài một tiếng, Kim Kiền lại lui về bên canh Triển Chiêu, ôm quyền nói:

Phong phủ quản lý nghiêm ngặt lắm, nếu muốn có người đến thăm tù mang thức ăn

quá hai miếng rau, mười lăm hột gạo, phạm nhân trong lao húp vào rồi thì đầu váng, mắt hoa, chưa đến bảy ngày thì có dấu hiệu hấp hối. Kẻ nào kiên trì được đến mười ngày thì có khả năng sống tiếp, mà kẻ ấy khẳng định là nhân sĩ võ lâm có nôi công thâm hâu. Mà lao đầu của Khai "Triển đại nhân, chi bằng...".

Kim Kiền một cái, lại nhìn Bạch Ngọc Đường đang đờ người, rồi sau cùng đưa mắt sang phía Nhất Chi Mai, trầm giọng nói: "Đó là chức trách của Triển mỗ, đắc tội".

Triển Chiêu vẻ mặt bình tĩnh, nhìn

"Khoan đã!", Nhất Chi Mai nhảy dựng từ trên ghế tựa lên, quay một vòng ngay tại chỗ, lát sau, mới không tình không nguyện u uất nói, "Hiện tại hạ đã nhớ ra rồi, tại hạ còn có một vị sư huynh, thường hay mạo danh tại hạ đi ăn trộm...".

Triển Chiêu mặt không đổi sắc dùng khóe mắt liếc Kim Kiền một cái, lại nói: "Chẳng hay vị sư huynh này của các hạ hiện giờ ở nơi nào?".

"Cái này...", Nhất Chi Mai vặn vẹo da mặt.

Triển Chiêu híp mắt.

"Hình như đang ở huyện Lâm..."

"Các ha có thể dẫn đường không?"

"Tại hạ có thể vẽ bản đồ..."

Triển Chiêu thở dài một tiếng: "Vậy xin làm phiền...".

Lời còn chưa dứt thì bỗng nghe tiếng cửa bị người đạp ra, chưởng quỹ của Lâm Phong lâu dẫn đầu một đám tiểu nhị hùng dũng hiên ngang đứng ở cửa, cao giọng quát:

"Nhất Chi Mai, hôm nay người phải tuân thủ ước định, cuốn xéo khỏi Lâm Phong lâu!"

Triển Chiêu, Bạch Ngọc Đường, Kim Kiền đưa mắt nhìn nhau, rồi đồng thời quay nhìn giang hồ đệ nhất thần trộm đang biến sắc.

Sau cùng, Bạch Ngọc Đường dứt khoát nói luôn:

"Tôm chân mềm, cùng chúng ta đi một chuyến thôi!"

***

Non xanh xanh, nước biếng biếc, một mảnh phù vân điểm vòm trời.

Trên con đường rừng núi hoang sơ, một nhóm bốn người vội vã di chuyển.

Người bên trái, áo lam thân thẳng như

cán bút, bước đi trầm ổn; theo sát phía sau là một thiếu niên áo xám, bộ pháp tinh diêu khó tả, chỉ là khí tức hơi loan; người áo trắng bên canh người áo lam, phe phẩy chiếc quat giấy, cả người tự tại, hệt như đang dao chơi nơi đình vắng, nhưng công phu dưới chân lai chẳng mảy may trễ nải; lệch một chút về bên canh người áo trắng là một nam tử áo đen, tóc tai tán loạn, gục đầu ủ rũ, lúc nào cũng quay đầu đi ngáp trôm.

Bốn người đồng hành, nhìn như đi tản bộ, nhưng thân ảnh rất nhanh, khinh công trác tuyệt, trên giang hồ hiếm có ai có thể nhìn thấy bóng lưng của họ, mà bốn người này lại còn có thể trong lúc đi

nhanh như vậy, vừa đi vừa nói chuyện, lại càng hiếm thấy.

"Mai huynh, vị sư huynh kia của ngươi tên thậm xưng là gì, sao lại đi giả mạo danh hiệu của ngươi?", Bạch Ngọc Đường hỏi.

Nhất Chi Mai lười biếng nhìn Bạch Ngọc Đường một cái: "Bạch huynh, huynh có thể đổi cách gọi khác không, đừng có cứ "Mai huynh, Mai huynh" mà gọi, nghe cứ như là "Môi huynh^[3]", đây chẳng phải là rủa tại hạ xúi quẩy à!".

[3] Hiện tượng đồng âm trong tiếng Trung. "Môi" còn có nghĩa là xúi quẩy, xui xẻo. "Rủa xúi quấy cái gì?", Bạch Ngọc Đường khẽ quạt cười nói, "Có trách thì hãy trách ngươi chọn tên không hay, 'Nhất Chi Mai', không phải là 'Nhất Trực Môi^[4]', vẫn luôn xúi quẩy... Chẳng trách ngươi chỉ có thể làm một tên trộm thôi!".

[4] Hiện tượng đồng âm trong tiếng Trung. "Nhất Trực Môi" có nghĩa là vẫn luôn xui xẻo.

Nhất Chi Mai nhất thời bị nghẹn họng, trừng mắt nhìn Bạch Ngọc Đường hồi lâu không nói, đảo mắt thì thấy Kim Kiền mặt phụ họa, Triển Chiêu mặt cùng chung ý kiến, nhất thời ỉu xìu, không tự nhiên

Nói đến đây, Nhất Chi Mai không khỏi có chút bất đắc dĩ.

Bạch Ngọc Đường sửng sốt: "Lẽ nào cái danh hiệu này còn có lai lịch gì?".

"Tại hạ chỉ biết, người mang danh

hiệu này chính là chưởng môn của bản môn, các môn hạ đệ tử còn lại đều phải

lấm bẩm một câu: "Cái tên này lại cũng không phải tại hạ nguyện ý lấy, mà sư huynh trở mặt với tại hạ, sau đó cũng không biết vì sao, sư huynh lại hay dùng danh hiệu 'Nhất Chi Mai' để đi trộm đạo, còn lưu lại một đóa mai bằng phấn trắng để ghi nhớ giống y hệt tại ha nữa".

cúi đầu nghe lệnh", Nhất Chi Mai nói.

"Chưởng môn?!", nhất thời hai mắt Kim Kiền sáng lên, nhìn chằm chằm vào nam tử áo đen trước mắt, "Xin hỏi các

hạ là chưởng môn của môn phái nào, môn hạ đệ tử có bao nhiều người? Một năm thu vào bao nhiều? Xe ngựa có mấy chiếc? Nhà cửa có mấy gian? Đã từng thành gia lập thất...".

lườm Kim Kiền một cái, "Không được

Kim Kiền lại rụt cổ lại.

vô lễ".

Nhất Chi Mai lười nhác ngáp một cái: "Môn phái có tên là 'Mai môn', môn hạ đệ tử có hai người, một là tại hạ, một là sư huynh của tại hạ. Không nhà, không đất, không xe, không vợ."

"'Mai môn'?!", Bạch Ngọc Đường cơ hồ phì cười.

"Môn phái không may? Thanh niên 'bốn không'? Chỉ có duy nhất một đệ tử lại còn là chưởng môn 'hàng giả cao cấp' kia?", Kim Kiền lắc lắc đầu, thấp giọng lẩm bẩm, "Thì ra là vận rủi rơi trúng đầu thằng khố rách áo ôm, hại mình kích động hụt một phen".

Nhất Chi Mai đang ngáp dở liền cứng đờ cả lại.

"Kim hiệu úy!", Triển Chiêu quát Kim Kiền, lại quay sang nói với Nhất Chi Mai, "Sư huynh của các hạ mạo danh các hạ, vì sao không một ai trên giang hồ biết chuyện này?".

Nhất Chi Mai chớp chớp mắt, khép miệng lại nói: "Sư huynh và tại hạ là đồng môn, bản lĩnh cũng chẳng kém tại hạ. Hơn nữa huynh ấy còn cố ý lưu lại ký hiệu bông mai bằng phần trắng, chính là muốn những vụ án huynh ấy làm trên giang hồ tất sẽ quy kết hết lên đầu tại hạ".

"Lẽ nào ngươi chịu nhận như vậy?", Bạch Ngọc Đường cười như không cười nói.

"Tại hạ tất nhiên không nguyện ý nhân, nhưng ai lai bằng lòng đi lắng nghe lời giải thích của một tên trôm chứ?", Nhất Chi Mai híp mắt, "Thời gian lâu dần, tại hạ cũng lười giải thích, liền tùy ý bon hắn đi, vả lai những người bi sư huynh trộm đều là những kẻ giá áo túi cơm, cũng chẳng có cách gì bắt được tại ha.

Ba người nhất thời không nói, trong lòng thầm nghĩ: Lười đến trình độ như vậy là cùng, người này cũng coi như trước không có người sánh, sau lại chẳng ai bằng.

Chợt nghe Nhất Chi Mai tiếp tục: "Vốn bọn hắn không bắt được tại hạ, tại

hạ cũng chẳng để ý đến bọn hắn, coi như bình an vô sư. Nhưng sau đó có một bon thực sư bám riết, đâu như phú hô giàu nhất Giang Nam gì đó, cũng không biết nghe được từ đâu chuyện tại hạ yêu thích uống rượu, liền tặng một trăm vò Trúc Diệp Thanh cực phẩm, nhắc đến rượu đó, thực thơm ơi là thơm, tại ha không cần thân đã uống sach trơn... Haizzz, há miệng mắc quai, tại hạ chỉ đành đến chỗ

sư huynh trộm về cái gì mà bảo vật gia

truyền của phú hộ Giang Nam trả cho người ta...".

Nói đến đây, Nhất Chi Mai thở dài một tiếng.

"Ai biết, từ sau khi ấy, sư huynh bỗng nhiên bắt đầu thay đổi hẳn, trộm đủ thứ khắp giang hồ, đắc tội với nhiều người, mà lần nào cũng dùng danh hiệu của tại hạ, hại tại hạ chỉ cần lộ mặt ra một cái là bị nhân sĩ giang hồ truy đuổi, khiến cho tại ha sứt đầu mẻ trán, khổ không kể xiết

bị nhân sĩ giang hồ truy đuổi, khiến cho tại hạ sứt đầu mẻ trán, khổ không kể xiết, cuối cùng chỉ đành tùy tiện chọn một tửu lâu náu thân. Tại hạ ước định cùng với ông chủ của tửu lâu đó, mỗi tháng sẽ phụ cấp cho tửu lâu ba trăm lượng bạc, chỉ

bấy giờ mới miễn cưỡng yên ổn được một thời gian, ngờ đâu..."

Nói đến đây, Nhất Chi Mai ngắng đầu u ám nhìn ba người một cái, vẻ mặt tràn ngập ấm ức.

Ba người nhìn nhau một cái, nhất thời

cầu ông chủ tửu lâu chiếu theo lời dặn dò của tại hạ sắp đặt ba cửa ải rượu mà cơ hồ không có ai phá nổi, nếu có người vươt qua được thì sẽ lập tức rời đi, lúc

Kim Kiền ngẫm nghĩ một chút, cuối cùng không nhịn được một bụng nghi vấn, hỏi: "Mỗi tháng ba trăm lượng bạc

có chút dở khóc dở cười.

cũng không phải là một con số nhỏ, vì sao trên dưới Lâm Phong lâu kia lại hệt như mong sao đuổi cho được các hạ đi vậy?".

Nhất Chi Mai mặt mũi sầu thảm như nhà có đám: "Những nhân sĩ giang hồ bị sư huynh trộm đồ kia nào chịu ngồi không, ải rượu không vượt được thì xông lên, nào đánh nào phá, nào chém nào giết, ba ngày một trận náo loạn nhỏ, năm ngày một trận náo loạn lớn, hộm nay chém bị thương đầu bếp, ngày mai chém bị thương tiểu nhị. Một tháng ba trăm lương bac, đến cả tiền bồi thường đồ đạc bị phá hỏng, tiền phí thuốc thang cho những người bi thương trong tửu lâu cũng

nhiên dừng lai. phức đã tới rồi."

những phiền phức gì...".

Một lam một trắng phía trước đột

còn không đủ... Haizzz, nếu không phải tai ha vừa thấy tình hình không ổn sớm chuồn đi, đâu còn có thể sống đến ngày hôm nay... Bây giờ bị Lâm Phong lâu đuổi ra ngoài, còn không biết sẽ rước lấy

Bach Ngọc Đường gập quạt lại, nét cười trở nên lạnh lẽo: "Xem ra phiền

Triển Chiêu tay cầm Cự Khuyết, sắc mặt sa sầm, khẽ quay đầu nhìn Kim Kiền một cái, đôi mày lưỡi mác nhíu chặt.

Kim Kiền vội vàng bước lên hai bước tiến sát người Triển Chiêu, vừa ló đầu ra nhìn, nhất thời cả kinh.

Chẳng biết từ bao giờ bốn phía thình lình xuất hiện một toán người mặc đồ đen, tên nào tên nấy bịt mặt lăm lăm đao, mặt mũi đằng đằng sát khí, chỉ có mười mấy người nhưng lại khiến cho người ta cảm thấy thứ khí thế quyết tâm đến nghẹt thở.

Bỗng nghe Nhất Chi Mai một bên lẩm bẩm: "Haizzz... phiền phức, quá phiền phức rồi!". Một luồng lửa giận bốc thẳng lên đầu Kim Kiền.

Phiền phức! Phiền phức nhất là tên chưởng môn "Đen Đủ Đường" của cái phái "Đen Đừng Hỏi" nhà ngươi ấy!

Hồi bảy

Trên đường gặp nguy, mạng treo sợi chỉ.

Mặt sắt mắt máu, tương lai khó

Nhìn nhóm người mặc đồ đen mặt đầy sát khí cùng trận thế quỷ dị phía trước, thực chẳng có ý tốt lành gì, đám người Triển Chiêu nhất thời không dám vọng động, chỉ đành lấy bất biến ứng vạn biến, lạnh lùng trầm tĩnh để ứng đối.

Trong một khoảng thời gian, hai bên đối đầu nhau, mắt gườm mắt trên con đường nơi sơn dã, gió mạnh rít gào, đường hoang cát bụi tung bay, bầu không khí căng thẳng cực độ.

Hồi lâu sau, tên cầm đầu đám người áo đen mới ngang ngạnh buông một câu khiêu chiến:

Lời ít ý nhiều, thông dung dễ hiểu, từ

"Đánh cướp!"

ngữ tề chỉnh giàu tính văn học, càng hiếm có hơn là nó lai có bối cảnh lịch sử lâu đời, lĩnh vực sử dụng rộng lớn, mức độ thông dụng cũng cực cao... Quả không hổ là câu nói kinh điển của đám sơn tặc chuyên nghiệp hành nghề vô số lần, thậm chí đến cả bọn thổ phỉ nghiệp dư lẫn những nhân sĩ thỉnh thoảng mới đi đánh cướp của khách nhân qua đường cũng phải "ghi lòng tac da".

Đánh cướp?!

Kim Kiền há hốc mồm, đôi con ngươi đảo tròn đánh giá thế trận hoa mỹ của ba người bên cạnh:

Đường đường là Tứ phẩm Ngự Miêu đại nhân, môn hạ chính tông của Khai Phong phủ, là khắc tinh của bọn tội phạm khiến cho đông đảo lũ đạo tặc cướp lớn trộm nhỏ nghe danh mà vỡ mật;

Đồng chí Cẩm mao thử của Hãm Không đảo, là tội phạm bị truy nã vừa mới trộm mất Thượng Phương bảo kiếm Đồng chí Nhất Chi Mai, thiên hạ đệ

vật trấn phủ của Khai Phong phủ;

nhất thần trộm, là thần tượng trong giới trộm đạo;

Chớp mắt, Kim Kiền nhìn đám áo đen

Các đồng chí, thật đúng là có mắt

trước mặt với vẻ thương cảm sâu sắc.

chọn người!

Huynh đệ, hôm nay ra cửa không xem Hoàng lịch rồi!

Đánh cướp?! Chậc chậc, ai cướp ai

Nhưng những diễn biến tiếp theo lai

còn chưa biết à nha!

hoàn toàn nằm ngoài dự liệu của Kim Kiền.

Đầu tiên là đồng chí Nhất Chi Mai, vừa nghe đến đánh cướp, thì lập tức phát biểu cảm tưởng sâu sắc:

"Đánh cướp? Chỉ cần không phải tìm

hồ đệ nhất thần trộm vẻ mặt rất thành thật không lừa già dối trẻ giũ giũ áo đen trên người nói, "Trên người tại hạ chẳng có gì đáng giá, mấy vị nếu muốn cướp, cảm phiền hỏi han vị nhân huynh bên cạnh tại

tai ha gây phiền phức là tốt rồi...", giang

hạ, có lẽ sẽ có thu hoạch, không cần phải phí công với tại hạ đâu".

Hai mắt Kim Kiền mở trừng trừng: Này này, Môi huynh, làm người phải có lòng nhân hậu chứ!

Tiếp theo, lại là con chuột bạch thích uy hiếp nào đấy cảm thán:

"Đánh cướp? Haizzz... Bạch mỗ vốn là một bách tính thiện lương, sao lại gặp chuyện bi thảm nhất trần đời như thế này chứ... Triển đại nhân ngài phải làm chủ cho dân đó!"

Da mặt Kim Kiền bắt đầu co giật: Nhân phẩm của con chuột này có vấn đề, tuyệt đối có vấn đề!

Lại đưa mắt chuyển sang bóng áo lam thẳng tắp kia.

Trầm tĩnh như biển, bất động như núi, cơ hồ đối với lời nói của hai vị bên cạnh chẳng chút mảy may để ý.

Kim Kiền không khỏi thấy khó hiểu:

Này này, Tiểu Miêu ơi Tiểu Miêu, ít nhiều cũng phải nói mấy câu gì đó đi chứ, thế mới không làm mất thể diện của Khai Phong phủ chúng ta!

Nghĩ đến đây, Kim Kiền phủi phủi vạt áo, thẳng lưng ưỡn ngực, cung kính ôm quyền đưa ra kiến nghị:

"Ôi chao, thì ra là mấy vị huynh đệ ăn cướp, thất kính thất kính! Các vị đại ca đến đây cướp bóc, tiểu đệ vốn nên sửa soạn nghênh đón, chỉ là hầu bao của tiểu đệ khô queo, thực sự không có mặt mũi nào để chiêu đãi các vị đại ca. Các vị đại ca nếu muốn cướp tiền..."

Kim Kiền liếc Nhất Chi Mai một cái, "Thấy y phục trên người của vị nhân huynh kia không, lột hết ra đem đến hiệu cầm đồ cầm chết, ít nhất cũng phải cầm được mười lăm, mười sáu lượng đó! Mấy vị đại ca nếu muốn cướp sắc...". Kim Kiền lại dòm Bạch Ngọc Đường,

"Tuy vị này thân là nam tử, nhưng chư vị hãy mở to mắt mà quan sát cho rõ, dung mạo như thế này, nói khuynh quốc khuynh

thành cũng không quá... Mấy vị đại ca không cần phải nể mặt tiểu đệ đâu, cũng đừng khách khí, kính xin hãy thu lấy đi!". Hai bóng người một trắng một đen

Bóng lưng thẳng tắp của Triển Chiêu cơ hồ cũng run lên.

nhất thời lảo đảo.

Đám áo đen hơi sửng sốt, lát sau, mới ngang ngạnh phun ra một câu: "Cướp mạng!".

"Ô, thì ra là mấy vị muốn cướp... hả?!", Kim Kiền kinh ngạc hô lên một tiếng, còn chưa có cảm nhận gì thì trước mắt bỗng hoa lên, không biết tự lúc nào nàng đã bị ba người vây chặt ở giữa.

Đám áo đen hướng thẳng đến bốn người chém giết, lao nhanh như tên bay, vô thanh vô tức, tựa như ma quỷ.

Cự Khuyết, Họa Ảnh keng một cái rút

ra khỏi vỏ, hàn quang vút qua, hai thân ảnh một lam một trắng xoay nhanh như gió.

Cư Khuyết thâm trầm như biển, Hoa

Ånh vun vút như điện, hai thanh bảo kiếm một trẩm ổn vững vàng, một mạnh mẽ nhanh nhẹn lúc này lại trở nên ăn ý khó tả, công thủ tương hỗ, kiếm chiêu linh hoạt dứt khoát, kiếm quang quét ra, đám áo đen đều ngã xuống.

linh hoạt dứt khoát, kiếm quang quét ra, đám áo đen đều ngã xuống.

Tay Nhất Chi Mai lướt qua bên hông rút ra một cây nhuyễn tiên^[1] màu xanh, chẳng qua trong lúc hai người Triển, Bach công kích bân rôn thì Nhất Chi Mai

cũng chỉ lờ đờ vung tay, ấy vậy mà

xanh say rượu, uốn éo uốn éo quấn lấy kẻ áo đen, rất nhẹ nhàng thoải mái, mềm đẹp mắt, nhưng vừa vặn quấn trên cổ kẻ áo đen, kéo hắn ngã ra đất.

[1] Nhuyễn tiên: Là tên một loại binh khí thời

nhuyễn tiên kia lai hệt như con rắn màu

[1] Nhuyen tien: La ten mọt loại binh khi thời cổ gồm nhiều khúc ngắn nối lại với nhau.

Kim Kiến được ba người vây quanh ở chính giữa, cảm thấy hoa cả mắt, bóng sáng vun vút ra tứ phía, chỉ giây lát, đám áo đen đều bị đánh ngã nằm rạp xuống đất, không thể động cựa.

"Thật sự là... chẳng chút hồi hộp gì...", nhìn đám áo đen nằm ngồn ngang

Lại nhìn ba người bên cạnh, Nhất Chi Mai đem nhuyễn tiên quấn lại bên hông, lười biếng ngáp một cái, Bạch Ngọc

trên đất, Kim Kiền không khỏi chậc lưỡi.

Đường thu lại Họa Ảnh, nhướng chân mày lên vẻ mặt nhàm chán, còn Triển Chiêu... Kim Kiền không khỏi sửng sốt.

Chỉ thấy Triển Chiêu chẳng những không tra Cự Khuyết vào vỏ, ngược lại tư thế căng như cánh cung, nhìn chằm chằm váo đám áo đen ngã trên đất, vẻ mặt ngưng trọng.

Hå?

Chẳng lẽ trên mặt đám người này còn xuất hiện ngân phiếu?

Hai người còn lại cũng phát hiện Triển Chiêu có điểm bất ổn, không khỏi cảm thấy khó hiểu.

Bạch Ngọc Đường nhìn Chiến Triêu, cười đùa: "Lẽ nào Miêu đại nhân ở trong phủ quan lâu rồi, đến cả mấy tình huống vặt vãnh cỡ này trên giang hồ cũng thấy sợ hãi?".

Nhất Chi Mai nhìn đám người áo đen

trên đất, đôi mắt phượng nheo lại, xoa cằm nói: "Chẳng lẽ trên người đám đó có giấu trân bảo tuyệt thế?".

Đôi mày lưỡi mác của Triển Chiêu cau chặt, nhưng lại thốt ra một câu khiến mọi người kinh ngạc: "Chạy!".

"Triển đại nhân...".

Lời còn chưa nói hết, chỉ thấy cổ bị

"Chạy?", Kim Kiền không hiểu,

thít chặt, bản thân đã bị Triển Chiêu túm lại, chạy nhanh về phía ngược lại với đám áo đen ngã xuống kia.

"Bạch huynh, Mai huynh, chạy mau!", Triển Chiêu gấp giọng hét lên.

"Xú miêu, ngươi chạy loạn cái gì đó?!", Bạch Ngọc Đường đuổi theo.

"Chẳng lẽ đường đường là Nam hiệp Triển Chiêu cũng nợ tiền người ta", Nhất Chi Mai theo sát phía sau lầm bẩm.

Nhưng hai người còn chưa làu bàu được mấy câu, bỗng nghe được phía sau lưng vang lên một tràng âm thanh quỷ dị, bèn quay đầu lại nhìn, không khỏi kinh hoàng thất sắc.

Chỉ thấy đám áo đen vốn nằm ngắc ngoải không bò dậy nổi trên đất hệt như lò xo thình lình bật dậy, xông thăng về phía bốn người họ, thân pháp còn nhanh hơn trước gấp mấy lần.

Phải biết đám người Triển Chiêu khi đối phó mới bọn áo đen, mặc dù chưa đến mức lấy tính mang, nhưng ha thủ cũng tuyết không lưu tình, những tên áo đen này coi như không chết, thì cũng nằm trên giường mười ngày nửa tháng mới có thể cử đông được. Nhưng nay chỉ trong giây lát, đám người đó đã khôi phục tri giác, hơn nữa công lực hình như còn tăng thêm mấy lần, sao không khiến người ta kinh hãi cho được.

Hai người Bạch, Mai bước chân vào giang hồ đã nhiều năm, nhưng cũng chưa từng thấy sự việc quỷ dị như vậy, không dám khinh địch, chỉ có thể theo bản năng mà chạy điên cuồng cùng Triển Chiêu.

Triển Chiêu, Bạch Ngọc Đường, Nhất Chi Mai khinh công đã thuộc hạng tuyệt đỉnh, dõi mắt khắp giang hồ e là khó có đối thủ, nhưng nay, mấy người họ đã dốc toàn lực, lại không có cách nào thoát khỏi sự truy đuổi của đám áo đen phía sau, chỉ có thể mở to mắt nhìn khoảng cách giữa hai bên càng ngày càng gần.

Đột nhiên, có mấy tên áo đen tung

người lên trước, vèo vèo vèo xẹt qua đầu bốn người họ, đáp trước mặt, cản đường.

Bốn người lập tức khựng lại.

Đám áo đen vây chặt bốn người họ so với lúc trước thì như biến thành người khác, sát khí kinh khủng hơn rất nhiều, hai con mắt lộ ra ngoài trên khuôn mặt bịt vải đen như nhuộm máu, đỏ rực ghê người, khiến cho ai thấy cũng phải rợn tóc gáy.

Nói thì chậm mà diễn biến lại nhanh, ba người Triển, Bạch, Mai xoay người một cái, lập tức bảo vệ chặt chẽ Kim nhuyễn tiên đồng thời công kích, hàn quang lướt qua mắt. Bóng người nhún xuống tao đà rỗi tung lên không, trong nháy mắt sát khí tăng vot. Chiêu thức của ba người lúc này đã không còn nhe nhàng đẹp mắt như vừa rồi, chiêu chiêu tàn nhẫn, mũi kiếm vút qua, máu thịt tung tóe, nhuyễn tiên quấn lấy, xương thịt nhầy nhua.

Kiến ở giữa, Cự Khuyết, Họa Ảnh,

Nhưng đám áo đen này lại đến cả rên ri một tiếng cũng không có, hệt như chẳng biết sợ hãi, hoảng loạn là gì, vô tri vô giác, không đau không đớn, tên nào tên nấy mắt đỏ ngầu, giống như lũ dã thú bị mất đi lý trí, chỉ biết vung đao xông lên

trước.

nửa phần. Chỉ qua mười mấy hiệp, bốn người liền biến sắc, mồ hôi lạnh túa ra nhễ nhại.

Gió nổi lên bui cát tung bay không

Cho dù Triển Chiêu, Bạch Ngọc Đường võ công tái thế, kiếm pháp siêu quần, Nhất Chi Mai khinh công tinh diệu, nhuyễn tiên sắc bén, nhưng vẫn không cách nào đẩy lùi được đám áo đen lấy

Gió nổi lên, bụi cát tung bay, không gian ngập tràn vẻ tiêu điều xơ xác.

Kim Kiền kinh hoàng trừng mắt nhìn tình hình chiến đấu phía trước, chỉ thấy chân nhũn ra, hai mắt hoa lên. Phía bên trái, Nhất Chi Mai liên tiếp lùi về phía sau, nhưng lại không cách nào thoát được chiều thức của kẻ áo đen, chiếc áo đen bằng gấm đã bị chém rách bươm, máu đỏ mơ hồ thấm ra.

Phía bên phải, Bạch Ngọc Đường kiếm chiêu đã mất đi vẻ tiêu sái, lại tăng thêm phần tàn nhẫn, chiếc áo trắng xưa nay vốn không dính một hạt bụi cũng đã nhuốm màu máu.

Phía trước, Triển Chiêu đảo công thành thủ, vết thương cũ sau lưng đã rơm rớm chảy ra tia máu.

tiếng rền rĩ, nửa cái đầu người máu chảy như suối bay thẳng ra ngoài, là Bạch Ngọc Đường tàn độc hạ sát thủ, chém đôi đầu một tên áo đen.

Đột nhiên, bên phải vang lên một

Sau đó, trước mắt mọi người xuất hiện một cảnh tượng kinh khủng ngay cả nằm mơ cũng không thể tưởng tượng được.

Tên áo đen phút trước bị chém đôi đầu vốn phải tắt thở mà chết, nhưng lúc này lại vẫn có thể mang nửa cái đầu bị máu tươi nhuộm đỏ vung đao xông lên phía trước, động tác lẫn tốc độ so với trước chẳng mảy may khác lạ.

Bốn người cả kinh trợn trừng mắt, thần trí ngưng trệ, không khỏi lùi lại mấy bước.

Đột nhiên, bỗng nghe bịch một cái, Kim Kiền ngã ngồi ra đất, miệng phát ra một tiếng thét cao vút:

"Xác, xác, xác sống^[2] á á!!!"

[2] Bản gốc là "Sinh hóa nguy cơ" hay tiếng Anh là Resident Evil. Đây là một series phim kinh dị khoa học viễn tưởng nổi tiếng của Mỹ, trong phim một loại virut T xuất hiện và lây lan, những ai bị nhiễm virut sẽ biến thành zombie (xác sống), đi lang thang và tấn công hòng biến những người khác cũng thành zombie.

Ba người kia đột ngột hoàn hồn, liền vội vàng giơ binh khí lên nghênh tiếp.

Triển Chiêu bị tiếng thét lớn của Kim Kiền thu hút sự chú ý, liền nhìn lại, khóc mắt thoáng thấy Kim Kiền, nhất thời biến sắc, vội vàng hô lớn: "Bạch huynh, Mai huynh, bế khí!".

Bạch Ngọc Đường, Nhất Chi Mai cả kinh, cũng chẳng quản nhiều, vội ngưng thần bế khí theo lời Triển Chiêu.

Cái túi bay vọt qua đầu ba người, hướng thẳng vào đám áo đen.

lướt một vòng cung đẹp mắt lại phiêu dật, thậm chí còn nhìn thấy rất rõ có mười mấy viên dược hoàn chầm chậm văng ra từ trong túi, từ từ rớt xuống đất.

Mọi người chỉ cảm thấy cái túi đó bay

Oành!!!

Một luồng khói đen ầm ầm cuộn lên, khói đặc ùn ùn bao trùm bốn phía, trước mắt một mảnh đen kịt, tối tăm mù mịt.

Ba người Triển, Bạch, Mai tuy rằng nín thở, không thể ngửi được mùi của luồng khói đen này, nhưng chỉ dựa vào cảm giác ngâm ngẩm đau rát của hai mắt cũng có thể đoán được mùi của đám khói ràng, thì lại bị cảnh tượng trước mắt làm cho kinh ngạc đến ngây người.

Đám người áo đen chỉ biết vung đao

Đợi đến khi khói đặc dần dần tan đi, tầm mắt moi người mới từ từ trở nên rõ

bui này ắt hẳn phải kinh hồn bat vía.

chém giết như dã thú vừa rồi tựa như trúng phép thuật định thân, cứng ngắc đứng nguyên tại chỗ, hai mắt mở to trừng trừng, toàn thân co quắp, mà đôi mắt vốn đỏ ngầu giờ đây đã trở lại màu đen bình thường.

Ba người hít vào thở ra bình ổn lại hô hấp, mồ hôi mỏng đầy mặt, cứ ngắn phát sát khí mãnh liệt như cũ.

Nhưng đợi một lúc lâu, đám người áo đen kia vẫn cứng ngắc thẳng đơ nguyên tại chỗ, chẳng mảy may nhúc nhích, không một tiếng động, âm thanh.

người đứng nguyên tại chỗ, các dây thần kinh toàn thân căng lên không dám lơi lỏng nửa phần, binh khí trong tay vẫn tán

hồ truyền vào tai ba người.

"Phấn cương thi, Khói mê hồn, Đạn hơi độc, Động kinh tán... không được

Ngược lại một âm thanh run rấy mơ

không được, xác sống phải dùng cây thập tự giá, nước thánh, tỏi, Chúa Jesus, Quay đầu lại nhìn, thì thấy Kim Kiền cuộn tròn như con tằm thành một cục, nước mũi chảy ròng ròng, mồ hôi mồ kê nhễ nhại, đang lôi từ trong túi ra nào chai nào lọ.

không đúng không đúng, nên dùng súng ngắn, lựu đạn thì an toàn hơn... không ổn không ổn, phải dùng tên lửa đạn đạo, bom nguyên tử, Hằng Nga số Một, Thần

Châu số Bảy..."

đánh cho tan tác.

Bạch Ngọc Đường dụi dụi đôi mắt hoa đào, lại chớp chớp vài cái, cuối

Bầu không khí căng thắng tức thì bi

Chiêu.

Nhất Chi Mai mở tròn đôi mắt

cùng thì nhướng mày liếc nhìn Triển

phượng, hết nhìn đám áo đen trước mặt lại nhìn sang Kim Kiền, cuối cùng thì ngó Triển Chiêu, trầm mặc.

Triển Chiêu quét mắt nhìn đám áo đen

một lượt, lại nhìn sang Bạch Ngọc Đường và Nhất Chi Mai, rồi liếc về phía Kim Kiền, vẻ mặt bốn phần như ngạc nhiên, ba phần như cười khổ, ba phần lại như bất đắc dĩ, cất bước đến bên cạnh Kim Kiền: "Kim hiệu úy..."

Chẳng ngờ Kim Kiền nghe thấy giọng

Im lặng...

Vô cùng im ắng...

Triển Chiêu đờ người, Bạch, Mai thì

tan biến đi!".

kinh ngac.

Triển Chiêu lại đột ngột bật thẳng người lên, túm lấy Triển Chiêu thuận thế đẩy về phía trước một cái, còn bản thân mình thì vòng qua phía sau Triển Chiêu cong người lại, miệng hô lớn: "Lâm, binh, đấu, giả, giai, trận, liệt, tại, tiền, hãy xem Ngư Miêu của ta đây, ác linh mau lui lại

đám người áo đen vốn dĩ đã sớm mất khả năng tấn công, liền thở phào một cái, lau mồ hôi lạnh trên trán lầm bẩm: "Ngự Miêu không hổ là Ngự Miêu, đúng là vật thiết yếu để mang theo làm bùa hộ mệnh

Kim Kiền thập thò ló đầu ra từ sau lưng Triển Chiêu, lúc này mới nhìn rõ

Bạch Ngọc Đường, Nhất Chi Mai đầu tiên là ngắn ra, sau đó bả vai hai người bắt đầu rung rung một cách khả nghi.

Trên trán Triển Chiêu nhảy ra một sợi gân xanh:

"Kim hiệu úy!"

và trấn trach trừ tà".

"Có, có thuộc hạ!", Kim Kiền hoảng hốt hoàn hồn, lúc này mới ý thức được bản thân trong lúc vô ý đã nói ra hết suy nghĩ trong lòng, nhất thời mồ hôi lạnh đầy đầu, người thì run như cầy sấy.

Đôi con ngươi đen nhánh nhìn chằm chằm bóng hình gầy yếu trước mắt đang run lên không ngừng, hồi lâu sau, một tiếng thở dài phát ra từ Triển Chiêu.

"May nhờ có bột thuốc của Kim hiệu úy giải vây, Triển mỗ xin đa tạ."

"Triển, Triển đại nhân vì sao lại nói,

Bạch Ngọc Đường đỡ trán nói: "Các ngươi còn muốn tâng bốc nhau bao lâu nữa đây, nơi này không tiện ở lâu...".

Đột nhiên, Bạch Ngọc Đường thình lình im bặt, mục quang sắc bén bắn lên ngọn cây bên đường.

Triển Chiêu, Nhất Chi Mai cũng cùng

nói những lời ấy, đó là bốn, bốn phận của thuộc hạ, không, không đáng nhắc đến... Lòng kính ngưỡng của thuộc hạ đối với đại nhân cuồn cuộn như nước sông...", người nào đó hiển nhiên là nói

năng có chút lôn xôn.

môt đông tác.

Kim Kiển thuận theo ánh mắt ba người, từ từ ngước lên, liền cả kinh.

Chỉ thấy trên ngọn cây có một người im lìm đứng đó, toàn thân vận đồ đen, đeo mặt nạ bằng sắt, thân thể lặng ngắt như đá tảng, chính là thiếu niên đeo mặt nạ sắt xuất hiện ở Hãm Không đảo lúc trước.

"Là ngươi!", Bạch Ngọc Đường quát lên một tiếng.

Thân hình của Triển Chiêu cứng lại, đôi mắt phượng của Nhất Chi Mai cũng trở nên lạnh lùng.

Thiếu niên lạnh lùng quét mắt nhìn Kim Kiền một cái, hơi nghiêng đầu: "Có giải được, ngươi?".

Kim Kiền chỉ cảm thấy ánh mắt thiếu niên nọ như lưỡi dao băng quét qua tế bào toàn thân, nhất thời run lên một cái.

"Giải dược gì?", Triển Chiêu bước lên một bước dài che trước mặt Kim Kiền, chắn ngang tầm mắt thiếu niên nọ, lạnh lùng hỏi.

Thiếu niên kia ngưng một chút, ánh

mắt bắn về phía Triển Chiêu: "Lần thứ hai, không bị thương. Ngươi, vận may, thực lực?".

Triển Chiêu sa sầm mặt: "Các ha ba

phức, rốt cuộc là muốn thế nào?!".

Thiếu niên không đáp, lặng ngắt quét mắt nhìn đám áo đen trên đất một vòng,

lại rút từ bên hông ra một cây tiêu bằng ngọc màu xanh luc bích, đưa lên môi

phen bốn lượt tìm Triển mỗ gây phiền

thổi.

Tiếng tiêu bén nhọn chói tai, tựa như tiếng quỷ khóc cõi u minh, khiến người ta phải thót tim.

Tiếng tiêu còn chưa dứt xung quanh đã vang lên vô số âm thanh quỷ dị, bọn Triển Chiêu vừa đảo mắt nhìn liền kinh sợ.

biến thành sắc máu, cơ thịt trên người hệt như những con giun nhung nhúc giãy giụa.

Ba người lập tức lùi lại một bước,

Đám áo đen xung quanh hai mắt lai

Ba người lập tực lui lại một bước, ngưng thần tĩnh khí, chuẩn bị đại chiến một trận.

Chẳng ngờ thiếu niên kia lại đột ngột

"Đi", mũi chân điểm một cái, thân hình từ ngọn cây đã bay cao mấy trượng, gấp rút bỏ đi.

buông ra một câu với âm điệu đều đều,

Nguồn ebook: https://www.dtv-ebook.com

Mà đám áo đen cũng đồng thời chạy nhanh như bay, ngay cả tên áo đen chỉ còn lại nửa cái cái đầu cũng rời đi, động tác nhanh nhẹn, tề chỉnh đều đặn, chỉ trong giây lát đã không còn bóng dáng, bỏ lại bốn người ngắn ngơ tại chỗ, đưa mắt nhìn nhau.

Hồi lâu sau, Nhất Chi Mai mới thốt lên một câu: "Có đuổi theo không?".

Triển Chiêu nhíu mày: "Những kẻ này hành tung quỷ dị...".

Bạch Ngọc Đường nheo mắt: "Lai lịch bất minh...".

Hai người dị khẩu đồng thanh: "Không thể vọng động".

Nhất Chi Mai có chút kinh ngạc: "Trên giang hồ đều nói Miêu Thử xưa nay không hợp, nay thấy hai vị tựa hồ rất ăn ý...".

Bạch Ngọc Đường lập tức nhảy dựng

ý với con mèo thối đó, ngươi đừng có ăn nói lung tung!", nói được nửa câu, lại như nhớ ra điều gì đó, sắc mặt sa sầm, nghiêm nghị nói, "Tiểu Miêu, lẽ nào vết thương trên người ngươi trước đó cũng là...".

lên hệt như con chuột bi đốt đuôi: "Ai ăn

tối lại, gật gật đầu: "Trên đường đi đến Hãm Không đảo Triển mỗ từng bị phục kích, những kẻ mai phục đó và đám người áo đen này có chút giống nhau...".

Đôi mắt sáng của Triển Chiêu thoáng

Nhất Chi Mai kinh ngạc kêu lên: "Nam hiệp từng gặp bọn chúng?!", đôi mắt phượng lại đảo trên người Triển

thế, tại hạ vốn vẫn cho rằng chẳng qua là lời đồn đãi phóng đại mà thôi, bây giờ thì tin thật rồi!".

Bạch Ngọc Đường trừng mắt lườm Nhất Chi Mai một cái: "Hắn mà cũng gọi là an toàn thoái lui? Thiếu chút nữa thì bị bọn chúng chặt thành một đống xương

Chiêu một phen, nói tiếp, "Nam hiệp có thể an toàn thoái lui? Giang hồ truyền rằng Nam hiệp Triển Chiêu võ công cái

hơi biến sắc.

"Đống, đống xương?!", Nhất Chi Mai

hầm canh rồi"

Triển Chiêu lộ ra nét cười khổ: "Đám

người hôm nay, bọn chúng không có hai mắt đỏ ngầu, công lực, tốc độ cũng kém hơn nhiều, cho dù vậy, từ khi Triển mỗ bước chân vào giang hồ tới nay cũng chưa từng gặp phải đối thủ khó đối phó như thế, Triển mỗ cơ hồ phải dốc toàn lực mới miễn cưỡng có thể chạy thoát".

sát thủ Triển mỗ đã gặp không giống đám

"Khó đối phó?", sắc mặt Bạch Ngọc Đường sa sầm, "Đâu chỉ là khó đối phó? Những kẻ này căn bản không phải người!".

Nét kinh hãi trên khuôn mặt vẫn còn, Nhất Chi Mai gật đầu nói, "Mất nửa cái đầu mà vẫn còn có thể chém người được, Dứt lời, ba người nhìn nhau một cái,

thực là... không phải người!".

"Tiểu Miêu, lai lịch những kẻ này, ngươi có manh mối gì không?"

"Nam hiệp, ngươi có từng đắc tôi với

Triển Chiêu lắc đầu.

rơi vào trầm mặc.

quái nhân nào không?"

Triển Chiêu tiếp tục lắc đầu.

Ba người lại chìm trong trầm mặc.

"Triển đại nhân!", một cái đầu người nhô ra ghé sát lại.

Ba người giật mình, đồng thời rũ mi mắt nhìn xuống cái đầu đột ngột xuất hiện kia.

Chỉ thấy Kim Kiền sắc mặt trắng bệch, đôi mắt nhỏ vì lo lắng sợ hãi đã híp thành hai đường chỉ mỏng.

"Lẽ nào trước đó đại nhân lệnh thuộc hạ trở về Khai Phong, chính là để đề phòng lúc bị mấy tên người không ra người, quỷ không ra quỷ đó tấn công,

cũng không làm vướng chân vướng tay đại nhân?"

Thân hình thoáng khựng lại, Triển Chiêu chầm chậm gật đầu.

"Thuộc hạ đã phụ sự lo lắng, nỗi khố tâm của đại nhân, thuộc hạ, thuộc hạ... thật hổ thẹn với đại nhân...", nhất thời hai mắt Kim Kiền rưng rưng những lệ,

còn lòng nàng lai cảm khái ngàn van lần:

Hu hu, anh, cái đồ động vật họ mèo "lưỡi không xương nhiều đường lắt léo" kia, nếu anh sớm nói sự thật ra, tôi cho dù trở về có bị cái lão Công Tôn Trúc Tử đuổi việc, cũng sẽ không ở lai mà

đầu!!!

Bạch Ngọc Đường lại khẽ thở dài một cái, khóe miêng nhướng lên: "May mà

Tiểu Kim không nghe lời xú miêu trở về Khai Phong phủ, bằng không hôm nay mấy người chúng ta đã lành ít dữ nhiều

tham gia vào phân cảnh phim kinh dị này

rồi".

Nhất Chi Mai cũng vội gật đầu phụ hoa: "Dược đan của Kim huynh thật linh

diêu thần kỳ!".

"Kim hiệu úy", Triển Chiêu cũng nhìn Kim Kiền, nghiêm mặt, "Vừa rồi ngươi ném ra những loại được đạn nào?". Bạch Ngọc Đường, Nhất Chi Mai cũng đồng loạt đăm đăm nhìn Kim Kiền với vẻ mặt chờ đợi.

"Cái này...", Kim Kiền cười khan hai tiếng, bắt đầu đếm ngón tay, "Phấn cương thi, Thanh độc hoàn, Phấn ngứa... hình như còn mấy viên Mỹ nhan hoàn... còn có mấy viên thuốc dược liệu trộm từ, khụ, là mượn từ chỗ của Công Tôn tiên sinh... mới rồi thuộc hạ lại hoảng sợ quá đô, cho nên... ờ thì...".

"Cho nên?", Nhất Chi Mai nheo mắt.

"Thì sao?", Bạch Ngọc Đường nhướng mày.

"Kim Kiền!", Triển Chiên nhíu mày.

Kim Kiền nặn ra vẻ mặt tươi cười nịnh bợ: "Thuộc, thuộc hạ không nhớ nữa...".

Ba người cùng ngắn ra, rồi trầm mặc không nói.

Hồi lâu sau, Nhất Chi Mai mới quay đầu hướng về phía Triển Chiêu ôm quyền, lại quay người đi lên trước, vừa đi vừa lẩm bẩm, "Hoàng lịch có ghi, quả nhiên, quả nhiên...".

Bạch Ngọc Đường vỗ phạch một cái

mở quat ra, thong thả đi theo sau Nhất

hôm nay không thích hợp đề xuất hành,

Chi Mai: "Người của Khai Phong phủ, quả nhiên thâm tàng bất lộ, không giống bình thường".

Kim Kiền cười khan hai tiếng, vội vã

cất bước đi theo Bạch Ngọc Đường: "Triển đại nhân, sắc trời không còn sớm nữa, không còn sớm nữa".

Triển Chiêu nhìn bóng lưng Kim Kiền, khe khẽ thở dài, đôi mày lưỡi mác hơi chau lại rồi cũng nhấc chân đi về phía trước.

Mây nhẹ trời đêm bao dã cảnh, gió mát khí lành lướt cỏ cây, bốn bóng người nối tiếp nhau mà đi, bốn vạt áo bốn màu phất phơ múa lượn, toả sáng trong đêm đầu hạ chốn ngoại ô, thực hài hòa.

Cho đến khi một âm thanh không hài hòa vang lên.

"Triển đại nhân, vết thương trên lưng ngài toác ra rồi, chi bằng để thuộc hạ thay thuốc cho đại nhân, có được không?".

...

"Ha ha, Tiểu Miêu, Tiểu Kim nói đúng đấy!"

"Kim huynh, đây là loại thuốc trị thương nào vậy, vì sao lại thơm nức mũi thế... Mà hương thơm này sao lại quen thuộc đến vậy?"

" "

"Nam hiệp, ngươi rút kiếm ra làm gì?!"

"Xú miêu, cứ việc tới đi, Bạch ngũ

"Triển Triển đại nhân vẫn nân thao

gia sơ ngươi chắc?!"

"Triển, Triển đại nhân, vẫn nên thoa thuốc trước..."

"Kim Kiền, nếu ngươi còn tiến thêm một bước, Triển mỗ sẽ tước bổng lộc của ngươi!"

"Triển đại nhân vì sao lại nói ra những lời như vậy, lòng kính ngưỡng của thuộc hạ đối với đại nhân dạt dào như nước sông chảy mãi..."

"Tiểu miêu, trị thương không được để chậm trễ nửa phần đâu đó!"

"Bạch Ngọc Đường, ngươi bỏ ngay thuốc xuống cho ta!"

Giọng nói sang sảng mang theo nội lực thâm hậu vang lên, dọa cho lũ chim hai bên đường trong rừng bay nháo nhác hết lên.

Trên ngọn cây bách trong rừng, một thiếu niên đeo mặt nạ sắt đứng đó, y phục toàn thân một màu đen sì khẽ phất phơ lay động theo ngọn cây, con ngươi vô hỷ vô nộ, vô cảm vô tình đang nhìn chằm chằm vào bốn cái bóng trên đường.

Đột nhiên, một trận kình phong quét đến, cành cây lay động rì rào trong gió, đến khi trận gió thổi qua, trên ngọn cây đã sớm không còn ai, bóng hình thiếu niên nọ tựa hồ như bị gió thổi tan biến, chẳng còn dấu vết.

Hồi tám

Gặp Bách Hoa bảo kiếm không rõ tung tích.

Kim hiệu úy phát huy kinh thiên động địa. Bên bờ vương dấu lục bình,

Cánh đào thắm sắc ấp ôm gác lầu.

Liễu xanh lấp ló hành lang,

Lầu son ngói biếc ánh nền trời sao.

Trong sắc đêm đặc quánh, bốn bóng người một lam, một trắng, một đen, một xám, nằm bò trên nóc tòa nhà cao nhất trong đại viện, xếp thành ngay ngắn, tư thế tề chỉnh thống nhất.

Trong bóng đêm, một thân áo trắng

ngứa mắt hệt như vẻ tươi cười trên khuôn mặt tuấn tú của chủ nhân nó: "Môi huynh, xem ra vị sư huynh này của ngươi khả năng lăn lộn cao cường hơn ngươi nhiều".

của Bach Ngọc Đường sáng chói, nom

Kim Kiền bên cạnh cũng gật đầu biểu thị tán đồng: "Môi huynh, vị sư huynh này của người còn kiểu cách hơn nhiều so với chưởng môn phái Môi môn người đó!".

Hãy xem nơi ở của sư huynh Nhất Chi Mai, nào lầu các, nào hòn giả sơn, rồi hồ nước trong sân viện, cầu đá, liễu rủ, trăm hoa khoe nở... thật là cái gì cũng không thiếu, tất cả đều là tinh phẩm, tài sản như thế này mà đặt trong thời hiện đại thì ít nhất cũng là tỷ phú, giàu nhất một tỉnh.

Nhất Chi Mai lười biếng nói: "Vậy thì sao? Tài sản của sư huynh nhiều, tất nhiên lại càng lắm phiền não, làm sao có thể thanh nhàn tự do tự tại như tại hạ được".

"Phiền não? Phiền não gì?", Kim Kiền khó hiểu, nghĩ bụng: Nếu mình mà có một ngôi biệt thự xa hoa như thế này, đừng nói là phiền não, sợ là đến cả lúc ngủ cũng có thể tỉnh giấc vì sướng quá.

Nhất Chi Mai nghe vậy cười biếng

nhác, làm bật lên vẻ sáng rực như sao trong đôi mắt vốn lúc nào cũng mơ màng ngái ngủ kia.

Da đầu Kim Kiền ngứa râm ran, lập tức giác ngộ.

rằng chủ yếu là phiền não vì vị sư đệ ngươi hay đến 'viếng thăm' chứ gì!''.

Bach Ngoc Đường cười hì hì nói: "E

"Bạch huynh khen nhầm rồi", Nhất Chi Mai lại trưng ra dáng vẻ ngái ngủ.

"Mai huynh", Triển Chiêu bên cạnh trầm giọng hỏi, "Nếu sư huynh của huynh trộm Thượng Phương bảo kiếm, vậy thì bảo kiếm được cất giấu ở đâu?".

Nhất Chi Mai cười biếng nhác: "Tất

nhiên là trong Tàng bảo khố của sư huynh rồi".

"Tàng bảo khố!!", lỗ tai Kim Kiền

dựng thẳng, đột nhiên bật người lên phía trước, một tay túm chặt lấy cổ áo Nhất Chi Mai, đôi mắt nhỏ mở tròn, con ngươi phát ra ánh sáng xanh lè u ám hệt như mắt sói hoang, chóp mũi cơ hồ dính lên đầu mũi Nhất Chi Mai, "Ở chỗ nào?!".

Nhất Chi Mai nhất thời không đề phòng, bị Kim Kiền túm chặt, cổ áo thít

lè soi rọi toàn thân, liền cảm thấy sống lưng lạnh toát từng cơn, ngực bị chèn ép, cả khuôn mặt đỏ bừng lên vì hít thở không thông thuận.

"Kim, Kim huynh, khu khu..."

lại, hô hấp khó khăn, lại bị cặp mắt xanh

"Kim Kiền!", Triển Chiêu trầm giọng quát một tiếng, đưa tay túm lấy Kim Kiền trở lại, không vui lườm Kim Kiền một cái, Kim Kiền liền giật mình, ánh sáng xanh lè trong mắt dịu đi không ít.

"Mai huynh", Triển Chiêu sắc mặt hòa hoãn nói với Nhất Chi Mai, "Chẳng hay Mai huynh có biết bảo khố kia nằm ở đâu không?".

"Khụ, khụ khụ, biết, biết...", Nhất Chi Mai thoát khỏi ma chưởng của Kim Kiền, hít sâu mấy luồng không khí trong lành, đôi mắt phượng nhìn Triển Chiêu lộ ra vẻ cảm kích của người vừa mới trở về từ "hiểm cảnh".

"Vậy xin Mai huynh hãy dẫn đường."

"Mời, mời...", Nhất Chi Mai vội chắp tay, điểm mũi chân, tựa như chuồn chuồn lướt nước bay vút khỏi nóc nhà. Triển Chiêu, Bạch Ngọc Đường, Kim Kiền theo sát phía sau.

tung bay, dáng người tao nhã uyển chuyển tựa như tiên nhân giáng phàm.

Nhất Chi Mai quen thuộc đường đi lối lại, dẫn đầu ba người không nhanh không châm tiến về phía trước, tuyến đường

này lại vừa vặn có thể tránh được hộ vệ trong viện, khiến cho mấy người không

khỏi thầm cảm thán:

Dưới ánh trăng vằng vặc, bóng bôn người lao vút trong không trung, tay áo

Xem ra vị Mai huynh này quả nhiên là khách quen nơi đây.

Sau khi mấy người họ đáp xuống, tất cả liền đi đến trước một dãy nhà cỏ.

"Chính là nơi này", Nhất Chi Mai dừng lại nói.

Hå?!

tin.

Ba người kia nghẹn họng trân trối nhìn chằm chằm mấy gian nhà cỏ trước mắt, trong không gian phảng phất một thứ mùi đặc biệt, khuôn mặt tràn ngập vẻ không

"Nơi này?!", Kim Kiền bịt mũi thì thầm hỏi, "Môi huynh, ngươi có nhầm không đấy?".

"Chính là nơi này", Nhất Chi Mai vẻ mặt chắc nịch.

Bạch Ngọc Đường dùng quạt che mũi, đánh giá dãy nhà cỏ này một lượt, mặt hơi biến sắc: "Môi huynh... không phải Bạch ngũ gia ta không tin ngươi... chỉ là gian nhà cỏ này... nhìn sao cũng giống...".

"Nhà xí!", Nhất Chi Mai gật gật đầu, khuôn mặt lười nhác ánh lên vẻ nghiêm trang.

"...", Bạch Ngọc Đường quay đầu đi, cây quạt trong tay phành phạch thổi gió.

"Chẳng trách cái mùi lại... khụ khụ... 'ấn tượng' đến như vậy...", Kim Kiền một tay bịt mũi, tay kia mò trong người một lúc lâu, đột nhiên biến sắc, thầm hô không hay rồi.

Hu hu... hình như mấy loại phần thơm, Mỹ nhan đan gì đó đều ném đi lúc bị đám xác sống kia tấn công rồi...

Bỗng nghe Nhất Chi Mai tiếp tục nói: "Sư huynh vì chuyện cất giấu bảo vật mà hao tâm tổn trí, hết giấu từ thư phòng đến phòng ngủ, rồi từ phòng ngủ chuyển sang hoa viên, lại từ hoa viên dời đến nhà xí...", nói đến đây, khuôn mặt Nhất Chi

Mai hiện lên ý cười nhàn nhat, hai mắt

dưới ánh trăng vằng vặc phát sáng, "đáng tiếc lần nào cũng đều bị tại hạ tìm ra...".

Từ thư phòng đuổi ra đến phòng ngủ,

từ phòng ngủ chạy tới hoa viên, lại từ hoa viên chui vào nhà xí...

Kim Kiền rùng mình run rẩy.

Thật ứng với câu tục ngữ: Không sợ bị trộm lấy mất, chỉ sợ trộm nhớ thương, đặc biệt là bị thiên hạ đệ nhất thần trộm nhớ nhung. Ngay cả nhà xí của mình mà cũng bị người ta đục khoét, chắc hẳn vị sư huynh đại nhân kia đã bị Nhất Chi Mai giày vò đến khổ rồi.

Bạch Ngọc Đường ở bên cạnh kính phục nói: "Có thể chịu đựng mùi hôi thối thế này để trộm đồ, thực là người có khả năng phi thường".

"Hôi thối thế này, Mai huynh lại

chẳng nao núng chút nào, mặt không đổi sắc, ta tự thấy xấu hổ không bằng, xin kính phục vạn phần", Kim Kiền vẻ mặt hết sức chân thành nói.

Hai câu này vốn toàn những lời trêu chọc, nhưng Nhất Chi Mai nghe xong lại không cáu không giận, ngược lại có chút hả hê nhìn hai người Bạch, Kim.

"Hai vị có biết sư huynh tại hạ giấu

"Chỗ nào?", Kim Kiền bỗng có một dư cảm không lành.

bảo vật ở chỗ nào trong nhà xí không?"

Bạch Ngọc Đường hơi nhíu mày.

nhướng đôi mắt phượng lên nói.

"Hố phân?!", Kim Kiền da mặt giật giật.

"Trên đời này còn có chỗ nào an toàn hơn dưới hố phân?", Nhất Chi Mai

"Dưới?!", bóng trắng nháng lên, lùi lại hai bước.

Đôi mắt phượng tuyệt đẹp nheo lại, lúc này trên khuôn mặt Nhất Chi Mai nét cười lộ rõ, nhìn thế nào cũng thấy có mấy phần giống hồ ly.

"Ba vị, mời..."

"Mời, mời cái gì mà mời?"

"Tất nhiên là đợi sau khi tại hạ mở cơ quan, mời ba vị theo tại hạ vào trong bảo khố dưới hố phân tìm kiếm rồi!"

• • • • •

"Bạch ngũ gia ta đường đường, đường đường..."

"Hai vị không cần lo lắng, cơ quan sư huynh thiết kế rất tinh diệu, tuyệt không dính chút vật ô uế nào lên người", Nhất Chi Mai vẻ mặt khẩn khoản mời mọc.

"Vì kho báu, vì kho báu, mình không ngửi thấy gì, không ngửi thấy gì, không ngửi thấy gì... là mùi tiền, mùi tiền...", cái người nào đó bị tiền tài che mờ mắt đang bắt đầu tự thôi miên mình.

"Bạch Ngọc Đường ta dẫu chết cũng tuyệt không chui xuống hố phân!", cái tên sạch sẽ thành tính nào đó bắt đầu rồ lên. "Mai huynh, hãy dẫn đường đi."

Đột nhiên, một giọng nói sang sảng vang lên sau lưng hai người, trầm tĩnh hòa hợp, lúc này nơi đây lại nghe bình tĩnh vững vàng đến bất ngờ, chính là Triển Chiêu nãy giờ chưa từng lên tiếng.

Ba người sửng sốt, cùng quay đầu lại nhìn.

Hả?

Kim Kiền mở banh đôi mắt nhỏ, Nhất Chi Mai mặt đầy vẻ kinh ngạc, Bạch Ngọc Đường trọn mắt há mồm.

Lát sau, vẫn là Bạch Ngọc Đường hoàn hồn đầu tiên, kinh ngạc chỉ vào Triển Chiêu: "Xú miêu, ngươi tìm đâu ra cái khăn che mặt đó vậy?!".

Chỉ thấy Triển Chiêu dùng một chiếc khăn che mặt màu đen bịt kín mít nửa dưới khuôn mặt, sợi vải tinh tế, độ dày vừa phải, chất lượng thượng thừa, tuyệt đối là lựa chọn hàng đầu để làm mặt nạ phòng độc.

Kim Kiền tròn mắt nhìn đăm đăm Triển Chiêu: "Triển, Triển đại nhân, ngài, cái khăn che mặt này...". Sao nhìn thế nào cũng thấy quen quen nhỉ? Hình như Tứ đại kim cương cũng có cái khăn cùng chất liệu thế này...

Triển Chiêu lẳng lặng nói: "Công Tôn tiên sinh đưa cho Triển mỗ. Bao đại nhân và mấy người Vương Triều cũng có".

"Hả?", Kim Kiền mặt biến sắc, "Vì sao thuộc hạ không có?".

Triển Chiêu liếc Kim Kiền một cái: "Kim hiệu úy tự có cách hay, hà tất phải cần vật này?". "Hở?", Kim Kiền lại càng không hiểu.

"Công Tôn tiên sinh?", Nhất Chi Mai hoàn hồn lại từ trong cơn sửng sốt, tựa hồ có chút tiếc nuối, "Vẫn nói Công Tôn tiên sinh thần cơ diệu toán, quả nhiên không giả, lại có thể dự liệu được hôm nay Nam hiệp sẽ cần vật này".

Kim Kiền một cái, lại hướng Nhất Chi Mai nói: "Mai huynh, thời gian cấp bách, mong Mai huynh dẫn đường", rồi quay sang Bạch Ngọc Đường, "Nếu Bạch huynh không muốn đồng hành, xin phiền Bạch huynh canh giữ ở bên ngoài".

Đôi mắt Triển Chiêu lóe lên, liếc nhìn

Bạch Ngọc Đường vội vàng phất tay sai: "Đi mau về mau".

"Kim hiệu úy?", Triển Chiêu lại quay sang Kim Kiền, đột nhiên ngưng một chút, giọng nói cao hơn nửa phần, "Ngươi đem đai lưng buộc lên mặt, còn ra thể thống gì?!".

"An tâm, an tâm", Kim Kiền nghiêm trang nói, "Cái quần này rất vừa người, cho dù không có đai lưng cũng không bao giờ tụt xuống đâu".

"Kim Kiền!"

thuộc hạ bị thối chết ngay bên cạnh bảo kiếm để tế kiếm ư?!", đôi mắt nhỏ rũ xuống.

Triển Chiêu cau chặt mày, vừa định

"Triển đại nhân, lẽ nào ngài muốn

mở miệng nói, thì đột nhiên thần sắc thay đổi, thân hình lao vút đi như mũi tên, phi đến bên cạnh Kim Kiền, kéo Kim Kiền ra sau lưng mình.

Bạch Ngọc Đường, Nhất Chi Mai thân hình nhanh như điện, hai bóng người một đen, một trắng vút một cái đã đứng bên cạnh Triển Chiêu rồi.

Mà nơi ba người vốn đứng trước đó,

lúc này đã xuất hiện mấy mũi tên phát ra hàn quang lạnh lẽo cắm phập xuống.

Trong một thoáng, xung quanh đèn

đuốc sáng trưng, mười mấy gia đinh canh gác trong viện tay cầm đuốc nhanh chóng bao vây bốn người, phía sau đám gia đinh là một đội cung tiễn, đang giương cung, vận sức chờ phát động.

"Ha ha ha, sư đệ, sao hôm nay lại có nhã hứng đến thăm sư huynh thế này?"

Giọng cười lớn theo gió đưa đến, một bóng người từ trên không trung đáp xuống. trên vạt áo, ông tay áo thêu bức họa trăm hoa đua chen khoe sắc, bướm lượn rập rờn. Dưới ánh đèn phản chiếu, người này nom hệt như bị trồng giữa hoa viên, xung quanh là một đám côn trùng phong phú về chủng loại đang vo ve vo ve bay lươn. Ngoài Nhất Chi Mai sắc mặt vẫn còn

Người này, tuổi đã ngoài tứ tuần, vóc

người hơi phì nhiêu, sắc mặt hồng nhuận, khuôn mặt tràn ngập ý cười, ba chòm râu dài phất phơ trước ngực, một thân y phục gấm vóc sặc sỡ đặc biệt khoa trương, tay áo dài rộng bay phần phật phần phật trong không trung, lưng đeo đai vàng cẩn ngọc phỉ thúy, tua dài bảy màu rủ xuống,

bình thường ra, ba người còn lại đều bị một thân trang phục của người nọ làm cho kinh ngạc ngây hết cả ra.

Kim Kiền, da mặt giật giật, tiến đến cạnh Nhất Chi Mai thấp giọng hỏi: "Môi huynh, danh hiệu của vị sư huynh huynh chắc không phải là Hoa Hoa công tử chứ?".

Nhất Chi Mai lộ ra nửa bên khuôn mặt tươi cười, thấp giọng trả lời: "Kim huynh thực có kiến thức sâu rộng, mặc dù không trúng nhưng cũng chẳng khác là mấy, vị sư huynh này của tại hạ danh hiệu là Bách Hoa công tử".

Bách Hoa công tử?! Oh my God!

Ngó ba chòm râu của "người đẹp xế bóng"... khụ khụ, à không là "mỹ nam xế chiều" trước mặt, rồi vạt áo, ống tay áo bay tứ tung, lại thêm thứ mùi "thơm tho" của nhà vệ sinh lãng đãng trong không khí, Kim Kiền đột nhiên cảm thấy buồn nôn hệt như nuốt phải vải bó chân của bà già.

Bạch Ngọc Đường trợn tròn đôi mắt hoa đào, ngay cả quạt cũng quên phe phẩy, ngẫn mặt hồi lâu rồi phì một tiếng cười rộ lên, vừa cười vừa nói: "Bách Hoa công tử, đẹp thay, đẹp thay!".

chư vị đến gặp sư huynh...", Nhất Chi Mai có chút mất mặt, không tự nhiên lầm bẩm.

"Cho nên tai ha mới không muốn dẫn

Nhất Chi Mai, đôi mắt lộ ra bên ngoài khăn che mặt ngập vẻ chân thành: "Mai huynh...".

Triển Chiêu lặng lẽ tiến lên, vỗ vỗ vai

"Nam hiệp...", Nhất Chi Mai có chút cảm động.

"Hôm nay Triển mỗ mới phát hiện... danh hiệu Nhất Chi Mai của huynh rất phong nhã..." Da mặt Nhất Chi Mai co giật.

Trong tiếng cười rộ của Bạch Ngọc Đường bắt đầu có thêm tiếng cười khùng khục cố nén của Kim Kiền.

Bên này cười rất vui vẻ, bên kia sắc mặt của Bách Hoa công tử lại càng lúc càng xanh lét.

"Mấy ngày không gặp, xem ra tinh thần của sư đệ rất tốt đấy!"

Nhất Chi Mai bước lên một bước, cung kính ôm quyền thi lễ một cái: "Nhiều ngày không gặp, phong thái của sư huynh vẫn như cũ!".

Bên kia Bạch Ngọc Đường và Kim Kiền lại bật ra tiếng cười khủng khục.

Bách Hoa công tử hung hăng quét mắt lườm bốn người một cái: "Chẳng hay hôm nay sư đệ đến đây có chuyện gì?".

"Sư huynh, sư đệ đã nhiều ngày không gặp sư huynh, vô cùng nhớ nhung, cho nên hôm nay liền đưa mấy vị bằng hữu đến thăm viếng sư huynh, mong sư huynh không lấy làm phiền lòng."

"Nhớ nhung...", Bách Hoa công tử

năng gì mà phải nhọc lòng sư đệ nhớ nhung, sư huynh thực không đảm đương nổi".

"Sư đệ nhớ sư huynh là chuyện

vuốt chòm râu dài, "sư huynh có đức có

đương nổi?", Nhất Chi Mai lại ôm quyền.

"Câm miệng, bị ngươi nhớ nhung

thường tình, vì sao lại nói không đảm

chẳng phải là chuyện tốt lành gì!", Bách Hoa công tử đột nhiên biến sắc, quát rống lên, ngón tay vuốt râu cũng run run.

"Đáng thương cho sư đệ trước nay cứ dăm ba bữa lại đến thăm sư huynh, chẳng này, thực làm cho đệ đau lòng quá đi", Nhất Chi Mai trưng ra dáng vẻ đau đớn thương tâm.

ngờ khiến cho sư huynh nói ra những lời

Bách Hoa công tử căm hận trừng mắt lườm Nhất Chi Mai, sắc mặt xanh xám, da mặt cùng chòm râu cứ rung rung giật giật không ngừng: "Ta đã đem Tàng bảo khố từ thư phòng dời đến nhà xí, lẽ nào ngươi còn không muốn buông tay?".

"Sư huynh", Nhất Chi Mai dần thu lại ý cười, hỏi "hôm nay sư đệ tới không phải vì báu vật của sư huynh, mà chỉ muốn hỏi sư huynh mấy vấn đề".

"Vấn đề gì?", sắc mặt Bách Hoa công tử dần hòa hoãn trở lại.

"Xin hỏi sư huynh gần đây có từng xuất môn đi xa không?"

"Đi xa?"

trời cười như điện:

"Hãm Không đảo...", Bách Hoa công tử rũ mắt khẽ lầm bẩm ba chữ, nheo mắt lẳng lăng nhìn Nhất Chi Mai hồi lâu, đôt

nhiên ngắng phắt đầu lên, ngửa mặt lên

đảo?", Nhất Chi Mai thăm dò.

"Chẳng hạn như là... Hãm Không

"Ha ha ha ha..."

Bốn người nhất thời sửng sốt, nhìn chằm chằm cái người đang cười như điên trước mặt kia.

"Sư huynh?", Nhất Chi Mai hơi biến sắc.

Tiếng cười thốt nhiên ngừng bặt, Bách Hoa công tử trừng mắt nhìn bốn người, hai con ngươi sáng quắc hiện ra những tia đỏ lòm.

"Thứ sư đệ tìm có phải là vật này?"

đám đông ra. Chỉ thấy người này cao một trượng có dư, đầu như cái đấu lúa mạch, mắt như chuông đồng, đầy đầu tóc đen rối bù, bắp chân to như cái xà nhà, cánh tay thì hệt như mái dầm, mặt thì bèn bẹt như mai cua. Người này nếu mà lông lá dài ra tí nữa thì hệt như tinh tinh xổng chuồng, nói trắng ra là bị lai giống.

Nói đoạn, cánh tay nhẹ nhàng vung lên, một người chậm rãi bước từ trong

Đến khi bốn người nhìn rõ vật trong tay đại hán, nhất thời biến sắc.

Ngọc thạch sáng lấp lánh, nạm vàng cần ngọc, đích thị là Thượng Phương bảo kiếm.

Thanh kiếm sắc bén dài ba thước nằm trong tay người kia lại tựa như người bình thường đang cầm một chiếc đũa tròn tròn tron nhẵn vậy.

"Sư huynh, huynh có biết đây là vật gì không?", Nhất Chi Mai nghiêm sắc mặt hỏi.

"Vật gì?", trên khuôn mặt Bách Hoa công tử thoáng hiện lên nét cười dữ tợn, "Ta chỉ biết dùng vật này có thể đổi lấy thứ ta muốn!".

"Ngươi muốn thứ gì?", Triển Chiêu bước lên một bước, trầm giọng hỏi.

Bách Hoa công tử quét mắt nhìn Triển Chiêu một cái, tựa như vốn không đem người bịt mặt này để vào trong mắt, vẫn trừng mắt nhìn chằm chằm Nhất Chi Mai như cũ: "Sư đệ, lẽ nào ngươi không biết ta muốn thứ gì sao?".

Nhất Chi Mai lặng lẽ nhìn Bách Hoa công tử, sắc mặt hơi trắng, đôi mắt phượng thâm trầm, vẻ mặt trầm tĩnh tới mức đáng sợ.

Bạch Ngọc Đường sắc mặt sa sầm,

quát: "Mau mau giao bảo kiếm ra, bằng không Bạch gia ta nhất định sẽ khiến cho người hối không kịp!".

Bách Hoa công tử liếc Bạch Ngọc Đường một cái, hơi sửng sốt, ngữ khí có

chút không xác định: "Ngươi là... Cẩm mao thử Bạch Ngọc Đường?".

"Biết là Bạch gia gia ta còn không mau bỏ tay chịu trói?!", Bạch Ngọc

"Hừ! Hôm nay cho dù Ngũ thử Hãm Không đảo đều đến hết, ta cũng không sợ!", Bách Hoa công tử cười khẩy một tiếng, cất bước đi đến bên cạnh đại hán

Đường quát lên.

mềm mại của thiếu nữ vậy, "Sư đệ, ngươi không sợ vi huynh hủy thanh bảo kiếm này sao?".

Âm thanh còn chưa dứt, chỉ thấy hai cánh tay đại hán kia bắp thịt nổi lên cuồn cuộn, thân của Thượng Phương bảo kiếm khẽ rung lên, vỏ kiếm phát ra những tiếng

lach cach lach canh, tưa như bất cứ lúc

kia, rũ mắt nhìn Thượng Phương bảo kiếm trong tay đại hán, khẽ khàng vuốt ve vỏ kiếm, tựa như đang vuốt ve mái tóc

Bốn người nhất thời cả kinh.

nào cũng có thể nứt ra gẫy đôi vây.

Thân hình Triển Chiêu khó có thể đè

nén sự rung động, mười ngón tay nắm chặt, các đốt ngón tay trắng bệch.

Kim Kiền đứng phía sau Triển Chiêu,

toàn thân cũng không thể khống chế mà run rẩy không ngừng, chỉ cảm thấy mây đen đè nặng trên đỉnh đầu, "tiền" đồ cùng tiền đồ của bản thân một mảnh u ám.

"Nếu ngươi dám động đến thanh bảo kiếm đó dù chỉ một chút, Bạch gia ta sẽ tắm máu ngươi ngay tại chỗ!", Họa Ảnh sáng lóa rút ra khỏi vỏ, hàn quang bắn thẳng vào mi tâm vị sư huynh trung niên kia.

liếc mắt nhìn đám gia đình xung quanh, một đội cung tiễn liền xông lên phía trước, vây xung quanh đại hán cầm kiếm, một vòng cánh cung thoáng hiện lên hàn quang u ám, trong sắc đêm lại càng âm u lạnh lẽo run người.

Bách Hoa công tử hừ lạnh một tiếng,

"Ta lại rất muốn xem xem rốt cuộc là tên thủ hạ này của ta nhanh tay hơn hay là kiếm của các ngươi nhanh hơn?"

"Ngươi!!", nhất thời hai mắt Bạch Ngọc Đường bốc hỏa.

"Sư huynh...", Nhất Chi Mai khẽ thở dài một tiếng, cười nhàn nhạt: "Sư đệ

Bách Hoa công tử nghe mà sửng sốt, nhìn chằm chằm vào Nhất Chi Mai: "Ngươi thật sự muốn đem chức chưởng môn nhường cho ta?".

"Nếu sư huynh muốn, sư đê xin đưa

"Lênh bài! Ta muốn Lênh bài chưởng

môn!", Bách Hoa công tử đột nhiên gầm một tiếng, tơ máu đỏ trong con ngươi phủ

không lưu luyến gì cái chức chưởng môn này, cũng không ham hố danh hiệu 'Nhất Chi Mai', nếu sư huynh thích, sư đệ nguyên chắp tay dâng chức chưởng môn

cho huynh!".

hai tay dâng lên."

người ra một tấm lệnh bài bằng đồng thau, cầm trong tay nói: "Lệnh bài chưởng môn ở đây, sư huynh trước hãy đem bảo kiếm...".

Nhất Chi Mai chậm rãi lấy từ trong

khắp, hiện lên vẻ tham lam điện cuồng.

"Ném lệnh bài qua trước!"

"Ném bảo kiếm qua trước!", Bạch Ngọc Đường lạnh lùng nói.

"Chỉ cần lệnh bài là thật, ta còn giữ cái thanh kiếm nát này làm gì?", Bách Hoa công tử sống chết cứ dán mắt vào

rung quát lên, "Còn không ném qua?!" Không sợ ta hủy kiếm này?".

"Được rồi, được rồi, cho huynh là

được chứ gì."

tấm lênh bài bằng đồng thau, da mặt rung

Nhất Chi Mai vung tay lên một cái, tấm lệnh bài bay lên không tạo thành một đường vòng cung, vững vàng rơi vào tay Bách Hoa công tử.

Chỉ thấy hai mắt Bách Hoa công tử hiện lên vẻ say mê điên cuồng, hai cánh tay run rẩy không ngừng cẩn thận nâng tấm lệnh bài kia lên, tựa như đang cầm báu vật độc nhất vô nhị trên thế gian này

vậy.

"Sư huynh nếu đã có được lệnh bài trong tay rồi, còn không mau mau đưa bảo kiếm qua?" Nhất Chi Mai thấy Bách Hoa công tử nhìn lệnh bài trong tay đến ngây dại, không khỏi cất tiếng nhắc nhỏ.

"Bảo kiếm?", Bách Hoa công tử chầm chậm ngắng đầu lên, ánh mắt mờ mịt quét qua bốn người trước mắt, "Đúng, bảo kiếm, bảo kiếm...".

Nói đến đây, trên khuôn mặt hắn thoáng ẩn hiện nét cười quỷ dị.

"Vút vút vút!"

Bốn người cảm thấy trước mắt vô số tia hàn quang lóe lên, hàng loạt mũi tên đuôi lông vũ xé rách không trung lao đến, dày đặc chi chit, chẳng chừa ra chút kẽ hở nào.

Nói thì chậm mà sự việc xảy ra thì nhanh, hai thanh bảo kiếm, một cây nhuyễn tiên lập tức vẽ ra ba tầng ánh sáng vòng quanh bốn người, bảo vệ nghiêm mật họ ngay chính giữa. Những mũi tên rít lên lao tới gặp phải màn ánh sáng kia đều rớt xuống, keng keng cạch cạch rớt xuống đất.

đi!", trong ánh kiếm loang loáng, bóng nhuyễn tiên vun vút, tiếng cười dữ tọn của Bách Hoa công tử vang lên đặc biệt chói tai.

"Ha ha ha ha, bắn! Bắn chết chúng

"Rắc rắc!"

Tiếng động kia đột ngột truyền vào tai chúng nhân, bốn người thót tim, đưa mắt lên nhìn, nhất thời kinh hoàng thất sắc.

Chỉ thấy vỏ của Thượng Phương bảo kiếm trong tay gã kia xuất hiện một vết nứt, là do bị gã đó mạnh tay bóp mà ra.

"Không xong rồi!!!", Nhất Chi Mai kinh hô lên một tiếng, mũi chân điểm một cái xông lên phía trước.

Nhất Chi Mai được xưng là thiên hạ đệ nhất thần trộm, một thân khinh công từ lâu đã đạt tới xuất thần nhập hóa, thân hình chỉ nháng lên một cái rồi tựa như làn khói phiêu lãng bay đi.

Nguồn ebook: https://www.dtv-ebook.com

Nhưng thân pháp của ba người còn lại thậm chí còn nhanh hơn hắn nửa phần, giọng nói của Nhất Chi Mai vừa mới thốt ra, hai bóng người một lam một trắng đạp gió mà tiến, nhanh như chớp giật,

còn Kim Kiền thì lập tức ôm đầu ngã nhào xuống đất, trưng ra bộ dáng phòng thủ của đà điểu.

Nêu nói thân pháp của Nhất Chi Mai thế gian hiếm gặp, thì thân pháp ba người này e rằng chỉ có thể dùng từ không thể tưởng tượng nổi để hình dung.

Đám cung tiễn xạ thủ kia chỉ cảm thấy một trận kình phong quét qua mặt, khoang mũi đưa đến mùi hương thanh nhã thơm ngát, trong thoáng chốc tâm thần rung động, cung tiễn trên tay đột nhiên chẳng thấy bóng dáng đâu. Lại ngước mắt nhìn, thì thấy nam tử áo trắng mới rồi còn cách

xa mấy trượng, không biết tự lúc nào đã

gần ngay gang tấc, nhướng mày cười nhạt nhìn bọn chúng, trong tay còn cầm vô số cung tiễn.

Đám cung tiễn xạ thủ nhất thời mồ hôi lạnh chảy ròng ròng, hai chân mềm nhũn, cơ hồ muốn ngã nhào ra đất, nhưng còn chưa kịp ngã thì đã nghe sau lưng vang lên một tiếng nổ lớn, cứ thế dọa cho đám người bọn chúng sợ hãi quỳ sụp xuống đất.

Lại một mùi hương thoảng qua, chúng nhân chỉ thấy mắt hoa lên, bên cạnh công tử áo trắng tuấn mỹ kia đột nhiên xuất hiện thêm một bóng người áo lam, thân thẳng như tùng bách, khí vị như gió xuân,

Bảo kiếm trong tay nam tử áo lam này, vậy gã đại hán kia đâu?

Chúng nhân không khỏi len lén quay đầu nhìn.

Nhưng vừa mới nhìn một cái lập tức

tâm thần biến đổi, sinh lòng e sợ hoảng

hốt đối với nam tử áo lam kia.

bon ho.

tuy là bịt mặt, nhưng đôi con ngươi lộ ra khỏi khăn che mặt, nhìn thế nào cũng khiến cho người ta tâm thần mê mẩn. Mà thứ nam tử áo lam này cầm trong tay lại chính là thanh bảo kiếm gã đại hán kia khắc trước vẫn còn cầm, đứng sau lưng Chỉ thấy cái người thân như núi Nhạc, vạm vỡ như hùm hổ, chân tay tựa cột nhà kia, lúc này đang nằm thẳng đơ trên đất, hai mắt trắng dã, khóe miệng đầy máu, trên đầu, trên mặt, trên người, trên đùi, toàn bộ đều là dấu chân đều tăm tắp, nói ít thì cũng phải mười bảy mười tám cái, cái nào cái nấy hõm sâu xuống thịt ba phân, lộ ra sắc xanh tím.

Chỉ một cái nhìn thôi, chúng nhân liền thấy kinh hãi đến vỡ mật, vội vàng thu lại ánh mắt, hướng về chủ nhân nhà mình, hòng mong thấy được chút ít hy vọng sống sót.

Nhưng vừa nhìn một cái lòng đã lạnh đi phân nửa rồi.

Một bóng màu đen tựa như ma quỷ vòng quanh người Bách Hoa công tử, rồi lệnh bài chưởng môn trong tay Bách Hoa công tử hệt như ma đưa lối quỷ dẫn đường đã trở lại tay vị công tử áo đen kia.

"Sư huynh, Lệnh bài này vẫn nên để ở chỗ sư đệ thì hơn", Nhất Chi Mai mim cười nói.

"Lệnh bài, đem Lệnh bài trả cho ta!", Bách Hoa công tử khuôn mặt dữ dần vặn vẹo, hai mắt ánh lên vẻ độc đia, dưới hướng Nhất Chi Mai ha thủ. Khinh công, Bách Hoa công tử cũng có thể nói là cao siêu giang hồ hiếm thấy, nhưng tiếc rằng thân hình Nhất Chi Mai tưa như làn khói lúc ẩn lúc hiện khiến cho người ta không cách nào nắm bắt được, Bách Hoa công tử dù đốc toàn lực cũng chỉ có thể đảo quanh cách Nhất Chi Mai hai thước, không sao tiến lai gần dù chỉ nửa phân.

chân đạp gió, thân hình xoáy vút đi,

Nhất Chi Mai vẻ mặt tựa như đang tản bộ nơi đình vắng, ung dung nói, "Khinh công của sư huynh hình như tinh tiến không ít". Vừa nói vừa thoải mái lượn quanh một vòng, thân hình đã chuyển đến phía sau Bách Hoa công tử, xuất thủ

nhanh như điện, điểm hai cái trên người hắn, thân hình Bách Hoa công tử liền mềm nhũn ra, tê liệt ngã xuống đất.

Đám cung tiễn xa thủ, gia đinh thủ hạ

kia vừa thấy tình huống như vậy liền tuyệt vọng.

Bạch Ngọc Đường, Triển Chiêu cất

bước đến bên Nhất Chi Mai, nhìn Bách Hoa công tử quỳ rạp trên đất thở hồn hền như trâu, một nhướng mày cười nhạt, một thì nhíu chặt hàng lông mày.

Vị nhướng mày cười nhạt nói: "Hay cho ngươi một tên Bách Hoa công tử, đã dám đến Hãm Không đảo dương oai thì nên sớm biết sẽ có thời khắc này, nay rơi vào tay Bạch ngũ gia ta... hừ hừ hừ...", liên tiếp ba tiếng cười lạnh khiến cho chúng nhân da gà da vịt nổi đầy người.

Còn vị cau chặt hàng lông mày trầm giọng hỏi: "Vì sao phải trộm thanh bảo kiếm này?".

Bách Hoa công tử phủ phục trên đất, cười khẩy một tràng: "Bách Hoa công tử ta là vua trong giới trộm đạo, bảo vật trong thiên hạ đều là vật trong túi ta, trộm là trộm thôi, tất thảy đều tùy theo ý ta, nào có lý do gì chứ?".

Nhất Chi Mai nhấc mi mắt: "Làm sao

bài chưởng môn để đổi lấy thanh bảo kiếm này?".

Bách Hoa công tử phủ phục trên đất trừng mắt nhìn Nhất Chi Mai một cái, rồi

cúi đầu xuống không hé rặng nửa lời.

sư huynh biết sư đệ nguyện ý dùng lệnh

"Ngươi có biết thanh bảo kiếm này là bảo vật loại nào không?". Triển Chiêu truy hỏi.

Bách Hoa công tử vẫn y như cũ, không để ý không đáp lời.

Bạch Ngọc Đường nhất thời nổi giận,

sợi râu của Bách Hoa công tử, gầm lên: "Nếu ngươi vẫn không nói, Ngũ gia sẽ cắt lưỡi ngươi đi!".

bảo kiếm lóe lên một cái, got phẳng mấy

Thân hình Bách Hoa công tử khẽ run lên, ngắc ngứ lên tiếng, tựa như đang lẩm bẩm một mình, lại như trả lời câu hỏi của mấy người họ: "Chẳng qua chỉ là một thanh kiếm hỏng rỉ sét, hà tất phải sừng sộ như thế...".

"Rỉ sét?", Nhất Chi Mai ngạc nhiên.

"Kiếm hỏng?", Bạch Ngọc Đường sửng sốt. Triển Chiêu giật mình, vội vàng nâng Thượng Phương bảo kiếm trong tay lên, muốn rút Thượng Phương bảo kiếm ra.

Nhưng cổ tay vừa mới dùng lực, đột nhiên ánh hàn quang lóe lên, vô số cây ngân châm ám khí không hề báo trước đột ngột bắn từ trong vỏ kiếm ra, hệt như vòi phun phóng thẳng vào mặt ba người.

Chỉ trong tích tắc, xung quanh thân ba bóng lam, trắng, đen hệt như có gió lốc cuộn khởi, dâng lên một luồng khí lưu, ngay giữa ranh giới nghìn cân treo sợi tóc đã cuốn toàn bộ ám khí bắn ra từ trong vỏ kiếm rơi xuống đất.

kiểm vỡ nát văng tung tóe, lộ ra thân kiếm bên trong. Đó nào phải Thượng Phương bảo kiếm gì, chỉ là một thanh kiếm sắt rỉ sét loang lổ mà thôi.

Bảo kiếm rơi loảng xoảng trên đất, vỏ

Triển Chiêu, Bạch Ngọc Đường, Nhất Chi Mai phiêu lãng đáp xuống đất, ba đôi mắt nhìn chằm chằm vào tàn tích bảo kiếm trên đất, trong mắt tràn ngập vẻ ngạc nhiên.

Một mảnh im lìm như nhau.

Nhất Chi Mai, Bạch Ngọc Đường sắc mặt hơi đen lại, đồng loạt nhìn về phía Triển Chiêu.

Triển Chiêu yên lặng đứng thẳng tắp, con ngươi sâu thẳm tựa như vực sâu không đáy, khăn che mặt nhẹ nhàng rơi xuống, một vết thương thấy mà hoảng hốt từ từ hiện lên trên gò mà tái nhợt, một dòng máu đỏ sẫm chầm chậm chảy xuống theo đôi môi mỏng mím chặt.

Bách Hoa công tử không biết tự lúc nào đã loạng choạng đứng dậy, trừng trừng nhìn ba người nói: "Sư đệ, ngươi đúng là mạng lớn, như thế mà còn...".

"Aaaaaaa!!!"

Đột nhiên, một tiếng kêu thê lương thảm thiết vang lên cắt ngang nửa câu còn lại của Bách Hoa công tử.

Chúng nhân chỉ thấy trước mắt bỗng nhiên tối sầm, mây đen ùn ùn kéo đến, che lấp trời trăng, gió lạnh cuồng loạn khởi phát, ánh lửa bốn phía điên cuồng nhảy nhót, một bóng người từ trên trời giáng xuống, ầm ầm rơi xuống đất, một luồng khói đen bùng lên.

Ngoại trừ Triển Chiêu vẫn chăm chú nhìn Thượng Phương bảo kiếm giả mạo trên đất là không có hành động gì, chúng nhân còn lại đều cả kinh, không khỏi thối lui một bước. hình gầy yếu thình lình xuất hiện, một chân vừa vặn đạp ngay chính giữa mặt Bách Hoa công tử, hai mắt như có điện,

Đến khi khói đen tan đi, một bóng

da mặt co rúm vặn vẹo, mây đen vần vũ trên đỉnh đầu, sau lưng gió tà ào ào gào thét, hệt như Vô Thường nơi địa phủ, như Diêm La nơi u minh vậy. Đó chính là Kim Kiền khắc trước còn đang bò rạp trên đất phía xa kia.

"Ngươi cái đồ phế vật não tàn này, ngươi có biết ngươi đã làm gì không hả?!"

Xung quanh người Kim Kiền bùng lên

một màn khói mù bảy màu vô cùng quỷ dị, mười ngón tay hơi ánh lên sắc xanh túm chặt lấy cổ áo Bách Hoa công tử, lắc giật điên cuồng, giọng nói thê lương quét thẳng vào da đầu, thét lên:

"Ngươi làm mặt ngài ấy bị thương?! Ngươi dám làm mặt ngài ấy bị thương?! Ngươi có biết cổ kim nội ngoại có bao nhiều người nhớ thương khuôn mặt đó không?! Ngươi có biết hơn triệu người Đông Kinh Biện Lương đều xem khuôn

mặt đó là thiên hạ chí bảo không?! Ngươi có biết phúc lợi của mấy trăm con người trên dưới Khai Phong phủ đều trông cậy vào khuôn mặt đó không?! Ngươi có biết dưa vào khuôn mặt đó ta

kiệm được bao nhiều bạc không?! Ngươi dám làm khuôn mặt chiều tài tiến bảo, vạn sự đại cát ấy bị thương?! Quả thực tội không thể tha, liên lụy cửu tộc, người và thần cùng căm phẫn, đáng bị đoạn tử tuyệt tôn!!!"

Bách Hoa công tử bị Kim Kiến đá

đi ra ngoài mua lương thực có thể tiết

cho một cước máu mũi chảy ròng ròng, nước mắt dầm dề, lộ ra khuôn mặt hệt như cái bảng pha màu, từ trắng biến thành đen, từ đen chuyển sang xanh, từ xanh đổi thành tím, từ tím bay thẳng sang lam, còn rực rỡ xán lạn hơn cả cầu vồng sau mưa. Có điều chỉ chốc lát sau toàn thân bắt đầu co giật, miệng sùi bọt mép,

mức độ co giật cả người theo đó cũng tăng lên, hai bên xung quanh bắt đầu ùng ục ùng ục sủi lên bọt khí màu đen và có chiều hướng lan rộng.

"Môi huynh...", Bạch Ngọc Đường nuốt khan mấy ngụm nước bọt, cảm thấy cổ họng khô rát, "Ngươi không đi giúp sư huynh của ngươi sao?".

Nhất Chi Mai rụt cổ, lông mày nhảy lên từng cái theo tiết tấu biến đổi sắc mặt của Bách Hoa công tử, "Không việc gì, Bách Hoa công tử thành danh đã nhiều năm, loại thế trận cỏn con này tất nhiên sẽ không để vào trong mắt".

"Bạch huynh khách khí rồi!"

"... Nhưng Môi huynh này, sư huynh ngươi hình như sắp không trụ được nữa rồi..."

"Sống chết do số, phú quý tại trời!"

"Cao kiến, cao kiến!"

"Không dám, không dám!"

"Môi huynh cao kiến!"

Hai bóng người một đen, một trắng tựa như đang nhàn tản chuyện phiếm việc Kim Kiền, cuối cùng lùi đến tận tường nhà xí. Vốn cả hai còn muốn lùi nữa, nhưng đột nhiên phát hiện ra sau lưng mình không biết tự lúc nào đã có một bức tường thịt rồi. hai người quay đầu lại nhìn, thì thấy đám tay chân thủ hạ của Bách Hoa công tử toàn bộ đều co cụm lại trong góc tường nhà xí, run lên cầm câp, có vài tên còn lẫm bẩm.

nhà, chỉ là càng nói chuyện càng cách xa

"Đầu trâu mặt ngựa bắt hồn, Hắc Bạch Vô Thường đến lấy mạng!"

"Cầu Nai Hà, là cầu Nai Hà!"

"Thiên linh linh, địa linh linh..."

Bạch Ngọc Đường, Nhất Chi Mai nhìn nhau một cái rồi cười khan.

Thình lình, thân hình Bạch Ngọc Đường khẽ động, phi thân chạy trối chết đến bên cạnh Triển Chiêu hãy còn đang dán mắt vào thanh kiếm ri kia, giơ tay lên vỗ mạnh vào lưng Triển Chiêu, cao giọng hô: "Đầu mối duy nhất sắp chết dưới tay Tiểu Kim rồi, xú miêu, ngươi còn ngắn ra đấy làm gì?!".

Bóng áo lam thẳng tắp bỗng chấn động, hai con ngươi đen láy sáng rực khôi phục lại nét trấn tĩnh, tỉnh táo.

Tròng mắt đen láy mang đầy vẻ nghi hoặc nhìn Bạch Ngọc Đường: "Bạch huynh?".

"Bạch cái gì mà Bạch?!", Bạch Ngọc Đường chỉ về phía Kim Kiền đã đi đến chỗ phát rồ hét lên, "Còn không quản Tiểu Kim đi!".

Triển Chiêu thuận theo hướng ngón tay chỉ của Bạch Ngọc Đường nhìn qua, thì thấy Kim Kiền bị vây giữa màn khói mù màu đen, thân hình mờ ảo, chu vi xung quanh còn nổi bật lên bọt khí màu đen ùng ục ùng ục sôi lên, nhất thời mặt mày biến sắc:

"Kim Kiền?!"

Lời còn chưa dứt đã định xông lên phía trước, lại bị Bạch Ngọc Đường ngăn cản.

"Bạch huynh!", Triển Chiêu mở trừng hai mắt, "Lẽ nào huynh không thấy Kim Kiền..."

"Bình tĩnh một chút đi!", Bạch Ngọc Đường trừng mắt nhìn lại, "Đó đều là độc Tiểu Kim phóng ra!".

"Phóng độc?!"

mặt ngươi...", Bạch Ngọc Đường cau mày, cố suy đoán ra qua cách dùng từ của Kim Kiền, "hình như là nói mặt của ngươi cái gì mà báu vật vô giá đại loại thế...".

"Cái đó, đai khái là vì vết thương trên

Chân mày Triển Chiêu nhăn lại.

"Tóm lại, cứ tiếp tục đoán chừng cả cái viện này đều bị Tiểu Kim hủy đi, muốn cởi chuông thì phải tìm người buộc chuông, Tiểu Miêu, ta thấy là người đấy."

Dứt lời liền đẩy Triển Chiêu ra ngoài.

mặt, sắc mặt hơi đen đi, thầm thở dài một tiếng rồi thình lình cất tiếng quát: "Kim hiệu úy, còn không dừng tay!".
Đám lốc xoáy khói mù bảy màu xung

quanh Kim Kiền liền bị ngưng trệ theo tiếng quát của Triển Chiêu, bot khí màu

Triển Chiêu sờ sờ vết thương trên

đen trên mặt đất cũng giảm đi.

"Nam hiệp, tiếp tục, tiếp tục!", Nhất

Chi Mai cũng xáp đến, gấp giọng nói.

"Mặt Triển mỗ chẳng qua chỉ là vết thương ngoài da thôi, không đáng ngại!", giọng Triển Chiêu cũng hoà hoãn đi vài

phần.

Khói màu bỗng nhiên bắt đầu xoáy vèo vèo vần vũ bùng lên, bọt khí trong nháy mắt cũng bùng nổ.

"Xú miêu, không nên nhắc đến mặt của ngươi!", Bạch Ngọc Đường hô lên.

Triển Chiêu nhíu chặt đôi mày lưỡi mác: "Kim hiệu úy, nếu phá hủy viện này, nhất định phải dùng bổng lộc của ngươi để bồi thường lại!".

"Vut!"

Hệt như một câu thần chú, đám khói

thoáng cái đã tiêu tan, gió tà lặng đi, mây đen vần vũ liền phiêu tán, ánh trăng trong sáng nhẹ nhàng rải lên một bóng hình gầy gò, hiện rõ đôi con ngươi đỏ hồng của Kim Kiền.

mù xung quanh Kim Kiền nháy mắt liền tan biến, bot khí màu đen trên mặt đất

"Triển đại nhân, thuộc hạ vô năng, không thể bảo vệ Triển đại nhân chu toàn!!!", Kim Kiền nước mắt nước mũi ròng ròng, khóc rống lên cơ hồ không đứng vững.

Triển Chiêu thở dài một tiếng, đi đến bên cạnh Kim Kiền, ôn hòa nói: "Không sao cả". "Đa, đa tạ Triển đại nhân", Kim Kiền lại khôi phục thành bộ dạng cung kính vạn phần, trên khuôn mặt còn trưng ra nụ cười nịnh nọt.

Bạch Ngọc Đường, Nhất Chi mai nhất thời cảm thấy hư thoát.

Đám thủ hạ gia đinh co cụm lại trong góc tường nhà xí cũng đồng thời xụi lơ trên đất.

Triển Chiêu lại đưa mắt nhìn Bách Hoa công tử nằm một bên, lúc này hai mắt hắn nhắm nghiền, mặt như giấy vàng, khí tức mảnh như tơ.

"Kim hiệu úy, Triển mỗ muốn hỏi người này mấy vấn đề."

"Thuộc hạ tuân lệnh!", Kim Kiền vôi

vàng móc từ bên hông ra một bình sứ, rắc chút bột thuốc màu sắc rực rỡ lên mặt Bách Hoa công tử.

Bạch Ngọc Đường, Nhất Chi Mai không vết tích đồng loạt thối lui nửa bước.

Chỉ chưa đầy nửa tuần trà, sắc mặt Bách Hoa công tử dần trở lại bình "Sư huynh, huynh vẫn khỏe chứ?", Nhất Chi Mai nhìn Bách Hoa công tử,

thường, khôi phục thần trí.

ngập ngừng hỏi.

Bách Hoa công tử đảo đôi mắt rệu rã qua bốn người một lượt, cuối cùng dừng lại ở vết thương trên má Triển Chiêu, đột nhiên biến sắc, nhảy dựng người lên, quỳ rạp xuống đất hướng về phía Triển Chiêu, khóc lóc hô:

"Ta xin nhận tội, cái gì cũng nhận hết! Bảo kiếm kia đích thực là ta mạo danh sư đệ trộm về từ Hãm Không đảo, nhưng chuyện ám khí trong thanh kiếm giả quả thực không phải ta làm, vết thương trên mặt vị đại hiệp này không có liên quan gì đến ta hết!"

"Kiếm giả? Vậy thanh kiếm thật đang

"Ta, ta không biết, thanh kiếm thật đã bị cái kẻ bảo ta dùng bảo kiếm trong khố

ở đâu?", Triển Chiêu gấp giọng hỏi.

bị cái kẻ bảo ta dùng bảo kiểm trong khô phòng của Hãm Không đảo đổi lấy Lệnh bài chưởng môn đem đi rồi..."

"Là kẻ nào?!", Bạch Ngọc Đường hỏi.

"Ta không biết, kẻ đó mặc đồ đen bịt kín mặt, kín mít từ đầu đến chân, ngay cả đôi mắt cũng không nhìn thấy."

"Vậy trên người kẻ đó có dấu hiệu gì

không?" Nhất Chi Mai hỏi.

"Không có..."

"Thế có mùi gì đặc thù không?", Kim Kiền hỏi.

"Cũng không có..."

"Ngươi hãy nhớ kỹ lại xem", Triển Chiêu nói.

Thân hình Bách Hoa công tử run lên,

mới chậm rãi nói: "Giày của kẻ đó hình như là giày quan...".

"Giày quan?", Triển Chiêu trầm

cúi gầm đầu không lên tiếng, hồi lâu sau

ngâm, "Lẽ nào là người trong quan phủ?".

Xung quanh im lặng như tờ.

"Tiểu Miêu, Khai Phong phủ có gây thù chuốc oán với ai trong triều không?", Bach Ngọc Đường suy đoán.

Triển Chiêu nhíu mày không đáp.

"Kẻ thù trong triều... Chậc, không phải là một trăm cũng là tám mươi, số người thuộc diện tình nghi này cũng quá nhiều...".

Kim Kiền thở dài một tiếng, lẫm bẩm:

Nhất Chi Mai xem xét chúng nhân xung quanh, hỏi: "Nam hiệp, hiện tại nên làm thế nào đây?".

Triển Chiêu mím đôi môi mỏng, hai mắt hơi nheo, hồi lâu mới chầm chậm nâng mi lên, nhìn Bạch Ngọc Đường và Nhất Chi Mai, ôm quyền nói: "Bạch

Nhât Chi Mai, ôm quyên nói: "Bạch huynh, Mai huynh", lại cúi đầu hướng Bách Hoa công tử, "Bách Hoa công tử, ba vị có bằng lòng theo Triển mỗ tới

Khai Phong phủ một chuyển không?".

"Hả?", Nhất Chi Mai nhăn mặt lại, "Chuyện này không liên quan đến tại hạ...".

"Mong Mai huynh trợ giúp Triển mỗ một tay", Triển Chiêu lại ôm quyền.

"Nhưng... rất phiền phức...", Nhất Chi Mai liếc mắt nhìn Triển Chiêu một cái, nhưng vừa mới thấy vết máu trên má Triển Chiêu, nhãn cầu không tự chủ đảo về phía Kim Kiền với vẻ mặt sa sầm, da mặt thoáng giật giật, dứt khoát nói, "Đi một chuyến cũng không có gì".

trang hiếm thấy: "Việc là do Bạch mỗ gây ra, Bạch mỗ tất sẽ nói rõ với Bao đại nhân".

Còn Bách Hoa công tử, hoàn toàn không có quyền lên tiếng.

Bạch Ngọc Đường cũng tỏ ra nghiệm

Triển Chiêu gật đầu, đưa mắt sang Kim Kiền nói: "Kim hiệu úy...".

Lời vừa mới ra đến miệng, Triển Chiêu lại một phen sửng sốt.

Chỉ thấy Kim Kiền nước mắt lưng tròng, hai tay nâng một bình sứ trắng tinh,

trong bình sứ phảng phất hương thơm thanh nhã quen thuộc, hòa quyện cùng với khói độc xung quanh và mùi vị đặc biệt của nhà xí.

"Triển đại nhân, trước hãy trị thương đi!"

Trong lòng thầm nói: Nếu để Tiểu Miêu mang vết thương này hồi phủ, đừng nói tới phản ứng Công Tôn Trúc Tử, lão Bao, Tứ đại kim cương có bao nhiêu đáng sợ, mà chỉ riêng nước mắt của các bà, các cô, các me, các chi trong thành Đông Kinh Biện Lương... Hu hu, e là cả nửa năm sau mình sẽ phải ngao du trong biến lê mất thôi!

Nghĩ đến đây, Kim Kiền vội gạt mấy giọt nước mắt bước sát lên trước.

Thân hình Triển Chiêu cứng ngắc, lập tức xoay người bước đi thật nhanh.

Kim Kiền vội vàng theo sát ngay phía sau, khóc lóc kêu lên: "Triển đại nhân, trị thương trước đã rồi đi cũng không muộn mà...".

Tiểu Miêu, anh đừng đẩy tôi vào chỗ bất nghĩa chứ!

Hai bóng người một lam, một xám gấp

gáp đi càng lúc càng xa.

"Bạch huynh, tại hạ có hay chặng nên lén chuồn đi?", Nhất Chi Mai nói nhỏ.

Bạch Ngọc Đường không đáp, chỉ nhướng mày nhìn Bách Hoa công tử mềm nhũn trên đất, người không ra người, quỷ không ra quỷ kia.

Một giọt mồ hôi lại lăn xuống từ trán Nhất Chi Mai.

"... Bạch huynh cao kiến."

Hồi chín

Thư phòng bảo kiếm rõ tung tích

Thái sư thăm viếng vạn sự hung.

Hừng đông, trên lầu thành Biện Lương, một đội vệ binh canh giữ thành đang tụ tập một chỗ, anh một câu tôi một câu chuyện phiếm việc nhà, trò chuyện rôm rả, từ trên trời dưới biển cho đến Khai Phong phủ, rồi dưới biển lên trời cho tới Ngự tiền tứ phẩm đới đao hộ vệ,

Triển Chiêu.

"Đầu, ông nói xem mấy ngày nay trong Khai Phong phủ có phải xảy ra chuyện lớn gì không, sao mấy ngày trời không thấy Triển đại nhân tới cổng thành tuần tra vậy?"

Một vệ binh canh giữ thành hơi phát tướng một chút hướng vị quan coi thành tuổi trung niên hỏi.

"Lão Trương, đừng có nói huyên thuyên nữa!", quan coi thành vẻ mặt không vui, "Cứ chuyên tâm mà canh giữ cổng thành của ông đi, chuyện khác đừng có hỏi nhiều".

Lão Trương cười ha hả nói: "Đầu này, ông đừng có cáu vội, tôi đây không phải hỏi cho tôi đâu, mà là hỏi thay cho Tiểu Đinh đấy chứ".

"Tiểu Đinh?", quan coi thành không hiểu.

Lão Trương vỗ đầu một tiểu binh giữ

thành mang dáng dấp thiếu niên, cười nói: "Tiểu tử này từ mười ngày trước nhận nhiệm vụ tới đây, mỗi ngày chỉ mong ngóng được gặp Triển đại nhân một lần. Kể ra cũng kỳ lạ, bình thường không quá ba đến năm ngày, Triển đại nhân nhất đinh sẽ tới cổng thành tuần tra

rồi cũng không thấy bóng dáng. Tên nhóc này đợi không nổi, ngày nào cũng nhắc bên tai chúng tôi, nhiều đến nỗi lỗ tai chúng tôi sắp mài thành vết chai rồi".

một phen, nhưng liên tiếp mười ngày nay

Thiếu niên giữ thành tên Tiểu Đinh ra sức cúi gằm đầu xuống, ngay cả lỗ tai cũng đỏ ửng cả lên.

Quan coi thành lúc này mới hiểu, nhìn Tiểu Đinh một cái, trưng ra cái dáng vẻ đã biết trước moi việc, nói: "Theo kinh

nghiệm nhiều năm làm quan sai của ta, thì nhất định mấy ngày nay Triển đại nhân đã xuất thành đi tra án rồi. Qua vài ngày nữa, đến khi Triển đại nhân về thành, tất sẽ lại đến đây tuần tra thôi".

"Xuất thành tra án? Sao không thấy nha dịch trong phủ nhắc đến nhỉ?", chúng binh lính giữ thành khó hiểu.

Quan coi thành lắc đầu nói: "Các ngươi sao đến một chút nhãn lực cũng không có vậy? Không thấy mấy ngày nay lúc Vương hiệu úy, Mã hiệu úy đến đây tuần tra đều ủ rũ, không có tinh thần hả? Ngày trước chỉ cần Triển đai nhân xuất môn là bốn vị Hiệu úy đại nhân đều có dáng vẻ như vậy, cho nên nhất định là những ngày này Triển đại nhân không có trong thành Biên Lương".

Chúng binh lính giữ thành nhất thời hiểu ra, đều gật đầu à lên:

"Thì ra là như thế."

"Vẫn là lão Đầu lợi hại!"

Quan coi thành ưỡn ngực, vẻ đắc ý.

"Vậy lúc nào thì Triển đại nhân về?", lính giữ thành Tiểu Đinh đột nhiên ngắng đầu lên, đôi mắt sáng tròn xoe cùng khuôn mặt đỏ hồng hỏi.

"Cái này...", quan coi thành đảo mắt, bất giác cười khan. Mấy binh lính giữ thành lâu năm bên cạnh cũng phụ họa nói: "Đúng đấy, Lão Đầu, Triển đại nhân mấy ngày trời không đến, trong lòng chúng tôi cũng rất nhớ, khi nào thì Triển đại nhân về thế?".

Nói xong, chúng binh lính giữ thành đều nhìn chằm chằm vào viên quan coi thành.

Bi một đám nhãn cầu phát sáng dán

mắt nhìn chằm chằm vào mình, quan coi thành không khỏi cảm thấy cả người không tự nhiên, đầu lưỡi có chút cứng lại: "Được rồi, được rồi, không chừng ngày mai Triển đại nhân về tới, các

ngươi...".

Mới nói được nửa câu, đột nhiên bên ngoài thành vang lên tiếng vó ngựa dồn dập gấp gáp, tiếng nọ nối tiếp tiếng kia, trong màn đêm tĩnh mịch vang lên vô cùng rõ ràng.

Quan coi thành lập tức không nói nữa mà đứng bật dậy, quay người giơ một tay lên ra hiệu, chúng binh lính giữ thành vội vàng ai vào vị trí người nấy, gấp rút đứng trên lầu thành dõi mắt quan sát.

Tiếng vó ngựa từ xa vang đến gần, chỉ thấy trên quan đạo tối đen như mực bên ngoài thành có một nhóm người cưỡi

như bay. Lúc này trời chưa sáng rõ, ngoài thành một mảng đen đặc, tầm nhìn không rõ, cho đến khi bốn con tuấn mã phi đến gần dưới lầu thành, chúng nhân mới miễn cưỡng nhìn rõ hình dáng mấy người ngồi trên lưng ngựa.

Cưỡi trên con tuấn mã đi đầu là một

ngưa đi tới, bốn con tuấn mã lao nhanh

nam tử thân hình thẳng tắp, trong lòng hình như còn có một dáng người nghiêng ngả. Hai con tuấn mã theo sau, bên trái là một người áo trắng, bên phải là một người áo đen, còn cưỡi trên con tuấn mã cuối cùng là một người mà chỉ có thể mơ hồ nhìn thấy vạt áo xanh xanh đỏ đỏ lòe loẹt rực rỡ.

Vào lúc tảng sáng thế này lại di chuyển rất vội vã, hành tung của năm người đó rất đáng nghi.

Chúng binh lính giữ thành không khỏi đưa mắt nhìn quan coi thành, mong vị lão Đầu kiến thức rộng rãi này có thể đưa ra một chú ý.

Chăng ngờ quan coi thành kia nét mặt lại mừng rỡ, kinh hô lên: "Triển đại nhân! Là Triển đại nhân!".

Triển đại nhân?!

Người nào?!

Chúng binh lính giữ thành vội vươn đầu ra quan sát, nhưng lúc này trời còn chưa sáng, trăng đã lặn về tây, ánh sáng mờ ảo, từ trên lầu thành sừng sững nhìn xuống, chỉ thấy đen đặc một mảnh, ngay cả đâu là mắt đâu là mũi còn không nhìn rõ, sao có thể biết được ai là Triển đại nhân.

"Còn ngắn ra đấy làm gì" Còn không đi xuống mở cửa thành cho Triển đại nhân?", quan coi thành miệng vừa kêu lên ầm ĩ vừa chạy xuống lầu thành nhanh như gió.

Chúng binh lính giữ thành nhất thời phục lăn.

Chẳng trách người ta có thể đứng đầu,

chỉ liếc mắt một cái mà có thể nhận ra Triển đại nhân trong màn đêm đặc quánh, hơn nữa thân thủ vẫn còn nhanh nhẹn như vậy sau một ngày trời đứng gác, chúng ta dù có luyện tám đến mười năm nữa sợ là cũng không theo kip.

Quan coi thành dẫn chúng binh lính rầm rập rầm rập từ trên lầu thành xông xuống dưới, vừa mới mở hé cửa thành ra thì đã nghe thấy âm thanh yếu ớt từ bên ngoài cổng thành truyền vào.

"Xin Triển đại nhân... hãy bôi thuốc trước đã rồi hằng vào thành..."

Chúng binh lính giữ thành nghe mà không khỏi kinh ngạc.

Thuốc? Thuốc gì? Lẽ nào Triển đại nhân bị bệnh rồi? Hay là Triển đại nhân bị thương?

Nghĩ đến đây, chúng binh lính giữ thành nhất thời có chút hoảng hốt, vội vàng vươn cổ ra ngoài quan sát.

Cổng thành chầm chậm mở ra, một con tuấn mã toàn thân đầy mồ hôi từ từ

thẳm như đầm nước, chỉ là trên phần má ôn nhuận như ngọc hiện rõ một vết hãi run sợ, thấy mà giật mình không thôi.

tiến vào, người ngồi phía trên thân hình thẳng như cái bút, một thân áo lam vải thô đầy bụi đường. Dưới ánh đèn đuốc sáng rưc hai bên cổng thành, một khuôn mặt với lông mày lưỡi mác dài đến tóc mai hiện ra, dung nhan tuấn tú, mắc sâu

thương dài cả tấc. Tuy miệng vết thương đã kết vảy, không còn gì đáng ngai, nhưng thoạt nhìn vẫn khiến người ta kinh Chúng binh lính giữ thành đồng loạt hít vào một hơi khí lanh, âm điệu của tiếng hít thở đúng là thống nhất hài hòa môt cách thần kỳ.

Một cánh tay nhỏ nhắn vươn ra, lắc la lắc lư đưa lên một bình sứ.

Một giọng nói khi đứt đoạn khi liền mạch cất lên: "Xin Triển đại nhân... bốc thuốc...".

Ánh mắt chúng nhân di chuyển, lúc này mới thấy thì ra còn có một người nữa cưỡi trên cùng một con ngựa với Triển đại nhân, chỉ là dáng dáp người này quả thực kém rất xa Triển đại nhân, sắc mặt trắng bệch, mắt nhỏ hoảng hốt, ngoại trừ một cánh tay vươn thẳng ra, còn thì toàn thân chỗ nào cũng mềm nhũn dán trên mình ngưa.

Triển Chiêu liếc mắt nhìn bình sứ một cái, thở dài một tiếng, lại ôm kiếm hướng chúng binh lính giữ thành thi lễ: "Làm phiền rồi".

Chúng binh lính giữ thành vẫn còn đang trong cơn khiếp sợ do vết thương trên má Triển Chiêu đưa tới, hoàn toàn không chú ý đến ba người cưỡi ngựa theo sát phía sau Triển Chiêu cũng mang vẻ mặt kinh ngạc sửng sốt.

"Đám binh lính giữ thành này sao vậy? Sao nhìn thấy xú miêu đều mang vẻ mặt như nhìn thấy ma vậy?" Bạch Ngọc Đường cưỡi con ngựa đầu tiên đi nước

kiệu vào.

Nam hiệp bôi thuốc, doc đường đi Kim huynh lai có thể nhắc đi nhắc lai câu này tròn hai ngày hai đêm, một khắc cũng không ngừng, nghị lực bậc này, quả thật không người bình thường nào có thể theo kip... Nam hiệp định lực cũng thực tốt, rõ ràng mặt đã có chút tái nhợt đi rồi mà vẫn kiên trì cưỡi chung một con ngựa với Kim huynh... Lẽ nào trình độ tiết kiệm của Khai Phong phủ đã đạt đến mức ấy, đến cả ngân lượng bỏ ra mua thêm một con ngưa cũng không xuất ra nổi?", Nhất Chi Mai ngồi trên con ngưa thứ hai thong thả tiến vào

"Tai ha thực không dám tin, vì để

"Đó là vì Tiểu Kim không biết cưỡi ngựa", người phía trước nhẹ nhàng trả lời một câu.

"Cái gì? Kim huynh thân là Tòng hiệu úy lục phẩm của Khai Phong phủ lại..."

"Lừa cũng không cưỡi xong."

...

"Môi huynh?"

"... Nam hiệp cũng thực không dễ dàng gì..."

Con ngựa thứ ba thổ trên lưng một đống áo hoa hòe hoa sói tiến vào, từ đống áo kia phát tiếng nói: "Điên rồ, một lũ điên rồ, lại có thể hai ngày hai đêm không ngủ gấp rút lên đường... Nghĩ mà

xem đường đường Bách Hoa công tử ta lại có một ngày xuất hiện trong dáng vẻ lôi thôi thế này, nếu truyền ra ngoài, Bách Hoa công tử đây còn mặt mũi gì mà đi đâu nữa?".

Cho đến khi bốn con ngựa khuất bóng ở đầu phố, chúng binh lính coi thành lúc này mới hoàn hồn lại, đồng thời mang vẻ mặt sầu thảm như đưa đám nói:

"Này này, anh có nhìn thấy không, mặt của Triển đại nhân..."

"Ôi chao ơi, nếu để các bà, các cô, các chị trong thành mà nhìn thấy, còn không phải nguy mất sao?!"

"Không biết Công Tôn tiên sinh có thể trị khỏi không nữa."

"Công Tôn tiên sinh diệu thủ hồi xuân, nhất định sẽ có cách."

"Nói đúng lắm, nói đúng lắm!"

Chỉ có Tiểu Đinh là vẫn ngây ra nhìn

mất, vẻ mặt ngắn ngơ lẫm bẩm nói: "Triển đại nhân thơm quá...".

"Thơm cái gì mà thơm!", một bàn tay

vê hướng đám người Triển Chiêu biến

vỗ vào ót Tiểu Đinh, quan coi thành khí thế hùng hổ nhìn chúng binh lính giữ thành quát, "Ngắn ra đấy làm gì, còn không mau thu dọn chuẩn bị mở cổng thành".

Chúng binh lính giữ thành lập tức vội vàng vào việc.

Tiểu Đinh ngơ ngắn đứng một bên, vẫn cứ cúi đầu nghĩ ngợi hồi lâu, cuối cùng không nhịn được hỏi một câu: "Cái người cưỡi chung một con ngựa với Triển đại nhân là...".

"Tiểu Đinh!", quan coi thành đột nhiên xoay người túm chặt lấy bả vai Tiểu Đinh, nhíu mày vẻ nghiêm túc nói, "Ngươi nhất định phải nhớ kỹ người này cũng như nhớ rõ Triển đại nhân!".

"Hả?"

"Thiếu niên thoạt nhìn gầy gò kia chính là Kim Kiền, Tòng hiệu úy lục phẩm của Khai Phong phủ, nghe đồn có thể trên thông Thiên đình, dưới tường Sâm la, chiêu thần gọi quỷ".

"Ò..."

"Ngươi sau này nếu có thấy người này, nhất định phải nhớ kỹ câu châm ngôn năm chữ..."

"Châm ngôn?", Tiểu Đinh có chút hoảng sợ trợn tròn đôi mắt, đảo một vòng nhìn chúng binh lính coi thành đang như lâm đại dịch, "Châm ngôn gì?".

Chúng binh lính giữ thành cùng quan coi thành đồng thời hít một hơi, thần sắc trịnh trọng đồng thanh nói: "Tiền không được lộ ra!".

"Hå?!"

***

"Triển đại nhân, ngài đã về rồi!"

"Triển đại nhân mặt của ngài?!"

Đây là tạp dịch của Khai Phong phủ đang trên đường bưng nước rửa mặt cho Bao đại nhân thì gặp Triển Chiêu. Câu thứ nhất là chào hỏi, câu thứ hai là tiếng kêu kinh hãi cùng với âm thanh đánh đổ châu nước rửa mặt.

"Triển đại nhân ngài rốt cuộc đã về

rồi" x4.

"Triển đại nhân mặt của ngài?!" x4.

"Loảng xoảng" x4.

Là Vương Triều, Mã Hán, Trương Long, Triệu Hổ canh giữ ở cửa thư phòng của Bao đại nhân dị khẩu đồng thanh chào hỏi, dị khẩu đồng thanh kinh hãi kêu lên cùng với tiếng thanh đao trong tay đồng loạt rơi xuống đất.

"Triển hộ vệ cuối cùng ngươi đã về rồi, Thượng Phương... mặt của ngươi?!"

"Cạch!"

Là Công Tôn tiên sinh ngồi sau bàn trong thư phòng chào hỏi cùng với tiếng bút lông trong tay rơi xuống nghiên mực.

"Triển hộ vệ, Thượng Phương bảo kiếm... mặt của ngươi!"

"Loạch xoạch loạch xoạch..."

Là tiếng kêu kinh ngạc của Bao đại nhân, với vẻ mặt hưng phấn vỗ bàn đứng lên, theo sau tiếng chồng văn kiện trên bàn bị đánh rơi xuống đất.

cả Bách Hoa công tử hiện tai đã hoàn toàn có lý do tin tưởng hành vi bao phát vô cùng khủng bố lúc đầu của Kim Kiền đích thực là phát triển theo khuynh hướng của tình hình thực tế khách quan, là đại diện cũng như phản ánh tâm tư tình cảm chân thực của quảng đại quần chúng nhân dân trong thành Biên Lương, cũng là tiêu biểu cho nhu cầu tâm lý căn bản nhất của trên dưới Khai Phong phủ.

Bach Ngoc Đường, Nhất Chi mai và

Trái ngược với vẻ mặt vô cùng kinh ngạc của ba người Bạch Ngọc Đường, Kim Kiền lại thức thời hơn nhiều, vừa thấy khuôn mặt đầy sửng sốt của Bao đại nhân và Công Tôn tiên sinh, không nói

xuống đất, hít sâu một hơi nghĩ muốn phát biểu bài phú trường thiên nhận tội chuẩn bị đã lâu, chẳng ngờ lại bị người bên cạnh cướp lời.

"Đại nhân, thuộc hạ không thể tìm

hai lời, bịch một tiếng liền quỳ ngay

được Thượng Phương bảo kiếm về, mong đại nhân trách phạt!"

Bóng màu lam đột nhiên thấp hắn đi, Triển Chiêu thẳng người quỳ trên đất rũ mi nhìn xuống, hai tay chạm đất, vỏ kiếm Cự Khuyết keng một tiếng phát ra tiếng va chạm.

Bao đại nhân sửng sốt, vội vòng qua

thư án đến trước mặt Triển Chiêu, vươn tay nâng cánh tay Triển Chiêu lên nói:

"Đứng dậy rồi nói."

Nhưng Triển Chiêu vẫn quỳ thẳng tắp trên mặt đất, mặc cho Bao đại nhân ra sức thế nào, thân hình vẫn chẳng mảy may di chuyển, chỉ cúi đầu trầm giọng nhắc lại:

"Thuộc hạ không thể tìm được Thượng Phương bảo kiếm về, xin đại nhân trách phạt!"

"Triển hộ vệ..."

"Xin đại nhân trách phạt!"

Bao đại nhân thở dài một tiếng, tiếng thở dài cất lên vang vọng trong căn phòng tĩnh lặng.

©STE.NT

Một dải ánh ban mai mỏng manh

xuyên qua khung cửa sổ chiếu vào phòng, ánh dương dần toả khắp, chầm chậm buông xuống hàng mi dài hơi run run ánh trên đôi mày nhíu chặt, hắt lên những sợi tóc đen mượt như tơ chạm đất, ống tay áo tuyền một màu lam đầy bụi đường, dây buộc tóc màu xanh đã hơi bạc màu, và cả

chiếc bóng đổ dài của sống lưng thẳng

tắp như thân tùng.

Bạch Ngọc Đường, Nhất Chi Mai, Bách Hoa công tử bỗng cảm thấy hai đầu gối quỳ trên đất kia cực kỳ chói mắt, tới mức ba người không dám nhìn bóng màu lam thẳng tắp ấy thêm nữa.

Ngay cả Kim Kiền, bình thời mau mồm mau miệng, miệng lưỡi sắc bén, lúc này một chữ cũng không nói, chỉ yên lặng quỳ gối nguyên tại chỗ cùng Triển Chiêu.

"Triển hộ vệ không cần phải quá tự trách...", Công Tôn tiên sinh cất bước đi tới, cúi người đỡ lấy hai tay Triển Chiêu nói.

Thân hình Triển Chiêu vẫn chẳng di động, chỉ cúi đầu lặp lại như cũ: "Thuộc hạ thất trách, xin đại nhân trách phạt!".

Bình thời chất giọng sang sảng là thế, lúc này lại hơi khàn khàn, ngữ khí âm điệu đoan chính giống lúc bình thường nhưng lại như gióng lên tiếng trống buồn bã chấn động lòng chúng nhân.

"Triển hộ vệ...", Công Tôn tiên sinh khẽ nhíu mày, liếc Bao đại nhân một cái, cũng thở dài một tiếng hệt như Bao đại nhân.

Bạch Ngọc Đường đột nhiên vén vạt áo quỳ một gối xuống, ôm quyền trầm giọng nói, "Chuyện này chẳng có chút can hệ gì tới Triển Chiêu, đều do Bạch Ngọc Đường nhất thời hồ đồ, vì chuyện tranh đoạt danh tiếng đã đánh cắp Thượng Phương bảo kiếm làm liên lụy tới Bao đại nhân, Bạch Ngọc Đường có tội, xin đai nhân trách phat".

"Bao đại nhân, Công Tôn tiên sinh!",

Bao đại nhân, Công Tôn tiên sinh cùng sửng sốt.

Nhất Chi Mai cũng kéo Bách Hoa công tử quỳ xuống bên cạnh Bạch Ngọc Đường nói: "Là do tai ha quản thúc môn nhân không chu toàn, khiến cho Thượng Phương bảo kiếm giờ chẳng rõ ở nơi nào, xin Bao đại nhân trị tội!".

nên tin lời gièm pha của kẻ tiểu nhân...", Bách Hoa công tử cũng run rẩy lắp bắp nói.

"Là, là do tiểu nhân không tốt, không

Dứt lời, ba người cùng cúi đầu quỳ trên đất giống như Triển Chiêu, không nói một lời.

Bao đại nhân, Công Tôn tiên sinh nhìn nhau một cái, lại lướt nhìn mọi người một lượt rồi đưa mắt sang Kim Kiền. mà cơ hội nhận tội "thẳng thắn để được khoan hồng" đã bị mấy người này cướp mất sạch, hiện tại lại bị một tràng nhận tôi tư bach xì xà xì xồ lưu loát vô cùng của bọn họ làm cho choáng váng ngu mặt ngay tại chỗ, vừa thấy Bao đại nhân và Công Tôn tiên sinh nhìn mình, cả người không khỏi run lên, bịch một cái phủ phục xuống đất, liền đem những lời thoại mình đã chuẩn bị từ sớm hô lên: "Thuộc hạ có tội, thuộc hạ không thể bảo vê Triển đại nhân chu toàn, trên người Triển đại nhân có hơn mười sáu vết seo, lại còn bị phá hủy dung nhan, đều do thuộc ha thất trách, thuộc ha có lỗi với bách

Kim Kiền trăm triệu một lần cũng

không ngờ tới bản thân nhất thời thất thần

đại ca, có lỗi với Tam ban nha dịch, có lỗi với...".

"Kim hiệu úy", Công Tôn tiên sinh gấp giọng cắt ngang lời nhận tội của Kim Kiền, "Đai nhân chỉ muốn hỏi mấy vi này

tính Đại Tống, có lỗi với Thánh thượng, có lỗi với Bao đại nhân, có lỗi với Công Tôn tiên sinh, có lỗi với bốn vi Hiệu úy

"Hở?", Kim Kiền ngắng đầu, nhìn Bao đại nhân và Công Tôn tiên sinh, lòng không khỏi thấy khó hiểu:

là người phương nào".

Hôm nay hành vi của hai người này quả thật có chút kỳ quái, không hỏi tung tựa hồ lai lịch của ba người đó còn quan trọng hơn cả tung tích của Thượng Phương bảo kiếm...
Đôi mắt nhỏ nheo lại, Kim Kiền đánh

tích của Thượng Phương bảo kiếm thì thôi, lai đi hỏi lai lich mấy người kia,

giá tỉ mỉ Bao đại nhân và Công Tôn tiên sinh một lượt, họ đều đang trong tư thế muốn đỡ Triển Chiêu lên, xem xét vẻ mặt lo lắng nhìn Triển Chiêu của hai người, đột nhiên đầu vụt sáng lên, Kim Kiền bừng tỉnh:

Chậc chậc chậc, mình thật là thông minh một đời lại hồ đồ nhất thời, Tiểu Miêu có thân phận là gì nào? Là Idol phát triển. Thượng Phương bảo kiếm cố nhiên quan trong. Tiểu Miêu còn quan trong hơn, cho nên Thương Phương bảo kiếm bị trộm mất là một chuyện, nhưng định tội ai cũng không thể định tội Tiểu Miêu! Hừ hừ, nói trắng ra là lão Bao và "gậy trúc" muốn bao che khuyết điểm một cách đường hoàng, cơ hội tốt như thế

được yêu thích số một đương thời, bảo hiểm phúc lợi của Khai Phong phủ, đồng thời là bảo tiêu bên mình của lão Bao và "gây trúc", quả thực chính là điều kiên cần và đủ để Khai Phong phủ sinh tồn và

này, nếu mình không tân dung, há chẳng phải là có lỗi với tâm ý của lão Bao và Công Tôn Trúc Tử sao?!

Nghĩ đến đây, Kim Kiền liền hạ quyết tâm, đôi mắt nhỏ trợn ngược, chỉ vào Bạch Ngọc Đường bật thốt lên:

"Khởi bẩm đại nhân, vị bận đồ trắng

lớn lên với khuôn mặt trêu hoa ghẹo nguyệt này chính là Cẩm mao thử Bạch Ngọc Đường của Hãm Không đảo, chính hắn là kẻ đã trộm Thượng Phương bảo kiếm từ phủ Khai Phong mang đi, lại còn không trông giữ nghiêm ngặt, khiến cho Thượng Phương bảo kiếm bị kẻ khác đánh cấp lần hai".

Bạch Ngọc Đường nghe vậy ngắng

phắt đầu lên, đôi mắt hoa đào bắn thẳng vào Kim Kiền.

Kim Kiền nhất thời thót tim, mồ hôi lạnh túa đầy đầu.

Châc, con chuốt bach xã hôi đen này

có hậu thuẫn vô cùng lớn, kỹ thuật giết người thuộc hàng bậc nhất, ngay cả Tiểu Miêu cũng còn phải kiêng kỵ hắn vài phần, e là không đắc tôi nổi đâu!

Nuốt nuốt nước bọt, Kim Kiền thu tay lại, ngữ khí hùng hổ đột nhiên quay ngoắt một trăm tám mươi độ, tiếp: "Có điều Bạch ngũ gia là hiệp khách đã thành danh trên giang hồ, tiếng nói rất có trọng

Hãm Không đảo liền đứng ra cùng với Triển đại nhân lên đường truy tìm Thương Phương bảo kiếm, trên đường đi phơi nắng phơi sương nhọc nhần, lo lắng đến quên ăn quên ngủ, đội mưa đội gió, tấm lòng biết sai gắng sửa ấy duy chỉ có trời cao mới tỏ!". Đầu mày của Bạch Ngọc Đường nhướng lên, đôi mắt hoa đào híp lai.

lượng, đầu đội trời chân đạp đất, dám làm dám chịu. Sau khi biết được có kẻ đánh cấp Thương Phương bảo kiếm khỏi

Kim Kiền thầm thở phào nhẹ nhõm, mục quang lại hướng sang Nhất Chi Mai nói:

"Vi toàn thân đen sì, cả người toát lên vẻ lười biếng, đỉnh đầu một dúm lông trăng này chính là thiên hạ đệ nhất thần trộm, Nhất Chi Mai, ai ai nghe tiếng cũng đều phẫn nộ. Người này thân là chưởng môn, lai chẳng làm đúng chức trách, dung túng cho môn hạ làm mưa làm gió tác oai tác quái trên giang hồ, Thương Phương bảo kiếm là do Bách Hoa công tử, môn hạ của người này, đánh cắp từ

Nhất Chi Mai ngắng lên, đôi mắt phượng hơi lộ vẻ ngạc nhiên.

Hãm Không đảo!"

"Có điều Bách Hoa công tử đánh cắp

còn Nhất Chi Mai từ đầu chí cuối đều không biết sự tình", Kim Kiền lại bổ sung.

Haizzz, vị này chính là vua trôm,

Thương Phương bảo kiếm là một chuyên,

đứng đầu trong giới đạo tặc, đến cả sư huynh đồng môn của hắn còn bị ép tới mức cùng đường bí lối phải đem Tàng bảo khố chôn giấu trong nhà xí. Nếu đắc tội cái tên này, mỗi tháng lại đến dạo chơi chuyển "hàng" hai bận, thì sợ là toàn thể Khai Phong phủ sẽ phải hít gió tây bắc mà sống mất thôi.

Nhất Chi Mai chớp chớp đôi mắt phượng, lại cúi đầu xuống, bộ dạng phục

tùng. Kim Kiền lai đưa mắt sang Bách Hoa

công tử đang co rúm trên đất.

Luân về đánh, không đánh được chuột

bạch, luận về trộm thì còn lâu mới bì kịp Nhất Chi Mai, luận về độc... Playboy, ngươi còn khuya mới đủ phân lượng nhé! Lại còn vết sẹo trên mặt Tiểu Miêu, thù mới hận cũ, tiền oan oán cũ... Hừ hừ, Hoa hoa công tử, quả thực ngươi quá mức phù hợp, chố trách ta lòng ác miệng độc!

Hạ quyết định, Kim Kiền liền trợn ngược đôi mắt nhỏ, mi mày xoắn chặt,

chỉ vào Bách Hoa công tử quát lên một tràng:

"Vi đại thúc một thân làm đỏm hoa

hòe hoa sói tục không chịu nổi kia chính là Bách Hoa công tử, sư huynh của Nhất Chi Mai, chính hắn đã trôm Thương Phương bảo kiếm từ Hãm Không đảo! Chế tạo kiếm giả sắp đặt ám khí hại Triển đai nhân bi thương cũng chính là hắn! Trơ mắt nhìn Thương Phương bảo kiếm bi kẻ lai lịch bất minh mang đi, cuối cùng dẫn đến tung tích của Thượng Phương bảo kiếm chẳng rõ nơi nào, đầu sỏ gây nên tất cả tội lỗi chính là hắn!"

Liên tiếp dùng ba câu liệt kê, khí thế

Hoa công tử nghe mà toàn thân run rẩy, ngay cả Bạch Ngọc Đường, Nhất Chi Mai trong ánh mắt nhìn Bách Hoa công tử cũng có thêm vẻ đồng tình.

Giới thiệu ba người hoàn tất, Bao đại

hùng hồn, lời lẽ đầy khí phách, Bách

nhân và Công Tôn tiên sinh liếc nhìn Kim Kiền hồi lâu không nói, lát sau, Công Tôn tiên sinh mới ho khan hai tiếng: "Ngưỡng mộ đã lâu, ngưỡng mộ đã lâu!".

Bao đại nhân gương mặt vui vẻ nói: "Như thế rất tốt, rất tốt!".

Rất tốt?!

Kim Kiền nhìn chằm chằm hai người, thầm nghĩ:

Cái gì rất tốt? Lẽ nào mình đã đoán đúng tâm tư của lãnh đạo?

Một câu nói kia của Bao đại nhân, đừng nói là Kim Kiền, Bạch Ngọc Đường, Nhất Chi Mai, Bách Hoa công tử mà ngay đến Triển Chiêu cũng không khỏi ngắng đầu lên, vẻ mặt ngạc nhiên tròn mắt nhìn Bao đại nhân.

"Hôm nay bản phủ gặp được ba vị hiệp khách giang hồ, quả thật là chuyện rất may mắn, ba vị mời đứng lên."

O hå?!

Lão Bao này không phải bị ngẫn chứ? Khách khí đối với hai vị tôn thần chuột bạch, Nhất Chi Mai thì thôi đi, sao đối với cái tên Hoa hoa công tử kia cũng tiếp đãi trọng hậu hơn vậy?

Công Tôn tiên sinh khẽ mim cười, nhìn năm người nói: "Chư vị vẫn nên đứng lên rồi nói tiếp".

Năm người không một ai động cựa, vẫn y như cũ ngắn ngơ tròn mắt nhìn Bao Công Tôn tiên sinh khẽ lắc đầu, nhìn

đại nhân và Công Tôn tiên sinh.

Bao đại nhân một cái.

Bao đại nhân gật đầu nói: "Công Tôn

tiên sinh hãy nói thẳng đi".

Công Tôn tiên sinh gật đầu, lại đưa mắt nhìn năm người: "Có phải chư vi

mắt nhìn năm người: "Có phải chư vị cảm thấy kỳ quái tại sao Bao đại nhân và tại hạ chẳng chút quan tâm tới tung tích của Thượng Phương bảo kiếm?".

Kim Kiền vội gật đầu, bốn người kia lại vẫn bất động.

"Đó là vì chúng ta đã biết rõ Thượng Phương bảo kiếm hiện tại đang ở nơi nào, trong tay ai."

"Cái gì?!", năm người kinh ngạc kêu lên.

Triển Chiêu chup lấy cánh tay Công

là thật?!".

"Đương nhiên là thật", Công Tôn tiên sinh nở một nụ cười, rồi như có ma lực,

tâm trạng căng thẳng của mọi người cũng

dần dần được thả lỏng.

Tôn tiên sinh: "Tiên sinh, những lời này

"Được rồi, đều đứng lên hết rồi nói đi", Bao đại nhân cất tiếng.

Lúc này năm người mới đứng lên.

"Công Tôn tiên sinh, hiện giờ Thượng Phương bảo kiếm đang ở đâu?", Triển Chiêu gấp giọng hỏi.

Công Tôn tiên sinh thu lại nét cười, nhìn mọi người một lượt nói: "Hôm qua, trên triều có người đã tham tấu đai nhân

một bản, rằng đại nhân coi rẻ hoàng ân, lơ là chức trách, khiến cho Thượng Phương bảo kiếm được Thánh thượng ngư ban đã bị đánh cắp, hơn nữa còn giấu giếm không báo lên trên, có ý đồ khi

"((' -)))!? Tuiểu ((Liệu Linh Lợi "(Dui

quân pham thương".

"Cái gì?!", Triển Chiêu kinh hãi, "Đại nhân, vậy...".

Bao đại nhân cười nói: "Bản phủ đã tấu lên Thánh thượng rằng hôm nay ắt sẽ đem Thượng Phương bảo kiếm thượng triều".

"Cái gì?!", lần này không chỉ riêng Triển Chiêu, mà cả Bạch Ngọc Đường và Nhất Chi Mai cũng đồng thời kêu lên thất thanh.

Kim Kiền chỉ cảm thấy trước mắt mọi

thứ biến thành màu đen, thầm nghĩ:

thượng triều?! Có nhằm không đấy?! Bây giờ ngay cả sợi mốc trên chuôi Thượng Phương bảo kiếm cũng còn không có, chi bằng lão Bao ngài không cần quản gì nữa, cứ xông thẳng lên triều mà thí mạng luôn cho rồi.

Đem Thượng Phương bảo kiếm

"Mấy vị chớ lo, đại nhân tất có cái lý của mình", Công Tôn tiên sinh trấn an.

Năm người lại đưa mắt nhìn Công Tôn tiên sinh, người nào người nấy ánh mắt sáng quắc. đưa mắt nhìn Bạch Ngọc Đường, tiếp tục nói: "Việc Thương Phương bảo kiếm bi mất, trên dưới Khai Phong phủ chỉ có đại nhân, tai ha, bốn người bon Vương Triều, Triển hô vê cùng Kim hiệu úy là biết rõ, tuyệt đối không có khả năng để lô ra bên ngoài. Hơn nữa tai ha tin tưởng, Ngũ thử Hãm Không đảo thân là những nhân sĩ hiệp nghĩa trên giang hồ, ắt sẽ không đem sư việc bậc này rêu rao ra bên ngoài hòng nêu cao danh tiếng".

Công Tôn tiên sinh khẽ mim cười, lai

Đôi mắt hoa đào của Bạch Ngọc Đường không tự nhiên liếc qua một bên.

"Cho nên, tại hạ và đại nhân suy đoán,

tích của Thượng Phương bảo kiếm", Công Tôn tiên sinh lại nhìn Triển Chiêu, "Hôm nay Triển hộ vệ trở về, nói rằng không thể tìm thấy Thượng Phương bảo kiếm, tại hạ lại càng thêm khẳng định Thượng Phương bảo kiếm nhất định đang nằm trong tay người đã dâng tấu, thế nên người đó mới có thể không úy kỵ gì,

người tham tấu kia nhất đinh biết rõ tung

người đó mới có thể không úy kỵ gì, muốn đưa đại nhân vào chỗ chết'.

Bao đại nhân cũng tiếp lời: "Lời của Triển hộ vệ và Kim hiệu úy đã chứng thực suy đoán của bản phủ, bản phủ nhất thời an tâm, cho nên mới nói ra hai chữ

'rất tốt' đó.

Lúc này năm người mới hiểu ra bèn gật đầu.

Nhưng mới gật được nửa, lại cảm thấy không ổn.

Nếu đã biết Thương Phương bảo kiếm

đang nằm trong tay kẻ nào, hôm nay lại còn phải mang Thượng Phương bảo kiếm thượng triều, mà hiện tại cách thời gian phải vào triều không còn bao nhiều nữa, sao hai người này vẫn bình chân như vại tựa như không có chuyện gì, còn ở đây tán gẫu cứ như chuyện không liên quan đến mình vậy?!

Triển Chiêu biến sắc, gấp giọng nói:

"Đại nhân, rốt cuộc là người nào tham tấu? Thuộc hạ sẽ lập tức đi tìm Thượng Phương bảo kiếm về!".

Bạch Ngọc Đường và Nhất Chi Mai cũng đồng thời bước lên nói:

"Bạch mỗ cũng cùng đi."

"Tại hạ nguyện trợ giúp Nam hiệp một tay!"

Công Tôn tiên sinh nghe vậy, lại liếc nhìn Bao đại nhân một cái, cười một cách thâm ý, mi mày nhướng lên, nét mặt rõ ràng đang nói: *Mọi người đoán đi*.

Khiến cho ba người bước lên chờ lệnh đầu đầy mây đen.

"Công Tôn tiên sinh!", ba người đồng thanh đề tiếng hô.

Kim Kiến cũng bị Công Tôn tiên sinh xoay mòng mòng, chẳng hiểu ra sao, mạch đập nhanh, nhưng trong óc lại tự động đem những tên giàu có quyền thế mà Bao đại nhân từng đắc tội lọc qua một lượt, không khỏi buộc thốt: "Lẽ nào là Bàng...".

Lời vừa nói ra khỏi miệng, Trương long bên ngoài đã lớn giọng nói tiếp nửa câu sau của Kim Kiền.

"Bàng thái sư đến..."

Hå?

Mọi người cả kinh, Bao đại nhân, Công Tôn tiên sinh nhìn nhau một cái.

"Ha ha ha, Bao đại nhân, lão phu làm phiền rồi!"

Một thân hình béo mập lắc la lắc lư theo tràng cười to tiến vào thư phòng.

Hàng lông mày màu bạc cắm loạn xạ, đôi mắt hình tam giác ngược xiêu vẹo, quan hài bằng da mềm, lưng đeo đai cắn ngọc bích, thít chặt lấy cái bụng ỏng tròn vo, khí thế ngang ngược kiêu ngạo, vô cùng hống hách, quả thực là chuẩn mực cho bộ pháp "đi ngang", đích thị là Bàng thái sư, kẻ thù không đợi trời chung lớn nhất của Bao đai nhân. Kìm Kiền kinh hãi trong lòng, thầm nghĩ: Con cua già này quả nhiên là ho

chòm râu trắng đậu tả tơi trước ngực, đầu đội mũ cánh chuồn, một thân triều phục bằng gấm thêu tối màu, chân đi

Bao đại nhân, Công Tôn tiên sinh vội bước lên thi lễ:

hàng của Tào Tháo, vừa nhắc đã tới rồi!

"Bao Chửng bái kiến Thái sư."

"Công Tôn Sách bái kiến Thái sư."

Mặc dù Triển Chiêu lòng nóng như lửa đốt, Kim Kiền cơ tim như muốn nhảy bật ra, nhưng lúc này cũng không dám chậm trễ nửa phần, chỉ đành ôm quyền thi lễ:

"Triển Chiêu bái kiến Thái sư "

"Thuộc hạ bái kiến Thái sư."

Mà Bạch Ngọc Đường thì hừ mũi một

Nhất Chi Mai lười nhác rũ đôi mắt

tiếng, quay đầu đi.

phượng, tựa như trong phòng căn bản không xuất hiện thêm người này. Chỉ có Bách Hoa công tử hai đầu gối

Mai xách trở lại.

Có điều Bàng thái sư lại chẳng thèm liếc mấy người Bạch Ngọc Đường lấy

nhũn ra định quỳ xuống, liền bị Nhất Chi

một cái, vừa vào cửa, đôi mắt hình tam giác đã dán chặt vào Triển Chiêu, đánh giá từ trên xuống dưới, từ dưới lên trên một lượt, khóe môi ẩn hiện ý cười, lạnh lùng cất tiếng: "Triển hộ vệ đã nhiều

Ngự tiền thị vệ được Thánh thượng điều tạm về Khai Phong phủ, nếu có xảy ra sơ sót gì, Bao đại nhân khó lòng mà ăn nói với Thánh thượng đó!".

ngày không gặp, vì sao dáng vẻ lại tiều tuy như thế? Bao đai nhân, Triển hô vê là

Những lời này vừa nói ra, chúng nhân Khai Phong phủ đều biến sắc.

Kim Kiền hiểu rất rõ ràng rằng, lão cua già miệng thì quan tâm Triểu Chiêu quá mức khổ cực, nhưng chỉ cần liên hệ

với thực tế lúc này, lại phân tích tỉ mỉ tình hình thời sự hiện nay, sẽ không khó để đoán ra ý tứ ném đá giấu tay của lão cua già: Phàm là thứ Thánh thượng ngự hồ Thượng Phương bảo kiếm?! Hừ hừ, Bao Hắc Tử, lần này ngươi không giao ra được Thượng Phương bảo kiếm thì nhất định sẽ phải chết.

ban cho Khai Phong phủ, cho dù là một Ngự tiền thị vệ được điều tạm về, cũng là vật quý giá không gì sánh được, huống

Thân hình Triển Chiêu thoáng run lên, vội thu ánh mắt lại ôm quyền nói: "Thuộc hạ chức thấp phận hèn, sao dám nhọc Thái sư hao tâm tổn trí".

"Hừ!", Bạch Ngọc Đường vẻ mặt khinh thị cười khẩy một tiếng.

Lúc này Bàng thái sư mới chú ý tới,

Hoa công tử, Nhất Chi Mai, cuối cùng đóng đinh trên một thân y phục trắng như tuyết, phong tư hoa lệ của Bạch Ngọc Đường.

Vừa mới nhìn kỹ, đôi mắt hình tam

thì ra trong thư phòng còn xuất hiện thêm một người nữa, mục quang quét qua Bách

giác của Bàng thái sư nhất thời trọn tròn lên, con người phát sáng, ngữ khí hòa hoãn đi mấy phần: "Không biết mấy vị là...", khi nói mục quang vẫn dán chặt vào Bạch Ngọc Đường.

Bạch Ngọc Đường đen mặt, đôi mắt hoa đào trừng lên, mắt thấy bão tố sắp nổi lên, Công Tôn tiên sinh vội bước lên

lên trong đôi mắt hình tam giác thoắt cái đã biến mất sạch tron, đôi mắt của Bàng thái sư vẫn dừng lại trên người Bạch Ngọc Đường một lúc rồi mới quay sang Bao đại nhân đi thẳng vào chủ đề, "Bao

"Nhân sĩ giang hồ...", ánh sáng lóe

một bước chẳn ngang trước người Bạch Ngọc Đường, ôm quyền nói: "Khởi bẩm Thái sư, ba người này chính là bằng hữu trên giang hồ của Triển hộ vệ, lần này đặc biệt tới đây để thăm viếng Triển hô

vê".

đại nhân, Thượng Phương bảo kiếm đã chuẩn bị chu đáo hết rồi chứ?".

Bao đại nhân ôm quyền đáp: "Nhọc

Thái sư hao tâm tốn trí, Thượng Phương bảo kiếm đã sớm chuẩn bị chu toàn".

"Ò?", Bàng thái sư híp đôi mắt hình

tam giác lại, "Có thể cho lão phu nhìn một chút được chăng?".

Không khí trong phòng nhất thời căng lên.

Bao đại nhân rũ mắt cúi đầu, cung kính nói: "Khi thượng triều Bao Chửng

tất sẽ trình lên Thánh thượng, Thái sư hà tất phải nóng vội nhất thời như vậy? Lẽ nào Thái sư không tin Bao Chửng? Hay là...", Bao đại nhân thình lình ngước lên, đôi mắt hổ như có điện sáng quắc, bắn

thẳng vào Bàng thái sư, "Bàng thái sư còn có nguyên do khác?".

Rõ ràng là lời lẽ thoái thác, nhưng từ

miệng Bao đại nhân nói ra, lại hệt như đang thăng đường thẩm án, còn Bàng thái sư phía đối diện lại chính là một nghi phạm.

Bàng thái sư bị đôi mắt sáng quắc của Bao đại nhân nhìn, nhất thời da mặt cứng lại, cao giọng hô: "Bao đại nhân đây là có ý gì? Lão phu thân là Thái sư đương triều, lẽ nào muốn nhìn Thượng Phương bảo kiếm một chút mà còn cần lý do?".

"Thái sư nói những lời ấy là sai rồi!",

Phương bảo kiếm chính là vật Thánh thượng ngự ban, kiếm đến nơi nào như Thánh thượng đích thân tới, lẽ nào bình thời Thái sư đối với Thánh thượng cũng bất kính như thế, muốn gặp là gặp, nói nhìn là nhìn, đến kêu đi quát?!".

Bao đại nhân ôm quyền, "Thượng

Bàng thái sư nhất thời nghẹn họng, đôi mắt tam giác trợn trừng bốc lửa, khóe miệng run rẩy không ngừng, hồi lâu sau bèn híp mắt lướt nhìn một lượt Triển Chiêu, Kim Kiền, Bạch Ngọc Đường, Nhất Chi Mai, lúc này mới dần khôi phục lại thần sắc bình thường nói: "Nếu Bao đai nhân đã kiên trì như vây, lão phu

cũng không miễn cưỡng, đợi đến khi

Rao đại nhân gặt đầu: "Khi thượng

thương triều nhìn cũng không muôn".

Bao đại nhân gật đầu: "Khi thượng triều, Thái sư tất có thể nhìn thấy".

Dứt lời, Bao đại nhân không nói nữa, chỉ nhìn chằm chằm vào Bàng thái sư.

Những người khác cũng chăm chú nhìn Bàng thái sư.

Vô số ánh mắt nhất tề bắn ra, ý tứ rõ ràng: Lão cua già, chúng tôi không hoan nghênh ông, ông còn không mau đi đi?!

Mà Kim Kiền đứng cạnh Triển Chiêu,

thậm chí còn nghe thấy cơ bắp căng cứng trên người Triển Chiêu đang phát ra tiếng rắc rắc.

Về phần Bàng thái sư, lại làm như

không thấy ánh mắt dữ tợn của chúng nhân đang chiếu thẳng vào mình, vẫn ưỡn bụng, cười tít mắt, vẻ thản nhiên, quả thực là đại biểu điển hình cho nhân vật da mặt dày hơn cả góc tường thành.

Đám người Triển Chiêu dần biến sắc, còn Kim Kiền thì mồ hôi túa đầy mặt.

Lão cua già này tám phần là quyết tâm bám rịt lấy chúng ta, sáng sớm ngày ra đã gấp rút đến đây theo đuôi, như vậy, Tiểu Miêu làm sao thoát thân để đi tìm Thượng Phương bảo kiếm đây?

"Rắc", một tiếng động rất nhỏ vang lên bên tai, da đầu Kim Kiền lập tức tê dại, rũ mắt liếc nhìn một cái, chỉ thấy vỏ kiếm trong những ngón tay thon dài dưới ống tay áo màu lam kia đã xuất hiện mấy đường nứt ngoàn ngoèo, rất có phong cách của chủ nghĩa nghệ thuật hiện đại.

Kim Kiền cảm thấy da đầu tê rần, tựa như bị niệm thần chú định thân, chỉ có thể ngơ ngác nhìn những đường nứt kia từ từ chạy dài, chạy dài.

Không hay rồi, không hay rồi, nếu

mốt quyết liều mạng với lão cua già rồi! Mà đã liều mạng, thì khi xét trách nhiệm liên đới xuống, ắt hẳn không thể thiếu phần của mình.

không nghĩ ra cách gì, Tiểu Miêu này nhất định đã không thèm quản ba bảy hai

thế nào cho phải bây giờ?

Hừ hừ, sáng sớm ngày ra nước chưa

Làm thể nào cho phải bây giờ? Làm

uống được một ngụm, cơm cũng chưa ăn được một miếng, đầu váng mắt hoa, toàn thân bản rủn lại còn phải đối mặt với tình huống chấn động thế này, tốn nơ-ron thần kinh để suy nghĩ về vấn đề hóc búa như vậy, thật đúng là vô nhân đạo mà!!! Ít

nhiều gì thì cũng phải để mình ăn cái gì đó trước rồi hãy lao động trí óc chứ...

Khoan đã! Ăn cơm?! Đúng, ăn cơm!

Linh cảm lóe lên trong óc, Kim Kiền

liền ngắng phát đầu lên, thần sắc nghiêm nghị, bước lên một bước hướng Bàng thái sư ôm quyền cung kính nói: "Phải chặng hôm nay Thái sư trời chưa sáng đã trở dậy rồi?".

Chúng nhân trong phòng nhất thời sửng sốt, đều hướng mắt nhìn Kim Kiền.

Bàng thái sư nheo mắt đánh giá tỉ mỉ

miệng cười nói: "Lão phu nhớ được ngươi, ngươi chính là Tòng hiệu úy lục phẩm họ Kim", nói đến đây, khẩu khí có chút hạ xuống, âm trầm.

Kim Kiền không khỏi rợn tóc gáy.

Kim Kiền một phen, đột nhiên nhếch

"... Không sai, hôm nay đích xác trời chưa sáng lão phu đã xuất môn rồi, vậy

thì thế nào?", Bàng thái sư lại nói.

Kim Kiền hít một hơi, ổn định lại tâm thần, đôi mắt nhỏ mở tròn, nặn ra vẻ mặt sùng bái cất tiếng: "Thái sư quả không hổ là tấm gương trung quân ái quốc, cần

mẫn phụng sự vì nước trong triều! Thánh

thượng có Thái sư phụ tá, Đại Tống có Thái sư tọa trấn, thực chính là phúc của Đại Tống, là may mắn của bách tính!".

Một tràng những lời này thốt ra, trong phòng nhất thời ngập tràn hơi rắm ngựa, lại có mùi chuồng ngựa nữa¹.

¹ Xuất phát từ tiếng lóng "vỗ mông ngựa, vuốt đuôi ngựa" ý chỉ nịnh bợ, ở đây tác giả bóng gió ám chỉ Kim Kiền đang nịnh hót Bàng thái sư.

Bao đại nhân, Công Tôn tiên sinh nét mặt vẫn bình tĩnh, còn Triển Chiêu hai mắt ẩn hiện ánh sáng, Bạch Ngọc Đường thì hơi nhướng mày, Nhất Chi Mai, Bách Hoa công tử thoáng lộ vẻ ngạc nhiên.

Về phần Bàng thái sư dường như lại chẳng mảy may chịu ảnh hưởng của tràng "rắm ngựa" này, chỉ nhìn chằm chằm vào Kim Kiền cười lạnh nói: "Đây chính là bổn phân của lão phu".

"Thái sư tận tâm tận lực vì xã tắc Đại Tống như thế, ắt hẳn là quên ăn quên ngủ, dốc hết tâm huyết, lao tâm khổ tứ". Kim Kiền tiếp tục tâng bốc.

Bàng thái sư hừ lạnh một tiếng: "Là bề tôi, đương nhiên phải như vậy".

"Ôi chao! Như vậy thì không ổn rồi!", Kim Kiền đột nhiên biến sắc, thình lình quay người ôm quyền nói với Bao đại nhân: "Đại nhân, Thái sư vì việc của đại nhân, quên ăn quên ngủ, lao tâm khổ tứ, sáng sớm đã tới thăm hỏi, ngay cả bữa sáng cũng chưa dùng. Thái sư chính là hoàng thân quốc thích, lá ngọc cành

Thái sư bụng đói sinh bệnh, thì trên dưới Khai Phong phủ sao có thể gánh vác nổi đây?!".

Công Tôn tiên sinh chớp đôi mắt

vàng, thân phận tôn quý bậc nào, nếu để

Chúng nhân nhất thời sửng sốt.

phượng một cái, đột nhiên vỗ tay nói: "Ai nha, Kim hiệu úy quả là một lời như thức tỉnh người trong mộng. Tục ngữ có câu: Lịch một ngày lập vào buổi sáng, cơm ba bữa quý ở bữa đầu, chính vì thế bữa sáng này nhất định không thể thiếu được!", nói đến đây, Công Tôn tiên sinh tỉnh bơ nhìn Bao đại nhân một cái.

Bao đại nhân lập tức gật đầu, đề tiếng gọi: "Người đâu, chuẩn bị bữa sáng!".

Bên ngoài cửa tức khắc có người đáp: "Tuân lệnh".

Công Tôn tiên sinh lại hướng Bàng thái sư cúi đầu vái: "Mời Bàng thái sư

di giá đến thiện đường dùng bữa".

"Hả?", hiển nhiên là Bàng thái sư phản ứng không kịp, mặt đầy kinh ngạc.

Bao đại nhân bước một bước dài lên phía trước đứng cạnh Bàng thái sư, nói: "Thái sư, mời!".

Nói đoạn, liền cùng Công Tôn tiên sinh mỗi người một bên, nửa mời nửa đẩy kéo Bàng thái sư ra phía cửa.

Kim Kiền nhất thời thở phào một hơi, vôi quay đầu nhìn Triển Chiêu, thầm nói: Nhân cơ hội này, Tiểu Miêu ngài còn không mau mau thoát thân đi kiếm đi, bằng không đơi lát nữa lão cua già ăn xong quay lại thì không kịp đâu. Nhưng vừa mới đưa mắt liền phát hiện sau lưng mình đã sớm không còn bóng người, lai nhìn quanh một cái, mới liếc thấy thì ra Bach Ngoc Đường, Triển Chiêu, Nhất Chi Mai đã sớm đến bên cửa sổ thư phòng rồi, cánh cửa số mở toang, một chân Bạch Ngọc Đường vắt qua bậu cửa đầu, Nhất Chi Mai một tay kéo Bách Hoa công tử, tay kia ra sức vẫy mình.

Chậc, ba người này cũng tốc độ quá nhỉ, lão cua kia còn chưa đi ra đến cửa

số, Triển Chiêu thì hướng mình khẽ gất

đâu.

Muốn mình cùng đi? Cũng được, còn hơn là phải đối diên với bô mặt đầy thit

của lão cua già, vừa ăn vừa nhin nôn!

Nghĩ đến đây, lòng bàn chân Kim Kiền nhẹ nhàng rón rén, nhích đến bên cửa sổ, nối gót Nhất Chi Mai nhảy ra ngoài. Nhưng một chân vừa hạ xuống đất, chân kia hãy còn vắt trên bậu cửa sổ, Kim Kiền đã nghe thấy tiếng cười lạnh lẽo u ám như sấm nổ vang lên bên tai:

"Triển hộ vệ, Kim hiệu úy, còn có ba vị nghĩa sĩ giang hồ chắc hẳn cũng chưa dùng bữa, sao không cùng lão phu đi tới thiện đường?!".

Chầm chậm chuyển mắt, đập vào mắt

Kim Kiền là bóng lưng cứng ngắc như ba cây thương, một lam, một trắng, một đen, lại quét qua Bách Hoa công tử nằm một đống trên đất, tiếp đó là Bao đại nhân và Công Tôn tiên sinh phía sau, hai gương mặt một đen một trắng lộ vẻ bất đắc dĩ,

phập phồng dữ dội, hô hấp rối loạn, khí tức bất ổn, nhưng trên mặt Bàng thái sư lại lộ ra năm phần đắc ý, năm phần nham hiểm, thâm độc.

Thu cái chân đang vắt trên bậu cửa

cuối cùng liếc đến cái bung ỏng tròn vo

sổ, ước lượng khoảng cách giữa cửa chính thư phòng và cửa sổ, Kim Kiền không khỏi có chút cảm khái:

Chẳng ngờ lão cua già thân hình phì nhiêu như vậy lại có thể hoàn tất khoảng cách ba mươi mét trong chưa đầy năm giây, quả thực nhìn người chẳng dựa ngoại hình, xem cua chẳng dựa họ Bàng được lâu. Lão cua già ông không đi tham

dự Thế vận hội Olympic thật đúng là phí của giời, mai một nhân tài đó!

Hồi mười

Bảo kiếm tìm về vạn sự yên.

Phủ thái sư đất trời đổi sắc

. . .

Trên chiếc bàn gỗ tròn giản dị tróc sơn loang lổ bày một mâm bữa sáng đúng tiêu chuẩn do chuyên gia dinh dưỡng cấp cao nhất của Khai Phong phủ, Công Tôn tiên sinh chế định.

Một tô cháo trắng, có tác dụng giải khát, nhuận phế, kiện tì tốt cho dạ dày, có ích cho tinh thần, nâng cao ý chí.

Một đĩa cải xanh, giàu chất diệp lục,

nước, hàm lượng khoáng chất, vitamin... những thành phần chất dinh dưỡng thiết yếu cho cơ thể, có lợi cho đường ruột, thúc đẩy sự nhu động của dạ dày, tăng cường sự tiêu hóa hấp thu, tốt cho việc bài tiết (đặc biệt có hiệu quả đối với chứng táo bón lâu năm của Bao đại nhân), có tác dụng quan trọng trong việc

duy trì những đường cong duyên dáng

Công Tôn tiên sinh), kiên não ích trí (thấy Kim hiệu úy không, lúc mới vào phủ là một đứa trẻ thật thà chất phác, đến bây giờ... haizzz...). Tóm lại một bàn đồ ăn sáng này vừa đẹp mắt giá lại rẻ, vị ngon mát lành, thích hợp cho phần đông moi người dùng. Đáng tiếc, Bàng thái sư ngồi ghế thủ toa lai chẳng có chút thưởng thức đối với một bàn đồ ăn sáng dinh dưỡng phong phú, lợi ích vô cùng này, vừa ngồi xuống

của cơ thể (Hiệu quả cụ thể? Lẽ nào anh không thấy eo lưng của Triển đại nhân sao!), ăn trường kỳ, còn có thể bài tiết độc tố bảo dưỡng dung nhan (bằng chứng chính là khuôn mặt nho nhã trắng bóc của

đã nhíu chặt mày, vẻ mặt chán ghét, một lúc sau cũng không chịu động đũa.

Bao đại nhân, Công Tôn tiên sinh ngồi hai bên nhiệt tình mời: "Thái sư không cần khách khí, chỉ là cơm rau dưa, mời dùng!".

Bàng thái sư, khuôn mặt đầy thịt cương cứng, trừng mắt bát cơm trước mặt, không thốt ra một tiếng nào.

Bao đại nhân và Công Tôn tiên sinh có chút bất đắc dĩ, lại quay đầu nhìn mấy người ngồi quanh chiếc bàn tròn nói:

có chút bất đắc dĩ, lại quay đầu nhìn mấy người ngồi quanh chiếc bàn tròn nói: "Chư vị cũng không cần khách khí, mời dùng, mời dùng". Bạch Ngọc Đường và Nhất Chi Mai cùng chung vẻ mặt, trước là nhìn Triển Chiêu, Kim Kiền, sau lại ngó Bao đại nhân và Công Tôn tiên sinh, cuối cùng đồng thời thở dài một tiếng.

Một người lẫm bẩm nói: "Cơm nước của Khai Phong phủ này cũng quá... trách nào xú miêu và Tiểu Kim đều gầy gò chỉ còn một dúm xương như vậy...".

Người còn lại thì thở phào một tiếng: "May mà Kim huynh và Nam hiệp nhắc nhở, bằng không nếu tại hạ thật sự phải vào đại lao Khai Phong phủ... không thể tưởng tượng được, không thể tưởng

tượng được...".

Bách Hoa công tử thì trợn trừng mắt nhìn thức ăn trên bàn như thể đang nhòm một bàn độc dược vậy.

Triển Chiêu thân hình thẳng tắp, căn bản ngay cả liếc cũng chưa từng liếc thức ăn trên bàn, cả người cứng tựa như lúc nào cũng có thể vỗ bàn rời đi vậy.

Kim Kiền vừa bưng bát, nhấc đũa lên, nhưng nhìn sắc mặt mọi người, đành phải không tình nguyện mà buông bát đặt đũa xuống.

Trong một thời gian, bầu không khí trên bàn ăn nặng nề, ngưng trệ, lặng ngắt như tờ.

Thình lình, Triễn Chiêu đứng phắt dậy, ôm kiếm nói: "Đại nhân, Thái sư, thuộc hạ còn có công vụ phải làm, xin cho thuộc hạ cáo lui trước".

"Triển hộ vệ...", Bàng thái sư ngước đôi mắt hình tam giác nhìn Triển Chiêu một cái, lạnh lùng nói, "Chẳng lẽ Triển hộ vệ có chỗ bất mãn với lão phu, cho nên mới không muốn dùng bữa cùng lão phu?".

"Triển Chiêu không dám!", Triển

Chiêu lại ôm quyền, "Chỉ là Triển Chiêu đích thực còn có công vụ phải làm, cho nên...".

"Được rồi!", Bàng thái sư khoát tay ngăn lại, "Cho dù gấp hơn nữa cũng không thể bỏ bữa, Triển hộ vệ vẫn nên dùng bữa trước đi!".

"Bao đại nhân, ngài dạy dỗ thuộc hạ

"Thái sư, Triển Chiêu đích thực.."

thế nào vậy, sao lại không hiểu nguyên tắc cơ bản như thế?!", Bàng thái sư đột nhiên vỗ bàn quát lên.

vệ, không nên nóng vội nhất thời, hãy dùng bữa trước đi."

"...Vâng", Triển Chiêu chỉ đành y lời ngồi xuống, sắc mặt dần trở nên trắng bệch.

"Thái sư bớt giận", Bao đại nhân vội nói, lại quay sang Triển Chiêu, "Triển hô

Trong thiện đường lại khôi phục vẻ tĩnh lặng như chết, một bàn tám người này, không ai động đũa, không ai lên tiếng, không khí căng như dây đàn.

Kim Kiền căng thẳng đến nỗi ngay cả thở mạnh cũng không dám, cúi đầu nhìn bát cơm trước mặt, chỉ cảm thấy có một thẩm vào tận xương, không cần ngước mắt, không cần quay đầu, Kim Kiền cũng biết khí lạnh quen thuộc dị thường kia là "kiệt tác" từ người nào phát ra.

con gió mạnh quất qua da đầu, ào ào

Đưa tay mò mẫm túi thuốc đã khô quắt lại, Kim Kiền không khỏi có chút phiền muộn:

Hạ độc dược "Hun chết chuột" với Ngũ thử Hãm Không đảo, trị thương cho

Tiểu miêu, vượt ải rượu của Nhất Chi Mai, đối phó với quân đoàn xác sống, lại thêm chuyện vì Tiểu Miêu bị thương ở

thêm chuyện vì Tiêu Miêu bị thương ở mặt, nhất thời không khống chế được mà bạo phát... Thuốc bột, đạn dược mang

Tiểu Miêu trị thương, thì hình như còn mấy hạt ba đậu^[1] vốn định để "chiêu đãi" chuột bạch...

[1] Ba đậu còn gọi là bã đậu, mắc vát, cóng khói, giang tử, ba nhân, mần đề, cây đề... là một trong năm mươi vị thuốc cơ bản của Đông y, có xuất xứ từ Tứ Xuyên, Trung Quốc.

theo bên người lần này đều đã dùng gần hết rồi, bây giờ trong túi thuốc ngoại trừ mấy bình kem sinh cơ đặc biệt để lại cho

Quên đi, ba đậu thì ba đậu, mặc dù có chút xấu xí không bày được lên bàn, nhưng quý ở chỗ thực dụng lại hiệu quả, hôm nay dùng để tiếp đãi lão cua già, khiến cho ông ta thanh lọc dạ dày, điều dáng lại cũng tốt.

Nghĩ đến đây, Kim Kiền hít sâu một hơi, thình lình ngắng đầu lên, chỉ ra bên cửa thiện phòng, bộ dáng khoa trương chấn kinh quá độ hét lên: "Người nào?!".

Chúng nhân một bàn này không khỏi sửng sốt, quay đầu nhìn ra phía cửa theo phản xạ có điều kiện.

Kim Kiền lập tức nhanh như chớp

ném mấy hạt ba đậu vào trong tô cháo trắng. Chỉ, móc, ném, một loạt động tác liên tiếp này rất thành thực lưu loát, tinh chuẩn vạn phần, nếu là ở trước mặt người bình thường, một phen hành động này nhất định sẽ kín kẽ vô cùng, thành

Kim Kiền, ngoại trừ ba vị văn nhân Bao đại nhân, Bàng thái sư và Công Tôn tiên sinh không biết võ công ra thì bốn người còn lại đều là những nhân vật thành danh có tên tuổi trên giang hồ.

công mỹ mãn như được thánh thần phù trơ. Đáng tiếc, những người cũng bàn với

Khi bốn người này nhìn theo hướng tay chỉ ra ngoài cửa của Kim Kiền, sắc mặt có biến hóa, chỉ là có khác nhau, mỗi người một vẻ.

Triển Chiêu đôi con ngươi đen láy lóe sáng, Bạch Ngọc Đường đầu mày nhướng lên, Nhất Chi Mai sắc mặt trắng nhợt, Bách Hoa công tử thân hình run nào nhúc nhích, ra sức đến mức da mặt có chút xanh.

Một phen sắc mặt biến hóa của bốn người này, ba vị văn nhân còn lại kia đương nhiên không thể nhìn thấy, chỉ là

ngó ra ngoài cửa nửa ngày trời cũng chẳng mảy may phát hiện gì, lại đồng loat quay đầu nhìn Kim Kiền với vẻ khó

rẩy, nét mặt kia vốn là định đứng dậy bỏ chạy, nhưng khổ nỗi bị Nhất Chi Mai sống chết ấn chặt xuống, không có cách

hiểu.

Kim Kiền vội trưng ra vẻ mặt tươi cười nói: "Thuộc hạ nhất thời hoa mắt, nhìn nhầm, nhìn nhầm".

"Bao đại nhân, hai thuộc hạ này của ngài sao đều không biết phép tắc gì thế?!", Bàng thái sư quạu quọ.

Bao đại nhân ôm quyền: "Thái sư chê cười rồi".

Lúc này Triển Chiêu lại đột ngột đứng dậy, hướng Bàng đại nhân ôm quyền nói: "Triển Chiêu mới rồi mạo phạm Thái sư, cho nên đặc biệt xin nhận lỗi tại đây".

Hå?!

Một bàn người đồng thời cả kinh, trợn

Bộ mặt nung núc thịt của Bàng thái sư cứng ngắc như đá, thộn ra như phỗng, miệng mồm há hốc có thể nhét vừa cả quả dưa.

tròn mắt, nhất tề bắn chíu chíu về phía Triển Chiêu, sắc mặt biến đổi khó lường.

khuấy khuấy chiếc muôi gỗ trong tô cháo, múc một bát cháo đầy, bưng đến trước mặt Bàng thái sư nói, "Triển Chiêu xin lấy cháo thay rượu, nhận tội với Thái sư, mong Thái sư không trách lỗi xưa".

Chỉ thấy Triển Chiêu vén tay áo,

Cháo nóng bốc hơi nghi ngút, hương thơm nức mũi, trên mặt còn có mấy viên trong ngày tết Nguyên tiêu, tinh xảo đẹp mắt, thoạt nhìn thực sự khiến người ta thấy hấp dẫn, cảm hứng ăn uống dâng trào.

Ba người Bạch Ngọc Đường đồng thời kín đáo nhích xa khỏi bàn ăn mấy

tròn tròn trong suốt như thủy tinh nỗi lên, tựa như những viên bánh trôi nhỏ xinh

Bàng thái sư vẫn duy trì nét mặt trợn mắt há mồm ngắn ngơ, nhìn chằm chằm bát sứ trước mặt.

phần.

Công Tôn tiên sinh khóe mắt đảo qua nét mặt của mọi người, lại thấy Kim "Thái sư, nếu Triển hộ vệ đã có thành ý như vậy, Thái sư hãy nể mặt ăn cháo đi". Bao đai nhân đôi mắt sắc bén liếc qua

Kiền rut cổ, khẽ mim cười, tiếp lời:

người Triển Chiêu, Công Tôn tiên sinh một cái, lập tức gật đầu phụ họa: "Thái sư, nếu Triển hộ vệ đã có lòng nhận sai, mong Thái sư hãy đại nhân đại lượng, bao dung hết thảy".

bao dung hết thảy".

Lúc này Bàng thái sư mới hoàn hồn, tiếp nhận bát cháo, lại ngước nhìn lên Triển Chiêu đang cúi đầu rũ mắt một cái, rồi liếc sang Công Tôn tiên sinh với vẻ

mặt vô hại, cuối cùng nhìn khuôn mặt nghiêm nghi của Bao đai nhân, lai cúi

đầu ngó vào trong bát cháo, do dự một lát, mới không tình nguyện cầm thìa múc một miếng đưa lên miệng.

Mọi người nhìn thấy rất rõ, ngay chính giữa là một viên tròn tròn trong trong nóng hôi hổi.

Chiếc thìa từng tắc một từng tắc một đưa lên đến miệng Bàng thái sư, mặt khác, sáu đôi mắt cũng đồng thời từng tắc một từng tắc một mở to ra, tim cũng từng tắc một từng tắc một nhảy lên cổ họng.

Mắt thấy viên tròn tròn kia sắp trôi vào miệng Bàng thái sư, đột nhiên, bên ngoài thiện đường vang lên một trận

miệng la lên: "Khởi, khởi bẩm đại nhân, phủ Thái sư cho người đến nói có chuyện gấp cần bẩm báo với Thái sư!".

"Cach", bát cháo bi Bàng thái sư đặt

huyên náo ầm ĩ, một tao dịch xông vào,

Trái tim mọi người nhảy lên đến cổ họng tức thì rơi xuống vỡ tan tành, không khỏi đồng thời nghiến răng hung hặng

lườm tao dịch ở cửa kia.

trở lai bàn.

Tạo dịch kia bị lườm nhất thời giật mình, thộn mặt ra ngay tại chỗ.

"Ngắn ra đó làm gì?! Còn không đưa người tiến vào cho lão phu!", Bàng thái sư quát lên.

Tạo dịch trả lời một tiếng rồi vội vàng xoay người, nhưng bước chân còn chưa nhấc lên thì đã bị một người xông vào xô phải làm cho lảo đảo.

"Thái, Thái sư, không hay rồi, trong phủ xảy ra chuyện lớn rồi..."

Chạy vào là một nam tử mặc trang phục gia đinh, tuổi không quá ba mươi, đang phủ phục người quỳ xuống đất, tấm lưng ướt áo, áo trên lưng bị mồ hôi làm cho sũng nước.

"Chuyện gì mà hoảng hốt như vậy?! Cũng không sợ làm mất mặt phủ Thái sư hay sao!", Bàng thái sư vẻ mặt bực bội nói.

"Dạ dạ dạ, tiểu nhân thất lễ, thất lễ...", gã gia đinh ra sức khấu đầu.

Bàng thái sư híp đôi mắt hình tam giác: "Nói đi, trong phủ xảy ra chuyện gì?".

"Khởi, khởi bấm Thái sư, hòn giả sơn ở hậu hoa viên trong phủ bị nổ rồi..."

• • •

Một mảnh im lặng.

Chúng nhân đều cho rằng bản thân đã nghe nhầm rồi, cho nên không một ai hé miệng lên tiếng, chỉ bình tĩnh nhìn gã gia đinh đang quỳ trên đất.

Lát sau, Bàng thái sư mới chậm chạp nói: "Ngươi vừa nói cái gì?".

"Bẩm Thái sư, hòn giả sơn trong phủ bị nổ rồi."

Lại là một trận tĩnh lặng.

Đột nhiên Bàng thái sư vỗ mạnh xuống bàn, quát lớn: "Ăn nói hàm hồ, hòn giả sơn trong hậu hoa viên đang yên đang lành, sao nổ được?".

"Chính, chính là nổ 'đùng' một tiếng...", gã gia đinh vừa khóc vừa nói.

Mục quang của mọi người viu một cái bắn về phía Bàng thái sư.

Chỉ là Bàng thái sư khuôn mặt nung núc thịt giựt giựt loạn lên, liếc mắt một cái bắn thẳng sang đám người Triển Chiêu, Bạch Ngọc Đường với vẻ không sao tin được.

"Thái sư phải chặng nên hồi phủ xem xét một chút...", Công Tôn tiên sinh đề xuất.

Bàng thái sư trừng đôi mắt tam giác lên, lại đảo tròn trên người bọn Triển Chiêu phía đối diện, cắn răng nói: "Không sao, chẳng qua chỉ là một hòn giả sơn, ngày khác lão phu xây mới là được".

"Thái, thái sư...", gã gia đinh kia lại cất tiếng.

"Còn có chuyện gì?", Bàng thái sư giận dữ quát.

"Những con cá chép vàng trong hồ ở hậu hoa viên đều phơi, phơi trắng bụng... chết rồi..."

tiếng cao ở quãng tám, "Ngươi nói năm mươi hai con cá chép vàng đều chết hết rồi".

"Cái gì?!", Bàng thái sư gầm lên một

"Dạ…"

Mặt Bàng thái sư bắt đầu trở nên xanh lét.

"Không bằng Bàng thái sư hồi phủ...", Bao đại nhân cũng đề xuất, vẻ mặt vô cùng thành khẩn.

"Không sao", Bàng thái sư giậm chân một cái, "Chẳng qua chỉ là mấy con cá, qua vài hôm nữa lão phu mua một mớ về".

"Thái, Thái sư, còn, còn có..."

"Còn có cái gì?!"

"Nóc... nóc nhà ở thư phòng bay mất rồi..."

"Nóc nhà ở thư phòng sao có thể bay mất?!"

"Chính là 'rầm rầm rầm, vèo vèo vèo' rồi bay mất...", gã gia đinh hoa chân múa tay nói.

thành màu lục.

"Thái sư, không bằng...", lần này

Sắc mặt Bàng thái sư bắt đầu biến

ngay cả Triển Chiêu cũng không nghe tiếp được nữa.

"Không... không sao, cùng lắm thì lão phu lại xây một thư phòng mới", Bàng thái sư vẫn sống chết nhìm chằm chằm vào Triển Chiêu, nghiến răng nghiến lợi nói.

"Thái... Thái sư..."

"Lại chuyện gì nữa?!"

"Nền đất trong phòng ngủ của Thái sư bị sụt một hố lớn, cả giường cũng bị chôn trong đó..."

"Cái gì?!", Bàng thái sư nhất thời mặt mũi trắng bệch, thân hình phì lủ loạng choạng, chực ngã ra sau.

một bên đỡ lại, mới giúp cho Bàng thái sư tránh được một kiếp dập đầu xuống đất.

"Thái sư vẫn nên mau hồi phủ thì hơn", Công Tôn tiên sinh bên cạnh lời lẽ rất khẩn thiết.

May mà Bao đại nhân và Công Tôn tiên sinh nhanh tay nhanh mắt, mỗi người

"Thái sư vẫn nên nhanh chóng hồi phủ khắc phục hậu quả mới là thượng sách", Bao đại nhân bên cạnh đề xuất ý kiến chuyên nghiệp.

Bàng thái sư thở hồng hộc một lát, mới dần điều hòa lại, đôi mắt tam giác vệ hộ tống lão phu hồi phủ...".

"Trên dưới Khai Phong phủ tất sẽ dốc toàn lực", Bao đại nhân dứt khoát đáp ứng.

Kim Kiền bên canh thấy thế thầm cảm

mờ tịt lảo đảo một vòng mới bình tĩnh nhìn Bao đại nhân, run giọng nói: "Phủ... phủ của lão phu xảy ra chuyện lớn, mong... mong Bao đại nhân và Triển hô

Chậc chậc, thái độ cổ chấp của lão cua này thực đáng kính đáng khen, hang cua sắp bị lật tung đến trời rồi, vậy mà vẫn "trung trinh kiên định" nhớ thương

khái không thôi, sùng kính van phần:

Tiểu Miêu.

Có điều, giả sơn, hồ nước, nóc nhà, hố đất...

Kim Kiền đưa mắt sang nhìn Bach

Ngọc Đường, khuôn mặt chẳng chút che giấu ý cười, bắt đầu quạt phành phạch

phành phạch, lại quay về Triển Chiêu, lúc đầu vẻ mặt kinh ngạc, sau lại trở nên bình tĩnh, còn có Nhất Chi Mai mặt tràn ngập thú vị cùng với Bách Hoa công tử có chút mờ mịt không hiểu, cho đến Bao đại nhân đã dự liệu trước mọi việc, Công Tôn tiên sinh thì toàn thân phát tán ra ánh hào quang rực rỡ chói mắt vô hại. Hôm nay hành động, phản ứng của lão

Bao và Công Tôn Trúc Tử bỗng nhiên có một tầng ý nghĩ thâm sâu:

Những biến hóa dị thường trong hang cua chẳng lẽ Hắc Bạch song sát ủ mưu?

Nếu thật là như thế thì chẳng trách hai vị ấy hôm nay lại trấn tĩnh lạ thường, vững như núi Thái Sơn, an tĩnh như gái tơ^[2], có điều nghe ý tứ này... giả sơn quy về sơn, hồ nước quy về thủy, nóc nhà quy về thiên, hố đất quy về địa...

[2] Nguyên văn: Tĩnh nhược xử tử, xuất phát từ câu "Thị cố thủy như xử nữ, địch nhân khai hộ; hậu như thoát thố, địch bất cập cự" trong **Binh pháp Tôn Tử**, thiên thứ mười một, có nghĩa là: Lúc đầu binh phái như gái tơ, chờ địch hé cửa xông

vào; thì phải nhanh như thỏ chạy trốn, khiến địch không kịp chống cự.

Sơn, thủy, thiên, địa hay cho một khí thế hào hùng, thế trận hoa lệ, hơi thở âm vang, chẳng có nhẽ lão Bao và Công Tôn Trúc Tử lại tìm được sự viện trợ của bốn con chuột nào đó với những năng lực đặc biệt: năng lực chịu được khó khăn, năng lực chiến đấu, năng lực công kích vượt ải, và năng lực làm loạn...

***

Tọa lạc ở chính tây của Khai Phong phủ, phía đông nam nội thành, là phủ đệ của Thái sư, lộng lẫy xa hoa, nguy nga tráng lệ, quả là: Đình đài, lầu các vút trong mây, cây ngọc hoa xinh tựa gấm thêu, sân viện oai nghiêm mà sừng sững, canh phòng nghiêm mật ruồi chẳng bay.

Nếu là bình thường, bách tính nhất

định sẽ khó mà tới gần trong khoảng trăm mét. Nhưng hôm nay, đến khi Bao đại nhân cùng với chúng nhân Khai Phong phủ và Bàng thái sư về tới phủ, thì thấy bên ngoài phủ Thái sư là một biển người đông nghìn nghịt, chen vai thích cánh, bao vây xung quanh phủ Thái sư chật như nêm cối, từ đầu đường cho tới ngõ nhỏ đều chật ních, phóng mắt nhìn qua chỉ toàn thấy là đầu người đen nghìn nghit, rất hoành tráng.

"Này này, sáng sớm hôm nay anh có nghe thấy gì không, trong phủ Thái sư kêu uỳnh một tiếng, cứ như là thiên lôi đánh xuống, vang rền, chấn động lỗ tai điếc hết cả lên".

"Nghe thấy chứ, nghe thấy chứ, mới tinh mơ, thiếu chút nữa thì dọa chết người ta, cũng không biết trong phủ Thái sư xảy ra chuyện gì nữa?"

"Nghe nói là hòn giả sơn trong phủ Thái sư bị nổ".

"Hả? Hòn giả sơn bị nổ?! Anh nói

bậy cái gì đấy! Hòn giả sơn lại không phải pháo trúc, sao có thể nói nổ là nổ được?"

"Ha, vây là anh không biết rồi, vi

huynh đệ kết bái của con chú ba họ em rễ bà bác cạnh nhà cậu em vợ tôi làm người hầu trong phủ Thái sư, những lời đó là do chính miệng cậu ta nói ra, tuyệt đối không sai được, hơn nữa..."

mở trêu chọc người khác nữa, mau nói đi!"

"Ai nha! Anh đừng có thích úp úp mở

"Nghe cậu ra nói nóc thư phòng trong phủ Thái sư cũng bị bay mất!" "Ôi ôi, cái này tôi cũng nhìn thấy rồi, tinh mơ hôm nay trời mới tờ mờ sáng, tôi ra ngoài đi nhà xí, thì thấy một cái mái nhà bay vèo ra từ phủ Thái sư đó, mà phải nói là bay rất nhanh đấy!"

"Đừng nói là anh, ai ở gần đây mà không nhìn thấy nào?! Nếu không sao lại tụ tập hết tới đây để xem náo nhiệt chứ?"

"Còn có chuyện rất kì quái, nghe nói cá trong hồ ở phủ Thái sư đều phơi trắng bụng, lại cả cái nền đất trong phòng ngủ của Thái sư bị sụt một cái hố lớn, ngay cả giường của Thái sư cũng bị chôn vùi trong đó đấy!"

"Hả?! Có loại chuyện này ư? Cũng huyền bí thật đấy!"

"Hê hê, tôi thấy tám phần là Thái sư làm quá nhiều việc xấu, nên bị báo ứng đấy thôi".

"Có lý, có lý!"

hiếu kỳ, hai mắt phát sáng, rì rà rì rầm, vừa nói vừa hoa chân múa tay, kể chuyện như thật, ngắt quãng truyền đến lỗ tai đoàn người Bàng thái sư, Bao đại nhân

Chúng bách tính tụ tập xung quanh phủ Thái sư, ai nấy mặt mày đều tràn ngập vẻ đang gấp gáp đi đến.

©DTV: http://www.dtv-ebook.com

Kiệu quan của Thái sư đi đến trước cửa lớn phủ đệ, còn chưa dừng vững, Bàng thái sư đã cắm đầu cắm cổ chui ra, miệng phát xanh, mặt xám ngắt, hướng đám gia đinh canh giữ ở cửa giận dữ quát lên một tràng:

"Còn ngây ra đấy làm gì?! Không mau đuổi đám điêu dân đó đi cho ta?!"

Mấy gã gia đinh canh giữ ở cửa vội vàng vâng dạ tuân lệnh, làm ra vẻ hung ác đi đến phía trước đuổi chúng bách

tính đang tụ tập gần đó đi.

Nhưng những bách tính kia lại như sóng biển cuộn trào, rút đi một cái, lại ào ạt xô đến, lùi ra sau hai bước, lại xáp lên trước ba bước, ùn ùn không ngớt, cuồn cuộn không dứt, rất có tinh thần của loài gián đập mãi không chết.

Sau cùng vẫn là Bao đại nhân có nghĩa khí, lệnh cho Tứ đại hiệu úy dẫn chúng nha dịch của Khai Phong phủ đi khuyên bảo mấy câu. Chúng bách tính kia nể mặt Bao đại nhân mới từ từ tản đi, chỉ là nếu nhìn kỹ bốn xung quanh, không khó để thấy nơi góc đường cuối ngõ, đều có không ít người ló đầu ra quan sát.

Tóm lại, sau một trận hỗn loạn, cuối cùng mọi người mới thấy được tình hình thật sự vốn chỉ được nghe nói đến trong phủ đệ của Thái sư.

Kỳ thật dựa vào bước chân gấp gáp cùng thái độ căng thẳng của Bàng thái sư khi đi về phía trước để đoán, chắc hẳn Bàng thái sư định đi thẳng đến phòng ngủ, chỉ là trên đường bước nhanh đến đó, mọi người đều may mắn được tận

Điểm dừng chân thứ nhất: Phần đất vốn là hòn giả sơn, hậu hoa viên.

mắt chứng kiến tình trạng ác liệt của hậu hoa viên và thư phòng trong phủ Thái sư.

Bàng thái sư cô đơn đứng trước một khoảng đất có chút trống trải, bàn tay nắm chặt, đôi mắt tam giác phát hỏa, mặc cho từng cơn gió bụi cuốn tung ống tay áo.

"Cái này...", Bao đại nhân đường đường một Bàng đồ các đại học sĩ^[3], đại quan nhất phẩm đương triều mà phải há miệng một lúc lâu, cũng không nghĩ ra được từ gì để hình dung.

[3] Tên chức vị của Bao đại nhân được vua Nhân Tông phong cho.

"Khụ khụ...", Công Tôn tiên sinh

Khai Phong phủ, đệ nhất sư gia, tài hoa phong độ, tâm tư kín đáo, cũng chỉ có thể ho khan hai tiếng biểu lộ kinh ngạc.

"..." Triển Chiêu, Triển đại nhân,

đường đường một chủ quản số sách của

Ngự tiền tứ phẩm đới đao hộ vệ võ công tái thế, khinh công trác tuyệt, cao thủ số một của Khai Phong phủ, trước giờ không biết ăn nói, im lặng là điều có thể lý giải được.

Về phần Bạch Ngọc Đường, mặt mày chỉ có một biểu cảm: Ta cười đắc ý, ta cười đắc ý.

Sư huynh đệ Nhất Chi Mai, ngoài ra

Khai Phong phủ, đều kinh ngạc trong yên lặng.

"Gió hiu hiu hề... giả sơn tiêu

còn thêm Tứ đại hiệu úy, chúng nha dịch

thất...", Kim Kiền đệ nhất mau mồm của Khai Phong phủ không phụ sự kỳ vọng của mọi người, đã xuất ra một câu bình luận đầy quyền uy.

Điểm dừng chân thứ hai: Bên hồ, vẫn là hậu hoa viên.

Quan sát lũ gia đinh đang bì bốm bì bốm vớt mấy chục con cá chép vàng phơi bụng nổi lềnh phềnh trên mặt hồ, lại nhìn tạo hình trợn mắt nghiến răng của thái độ trầm mặc.

Bàng thái sư, mọi người đều giữ nguyên

Điểm dừng chân thứ ba: Trong thư phòng.

Chúng nhân đứng ngay chính giữa thư

phòng, nhất tề ngửa đầu quan sát, chỉ thấy phía trên thư phòng tầm mắt trở nên khoáng đạt trống trải, cảnh sắc phía trên đầu đều nhìn rất rõ, bầu trời xanh muôn dặm, mây nhẹ lững lờ trôi, gió mát vi vút thổi, đẹp thay cảnh buổi sớm lay động lòng người.

Ngoại trừ Bàng thái sư đang tức đến sủi bọt mép, những người còn lại đều "... Tiết trời rất đẹp...", Bao đại

đắm chìm trong cảnh sắc tươi đẹp này.

nhân đứng yên lặng hồi lâu, tổng kết một câu.

Điểm dừng chân cuối cùng: Phòng

Moi người đều gất đầu tán dương.

Điểm dừng chân cuối cùng: Phòng ngủ.

Một cái hố to tròn vành vạnh đường kính chí ít cũng phải hơn hai mươi mét rưỡi thình lình xuất hiện ngay chính giữa phòng ngủ của Thái sư đương triều.

Trong hố, chiếc giường bằng gỗ đàn

chạm hoa màn trướng phù dung nằm rất ngay ngắn, chỉ là giường bị gãy mất hai chân, mấy đóa hoa chạm trổ bị nứt, bụi đất dính đầy trên màn trướng phù dung.

Bàng thái sư, sắc mặt từ trắng chuyển sang xanh, từ xanh hóa thành tím, từ tím đổi sang đen, sau rốt cuộc thì sắc mặt trở nên đen sì ngang ngửa với Bao đại nhân, hung hăng trọn mắt lên quát Bao đại nhân:

"Bao đại nhân trị an trong thành Đông Kinh Biện Lương đều thuộc quyền quản lý của Khai Phong phủ, nay phủ của lão phu biến thành... biến thành cái dạng như vậy, trên dưới Khai Phong phủ khó mà sẽ dâng một bản tấu trước mặt Thánh thượng, trị tội người tội quản giáo bất lực!"

Nhưng lời này thốt ra, chúng nhân

thoái thác trách nhiệm, lão phu nhất định

Kim Kiền nghe xong không khỏi cả kinh, thầm nghĩ:

Khai Phong phủ, vốn đang xem kịch vui

nhất thời biến sắc.

kinh, thâm nghĩ: Lão cua già này một câu mà trúng

ngay trọng tâm, Khai Phong phủ quản lý trị an, an toàn của Đông Kinh Biện Lương, nay phủ Thái sư bị lanh tanh bành như vậy, Khai Phong phủ không dù ngài định tìm bốn con chuột hoặc những thẳng cha tạp nham khác đến quậy tưng bừng thì cũng phải để lại đường lui cho mình chứ.

thoát khỏi can hệ. Châc châc, lão Bao,

Nghĩ đến đây, Kim Kiền vội quay sang nhìn Bao đại nhân.

Chỉ thấy Bao đại nhân cúi đầu thu ánh mắt lại, ôm quyền cung kính nói: "Lời của Thái sư nói rất phải, Bao Chửng quản giám không chặt chẽ, thực có tội, Bao Chửng nhất định sẽ điều tra rõ chuyện này, trả lại công đạo cho Thái sư!".

quay đầu, đôi mắt sắc bén bắn thẳng về phía Kim Kiền, nghiêm mặt nói: "Kim hiệu úy, chuyện này giao cho ngươi thụ lý".

"Hả?!", Kim Kiền nhất thời kinh

Nói tới đây, Bao đại nhân đột nhiên

Giao cho tôi?! Có nhầm không đấy?! Chẳng lẽ đường lui lão Bao nghĩ ra chính là kéo mình làm tấm đệm lưng?!

hoàng thất sắc.

Đừng nói Kim Kiền, đến cả những người khác cũng đều kinh ngạc vạn phần, Bàng thái sư càng nổi trận lôi đình, lớn tiếng quát: "Bao Hắc Tử ngươi có ý gì,

hiệu úy lục phẩm để lừa gạt lão phu?!".

Bao đại nhân nghe vậy sắc mặt sa sầm xuống, trầm giọng nói: "Thái sư nói thế

lẽ nào ngươi định dùng một tên Tòng

là sai rồi! Nếu Thái sư đã biết Kim hiệu úy là Tòng hiệu úy lục phẩm do đích thân thánh thượng ngư phong, thì ắt cũng biết vì sao Kim hiệu úy được phong quan làm Tòng luc phẩm. Kim hiệu úy chính là một kỳ nhân trong thế gian, có khả năng linh thông với quy thần, hỏi chuyện dưới âm giới, chuyện trong phủ Thái sư, giao cho Kim hiệu úy chính là thượng sách, sao lai nói là lừa gat?".

"Ngươi, ý ngươi là...", gương mặt

đầy mỡ của Bàng thái sư co giật giữ dội, "phủ của lão phu biến thành cái dạng như thế, chính là, chính là…".

"Sợ là có uế vật quấy phá!", Bao đại nhân giọng chắc nịch.

"Bao Hắc Tử!", đôi mắt tam giác của Bàng thái sư như muốn nứt ra, tơ máu trong máu vằn vện hết cả lên, "Ngươi chớ có khinh người quá đáng!".

"Bao Chửng chỉ dựa vào suy đoán, hòn giả sơn trong phủ Thái sư nổ tung một cách khó hiểu, cá chép vàng trong ao vô có chết hết, nóc thư phòng bay mất chẳng rõ nguyên do, nền đất trong thư "Hừ, có thể là do lũ giang hồ dị sĩ gây ra!", đôi mắt tam giác của Bàng thái sư liếc qua đám người Triển Chiêu, nét mặt vặn vẹo nói.

"Thái sư suy đoán như vậy, có chứng cứ gì không?", Bao đai nhân hỏi.

"Bao Hắc Tử!!!", khuôn mặt phì nộn

của Bàng thái sư biến thành màu gan lợn.

phòng ngủ sụt xuống một cách quỷ dị, bất luận là sự kiện nào cũng đều khó hiểu lạ thường, là chuyện chưa từng nghe nói tới, nếu không phải do uế vật quấy phá, Bao Chửng thực không nghĩ ra lý do nào

khác".

"Nếu đã không bằng không cớ, vì đâu Thái sư lại khẳng định chắc chắn một cách bậy bạ như vậy?"

"Ngươi!!!"

"Chuyện trong phủ của Thái sư, Kim hiệu úy tất sẽ biết cách xử lý, xin Thái sư không cần lo lắng. Thời gian không còn sớm nữa, Bao Chửng không tiện quấy rầy, xin cáo từ tại đây".

Nói đoạn, Bao đại nhân khom người thi lễ, rồi dẫn chúng nhân Khai Phong phủ hiên ngang rời đi. Bỏ lại Bàng Thái sư giậm chân đấm ngực đứng giữa phòng ngủ tan hoang, bừa bãi:

"Bao Hắc Tử!!! Bản thái sư thề không đội trời chung với ngươi, ngươi sống thì ta chết!!!"

Cho đến khi rời khỏi phủ Thái sư hơn trăm mét, chúng nhân vẫn còn nghe thấy âm thanh gào thét điên cuồng của Bàng thái sư.

thái sư.

"Chẳng trách xú miêu lại gian trá như thế, Tiểu Kim khó chơi như vậy, thì ra là học theo chủ tử nhà mình...", đồng thời,

cũng nghe thấu những lời tâm huyết của

đồng chí chuột bạch nào đó.

***

Lần thứ hai trở lại Khai Phong phủ, tâm tình mọi người đã khác trước rất nhiều, đều có cảm giác vui tươi thanh thản, sung sướng vô cùng.

Không cần nói, không cần hỏi, nhìn "siêu phẩm" hỗn độn tan tác trong phủ Thái sư, trong lòng mọi người cũng đoán được đến tám chín phần là do người nào làm, cho nên khi chúng nhân thấy bốn người cung kính đứng đợi trong khách sảnh từ lâu, cũng không quá mức kinh ngạc.

Trong khách sảnh, bốn người chia nhau ra đứng trước sau.

Người đứng đầu bận áo gấm mang kim đao, mắt hổ uy nghi; người bên trái mặt bóng nhờn vận áo vạt ngắn, thắt lưng rủ dài, râu cá trê, tay cầm quạt lông ngỗng; người đứng giữa, toàn thân đầy cơ bắp, để râu quai nón, lưng giắt chùy tử kim; người bên phải, dáng thấp bé, tóc búi tận đỉnh đầu, thắt lưng đeo đôi ngân câu, là bốn vi đương gia của Hãm Không

Bạch Ngọc Đường vừa thấy bốn người có chút ngượng ngùng, đôi mắt

đảo.

sáng quắc của tứ thử, chỉ đành nặn ra vẻ tươi cười lấy lòng nói: "Đại ca, Nhị ca, Tam ca, Tứ ca, các huynh đều đến rồi...".

hoa đào đảo quanh bốn phía hồi lâu, cuối cùng cũng không tránh được con mắt

Triệu địa thử Hàn Chương lắc đầu, Xuyên sơn thử Từ Khánh trừng mắt, Phiên giang thử Tưởng Bình cười nhạt.

Toàn thiên thử Lư Phương thở dài,

Bạch Ngọc Đường vội vàng tiến lại gần, ngoan ngoãn đứng bên cạnh tứ thử, ủ rũ không lên tiếng.

Vẫn là Công Tôn tiên sinh ra mặt xoa

dịu, bước lên hỏi: "Bốn vị có thu hoạch gì không?".

Lư Phương lập tức bước lên một bước, cung kính dâng một chiếc hộp dài bằng gỗ, đáp: "Tứ thử Hãm Không đảo không phụ sự kỳ vọng, xác thực đã lấy được".

Công Tôn tiên sinh và Triển Chiêu gấp rút tiến lên nhận lấy hộp gỗ, mở ra quan sát tỉ mỉ, vật trong hộp, sáng rực lấp lánh chói mắt, ánh vàng xán lạn rực rỡ, chính là Thượng Phương bảo kiếm chính danh mất tích đã lâu.

Chúng nhân đều cùng thở phảo một

tiếng.

Bao đại nhân nét mặt mang ý cười: "Bốn vị nghĩa sĩ vất vả rồi".

Tứ thử lập tức túm lấy Bạch Ngọc

Đường song song quỳ một gối xuống đất, lại nghe Toản thiên thử Lư Phương nói: "Chuyện của Thượng Phương bảo kiếm vốn là do Ngũ thử Hãm Không đảo mà ra, Ngũ thử tất đem toàn lực để tìm về, sao lại nói là vất vả?".

"Đại ca!", Bạch Ngọc Đường nghe vậy nhất thời cả kinh, gấp giọng kêu lên, "Chuyện Thượng Phương bảo kiếm chính là do một mình Ngũ đệ gây ra, không liên quan đến bốn vị ca ca, tất cả tội trạng đều do một mình Bạch Ngọc Đường gánh chịu!".

"Ngũ đệ!", Lư Phương sa sầm mặt, "Ngũ đệ nhớ lời thể khi cùng bốn chúng ta kết bái không?!".

"... Ngũ đệ đương nhiên nhớ rõ",

"Vậy đệ nói lại cho đại ca nghe xem!"

" Là " Pach Ngao Durèng đầu

Bach Ngọc Đường cup mắt xuống.

"... Là...", Bạch Ngọc Đường đầu mày hơi nhíu lại, rũ mắt không nói.

nói: "Ngũ đệ không nhớ rồi, Nhị ca ta thì nhớ rất rõ, khi năm chúng ta kết bái, từng thề: Cùng chung họa phúc, hoạn nạn không rời...".

Triệt địa thử Hàn Chương cười ha ha

"Đồng sinh cộng tử, đến lúc bạc đầu...", Xuyên sơn thử Từ Khánh trịnh trọng tiếp lời.

"Nếu trái lời này, trời đất không dung!", Phiên giang thử Tưởng Bình phe phẩy quạt lông ngỗng thong thả nói, "Ngũ đệ, tuy Tứ ca rất không muốn đi thu dọn cục diện rối rắm do đệ gây ra, ngặt nỗi vì lời thề, lại là chuyện liên quan tới tính mạng, không làm không được!".

Tam thử còn lại cũng lắc lắc đầu như thật, lại còn thở dài một tiếng.

"Tứ ca...", Bạch Ngọc Đường nhất thời có chút dở khóc dở cười.

Bao đại nhân nhìn Ngũ thử một lượt,

gương mặt đượm nét vui vẻ: "Bản phủ vốn nghe Ngũ thử Hãm Không đảo chí tình chí nghĩa, hôm nay được thấy tận mắt, quả là danh bất hư truyền! Chuyện Thượng Phương bảo kiếm, bản phủ đã quyết định không truy cứu, năm vị nghĩa sĩ, đứng lên rồi nói".

Lúc này Ngũ thử mới lần lượt đứng lên, cung kính đứng qua một bên.

Bạch Ngọc Đường liếc nhìn tứ thử, cuối cùng không nén được lòng hiếu kỳ, hỏi: "Bốn vị ca ca sao lại đến Khai Phong phủ, vì sao lại trợ giúp Bao đại nhân tìm Thượng Phương bảo kiếm?".

Triệt địa thử Hàn Chương khoanh tay

trước ngực nói: "Còn không phải vì Ngũ đệ ngươi! Đệ chân trước rời Hãm Không đảo, Tứ đệ chân sau đã túm mấy người chúng ta đến thành Biện Lương, nói là ở đây tiếp ứng Ngũ đệ. Kết quả là, Ngũ đệ thì không chờ được, lại nghe tin Bàng thái sư tham tấu Bao đại nhân trên Kim

Loan điện, bốn chúng ta mới vội vội vàng vàng tới Khai Phong phủ gặp Bao đại nhân".

Xuyên sơn thử Từ Khánh cũng lớn giọng nói: "Mấy người chúng ta cùng Bao đại nhân, Công Tôn tiên sinh hợp lại nghĩ kế, đoán chắc đến tám chín phần là Thượng Phương bảo kiếm đang ở trong phủ Thái sư, cho nên Bao đại nhân mới phái bốn chúng ta đến phủ Thái sư tìm kiếm".

Toàn thiên thử Lư Phương ôm quyền cất tiếng: "Bao đại nhân đã bỏ qua lỗi cũ, không những không trách tội Ngũ thử, còn giao phó trọng trách, để chúng ta có

Dốc hết toàn lực?!

Kim Kiền bên cạnh không khỏi giật giất da mặt, thầm nói:

cơ hội lấy công chuộc tội, Ngũ thử Hãm Không đảo cảm kích khôn cùng, tất sẽ dốc hết toàn lực, không phụ sự ủy thác!"

Quả nhiên là dốc hết toàn lực, hàng thật giá thật, già trẻ không lừa, đáng tiếc cái hang của lão cua già đang yên đang lành bỗng chốc bị biến thành viên than tổ

ong. Tìm Thượng Phương bảo kiếm vốn là chuyện bí mật bậc nào mà lại dám khua chiêng đánh trống, lộ liễu trắng trợn như vậy, bốn con chuột này cũng quá

không biết trời cao đất dày rồi.

"Có điều, Thượng Phương bảo kiếm có thể thuận lợi tìm về như vậy, là may nhờ có diệu kế của Công Tôn tiên sinh", Phiên giang thử Tưởng Bình đột nhiên tung ra một câu.

Hở?

Diệu kế? Diệu kế gì?

Không phải đi trộm một thanh kiếm, quậy tưng bừng một trận, về cơ bản chẳng có chút hàm lượng kỹ thuật nào, sao lại nói là diệu kế?

Triển Chiêu, Bạch Ngọc Đường, Nhất Chi Mai và Bách Hoa công tử đều cùng chung một nét mặt với mình: Không hiểu ra làm sao.

Công Tôn tiên sinh khẽ mim cười:

Kim Kiền không khỏi đưa mắt nhìn sang Công Tôn Trúc Tử im lặng đứng một bên không lên tiếng, lại phát hiện

"Tưởng tứ gia khen lầm rồi".

Tưởng Bình cũng mim cười: "Phủ

Thái sư canh phòng nghiêm ngặt, địa hình trong phủ đệ lại phức tạp, nếu không phải Công Tôn tiên sinh dùng liên hoàn kế: điệu hổ ly sơn, rút dây động rừng, sợ rằng bốn chúng tôi hôm nay vẫn còn đang

mò mẫm khắp nơi trong phủ Thái sư, chẳng có chút manh mối nào".

Điệu hố ly sơn? Rút dây động rừng?

Mấy người Kim Kiền càng lúc càng cảm thấy như lọt vào sương mù.

"Tứ ca, huynh đừng có nói nửa câu, bỏ nửa câu nữa, nghe mà sốt ruột chết đi được!", Bạch Ngọc Đường không kìm được, hô ầm lên.

Tưởng Bình liếc Bạch Ngọc Đường một cái, mới thong thả nói: "Bây giờ Ngũ đệ mới biết sốt ruột? Ban đầu Ngũ đệ trộm Thượng Phương bảo kiếm, gây ra một đám rắc rối lớn sao không sốt ruột?!".

"Tứ ca...", Bạch Ngọc Đường chớp

đôi mắt hoa đào, nhất thời có chút không tự nhiên.

"Tưởng tứ gia, Công Tôn tiên sinh",

Triển Chiêu bước lên một bước, ôm quyền nói, "Triển Chiêu cũng có chỗ không lý giải được, mong hai vị cởi mê".

Tưởng Bình tức thì chỉnh lại sắc mặt, vội đáp lễ nói: "Nam hiệp không cần đa lễ, Tưởng Bình hổ then không dám nhận", nói đến đây, ngưng một chút, lại

tấu, chúng tôi vốn định ngay lập tức tới phủ Thái sư đoạt lại Thượng Phương bảo kiếm, chỉ là nghe lời Công Tôn tiên sinh mới đẩy qua sáng sớm hôm nay".

"Đây là vì sao?", Bạch Ngọc Đường

tiếp, "Ba ngày sau khi Bàng thái sư tham

hỏi.
"Đây chính là chỗ cao minh của Công

Tôn tiên sinh", Tưởng Bình nói, "Thượng Phương bảo kiếm bị Ngũ đệ trộm đi, vốn là chuyện cơ mật, nhưng lại bị người khác đánh cắp mất, đến cuối cùng thì nằm trong tay Bàng thái sư, những âm mưu ngoắt ngoéo trong đó,

chúng ta không biết được, đối địch với

tăm không có tin tức gì, cũng không có cách nào trợ giúp, sợ là chuyện rất xấu".

"Cho nên, bốn chúng ta mới náu mình trong phủ Thái sư hai ngày hai đêm, nghĩ

muốn thăm dò thực hư", Hàn Chương

nói.

kẻ nào, chúng ta cũng chẳng hay, nếu hành động tùy tiện, không cẩn thận để xảy ra sơ suất. Mà Nam hiệp, Ngũ đệ lại bặt

"Kết quả trong phủ Thái sư ngoại trừ hộ vệ canh giữ nhiều hơn một chút, còn lại không có gì bất thường", Từ Khánh có chút ảo não.

"Có điều Bàng thái sư cũng là lão cáo

kiếm được giấu ở đâu. Vốn định thần không biết quỷ chẳng hay lén trộm Thượng Phương bảo kiếm, kết quả lại không biết hạ thủ từ đâu", Lư Phương cũng tiếp lời.

già, số hộ vệ canh giữ các nơi trong phủ đều như nhau, bản thân hắn lại cửa chính không ra, cửa sau không tới, cứ ở trong phủ thât không có cách nào đoán ra bảo

"May mà Triến hộ vệ trở về đúng lúc, bằng không chuyện cũng còn rất gian nan", Công Tôn tiên sinh nhìn sang Triển Chiêu, cười nói.

"Công Tôn tiên sinh, những lời này giải thích như thế nào?", Triển Chiêu khó

hiểu.

"Cái gọi là khi thành công ở trước mắt, tâm tất bất ổn, suy nghĩ ắt có chỗ không chu toàn. Phủ thái sư tai mắt đông

đảo, chuyện Triển hộ vệ hồi thành, nhất định sẽ có người bẩm báo đến phủ Thái sư. Bàng thái sư thấy thời hạn đã đến, đại công sắp cáo thành, vào lúc quan trong như thế lai nghe nói Triển hô vê trở về, tất sẽ sinh nghi, đứng ngồi không yên, cho nên mới đến Khai Phong phủ trước, muốn ngăn Triển hộ vệ lại, đề phòng xảy ra biến cố gì", nói đến đây, Công Tôn tiên sinh lại hướng tứ thử, cười nói, "Đáng tiếc Bàng thái sư nông cạn thiển cân, chỉ biết Khai Phong phủ có 'Ngư

Miêu', nhưng lại không biết giang hồ có 'Ngũ thử'".

Kim Kiền nghe thế cuối cùng cũng hiểu ra, cái gì gọi là "kế điệu hổ ly sơn". Chậc, cảm giác mình và Triển Chiêu, Bach Ngoc Đường, Nhất Chi Mai, Bách Hoa công tử chính là con bo bo dùng để du lão cua già ra khỏi hang... Nói một cách chính xác, Triển Chiêu mới là con bo bo chính hiệu, những người còn lai nhiều nhất chỉ là con giun trên lá rau phối với Triển Chiêu thôi.

Tưởng Bình hướng Công Tôn tiên sinh khẽ gật đầu một cái, tiếp tục nói: "Phủ Thái sư không người tọa trấn, nếu

chẳng qua là để che mắt, làm nhiễu loạn tâm trí kẻ khác, cũng là ném đá hỏi đường mà thôi".

Hàn Chương mim cười: "Cuối cùng

có biến, nhất định sẽ đại loạn, hộ vệ canh giữ tất sẽ tản tới những nơi trọng yếu cần canh gác. Nổ tung hòn giả sơn, hạ độc cá chép vàng, thổi bay nóc nhà,

đám hộ vệ đó đều chạy về hướng phòng ngủ của Bàng Thái sư... Ha ha, cho nên ta mới khoét một cái hố trên nền đất trong phòng ngủ của Thái sư, trùng hợp thay, lại tìm đúng được Thượng Phương bảo kiếm dưới gầm giường lão ta".

Chúng nhân choáng váng, Kim Kiền

Cho nân đây chính là kấ rút dây đông

không còn gì để nói.

Cho nên, đây chính là kế rút dây động rừng?

Cái "dây" này cũng quá dữ dần đi.

"Có điều hành động nổ tung hòn giả sơn, hạ độc cá chép vàng, thổi bay nóc nhà...", Công Tôn tiên sinh khẽ vuốt râu, ý ở ngoài lời.

Xem đi, xem đi, ngay cả Công Tôn Trúc Tử cũng cảm thấy những hành động này thái quá. Tam thử còn lại cũng đồng thời nhìn Tưởng Bình.

Tưởng Bình lại chẳng chút hoang mang lo lắng, điềm tĩnh phe phẩy quạt

lông ngỗng: "Công Tôn tiên sinh còn nhớ khi bốn chúng tôi sắp đi, Công Tôn tiên

sinh đã căn dăn điều gì không?".

chối bay quan hệ theo bản năng.

"Công Tôn tiên sinh, đây đều là ý của Tứ đệ, mặc kệ ba chúng ra ngăn cản!", Xuyên sơn thử Tử Khánh vừa thấy sắc mặt Công Tôn tiên sinh, liền vội vàng

"Việc làm kỳ dị, có thể coi là do ma quỷ gây nên", Công Tôn tiên sinh tiếp tục đáp.

Hãm Không đảo".

"Chuyện gì dị mà không quá lớn lại không quá nhỏ", Tưởng Bình ung dung cười, "Như thế bó tay bó chân quá, chỉ gây ra náo loạn nho nhỏ trước giờ không phải là phong cách xử sự của Ngũ thử

Công Tôn tiên sinh nhướng mày cười: "Ngũ thử Hãm Không đảo quả nhiên danh bất hư truyền".

"Công Tôn tiên sinh quá khen", Tưởng Bình cười đáp. hết cả lên; tay vuốt chòm râu đen dài, đôi mắt phương ánh lên tia sáng rực rỡ chói mắt, Công Tôn tiên sinh hoan hỉ đến mức mắt mở lớn lông mày giãn ra; hai gương mặt tươi cười giống nhau đến tám phần đứng đối diên nhau, rất chi là đồng ban đồng chí, anh hùng tương kiến chỉ hân biết nhau quá trễ. "Nhị ca, huynh có cảm thấy Tứ ca cười lên có đến mấy phần giống Công tôn tiên sinh không?", Bạch Ngọc Đường

một bên run rấy nói.

Chòm râu cá trê trên gương mặt bóng

nhẫy hơi vềnh lên, quạt lông ngỗng khẽ phe phẩy, Phiên giang thử Tưởng Bình cười vui lên đến mức lông mày nhướng Triệt địa thử Hàn Chương ngơ ngấn gật đầu.

Mọi người xung quanh cũng đều run lên.

Sống lưng Kim Kiền lạnh toát, trong đầu đột nhiên nhảy ra một câu đối:

Vế trên: Giang thử quạt lông, thoáng cười nói, Bàng phủ tan thành khói bụi;

Vế dưới: Trúc xanh đón gió, nhạt nét nho, nhất thời bao nhiêu hào kiệt. Hoành phi: Phúc hắc phủ.

Chậc chậc, ngày tháng yên bình trong thành Biện Lương còn xa lắm...

***

Sự kiện Thượng Phương bảo kiếm bị mất sau nửa tháng cuối cùng đã khép lại bằng việc Thánh Thượng mở một mắt, nhắm một mắt cho qua, Bao đại nhân cố ý thiên vị, còn Bàng thái sư vì lửa giận công tâm phải cáo bệnh.

Những người có liên quan đến án này đều vô tội phóng thích, ai về chỗ nấy.

Sư huynh đệ Nhất Chi Mai cáo từ Bao đại nhân, ai về "ổ" nấy, đường ai nấy trộm.

Kim Kiền sau khi suy nghĩ đến giá trị

sử dụng của đệ nhất thần trộm, có từng hỏi qua về nơi dừng chân của Nhất Chi Mai.

"Lâm Phong lâu", Nhất Chi Mai sảng

khoái đáp.

"Hả? Môi huynh không phải đã hứa rằng, chỉ cần có người vượt ải thành công thì sẽ lập tức rời Lâm Phong lâu sao?"

"Nhưng tại hạ cũng đâu nói sẽ không quay lại", Nhất Chi Mai đáp một cách rất vô tội.

•••

Nhìn bóng lưng biếng nhác của Nhất Chi Mai khuất dần, Kim Kiền đột nhiên rất muốn chứng kiến vẻ mặt "ngạc nhiên mừng rỡ" của chưởng quỹ quả cầu thịt cùng chúng tiểu nhị của Lâm Phong lâu khi lại một lần nhìn thấy cố nhân.

Ngũ thử Hãm Không đảo tất nhiên muốn trở về Hãm Không đảo tiếp tục cuộc sống hiệp khách giúp người làm vui... Khu khu, đương nhiên trừ một

người.

"Đệ không về! Đệ còn muốn quyết đấu một trận cao thấp với xú miêu!!"

Ngày đó, trời xanh muôn dặm, gió nhẹ ấm áp, khi Cẩm mao thử Bạch Ngọc Đường thốt ra những lời đó, trong đôi mắt hoa anh đào ánh lên lời thề son sắt, nhất định phải thực hiện cho bằng được.

Đáng tiếc, một khắc sau.

"Đại ca?! Vì sao huynh lại điểm huyệt đệ? Tam huynh làm cái gì vậy? Mau thả đệ ra! Nhị ca, đừng cười nhanh tới giúp đệ... Tứ ca, Tứ ca..."

"Tưởng Bình xin bái biệt Công Tôn tiên sinh từ đây".

"Tưởng tứ gia đi thong thả".

Thế là, dưới sự chỉ huy của Phiên giang thử Tưởng Bình, Cẩm mao thử Bạch Ngọc Đường hệt như miếng thịt ba chỉ không ngừng gào thét bị Xuyên sơn thử Từ Khánh vác lên vai đưa đi, theo tứ thử cùng trở lại Hãm Không đảo tiếp tục cuộc sống tiêu dao giang hồ.

Tiếc thay cho Bạch Ngọc Đường, khi

Triển Chiêu phải theo Bao đại nhân thượng triều, cho nên không thể gặp mặt nhau lần cuối, đáng tiếc, đáng tiếc.

Về phần vì sao Bao đại nhân không

hắn rời đi lai đúng lúc "Ngư Miêu"

Kim Kiền từng nghe được một đoạn

truy cứu tôi trang của mấy người này.

đối thoại đầy thâm ý ở bên trong thư phòng như sau:

"Công Tôn tiên sinh có cách nhìn như thế nào đối với chuyện Thượng Phương bảo kiếm bị đánh cắp?" còn Bàng thái sư sợ là bị người ta lợi dụng. Còn kẻ đứng đằng sau thao túng, thâm tàng bất lộ, khó nhìn thấu được ý đồ của y, chỉ có một điểm rất rõ ràng, người này là địch không phải bạn".

"Bach Ngoc Đường vô ý pham lỗi,

"Công Tôn tiên sinh nói rất phải, bản phủ cũng cân nhắc suy xét như vậy, cho nên mới khoan thứ rộng lượng với đám người Ngũ thử".

"Đại nhân lo xa nghĩ rộng, học trò bội phục. Sau này e là còn phải dựa vào sự trợ giúp của những hiệp khách giang hồ này nhiều hơn."

"Huống hồ, tình hình trong phủ Thái sư Công Tôn tiên sinh cũng thấy rồi đấy..."

"Cùng Ngũ thử đối địch, tuyệt đối không phải là hành động sáng suốt".

"Tiên sinh nói rất phải".

Sau khi tổng kết lại, Kim Kiền đã đưa ra kết luận dưới đây:

Tâm tư lãnh đạo, như kim dưới đáy biển!

Về phần chi phí ăn ở đi lại của Kim

Kiền sau một chuyển công tác vào sinh ra tử, cúc cung tận tụy, máu chảy đầu rơi.

"Chắc hẳn Kim hiệu úy cũng hiểu rõ chỗ khó của Bao đại nhân", Công Tôn Trúc Tử trầm mặt bi thống nói.

"..." Mình phải nhịn.

"Nếu Kim hiệu úy không chê, chiếc hộp gỗ đựng Thượng Phương bảo kiếm lấy về từ phủ Thái sư là gỗ đàn thượng hạng, có thể..."

"..." Mình phải nhịn, phải nhịn, phải nhịn!

"Đa tạ Công Tôn tiên sinh".

Một tuần hương sau.

Không thể nhin được nữa!

Giật phát lấy chiếc hộp gỗ.

"Công Tôn Trúc Tử, làm người phải nhân đạo! Cái gì mà gỗ đàn thượng hạng, căn bản chính là gỗ đàn mục mà ngay cả hiệu cầm đồ cũng chẳng thèm!"

"Rầm rầm!"

"Kim Kiền, cậu đang đập phá cái gì

đi này thành củi đốt đi, tránh cho tối thấy lại buồn nôn chết mất".

"Được! Hả? Chiếc hộp này có vách kép?"

"Tiểu Liễu ca, nhanh chẻ cái hôp vứt

thế?!"

"Đây là cái gì! Một miếng tròn vàng rực?"

"Cái gì? Vách kép? Để tôi xem nào!"

"Ha ha ha ha, Tiểu Liễu ca, tôi phát tài rồi, phát tài rồi!!!"

"Phát tài, phát tài cái gì? Kim Kiền? Hả? Sao chớp mắt một cái đã không thấy đâu rồi?!"

Một tuần trà sau.

"Miếng sắt, lại có thể là miếng sắt! Tiệm cầm đồ nói không đáng một đồng, một đồng không đáng! Dù gì trên miếng tròn đó còn khắc bốn chữ 'vạn', ấy vậy mà lại không đáng một đồng! Có nhầm không đấy?!"

"Kim, Kim Kiền, cậu không sao chứ?" "Trời cao ơi..."

"Kim Kiền, nếu không đem miếng tròn này kê dưới chân giường tôi đi, rất vừa vặn".

"Đất dày hỡi..."

"Tôi cầm đi đây..."

Tóm lại, chi phí công tác Kim Kiền vật về chỗ cũ, Khai Phong phủ khôi phục lại sự yên tĩnh...

Mới là lạ đó!

chưa từng có, nguyên nhân gây ra chính là vết sẹo không dài không ngắn trên gương mặt Triển Chiêu, Triển đại nhân, Ngự tiền tứ phẩm đới đao hộ vệ, môn hạ của Bao đại nhân Khai Phong phủ được giang hồ xưng là "Nam hiệp".

Mấy ngày sau, Đông Kinh Biện Lương rơi vào tình trang khủng hoảng trước nay

môn đi tuần phố, đến chỗ nào đều được hoan nghênh rầm rộ, mừng vui khôn tả, nhưng mấy ngày nay, phàm là những nơi Triển đại nhân đi tới, đều là cảnh tượng chúng nhân bưng mặt mà khóc, lệ thấm ướt cả vạt áo, tiếng vang thê thiết.

Trước đây, nếu là Triển đại nhân xuất

Mà những người khóc lóc này tuyệt không nói quá hai câu:

•

"Triển, Triển đại nhân..."

"Mặt, mặt của Triển, Triển đại nhân..."

Những ngày sau đó, chứng bệnh trầm uất cấp độ cao xuất hiện rộng khắp trong dân chúng thành Biện Lương, chi phí tiêu dùng giảm, ăn uống vui chơi cũng giảm,

sáng tạo nên xã hội hài hòa và thiết lập nền văn minh tinh thần, văn minh vật chất của Bắc Tống thời kỳ vua Nhân Tông trị vì.

ảnh hưởng nghiệm trong đến bước tiến

Đồng chí Nhân Tông, người lãnh đạo cao nhất rất nhạy bén trong chính trị, đã mẫn cảm ý thức được tính nghiêm trọng của sự việc này, trước tiên đã ký một chỉ thị tối cao: Khai Phong phủ nhất thiết phải tập trung sức người sức của giải quyết vấn đề khuôn mặt của Triển hộ vệ, một khắc cũng không được chậm trễ, tình thế cấp bách như nghìn cân treo sợi tóc.

Cho nên, trong Phu Tử viện Khai Phong phủ.

"Công Tôn tiên sinh có diệu kế gì không?" "Bắm đại nhân, học trò đã tra cứu y thư suốt mấy ngày nay, thế nhưng thuật liền da trừ sẹo, thực quá cao thâm, học trò... học trò vô năng".

"Chẳng hay Kim hiệu úy có cách hay

"Haizzz... Vây nên làm thế nào cho

gì không?"

"Cái này..."

phải đây?"

"Vật phẩm, dược liệu cần thiết đều được phủ nha thanh toán".

"Nhờ ơn đại nhân, Công Tôn tiên sinh ưu ái, thuộc hạ nhất định sẽ dốc toàn lực!"

Cho nên, mấy ngày sau...

Mấy ngày nay Triển Chiêu cảm thấy có chút kỳ quái.

***

Từ sau khi Công Tôn tiên sinh kê thuốc trị thương cho chính mình, thì mỗi ngày trôi qua lại càng thấy kỳ quái hơn.

Hôm kia, khi đi tuần phố, gặp cảnh

đang cãi nhau, bước lên khuyên giải, hai người đồng thời kinh ngạc ngắn ra, rồi lập tức hòa hảo, còn chưa kịp mim cười thì sau đó...
Đại thẩm bưng má ngất xiu, còn đại

đại thúc trồng rau và đại thẩm mua rau

thúc trồng rau tuổi đã ngoài tứ tuần lại phun máu mũi.

Kinh hãi, định tiến lên trợ giúp thì bị Vương Triều, Mã Hán túm lại, kéo đi.

Quay đầu, phát hiện chúng bách tính trên chợ mắt ai nấy đều mơ màng, sắc mặt ửng đỏ.

Khó hiểu.

Hôm qua, theo Bao đại nhân lên triều, Thánh thượng phá lệ hạ chỉ lệnh mình đứng bên hông điện đợi lệnh, văn võ bá quan thượng tấu nói năng lộn xộn, Thánh thượng hạ chỉ câu trước chẳng ăn nhập câu sau. Triều hội bình thường không quá một canh giờ, nay vô cớ lại bị kéo dài tới hai canh giờ rưỡi nhưng chẳng có người nào để ý tới.

Quái lạ.

Sáng sớm nay, lúc dùng bữa sáng gặp Triệu Hổ, gật đầu chào hỏi, chẳng ngờ Triệu Hổ lại lập tức chạy tuốt ra xa, đập Sau khi dùng bữa sáng xong gặp Mã Hán, cười hỏi tình hình gần đây của tẩu tử, chẳng ngờ Mã Hán biến sắc, chạy vèo mất, vừa chạy vừa hô: "Ta không thể có lỗi với Thúy Lan, ta không thể có lỗi với Thúy Lan...".

đầu binh binh vào cột, miệng còn lầm bẩm: "Đó là Triển đại nhân, đó là Triển đại nhân... Đừng để ý nhiều... đó là

Triển đại nhân...".

Đi nhanh đến Phu Tử viện thỉnh giáo Công Tôn tiên sinh.

Điềm xấu, chắc chắn có điềm xấu.

Công Tôn tiên sinh kinh ngạc: "Lẽ nào Triển hộ vệ chưa từng chú ý đến dáng vẻ chính mình?".

"Đương nhiên phải chú ý, Triển mỗ thân là Tứ phẩm đới đao hộ vệ, phục trang phục sức đều phải cẩn trọng".

"Khụ khụ, Triển hộ vệ, ý học trò là, mấy ngày nay Triển hộ vệ có từng lưu ý đến khuôn mặt của chính mình không."

"Triển mỗ đường đường là một nam tử thân cao bảy thước, sao có thể lại giống nữ tử chú ý đến dung nhan mình". lẽ đưa một chiếc gương đồng qua.

Khó hiểu, cầm lấy chiếc gương đồng

Công Tôn tiên sinh khẽ thở dài, lặng

soi, hoảng hốt.

"Công, Công Tôn tiên sinh... đây, đây

"Tất nhiên là bản thân Triển hộ vệ".

Phẫn nô sôi gan, khó mà kiềm chế

là..."

được.

"Kim Kiền!", bóng áo đỏ nháy mắt đã biến mất.

Công Tôn tiên sinh khẽ sửng sốt, hồi lâu sau mới hoàn hồn, gật đầu nói: "Chẳng ngờ Triển hộ vệ, sức phán đoán thực là một lời nói trúng chỗ yếu, đi vào trong tâm", ngẫm nghĩ một chút, lai lắc lắc đầu, thở dài, "Dung nhan mượt mà như ngọc, nét cười ấm áp khuynh thành, tư sắc tư nhiên, chiếm hết phong lưu, sau này sợ rằng không cách nào thấy được nữa, đáng tiếc, đáng tiếc".

Sau đó, trong một khoảng thời gian dài, tại sân luyện võ của Khai Phong phủ ban đêm thường nghe thấy những tiếng như thế này:

"Triển đại nhân, hôm nay có thể không xách tỏi không?"

•••

"Hay là bớt đi năm cân?"

...

"Được rồi, được rồi, hai mươi cân thì hai mươi cân, đừng treo thêm nữa, tay thuộc hạ sắp gãy rồi.."

...

"Kỳ thực, Triển đại nhân, nếu ngài

có thể cải tiến..."

"Ngày mai lại đứng tấn thêm nửa canh giờ nữa."

không hài lòng về Sinh cơ đan, thuộc hạ

"Không, không phải đâu... Triển đại nhân, lòng kính ngưỡng của thuộc hạ đối với đai nhân cuồn cuôn như..."

"Đứng tấn thêm một canh giờ"

"Trời xanh ơi..."

Trong sắc đêm mờ ảo, từng cơn gió nhẹ thoảng qua, đây chính là: Sương đêm

giăng giăng gió hắt hiu, vằng vặc trăng soi quấn quýt mây, mời mọc mãi thấy người bỡ ngỡ, tay ôm đàn che nửa mặt hoa^[4].

[4] Nguyên văn hai câu cuối: Thiên hô vạn hoán thủy xuất lai, do bão tỳ bà bán giả diện, trích trong bài **Tỳ bà hành** của Bạch Cư Dị, bản dịch của Phan Huy Vịnh.

Ngoại truyện: Lễ Thất Tịch của Khai Phong phủ

"Haizzz..."

Một tiếng thở dài dàng dặc phát ra từ thư phòng trong Khai Phong phủ, lộ ra ba phần ưu sầu, ba phần oán hận, còn có bốn phần bất đắc dĩ.

Vương Triều, Mã Hán, hai vị Hiệu úy đại nhân đứng gác bên ngoài cửa thư phòng, nghe thấy tiếng thở dài này sắc mặt cũng trầm xuống.

"Lần thứ hai mươi tám...", Vương Triều thở dài.

"Hôm kia chỉ có mười lần, hôm qua là mười sáu lần... xem ra lần này phiền phức to rồi...", Mã Hán cũng lắc đầu. "Haizzz...", lại một tiếng thở dài truyền ra.

"Lần thứ hai mươi chín...", Vương Triều, Mã Hán nhìn nhau một cái, đồng thanh nói.

"Công Tôn tiên sinh và Kim hiệu úy hôm kia xuất môn mua được thảo, sao hôm nay vẫn chưa về nhỉ?", Vương Triều

lộ ra khuôn mặt khổ sở hỏi.

"Chắc sắp về rồi...", Mã Hán mặt đã

dài lại càng dài hơn.

Đột nhiên, một giọng nói lỗ mãng

"Vương đại ca, Mã đại ca, Công Tôn

vang lên.

tiên sinh và Kim hiệu úy về rồi!"

Hai người ngước lên nhìn, chỉ thấy

Trương Long chạy vội vào trong Phu Tử

viện, mặt đầy hân hoan.

Sau lưng Trương Long có hai người châm rãi đị tới một người than vận áo

chậm rãi đi tới, một người than vận áo dài nho nhã, ba chòm râu đen nhánh phất phơ, đó chính là Công Tôn tiên sinh, chủ quản sổ sách của Khai Phong phủ; người còn lại thân bận áo vải, dáng gầy yếu, là Kim Kiền, Tòng lục phẩm hiệu úy của Khai Phong phủ.

"Công Tôn tiên sinh, Kim hiệu úy, hai người rốt cuộc đã về rồi!", nhất thời bốn con mắt của Vương Triều, Mã Hán sáng lên, dị khẩu đồng thanh hô.

Công Tôn tiên sinh liếc nhìn mấy người bọn họ, trên khuôn mặt nho nhã lộ vẻ nghi hoặc hỏi: "Vì sao lại hoảng hốt rối loạn đến như vậy?".

Kim Kiền lại nhíu chặt đôi mày, lẫm bẩm nói: "Chẳng lẽ lại có án lớn gì sao?".

"Công Tôn tiên sinh, Kim hiệu úy, hai

vào thư phòng sẽ rõ cả thôi!", ba đại Hiệu úy đồng thời đưa tay, đẩy Công Tôn tiên sinh và Kim Kiền vào thư phòng.

người trước đừng hỏi nữa, đợi đến khi

Hai người rảo bước vào thư phòng, vừa mới ổn định người, ngước mắt lên nhìn một cái, nhất thời cả kinh.

Chỉ thấy trong thư phòng, chồng chất ngát ngưởng, chi chít chì chịt, phóng mắt nhìn qua, toàn bộ đều là thư mời, thư phòng lớn như vậy mà bị xếp chật kín, đến nỗi chả có ánh sáng lọt vào.

Đây nào phải thư phòng của Khai Phong phủ?

Quả thực còn giống nhà kho để đồ linh tinh của Khai Phong phủ hơn!

Kiền chặc lưỡi, hai người sải bước qua mấy chồng thư tín, vòng qua hai đống lớn, rốt cuộc cũng đến được trước bàn của Bao đại nhân.

Công Tôn tiên sinh nhíu mày, Kim

<u>©DTV</u>

Chỉ thấy trên thư án, trái một chồng phải một chồng thư cao ngất ngưởng, che lấp Bao đại nhân đang vùi đầu vất vả đọc thư phía sau án, khuôn mặt đen thui bị khuất bóng, không nhìn rõ nét mặt.

"Đại nhân?!", Công Tôn tiên sinh nghi hoặc gọi. "Đại nhân, không lẽ đã xảy ra chuyện lớn gì rồi?", Kim Kiền vẻ mặt nôn nóng.

Bao đại nhân nghe thấy tiếng, vội ngẳng đầu lên, lúc nhìn thấy hai người đứng trước bàn, khuôn mặt đen sì nhất thời sáng lên, đứng phắt dậy, cao giọng nói:

"Công Tôn tiên sinh, Kim hiệu úy, hai người về thì tốt rồi!"

"Đại nhân, những thư này là...", đôi mắt phượng của Công Tôn tiên sinh thoáng mở lớn, đảo một vòng, nét mặt ngưng trọng.

Bao đại nhân cau chặt đôi mày, có chút bất đắc dĩ nói, "Đây đều là thiếp mời bản phủ ba ngày sau đi dự tiệc...".

"Thiếp mời dự tiệc?!", Công Tôn tiên sinh kinh ngac hồi lâu, rồi đôt nhiên biến

"Haizzz...", lai là một tiếng thở dài,

sắc, cao giọng kêu lên, "Chẳng lẽ... nhiều hơn năm ngoái gấp bội?!". Dứt lời, cũng không khỏi thở dài một

tiếng, âm vận trắc chẳng khác gì Bao đại nhân.

Kim Kiền chớp chớp mắt, đảo một vòng, không khỏi có chút khó hiểu, mở miệng hỏi: "Thiếp mời dự tiệc? Vì sao lại nhiều như vậy?".

Bao đại nhân chau mày đưa một chồng cho Kim Kiền, đau đầu nói: "Kim hiệu úy xem thì sẽ hiểu".

Kim Kiền tiếp nhận chồng thư, mở từng cái ra xem, nhưng đọc xong vẫn có chút mù mờ.

Những bức thư này đều là thiếp mời, mặc dù người phát thiếp khác nhau, phong cách viết thư khác nhau, ngôn ngữ diễn đạt mỗi người một vẻ, nhưng chủ đề tư tưởng trung tâm lại thống nhất với nhau một cách thần kỳ.

Tổng kết sơ lược lại, đại thể có ba vấn đề như sau:

Thứ nhất: Chúc mừng Bao đại nhân thăng quan đến hàm nhất phẩm, ngày mùng Bảy tháng Bảy trong phủ thiết yến, mong Bao đại nhân vui lòng đến dự.

Thứ hai: Những người đến tham dự yến tiệc gồm có: Chúng gia quyến trong phủ, bao gồm: nội tử, khuyển tử, tiểu nữ...

Thứ ba: Đặc biệt cường điệu: Trong đoàn nhân viên Bao đại nhân đi cùng, Tứ đại hiệu úy có thể thiếu, Công Tôn tiên sinh có thể không đi, nhưng Ngự tiền tứ phẩm đới đao hộ về Triển Chiêu thì trăm triệu lần cũng không được vắng mặt.

Kim Kiền ngước mí mắt lên, liếc Bao

khó hiểu nói: "Chẳng hay ngày mùng Bảy tháng Bảy là ngày lành hoàng đạo gì, mà sao tất thảy đều phải chọn ngày đó để mời Bao đại nhân dự tiệc?".

đại nhân, lai nhìn Công Tôn tiên sinh,

Những lời này vừa thốt ra, Bao đại nhân và Công Tôn tiên sinh đều sửng sốt.

"Kim hiệu úy, ngày mùng Bảy tháng Bảy chính là lễ Thất Tịch...", Công Tôn tiên sinh ngạc nhiên nói. Chính là lễ tình nhân thời cổ đại nức tiếng đây mà!

Nói như vây...

Mùng Bảy tháng Bảy? Lễ Thất Tịch?

A! Ngưu Lang Chức Nữ!

có chút dở khóc dở cười.

Túy Ông thưởng nào phải rượu, là trăng sao.

tưởng chủ đề của đám thư này, nhất thời

Kim Kiền lai cúi đầu cảm nhân tư

Yến tiệc mời nào phải lão Bao, là Ngự Miêu.

Hẳn là một phòng đầy những thiếp mời này đều ẩn chứa ý muốn lão Bao dẫn Tiểu Miêu của Khai Phong phủ xuất môn đi coi mắt đây mà...

"Công Tôn tiên sinh, tiên sinh nói nên làm thế nào cho thỏa đáng đây?", Bao đại nhân lại nhìn quanh một lượt, sắc mặt càng thêm u ám.

Công Tôn tiên sinh vuốt râu không nói.

"Chi bằng... lại như năm ngoái, bản phủ vào cung xin Thánh thượng hạ chỉ, ngày mai Triển hộ vệ nhập cung trực ban, trước tiên tránh đi một chút...", Bao đại nhân lẩm bẩm nói.

"Trăm triệu lần không thể được!",

Công Tôn tiên sinh nghe xong, biến sắc. đề tiếng kêu lên, "Lẽ nào đại nhân đã quên rồi, lễ Thất Tịch năm ngoái Triển hô vê nhập cung trực ban, dẫn đến các cung nữ hậu cung tranh giành đánh nhau, hỗn loạn hết sức. Các cung tần phi tử lại càng rắc rối hơn, nghĩ ra đủ cách để xin thánh chỉ điều Triển hộ vệ đến canh giữ cung của ho, thâm chí các vi ấy còn chửi bới, đánh nhau, làm cho long nhan Thánh thượng giận giữ, chiến tranh lạnh với hậu cung cả tháng trời, thiếu chút nữa thì trị đại nhân tội quản chế không nghiêm!".

Kim Kiền trọn mắt: Quá khoa trương rồi!

"Vậy... chi bằng uyển chuyển từ chối tất cả...", Bao đại nhân ngẫm nghĩ một chút lại nói.

"Uyển chuyển từ chối?", Công Tôn tiên sinh ngước mắt lên nói, "Dám hỏi đại nhân, những thiếp mời này là người nào đưa tới?".

đại thần trong triều đưa tới, mấy núi trong phòng kia là thiếp mời của các quan lại thân sĩ giàu có quyền thế trong thành, còn có...", Bao đại nhân thuận tay chỉ.

"Hai chồng trên thư án này là mấy vi

"Đó chính là lý do!", Công Tôn tiên sinh chau mày nói, "Bất luận vị nào, đều là những nhân vật có quyền có thế, có uy vọng cao, nếu đại nhân đều đắc tội họ cả, làm sao cai quản sửa trị thành Biện Lương, Khai Phong phủ này?".

"Việc này...", trên khuôn mặt đen sì của Bao đại nhân lộ vẻ khó xử, lại thở dài một tiếng, rũ mắt không nói.

Công Tôn tiên sinh đưa tay đỡ trán, cũng có chút bất đắc dĩ.

Kim Kiền hết nhìn người này lại ngó sang người kia, đôi mắt nhỏ đảo tròn đưa đi, đưa lại, rồi bước lên một bước, ôm quyền nói: "Đại nhân, thuộc hạ có một cách, có thể tháo gỡ tình huống cấp bách trước mắt!".

Hai người nghe xong đều sửng sốt.

"Là cách gì?", hai người đồng thanh hỏi dồn. Kim Kiền nhếch mép cười: "Nếu đã không có cách nào uyển chuyển từ chối, chi bằng đều nhận lời tất cả!".

Tôn tiên sinh đồng thời trợn tròn mắt kêu lên.

"Tất cả?!", Bao đại nhân và Công

"Kim hiệu úy...", Bao đại nhân thở ra hít vào hai lần, cuối cùng không nói tiếp.

"Kim hiệu úy...", Công Tôn tiên sinh lại đổi tay đỡ trán nói, "Những thiếp mời chỗ này nói ít cũng phải đến trên trăm, sao có thể nhận lời toàn bộ được?!".

Kim Kiền nở nụ cười rực rỡ, trong đôi mắt nhỏ phát ra ánh sáng chói mắt.

"Chẳng hay đại nhân và Công Tôn tiên sinh có từng nghe nói đến lễ hội xem mắt ngày Thất Tịch... khụ khụ, cái đó hẳn phải là... lễ hội ngắm đèn hoa đăng bên cầu Hỷ Thước chưa?!"

***

. . .

Thất Tịch đèn hoa sáng rực mây, lầu cao áo đỏ giai nhân dập dìu^[1].

[1] Nguyên văn: Trùng thất thiên đăng chiều bích vân, cao lầu hồng tụ khách phân phân, ở đây tác giả trích và sửa vài từ trong hai câu đầu bài **Dạ**

khán Dương Châu thị của Vương Kiến. Hai câu gốc: "Dạ thị thiên đăng chiếu bích vân, cao lầu hồng tụ khách phân phân" nghĩa là: Đêm xuống đèn hoa sáng rực mây, lầu cao áo đỏ giai nhân dập dìu.

Bên dòng Biện Hà, gió mát vi vu, lầu các vô số, kế sát bên sông, cột hoa mây cuốn, tinh tế vô cùng, bình thường đây là nơi các tao nhân mặc khách ngâm thơ xướng khúc.

Có điều tối nay, bên dòng Biện Hà này lại có chút đặc biệt, hai bên bờ sông đều được tô điểm bởi nhữn chiếc đèn cung đình ngũ sắc, hàng dương liễu ven sông khoác lên mình áo xanh áo đỏ, tất thảy đều chìm trong không khí vui tươi

rạng rỡ.

Lâu các tửu lâu ven sông lại càng đèn đuốc sáng trưng, sa mỏng đèn hoa treo quanh xà.

Chuyện gì mà náo nhiệt như thế?

Haizzz! Ai trong thành Đông Kinh Biện Lương này mà chẳng biết, ai mà không rõ nào?

Hôm nay chính là lễ Thất Tịch ngày mùng Bảy tháng Bảy, cũng là ngày mà Bao đại nhân của Khai Phong phủ phụng ý chỉ đặc biệt của đương triều Thiên tử, Hỷ Thước đêm Thất Tịch".

Như thế nào là "Lễ hôi ngắm hoa đăng

tổ chức "Lễ hôi ngắm hoa đăng bên cầu

bên cầu Hỷ Thước đêm Thất Tịch"?

Tên như ý nghĩa, đó chính là thời gian

những nam thanh nữ tú trong thành Biện Lương nhân khi ngắm hoa đăng Thất Tịch mà hẹn hò vui vẻ bên nhau, hoặc tụ họp lại để bà mối xe sợi chỉ hồng bắc mối duyên lành, lại có kết quả kỳ diệu như lễ hội thưởng đèn ngày Mười lăm tháng Giêng vây.

Có điều tối nay "Hội cầu Hỷ Thước" này lại có chút đặc biệt, không vì điều gì

khác, mà chính là "Hội cầu Hỷ Thước" được chúng nha dịch của Khai Phong phủ tuần tra, bảo vệ suốt đêm.

Đương nhiên, trong số đó nhất định không thể thiếu được Triển Chiêu, Triển đại nhân, Ngự tiền tứ phẩm đới đao hộ vệ danh tiếng vang xa.

***

"Triển đại nhân, Hồng Ngọc có lễ."

Nhìn thấy trước mắt là một nữ tử trẻ tuổi vận áo sa màu đỏ đang khiệm nhường thi lễ, Triển Chiêu chỉ cảm thấy

đầu mình như căng ra.

Quả nhiên, lời còn chưa dứt, bỗng nghe thấy tiếng huyên náo vang lên bên cạnh, tràn trề đầy sức sống, mừng vui mười phần.

"Ôi chao, đây chẳng phải là thiên kim của Lại bộ thị lang Chu đại nhân, Chu Hồng Ngọc tiểu thư sao?"

Đôi con ngươi sáng như sao khẽ chuyển động, liếc sang thân hình gầy nhỏ bên cạnh mình.

Nhưng trong đôi mắt nhỏ kia phát ra

thứ ánh sáng chói lóa, làm mờ tối cả ánh đèn lấp lánh hai bên bờ Biện Hà.

"Tiểu thư Hồng Ngọc, tuối vừa mười sáu, thanh thú thông tuệ, xuất trần thoát tục, bình thường cửa lớn không ra, cửa hông chẳng bước, thực sự không ngờ lại

được gặp nhau ở đây, quả là có duyên, có duyên!"

Giọng nói đinh tai tiếp tục vút lên

quãng tám.

"Kim hiệu úy quá khen rồi, Hồng Ngọc chẳng qua chỉ là một nữ tử tầm thường, nào dám nhận lời tán thưởng như vậy", nữ tử áo đỏ hai má ửng hồng, cúi "Tiểu thư Hồng Ngọc quả nhiên khiêm

đầu thấp giong nói.

nhường hữu lễ, bội phục, bội phục..."

Triển Chiêu thầm thở dài một tiếng, theo bản năng chặn giọng nói ầm ĩ của Kim Kiền ở ngoài tai.

Nếu không phải trước lúc rời khỏi phủ nha, Công Tôn tiên sinh dặn đi dặn lại, rằng tối nay nhất thiết không được thất lễ với những người gặp trên đường đi, mọi sự đều phải theo Kim hiệu úy an bài, thì e rằng lúc này mình đã sớm thi triển khinh công cướp đường mà đi mất rồi

Nhắc đến lại thấy khuôn mặt tươi cười của Công Tôn tiên sinh tối nay...

Lại thêm dọc đường đi không ngừng ngẫu nhiên, tình cờ gặp mặt...

Haizzz...

Trên khuôn mặt tuấn tú dần hiện lên một nét cười khổ.

Chọt nghe Triệu Hố phía sau thì thầm: "Này này, Trương đại ca, đây là vị tiểu thư quan gia thứ mấy hữu duyên tình cờ gặp mặt vậy?".

"Đi tuần chưa đầy nửa canh giờ, đây đã là vị thứ mười sáu rồi...", giọng của Trương Long có chút rời rạc.

"Lợi hại!", Triệu Hổ cảm khái, "Huynh nói xem Kim Kiền nãy giờ nói liên tục không ngừng, cũng không thấy mệt...".

"Ta thấy ngược lại thì có, càng nói càng sung sức!"

"Trương đại ca, huynh nói coi, có phải chúng ta bị Công Tôn tiên sinh gạt rồi không? Đây nào phải là đi tuần phố

chứ, căn bản chính là để giúp Triển đại nhân xem mắt!"

"Ta nói tên tiểu tử này, đã nửa ngày rồi, sao bây giờ mới hiểu vậy?"

"Ha ha, quả nhiên là như vậy. Nói đi cũng phải nói lại, huynh thấy điệu bộ tư thái của Kim Kiền có giống bà mối không?"

"Ha, bà mối gì chứ, ta thấy ngược lại thì có, giống hệt tú bà của Phiêu Hương viện!"

Tú bà?!

thao thao bất tuyệt nước bọt văng tung tóe, vô cùng hứng khởi... Nếu thêm một chiếc khăn lụa trong tay nữa, thì đúng thật có vài phần giống nhau...

Đôi môi mỏng khẽ nhướng lên, trên

Triển Chiêu hơi nheo mắt, liếc nhìn bóng dáng gầy nhỏ trước mặt vẫn như cũ

Vừa vặn tiểu thư của Chu gia ngước mắt lên, nhất thời đỏ bừng đôi má, vội cụp mắt xuống, lúng túng nói:

khuôn mặt tuấn tú thoáng hiện lên ý cười

nhàn nhat.

"Triển, Triển đại nhân, đây là túi hương do đích thân Hồng Ngọc thêu... Nếu Triển đại nhân không chê... thì xin hãy nhận lấy..."

"Ôi chao, túi hương thực quá tinh xảo, kỹ thuật thêu thùa tinh mỹ, Hồng Ngọc

tiểu thư quả nhiên là thông tuệ khéo tay!", âm thanh ồn ào lại tiếp tục vang lên.

Ý cười trên khuôn mặt tuấn tú dần dần tiêu thất.

"Chu tiểu thư, Triển mỗ còn có công vụ phải làm, xin cáo lui trước."

Nói đoạn, ôm quyền thi lễ, thân hình

thẳng như tùng liền quay người rời đi.

"Triển đại nhân...", hai mắt nữ tử áo đỏ hơi hồng lên, nhìn đăm đăm vào bóng hình thẳng tắp xa dần kia, chiếc túi hương trong tay theo gió rơi xuống đất.

Kim Kiền liếc nữ tử đang thương tâm tuyết vong trước mắt một cái, thầm thở

dài, móc từ trong người ra một cuốn sách, lật hai tờ, lẫm bẩm nói: "Con gái Lại bộ thị lang Chu đại nhân: tình cờ gặp mặt, thu năm lượng bạc; cùng nhau nói chuyện, thu bảy lượng bạc; tặng túi hương, thu mười lượng bạc... Chậc, mười lượng này suýt thì kiếm được rồi...haizzz...".

"Kim hiệu úy!", giọng Triệu Hổ đột nhiên đưa tới, nhất thời cắt ngang mạch suy nghĩ của Kim Kiền, "Lại có một cô nương tình cờ gặp nữa!".

Nhưng định thần nhìn kỹ liền sửng sốt.

Chỉ thấy thiếu nữ trước mắt, thân vận áo thô giản dị màu lục, chân đi giày thêu hoa, búi tóc đen nhánh, nhưng chẳng có chút trang sức nào, ngũ quan thanh tú xinh đẹp, lại chẳng có phần quý khí.

Hửm?

Phong cách bách tính bình dân, tư tưởng chủ đạo là thanh tân nền nã, cố ý chơi trội?

Có sáng tạo!

Kim Kiền vội bước một bước lên trước, thấp giọng hỏi: "Xin hỏi vị tiểu thư này là?".

Thiếu nữ áo lục ngước rèm mắt lên nhìn Kim Kiền một cái, lại vội cúi xuống, hai tai hơi đỏ hồng lên, lí nhí nói: "Tích Liên".

"Tích Liên?", Kim Kiền sửng sốt, vội

lật giở số hồi lâu, nhíu mày nói, "Xin hỏi Tích Liên cô nương là thiên kim của phủ nào?".

"Tích Liên không phải thiên kim tiểu thư nhà quan, Tích Liên chỉ là một cô gái bán hoa...", đầu nữ tử áo lục càng thấp hơn.

"Cô gái bán hoa?", Kim Kiền nhất

thời không biết phải nói gì, vội xáp lên trước, thì thào, "Tiểu cô nương, không phải tôi không nhắc nhở cô, tối nay muốn gặp mặt Triển đại nhân, phí tốn không thấp đâu. Nếu cô không có việc quan trọng gì, để đến ngày khác lúc Triển đại nhân đi tuần phố lại nói cũng không

muộn...".

"Triển đại nhân?", Tích Liên ngạc nhiên, ngước mắt lên nhìn Kim Kiền một cái, lại cúi đầu nói, "Tích Liên không tới gặp Triển đại nhân...".

"Hå?"

"Tích Liên đến là để gặp Kim hiệu úy..."

"Kim, Kim hiệu úy?!", âm điệu thoáng cái cao vút lên tận mây xanh.

Kim Kiền trọn tròn đôi mắt nhỏ, nhìn

chằm chằm vào thiếu nữ với khuôn mặt e thẹn trước mắt, da mặt vặn vẹo hỏi: "Cô, cô cô cô nương nói, cô, cô nương tới để gặp tôi?!".

Kim Kiền nhất thời toàn thân cứng

Thiếu nữ đỏ mặt, khe khẽ gật đầu.

ngắc.

"Kim hiệu úy, khá lắm!", Trương Long cười vui vẻ tiến lên vỗ vỗ vai Kim Kiền.

"Kim Kiền, lúc nào thì ngươi quen biết vị cô nương này vậy, sao không nói cũng phụ họa theo.

"Cái này...", Kim Kiền bỗng cảm

cho chúng ta biết?", Triệu Hổ bên cạnh

Một trận gió lạnh vèo vèo thổi qua, khiến cho ba người Kim Kiền, Trương

thấy mồ hôi lanh túa ra khắp lưng.

Long, Triệu Hổ nhất thời run lên.

Quay đầu nhìn lại, chỉ thấy khuôn mặt

tuấn tú của Triển Chiêu như kết băng, hai tay ôm kiếm, áo đỏ như máu, cứng ngắc nói: "Kim hiệu úy, chẳng trách đã bao nhiêu lâu võ công của ngươi không tiến bộ, thì ra do không chú tâm, không luyện tập đàng hoàng!".

"Hả?", Kim Kiền thộn ra.

Hai người Trương Long, Triệu Hổ đờ người.

Ngược lại thiếu nữ phía sau chẳng mảy may bị ảnh hưởng, dưới áp lực cao như vậy vẫn hai tay dâng túi hương nói: "Nếu Kim hiệu úy không chê, túi hương này...".

"Tích Liên cô nương!", Kim Kiền nhảy dựng lên như bị bọ cạp chích, kinh hô, "Nhã ý này của cô nương, Kim mỗ thực không có duyên phân, mong cô nương sẽ tìm thấy lương duyên... Ùm, Kim mỗ có công vụ phải làm, xin cáo từ tại đây, cáo từ!".

Dứt lời liền bỏ chạy chối chết hệt như lửa đốt sau mông vậy.

Chọt nghe Triệu Hổ hét lên: "Ở kìa, Kim Kiền, cô nương đó khóc rồi...".

Hàn khí sau lưng càng nặng nề.

Kim Kiền chỉ thấy muốn khóc mà không có nước mắt, lòng thầm kêu lên:

Tiểu Miêu quả nhiên là lòng dạ hẹp

hòi, keo kiệt bủn xỉn.

không tiền không thế biểu lộ tâm ý với mình, so với hàng đàn những tiểu thư quý tộc má phấn môi son ngưỡng mộ anh, căn bản chính là kiến so với voi, hà tất phải so đo tính toán như vậy chứ...

Chẳng qua chỉ là một thiếu nữ bán hoa

Sau đó, trên đường đi, Ngự tiền tứ phẩm đới đao hộ vệ Triển Chiêu vốn có tiếng là ôn hòa lễ độ, lại trưng ra khuôn mặt tuấn tú đầy hàn khí, một đường đi trong "Lễ hội ngắm hoa đăng bên cầu Hỷ Thước đêm Thất Tịch" chẳng gặp trở ngại gì, không một ai dám xáp lại gần trong chu vi ba thước.

Tóm lại, kế hoạch "đại hội xem mắt mai mối kiêm kiếm tiền" mà Kim Kiền vất vả tổ chức bất hạnh thay đã tan thành bọt nước.

***

Sương giăng gió nhẹ lướt bên trời,

sao nhỏ ôm trăng sắp lặn rồi^[2].

[2] Nguyên văn: "Bạch lộ phong thanh dạ

[2] Nguyên văn: "Bạch lộ phong thanh dạ hướng thần, tiểu tinh thủy bội nguyệt mai luân" trích từ bài **Thất Tịch** của Đường Ngạn Khiêm.

"Haizzz...", một tiếng thở dài yếu ớt truyền ra từ đình viện trong Tam ban viện.

Trên đầu Kim Kiền là một bát nước, hai tay thẳng tắp, hai chân khuyu xuống vuông góc với mặt đất, tư thế đứng tấn đúng tiêu chuẩn rất có khí thế, nhưng khuôn mặt lại tràn ngập vẻ khổ sở phá hết cả hình ảnh.

Công Tôn tiên sinh vừa bước vào cửa lớn Tam ban viện, thấy tình huống đó không khỏi kinh ngạc.

"Kim hiệu úy, ngươi đây là vì sao?"

Kim Kiền mặt như đưa đám, nói:

thuộc hạ phải đứng tấn hai canh giờ...".

"Triển đại nhân giao cho, muốn đêm nay

Công Tôn tiên sinh nghe vậy, liền khẽ lắc đầu nói: "Triển hộ vệ hành động như vậy, ắt có thâm ý...".

Kim Kiền suýt thổ máu.

"Đúng rồi, Kim hiệu úy, tối nay Triển hộ vệ đã gặp mấy vị tiểu thư con nhà quan?"

Kim Kiền thở dài đánh thượt: "Mười sáu người...".

"Mười sáu người?!", Công Tôn tiên sinh kinh ngạc.

Kim Kiền lắc lắc đầu: "Thuộc hạ cố hết sức, mười mấy vị tiểu thư còn lại, tám phần bị bộ mặt đen sì của Triển đại nhân dọa cho chạy mất...".

"Không không không!", Công Tôn tiên sinh vôi nói, "Tại hạ chỉ kinh ngạc, Triển

hộ vệ gặp tới mười sáu người, thực ra là ngoài dự đoán của tại hạ. Tại hạ vốn tưởng rằng, tối đa cũng chỉ có thể gặp ba đến năm người...", nói đến đây, Công Tôn tiên sinh không khỏi dừng lại, đánh giá Kim Kiền một phen, gật đầu nói, "Quả nhiên vẫn là Kim hiệu úy có cách".

"Công Tôn tiên sinh quá khen...", da mặt Kim Kiền giật giật đáp.

Có cách?!

Tôi mà có cách thì đã không phải nửa đêm canh ba ở chỗ này tập luyện tư thế như ngồi bồn cầu rồi!

"Có điều cũng tốt, nếu những tiểu thư

nhà quan đó tự mình rời đi, Bao đại nhân cũng không phải phiền não chuyện ăn nói với các vị đại nhân kia...", Công Tôn tiên sinh gật đầu, lại liếc Kim Kiền một cái, khẽ ôm quyền, "Nếu như vây, tai ha

không làm phiền Kim hiệu úy luyện công nữa, xin cáo từ".

"Công Tôn tiên sinh đi thong thả!", Kim Kiền vẫn đứng tấn đáp lời.

Công Tôn tiên sinh gật đầu, quay người rời đi. Chỉ là lúc quay người, đôi mắt phượng chả biết do vô tình hay cố ý lại liếc lên nóc nhà phía sau Kim Kiền, trên khuôn mặt nho nhã lộ ra ý cười, cao giọng ngâm:

"Mây viền khoe đẹp, sao bay đưa hận, thầm qua sông Ngân vời vợi Gió vàng, móc ngọc một gặp nhau, hơn biết mấy người đời gần gụi.

Tình mềm như nước, hẹn đẹp như mơ, cầu Thước nhìn về ngại nỗi!

phải mai mai tối tối^[3]!"

[3] Bài thơ **Thước kiều tiên** của Tần Quân, bản

Hai tình ví phòng mãi lâu dài, đâu cứ

dịch Nguyễn Xuân Tảo.

Da mặt Kim Kiền giật giật, thầm nghĩ: Mình đang trong tình cảnh bi thảm như này, vậy mà cái lão Công Tôn Trúc Tử lại còn có nhã hứng ngâm thơ!

thả quay người bước lại, khẽ mim cười nói: "Kim hiệu úy, sau này phải chăm chỉ tu tập võ nghệ. Nên biết chuyện nữ nhi tình trường khiến bao anh hùng thoái chí, người tuổi còn nhỏ, suy nghĩ mấy chuyện tình ái, sợ rằng còn quá sớm".

Bỗng thấy Công Tôn tiên sinh thong

Kim Kiền ngu mặt.

"Trên nóc nhà gió lạnh sương ướt, phải cần thận kẻo cảm lạnh..."

Gì hả?!

H_o?

Cái lão Công Tôn Trúc Tử này đang giở trò bí hiểm gì vậy?

Chẳng ngờ Công Tôn tiên sinh vừa dứt lời, bỗng trên nóc nhà sau lưng Kim Kiền vang lên tiếng ngói va chạm khẽ vào nhau.

Kim Kiền giật thót tim, vội vàng quay đầu lại nhìn, nhưng chỉ có thể thấy một bóng đỏ mờ mờ như gió bay đi.

Tiểu Miêu?!

Công Tôn tiên sinh vỗ vai Kim Kiền, ẩn ý sâu xa nói: tuy tướng mạo đoan trang, nhưng mấy ngày nay trong Khai Phong phủ canh gác nghiêm ngặt, trăm ngàn lần không được nửa đêm trèo tường đâu đấy!"

"Kim hiệu úy, cô nương bán hoa kia

Gì?

Đến khi Công Tôn tiên sinh rời đi hồi lâu, Kim Kiền suy nghĩ trước, nghĩ sau một lát, lúc này mới phản ứng lại, nhất thời nổi nóng, khuôn mặt vặn vẹo.

Thì ra con mèo thối này chồm hỗm ở trên nóc nhà giám thị mình...

Sợ mình nửa đêm trèo tường gặp gỡ tình nương.

Hừ, tôi đường đường chính chính là một người hiện đại giới tính nữ, sao có thể thiếu muối như vậy chứ, cho dù muốn trèo tường, cũng phải gặp tình lang đẹp trai mới đúng...

Mẹ ơi, thời buổi này rốt cuộc có quyền riêng tư nữa không!

***

Trong cấm cung, đương triều thiên tử Nhân Tông nghe thủ hạ báo cáo xong, mặt mày sa sầm, thở dài nói:

"Haizzz... Trẫm nghe lời Bao khanh, tốn nhiều tâm tư như vậy, tổ chức 'Lễ hội ngắm hoa đặng bên cầu Hỷ Thước đêm Thất Tich' một cách long trong như thế, vì sao vẫn không thể giải quyết chuyện chung thân đại sư của Triển hô vê chứ? Thế này thì, ngày này năm sau, trẫm lại phải chiu đưng trân khẩu chiến võ mồm nhằm kén rể của các vương công đại thần lần nữa sao? Haizzz..."

Ngoại truyện: Cái Tết khó khăn

nhất trong lịch sử Khai Phong Phủ

Lại là một mùa xuân nữa đang về, hoa tuyết bay rợp trời...

Ngày Mười tám tháng Chạp, năm mới sắp đến, khắp chốn trong thành Biện Lương đều là cảnh tương vui tươi náo nhiệt, trên đường lớn, trong ngõ nhỏ, khu buôn bán phố Ngư, đều bày bán hàng tết, câu đối, môn thần, tranh tết, đèn lồng treo đầy đường, gà, vịt, cá, thịt, các loại gia cầm, súc vật tràn ngập trong chơ, keo lạc, bánh tổ, bánh trôi, đồ ăn vặt gì cũng có, quả là: Biện Kinh rực rỡ muôn màu sắc, trăm nhà nô nức ngóng xuân sang.

Một đoàn ba người thoăn thoắt đi xuyên qua đám đông, dẫn đầu là người mặc áo lam, dáng vẻ anh tuấn hiên ngang, hai người theo sau, tinh thần phơi phới. Họ đi đến đâu cũng được bách tính đều rạng rỡ đón chào, cung kính vạn phần.

"Triển đại nhân, hôm nay không cần phải trực ban nữa rồi."

"Triển đại nhân, mấy ngày nay tiết trời trở lạnh, ngài hãy mặc thêm áo ấm nhé!"

"Triển đại nhân, trứng gà này là do

lấy mấy quả nhé? Chỉ mấy quả trứng thôi, Bao đại nhân sẽ không nói gì đâu!"

"Triển đại nhân, con gà này ngài hãy

con gà mái nhà tôi đẻ đấy, ngài hãy cầm

cầm đi! Cầm lấy, cầm lấy! Nếu ngài không cầm thì chính là không nể mặt lão đây."

Hai người Trương Long, Triệu Hổ

theo phía sau Triển Chiêu, nhìn bóng áo lam trước mắt đang ôn hòa uyển chuyển từ chối chúng bách tính đầy nhiệt tình kia, tuyệt không nhận nửa phần lễ vật, không khỏi lộ ra vẻ tự hào, ưỡn ngực ngẳng cao đầu, ngay cả đi trên đường cũng mang theo nét oai phong.

"Chưởng quỹ, chưởng quỹ, cứu mạng!", đột nhiên, một tiếng khóc nức nở vang lên.

Hả?

Chúng nhân sửng sốt, nhìn chằm chằm sang nam tử bận trang phục tiểu nhị, loạng choạng vạch đám đông chạy ra, nửa chạy nửa bò nhanh đến trước một nam tử trung niên đang chọn tranh tết cách đó không xa.

Chỉ thấy nam tử trung niên kia đầu đội mũ vải, râu dài đến ngực, mặc áo bằng Còn tiểu nhị kia, mặt mũi tang thương, tóc tai rối bù, hô hấp tán loan, tưa như

gấm, nhìn qua là biết dân buôn bán.

vừa trải qua một trận đại chiến.

"Đó không phải là Từ chưởng quỹ của

tiệm bán trang sức ở phía nam thành sao?", có người nhận ra thân phận của nam tử trung niên nọ.

"Hốt hoảng cái gì?", Từ chưởng quỹ cả giận mắng.

Chỉ thấy tiểu nhị kia nước mắt giàn giụa, nức nở nói: "Là, là là Kim...".

"Kim cái gì mà kim, là trâm vàng hay vòng vàng?", Từ chưởng quỹ sốt ruột hỏi.

"Là Kim hiệu úy của Khai Phong phủ đến tiệm mua đồ trang sức...", tiểu nhị òa khóc.

Bồng nghe bách tính xung quanh đồng thời hít vào một hơi khí lạnh, ánh mắt nhìn Từ chưởng quỹ tràn ngập vẻ thương hại.

"Cái gì?!", Từ chưởng quỹ nhất thời kinh hô lên một tiếng, vứt tranh tết xuống chạy vội đi.

"Chưởng quỹ đợi tiểu nhân với!!!", tiểu nhị cũng vội vội vàng vàng chạy theo sau.

"Kim hiệu úy? Trang sức?", Triển

Chiêu sửng sốt hồi lâu, mặt đầy vẻ khó hiểu, "Cho dù là Kim hiệu úy đi mua trang sức, cũng không đến mức như vậy...".

Chúng bách tính nhìn hai người cuốn gió rời đi đám đông liền xôn xao một trận.

"Này này, đó không phải là 'Từ hàng giả' ở phía nam thành sao?"

"Chính là lão! Không ngờ lão cũng có ngày hôm nay, thật là hả hê quá đi mất!"

"Chính thế chính thế, ai bảo lão 'Từ hàng giả' này chuyên dùng hàng giả để đi lừa gạt người khác, gặp phải Kim hiệu úy thì cũng như gieo gió gặt bão, chẳng trách được người khác!"

Xì xà xì xào, xì xà xì xào... cứ thế cứ thế...

Những tiếng rì rầm bàn tán rất tự nhiên một chữ cũng không sót, toàn bộ đều lọt vào tai Triển Chiêu.

Tuần tự rõ ràng, nhưng một hồi sau lại không hiểu gì.

Triển Chiêu vẻ mặt nghi hoặc, rảo bước đi đến trước mặt nam tử đang bị mọi người vây xung quanh, ôm quyền hỏi: "Vị nhân huynh này xin hỏi vì sao lại gọi vị Từ chưởng quỹ kia là 'Từ hàng giả'?".

Nam tử nọ vừa thấy Triển Chiêu hỏi mình, kích động tới nỗi lạc cả giọng, nhất thời líu lưỡi: "Bẩm, bẩm Triển, Triển đại nhân cái lão Từ chưởng quỹ này bình thường toàn bán đồ trang sức giả chất lượng không đảm bảo cho những người từ nơi khác đến mua, lừa gạt những cho nên bách tính trong thành đều gọi lão là 'Từ hàng giả'...".

người không biết cách xem hàng, cho,

"Vậy Kim hiệu úy là..."

Nam tử kia vừa nghe Triển Chiêu nhắc tới Kim Kiền là hai mắt lập tức phát sáng: "Kim hiệu úy không hổ danh là thuộc hạ đắc lực của Triển đại nhân, bách tính trong thành Biện Lương chúng tôi thực là vô cùng cảm kích Kim hiệu úy!".

"Đúng, đúng!", một đại thẩm chen lên, gạt nam tử kia sang một bên, mặt đầy vẻ sung sướng nói: "Kể từ tháng trước sau đánh chết!".

Triển Chiêu kinh ngạc, nhíu mày nhớ lại.

Tháng trước... hình như là Công Tôn tiên sinh nói trong thư phòng của đại

nhân còn thiếu một cái bình hoa, phái tạo dịch đi mua... Sau đó dường như Công Tôn tiên sinh còn hết lời khen ngợi tạo dịch đi mua bình hoa kia có mắt nhìn,

khi Kim hiệu úy đến tiệm của Lý chưởng quỹ bán đồ cổ giả ở phía đông than, Lý chưởng quỹ đem toàn bộ đồ cổ giả đập nát trên đường, còn chỉ tay lên trời mà thề rằng nếu sau này lại bán dù chỉ một nửa món đồ giả nữa thì sẽ bị thiên lôi

bình hoa mua về có vẻ như danh phẩm đời Đường gì đó...

"Còn có một tiệm bán rượu giả ở phía bắc thành nữa, tháng trước nữa Kim hiệu úy đến đó một lần, sau đó ông chủ liền ném hết rượu giả đi..."

Tháng trước nữa... dường như là chuột bạch đến Khai Phong phủ kiếm chuyện... khụ, làm khách, còn cầm một vò rượu nghe đâu là nữ nhi hồng vị bằng hữu nào đó tặng cho, chuốc say mấy chục người Khai Phong phủ...

"Còn có một tiệm ở phố Đông..."

"Một tiệm ở ngoại thành..."

Bô bô ba la, bô bô ba la... cứ thế cứ thế...

Triển Chiêu càng nghe càng cảm thấy những vật trong các cửa hàng bán đồ giả mình đều biết, Trương Long, Triệu Hổ thì càng nghe càng cảm thấy không thể tưởng tượng nổi.

"Triển đại nhân, nếu không chúng ta cũng đi xem xem?", Triệu Hổ bộ dạng nóng lòng muốn chứng kiến.

Triển Chiêu nhíu mày suy nghĩ một

Trương Long, Triệu Hổ nhất thời bừng bừng phần khích, theo Triển Chiêu đi về

chút rồi gât đầu: "Đi xem xem thế nào".

bừng phân khích, theo Triên Chiếu đi về phía nam thành.

Chúng bách tính phía sau còn cao giọng hô:

"Triển đại nhân đi thong thả..."

"Nhớ cho chúng tôi gửi lời hỏi thăm Kim hiệu úy!" hoa náo nhiệt, nhưng đám người Triển Chiêu vừa đến đây lại phát hiện con phố này hôm nay rất không bình thường.

Trên phố yên tĩnh một cách kì lạ, ngoại trừ một cửa hàng ở phía cuối đường ra thì các cửa hàng còn lại đều vắng tanh vắng ngắt, hệt như chùa Bà

Mà trước cửa gian hàng ở cuối đường kia, dân chúng lại xúm đen xúm đỏ, vòng trong vòng ngoài, ai nấy đều nghễn cổ,

Danh.

Phía nam thành, phố Chu Tước, các cửa hàng trang sức chiếm đa số, phần lớn là buôn bán đồ trang sức phụ kiện của nữ tử, bình thường nơi đây rất phồn

căng tai, mặt đầy kích động như đang xem tuồng.

"Triển đại nhân, đây...", Trương Long nhìn đám đông một cái, có chút do dự.

Triển Chiêu nghĩ một lát, liền cùng hai người Trương Long, Triệu Hổ lặng lẽ đi đến sau cây cổ thụ bên cạnh tiệm, vừa vặn có thể nhìn rõ tình hình trong tiệm, lại có thể kín đáo giấu mình.

Vừa mới đứng vững, thì bỗng nghe một giọng nói vô cùng quen thuộc vang lên.

"Một câu thôi, năm lượng, bán hay không?!"

Chúng nhân sửng sốt, chăm chú nhìn vào trong tiệm, chỉ thấy một bóng hình gầy nhỏ khí thế bừng bừng đứng dạng chân quát lên với Từ chưởng quỹ mặt mũi tang thương như nhà có đám.

Từ chưởng quỹ kia rất muốn khóc, vừa gạt mồ hôi to như hạt châu trên trán vừa nói: "Kim hiệu úy, cây trâm ngọc cẩn ngọc trai này là trang sức tổ truyền của tiệm chúng tôi, nói ít cũng đáng giá năm trăm lượng, năm lượng này... cũng quá...".

"Tiểu nhị tiệm của ông vừa cho ta xem những đồ trang sức này, cũng nói vật tổ truyền, ông cũng rõ rồi đấy, tất cả đều là hàng giả!".

"Vừa rồi là tiểu nhị tiệm chúng tôi có mắt mà không thấy Thái Sơn...", Từ

chưởng quỹ tiếp tục lau mồ hôi.

"Tổ truyền? Cái gì mà tổ truyền?",

Kim Kiền vỗ cái rầm lên mặt quầy, chỉ vào đồ trang sức trong tủ sắc bén nói:

"Được rồi, được rồi! Ta cũng lười tính toán, ta không rảnh mà chọn thứ khác, lấy cây trâm giả này vậy, năm lượng, một tay giao tiền một tay giao hàng!", Kim Kiền khoát khoát tay, sốt "Kim hiệu úy, ngài đây là không phải

ruôt nói.

là muốn tính mạng của tôi sao?", Từ chưởng quỹ mặt trắng như giấy.

"Chẳng qua chỉ là hàng giả, năm lượng cũng coi như nhiều rồi đấy."

đồ giả?", Từ chưởng quỹ thể thốt.

"Cây trâm này là đồ thật không phải

"Thật không phải hàng giả?", Kim Kiền nhướng mày.

"Thật!", Từ chưởng quỹ gật đầu như

"Chậc...", Kim Kiền trịnh trọng gật đầu, xắn tay áo thu gom đám đồ trang sức

bổ củi.

dỏm bên cạnh.

"Kim, Kim hiệu úy, ngài đây là làm gì?", Từ chưởng quỹ nhất thời kinh

hoàng thất sắc, chụp lấy cánh tay Kim Kiền.

Kim Kiền liếc nhìn chưởng quỹ, có

chút ngại ngùng nói: "Chưởng quỹ, thực không dám giấu, Kim mỗ vốn cũng tính mua một vài món đồ quý giá tặng giai nhân, khốn nỗi trong túi lại kẹp lép, chỉ đành đưa ra hạ sách này, mua đồ giả mà

tinh xảo để đổi lấy một nụ cười của giai nhân...".

Lời mới nói được một nửa, chúng nhân đột nhiên cảm thấy xung quanh mình dâng lên một luồng hàn khí lạnh thấu xương, không khỏi run rẩy toàn thân.

Kim Kiền chỉ cảm thấy luồng hàn khí

này tựa hồ rất quen, nhất thời cả kinh, vội vàng mở to mắt ngó nghiêng bốn phía xung quanh, nhưng nhìn một vòng cũng không thấy bóng dáng quen thuộc kia đâu, lúc này yên tâm trở lại, gãi gãi đầu tiếp tục nói: "Cả người Kim mỗ chỉ mang theo có năm lượng bạc, vốn muốn mua một cây trâm cẩn ngọc trai giả...

có thể biến đồ bỏ trở thành tuyệt phẩm...
Haizzz, nếu đây là cây trâm cẩn ngọc trai
kia, Kim mỗ cũng không cần phải nhờ tới
Công Tôn tiên sinh...".

Thân hình Từ chưởng quỹ đột nhiên

Kim Kiền ngắng phát mặt lên, vẻ mặt

chân thành nhìn Từ chưởng quỹ nói: "Chưởng quỹ an tâm, cho dù đến lúc đó

run lên.

Nếu chưởng quỹ đã không muốn từ bỏ thứ yêu thích, thì Kim mỗ chỉ đành chọn thứ khác, lựa mấy cây rẻ rẻ, kiểu dáng tuy không tinh tế bằng nhưng nhờ vào bàn tay tài hoa của Công Tôn tiên sinh trong phủ, tùy ý tân trang một chút, khẳng đinh

Kim mỗ cũng tuyệt đối không tiết lộ nơi mua những đồ dỏm đó đâu. Nên biết mua bán hàng giả có thể sẽ phải chịu ngục lao, chưởng quỹ nuôi gia đình sống tạm qua ngày cũng thực không dễ dàng gì, Kim mỗ tuyệt đối sẽ không làm chuyện bỏ đá xuống giếng đâu!".

Công Tôn tiên sinh có truy hỏi xuất xứ,

Từ chưởng quỹ lại run lên, mồ hôi to như hạt châu rơi xuống cánh tay đang nắm tay Kim Kiền, hồi lâu sau mới khổ sở thốt ra một tiếng: "Kim hiệu úy, kỳ thực cây trâm cắn ngọc trai này chỉ là đồ

giả!".

Kim Kiền vẻ mặt kinh ngạc: "Đúng là

đồ giả sao?".

Từ chưởng quữ gất gất đầu: "Thất sự

Từ chưởng quỹ gật gật đầu: "Thật sự là đồ giả!".

sảng nói.

"Gói lai đi!", Kim Kiền vung tay, hào

"Gói, gói lại đi!", Từ chưởng quỹ run run nói.

Kim Kiền lôi ra năm lượng bạc trong người ra đặt lên mặt quầy.

Từ chưởng quỹ da mặt giật giật: "Kim hiệu úy khách khí rồi, chẳng qua là đồ dỏm, coi như là lễ vật tiểu nhân tặng ngài!".

Kim Kiền nhíu mày: "Chưởng quỹ sao lại nói như vậy? Làm đồ dỏm cũng không dễ dàng gì đâu, Kim mỗ sao có thể tước đoạt tiền mồ hôi nước mắt của ngài?!".

Từ chưởng quỹ mí mắt giật giật nhìn xuống chỗ bạc, lại cung kính đưa cây trâm đã gói lại qua, run giọng nói: "Kim hiệu úy đi nhé!".

"Không cần tiễn đâu!", Kim Kiền dáng vẻ rộng lượng, thẳng người đi ra khỏi cửa, lại còn nở một nụ cười chói mắt với chưởng quỹ, "Chưởng quỹ, có

thời gian Kim mỗ sẽ thường xuyên lui tới!".

Nói đoạn, liền cất bước rời khỏi.

Cho đến khi không thấy bóng dáng Kim Kiền, Từ chưởng quỹ đột nhiên quăng hết đám đồ trang sức dỏm ra ngoài cửa, ngửa đầu lên trời hú dài:

"Năm trăm lượng, năm trăm lượng aaaaaaaa! Từ mỗ từ hôm nay xin thề với trời, nếu sau này bán dù chỉ nửa món đồ trang sức giả, sẽ như cây trâm này!"

Nói đoạn, liền bẻ cây trâm ngọc trong

tay rắc một tiếng thành ba đoạn.

Một mảnh tĩnh lặng như chết.

Đột nhiên, những người vây xung quanh xem bỗng như bùng nổ, một trận hô quát vang lên.

"Tiểu Lý Tử, mau đem mấy hộp phấn ngọc trai giả của tiệm chúng ta quăng đi, nhanh lên nhanh lên!"

"Chưởng quỹ, mấy cái vòng ngọc trong tiệm..."

"Giữ lại những đồ thứ phẩm ấy làm

"Lão Trương, mau về tiệm kiểm tra

gì, còn không mau xử lý chúng đi!"

một lượt, xem xem có hàng giả thứ phẩm gì không."

"Ông chủ, trong tiệm chúng ta lấy đâu

ra hàng giả cơ chứ?"

"Vậy cũng phải tìm kỹ lại, tuyệt đối

không được chủ quan!" Âm ầm ào ào, ầm ầm ào ào, cứ thế cứ

Am âm ào ào, âm âm ào ào, cứ thế cứ thế...

Mà hai người Trương Long, Triệu Hổ

tròn mắt há hốc mỗm.

"Đây là lần đầu tiên ta thấy Kim Kiền

giấu mình sau cây cổ thụ đã sớm trợn

mua đồ...", Trương Long ngơ ngác.

"Chuyện này... việc đó...", Triệu Hồ không biết nói gì.

Hai người nhìn nhau một cái, không hẹn mà đồng thời thốt lên một câu: "Nói mới nhớ, Kim Kiền mua cây trâm đồ dùng của nữ nhân làm gì?".

Lời còn chưa dứt, hai người lại đồng thời run lên.

"Ôi chao ơi, hôm nay sao lại lạnh như vậy?!"

"Đúng thế, cơn gió này sao thối lại hệt như dao cắt vậy!".

Tết ông Táo, ngày Hai mươi ba tháng

Chap.

***

Toàn bộ Khai Phong phủ chìm trong cảnh bi thảm.

Nha dịch Tam ban tụ tập trong sân viện của Tam ban viện, đang châu đầu

trao đổi về những chuyện quái dị gần đây trong Khai Phong phủ.

"Này này, các huynh có cảm thấy gần đây Triển đại nhân có chút kỳ quái không?"

"Đúng thế đúng thế, ngày nào mặt mũi cũng sầm sì nghiệm nghị y như sắt vậy, nom thật dọa người!"

"Mặt mũi nghiêm nghị thì cũng thôi đi, lại còn luôn phát tán ra sát khí một cách khó hiểu. Hôm qua trong nhà ăn, chẳng qua Kim hiệu úy hỏi Vương đại thẩm

qua Kim hiệu úy hỏi Vương đại thẩm trong phòng bếp một câu là những cô nương trẻ tuổi thường thích ăn loại điểm tâm nào, Triển đại nhân liền phát ra sát khí kinh người, ngay cả bàn cũng nứt luôn!"

"Đây là cái gì? Bữa trước Kim hiệu

úy chạy tới chỗ Công Tôn tiên sinh mượn dược thảo, nói cái gì mà muốn tặng hương liệu cho cô nương dùng, kết quả vừa đúng lúc Triển đại nhân đi ngang qua, sát khí đó... nếu không phải tôi nhanh vội đỡ được Công Tôn tiên sinh, chắc hẳn Công Tôn tiên sinh ắt ngã dập đầu rồi!"

"Triển đại nhân rốt cuộc bị sao thế nhỉ?" "Haizzz..."

Chúng nhân thở dài một trận.

Im lặng được một lúc, lại có người nói: "Nói như vậy mới nhớ ra, mấy hôm nay Kim hiệu úy cũng có chút kỳ quái!".

"Đúng vậy, vì sao Kim hiệu úy cứ luôn vô duyên vô cớ hỏi thăm các cô nương thích cái gì?"

"Còn có, hôm qua Trịnh Tiểu Liễu than phiền với tôi, nói rằng Kim hiệu úy nửa đêm canh ba không ngủ, luôn mồm lầm nhẩm mấy câu khó hiểu." "Mấy câu gì?"

"Hình như là cái gì hoa xuân, trăng thu, nhành liễu... đúng rồi, còn có một câu, dường như là cái gì... quan quan tương hộ, mỹ nữ khó cầu..."

"Là quan quan thư cưu, tại hà chi châu, yểu điệu thục nữ, quân tử hảo cầu[1]!"

[1] Nguyên văn chữ Hán là bài *Quan thư* trong *Kinh Thi* nghĩa là, con chim thư cưu hót ngoài bãi sông, có nàng thục nữ u nhan, xứng đôi cùng chàng quân tử.

"Đúng đúng đúng, chính là câu này!

Hå?!"

Chúng nha dịch lịch bịch tản ra, mặt đầy kinh hoảng nhìn khuôn mặt tuấn tú đột nhiên xuất hiện.

"Bạch thiếu hiệp?!"

"Chư vị, đã nhiều ngày không gặp, vẫn khỏe cả chứ?!"

Áo trắng như tuyết tiêu sái, tóc đen mượt như thác đổ, đôi mắt hoa đào khẽ nhướng lên, chúng nha dịch liền đỏ hồng hai má.

"Chào, chào Bạch thiếu hiệp!", chúng nha dịch vội vàng đáp lễ.

Bạch Ngọc Đường nhướng mày cười: "Vừa rồi mọi người nói ai nửa đêm ngâm thơ vậy?".

"Là, là Kim hiệu úy!"

chúng nha dịch bỗng cảm thấy xương cốt như tê dại cả đi, "Tiểu Kim nửa đêm ngâm thơ.... Không biết cú mèo có nghe thấy không nhi...", dứt lời đôi mắt hoa đào liếc liếc về phía bên ngoài cửa viện.

"À...", ngữ khí cuối câu cao hẳn lên,

Chúng nha dịch đồng thời run lên cầm

Một bóng đỏ thẫm vút qua.

câp.

"Mùa đông năm nay lạnh khác thường!"

Bạch Ngọc Đường khẽ cười: "Quả nhiên rất lạnh...".

***

Ngày Hai mươi tư tháng Chạp, Bao đại nhân vâng lệnh truyền gọi của Thánh

Thượng nhập cung, đàm luận với đương

kim Thánh thượng trọn một canh giờ, lúc trở về mang theo thánh chỉ của Thiên tử, vừa mới vào cửa liền lập tức tuyên đọc.

Về phần nội dung...

Nói chung là rất thỏa đáng, rất hoa lệ, rất quan tâm săn sóc.

Tóm lại nội dung tư tưởng chính là:

Triển hộ vệ thực vất vả, tinh thần thực không tốt, Thánh thượng thực đau lòng, để bảo đảm cho chất lượng công tác năm

sau, đặc biệt ân chuẩn cho Triển hộ vệ nghỉ phép mười ngày, thư giãn đầu óc, chuẩn bị tốt cho năm sau lại tiếp tục "chiến đấu". PS: Đặc biệt là nhiệm vu quyết ngăn Triển hộ vệ không cho đi làm trong thời gian nghỉ phép, một khi phát hiện, tuyệt không nhân nhượng.

Cho nên, thời gian Triển đại nhân ở trong phủ chờ lệnh tăng lên, nhiệt độ

không khí của Khai Phong phủ một

luân phiên trực ban trong cung, kiên

***

đường thẳng tắp lao xuống.

Ngày Hai mươi sáu tháng Chạp, đồng chí Trịnh Tiểu Liễu phát hiện dưới gối của Kim Kiền có mấy tờ giấy ghi những câu thơ kinh điển nói về tình yêu trung trinh chẳng đổi, trùng hợp thay lại bị

Triển đại nhân và Bạch thiếu hiệp đi ngang qua Tam ban viện bắt gặp.

Tối đó, Triễn hộ vệ và Bạch thiếu hiệp luận bàn võ nghệ trên nóc công đường của Khai Phong phủ, Khai Phong phủ trắng một đêm không ngủ. Ngày hôm sau, Công Tôn tiên sinh phát động nhân viên toàn phủ khẩn cấp tu sửa lại mái công đường, tranh thủ hoàn công trước ngày Ba mươi Tết.

viên toàn phủ khẩn cấp tu sửa lại mái công đường, tranh thủ hoàn công trước ngày Ba mươi Tết.

Trên khuôn mặt tuấn tú của Bạch thiếu hiệp có vết bầm xanh, vừa thấy Triển đại nhân liền thối lui, so với trước đó hễ thấy đông vật ho mèo là lập tức xông lên

làm mọi cách để khiệu chiến, thì bây giờ

cứ như hai người khác nhau vậy.

***

Ngày Hai mươi tám tháng Chạp, Bạch thiếu hiệp biến mất không thấy tăm tích.

Triển đại nhân đóng của không ra ngoài, nhiệt độ trong Khai Phong phủ hạ xuống mức thấp nhất trong lịch sử cùng kỳ những năm trước.

***

Ngày Hai mươi chín tháng Chạp, hoàng hôn. "Tiểu Miêu, Tiểu Miêu, lần này quả thật chứng cứ vô cùng xác thực!", Bạch Ngọc Đường cất tiếng ầm ĩ dọc đường xông thẳng đến sương phòng của Tứ phẩm thị vệ, túm lấy cánh tay Triển Chiêu kéo ra ngoài.

"Buông tay!", Triễn Chiêu sa sầm mặt, lạnh lùng nói.

"Ai da, lúc này rồi mà ngươi còn ầm ĩ cái gì, đừng có giãy ra!", Bạch Ngọc Đường giậm chân nói, "Đây có thể là tin vui đến không thể vui hơn, nếu chậm chạp, tin tức này có thể bị người khác nhanh chân đoat mất đấy!".

Nói đoạn, không giải thích gì thêm liền kéo Triển hộ vệ ra khỏi cửa.

Xông ra Khai Phong phủ, xẹt qua Chu Tước môn, chạy thẳng ra ngoại ô phía nam thành.

Chỉ chưa đầy một tuần trà, hai người đã ở trong một tòa thôn trang nằm ở ngoại ô phía nam.

"Chính là cô nương đó!", Bạch Ngọc Đường khom người ngồi xổm trên một đống cỏ khô, chỉ vào hai bóng người bên sông, vẻ mặt đắc ý nói.

người phía ngoài xa kia, người bên trái là một thiếu nữ trẻ, tóc đen mượt như tơ, mắt hạnh môi son, một thân áo vải giản dị cũng không che lấp được khí chất thư hương, lúc này đang e then nhìn người đối diện.

Triển Chiêu lẳng lặng nhìn hai bóng

Người đối diện thiếu nữ, thân hình gầy gò, mắt nhỏ mày rậm, đang cầm một bức thư thao thao bất tuyệt ngâm đọc, khuôn mặt tràn ngập ý cười xán lạn.

©STE.NT

Ánh tà như lụa chiều hôm, nhuộm cả sông kia một dải mây, thiếu niên thiếu nữ, hai thân hình trong ráng chiều rực rỡ thực có chút chói mắt.

Chọt nghe Bạch Ngọc Đường không ngừng lải nhải:

"Cô nương này ho Cao tên Thúy Lan,

là con gái một gia đình thuần nông, đã đọc sách mấy năm rồi, cũng coi như là tri thư đạt lý, đẹp người đẹp nết... Ha, không ngờ Tiểu Kim cũng có mấy phần nhãn quang."

Nói đến đây Bạch Ngọc Đường ngừng lại một chút, liếc nhìn Triển Chiêu vẫn một mực trầm mặc không lên tiếng, tiếp tục: "Haizzzz, cái gọi là trai lớn dựng

quản Tiểu Kim quá chặt rồi, cũng lo lắng nhiều quá! Ngươi an tâm đi, Ngũ gia ta đã điều tra rất rõ ràng, cô nương này gia thế trong sạch, tâm địa thiện lương, tuyệt đối chẳng phải hạng lẳng lơ không đàng hoàng, bén duyên cùng Tiểu Kim một bụng quái gở là vừa khéo, chúng ta cứ chờ uống rượu mừng thôi".

vợ, gái lớn gả chồng, bình thời người

trước, con người đen kịt lặng lẽ nhìn chằm chằm hai người bên sông, hồi lâu sau mới chậm chậm rũ rèm mắt xuống, đứng lên quay người, lưng thẳng như cán bút đi về phía cửa nam thành Biện Lương, dần dần, đi bộ biến thành chạy

Triển Chiêu vẫn không nói y như

chờ ta với..."

***

Ngày Ba mươi tháng Chạp, bữa cơm

Không khí năng nề, rất năng nề.

Công Tôn tiên sinh một cái.

Bao đại nhân hóp bụng, đen mặt liếc

tất niên.

"Hả? Tiểu Miêu, đi nhanh như vậy,

bộ, chạy bộ trở thành chạy nhanh, chạy nhanh biến thành khinh công bay vút lên, chớp mắt một cái đã không thấy tung tích. Công Tôn tiên sinh lại liếc Bạch Ngọc Đường đối diện một cái, đầu mày giật giật.

Bạch Ngọc Đường liếc thị vệ áo đỏ bên cạnh Công Tôn tiên sinh một cái, gãi gãi mũi, lại cúi xuống.

Vương Triều, Mã Hán, Trương Long, Triệu Hổ ngơ ngác, anh nhìn tôi, tôi nhìn anh, cũng không dám nói gì, chỉ đành yên lặng nhìn chằm chằm bát cơm trước mặt.

Triển Chiêu lặng lẽ ngồi ngay ngắn, sống lưng thẳng tắp hệt như cái cột cờ,

một tay nâng bầu rượu, tay kia cầm chén rượu, cứ rót một chén lại uống cạn một chén, động tác thuần thực dứt khoát, chúng nhân nhìn mà da đầu tê dại cả đi.

"Cái này... khụ khụ... Triển hộ vệ...", Bao đại nhân ho khan hai tiếng chuẩn bị đọc diễn văn chúc mừng năm mới.

Đột nhiên, cánh cửa kêu rầm một tiếng bị đẩy ra, một người mang theo gió tuyết chạy xộc vào, trên tóc, lông mày, lông mi đều là tuyết đọng, mặt mày hớn hở, đôi mắt nhỏ híp cả lai.

"Có tin vui! Vui không thể vui hơn!"

Chúng nhân trong phòng kinh ngạc.

Chén rượu trong tay Triển Chiêu rắc một tiếng nứt một vệt mảnh.

Công Tôn tiên sinh và Vương Triều ngồi bên cạnh Triển Chiêu không khỏi run lên.

"Tin tốt gì?", Mã Hán run giọng hỏi.

Kim Kiền cười he he một cái: "Khai Phong phủ chúng ta sắp có hỷ sự rồi!".

Vết nứt trên chén rượu dần dần lan

rộng.

Công Tôn tiên sinh, Vương Triều bắt

đầu né sang hai bên.

"Hỷ sự?!", Mã Hán đứng lên.

"Chúc mừng tôi đi!", Kim Kiền ưỡn ngực.

Chén rượu vỡ ra làm đôi theo đường nứt, loảng xoảng hai tiếng rơi xuống đất.

Công Tôn tiên sinh mí mắt run lên, Vương Triều nhảy dựng ra khỏi chỗ ngồi. "Ý của ngươi là?", Mã Hán mặt đầy vẻ kinh ngạc mừng rỡ.

Kim Kiền cười tít mắt, ôm quyền: "Chúc mừng Mã đại ca, cuối cùng thì Thúy Lan cô nương đã đồng ý gả cho huynh rồi!".

Hå?!

dựng lên, mặt mày kinh ngạc.

Triển Chiêu ngắng phắt lên, mặt không

Bạch Ngọc Đường thoáng cái nhảy

Triên Chiêu ngâng phặt lên, mặt không chút cảm xúc nhìn Kim Kiền.

Mã Hán mặt mũi đỏ bừng, hoa chân múa tay sung sướng: "Đều nhờ vào Kim huynh, đều nhờ vào Kim huynh cả...".

"Đó là đương nhiên!", Kim Kiền mặt mày hớn hở đắc ý, "Nếu không phải tôi giúp huynh chọn trâm, son phần, bánh điểm tâm, còn có cả phấn hương độc nhất bí truyền của tôi nữa, lai thức suốt ba ngày ba đêm viết ra những vần thơ tình rung động lòng người, Thúy Lan cô nương sao có thể nhanh như vậy đã đồng ý gả cho huynh?".

"Đều nhờ vào Kim huynh, đều nhờ vào Kim huynh cả!", Mã Hán chắp tay thi lễ với Kim Kiền một hồi, đột nhiên Chúng nhân vẫn còn đang chìm trong

thành thân rồi!".

trang thái đờ đẫn.

như nhớ ra điều gì, vội vàng quay người hướng mấy vi đang ngồi thông báo tin mừng: "Đại nhân, Công Tôn tiên sinh, Triển đại nhân, Bạch thiếu hiệp, Vương đại ca, Trương huynh đê, Triệu huynh đê, Mã Hán sắp thành thân rồi, Mã Hán sắp

Đột nhiên, Triển Chiêu đứng lên ôm quyền khẽ mim cười, hệt như gió xuân lướt qua mặt, làm tan băng tạnh tuyết, cả căn phòng như sáng bừng lên.

"Chúc mừng Mã đại ca."

"Đa tạ Triển đại nhân, đa tạ Triển đại nhân!", Mã Hán rưng rưng nước mắt.

Lúc này chúng nhân mới hoàn hồn lại, vội vàng đứng dậy chúc mừng Mã Hán.

Trong một thoáng, không khí vui mừng ngập tràn trong phòng, ý xuân phơi phới.

Kim Kiền xáp lại bên cạnh Mã Hán, xoa xoa tay thấp giọng nói: "Mã đại ca, tiền lì xì cho bà mai này...".

Mã Hán cười nói: "Tám mươi lượng bạc, một phân cũng không thiếu cho Kim

"Được! Rất sảng khoái!", Kim Kiền

huynh đê!".

vỗ tay một cái.

"Kim hiệu úy", Triển Chiêu khẽ cười nói, "ngồi xuống ăn cơm tất niên đi".

"Cảm ta Triển đại nhân!", Kim Kiền

vội chen đến vị trí bên cạnh Triệu Hồ ngồi xuống.

Triệu Hổ đột nhiên cảm thấy sống

Triệu Hô đột nhiên cảm thấy sống lưng lạnh toát.

Chỉ thấy Triển Chiêu lại cười nói:

"Mã đại ca, huynh nên kính Bạch thiếu hiệp một chén".

"Hả?", Mã Hán rất đỗi ngạc nhiên.

"Bạch thiếu hiệp vì hôn sự của Mã

đại ca, còn dụng tâm đi thăm dò gia thế của tẩu tử, có thể nói là hao tâm tổn sức".

"Bạch thiếu hiệp...", Mã Hán cảm

động một hồi, vội kính rượu Bạch Ngọc Đường, "Đã để Bạch thiếu hiệp nhọc lòng rồi...".

"Mã đại ca khách khí rồi", Bạch

Ngọc Đường cười khan hai tiếng, gắng sức uống cạn chén rượu.

Triển Chiêu gật gật đầu, con ngươi

đen láy lại hướng về phía Kim Kiền,

khóe môi nhướng lên: "Kim hiệu úy, nghe nói cây trâm ngươi mua giúp Mã đại ca là trân phẩm tuyệt thế...".

"Triển đại nhân!", Kim Kiền đứng

phắt dậy, cầm chén rượu bước hai bước xáp lại bên cạnh Triển Chiêu hô, "Kim Kiền cầu chúc cho Triển đai nhân sức

Triển Chiêu cười uống cạn chén rượu, ánh mắt liếc sang chỗ Vương Triều vừa

khỏe dồi dào, sống lâu trăm tuổi!".

mới nhảy dựng ra khi nãy nói: "Ngồi luôn đây đi".

"Hå?"

Đôi mày lưỡi mác hơi nhướng lên.

"Thuộc hạ tuân lệnh!", Kim Kiền vội vàng đặt mông ngồi xuống.

Trên khuôn mặt tuấn tú nho nhã ý xuân nhàn nhạt khẽ dâng lên, nhìn chúng nhân vẫn đang trong cơn hoảng hốt.

Trong phòng, yến tiệc linh đình, rộn rã tiếng cười, tiếng hoan hô, bên ngoài,

tuyết rơi lất phất, đất trời chìm trong sắc trắng.

Bao đại nhân thở phào một tiếng, nhìn những bông tuyết rơi lất phất bên ngoài cửa sổ, trên khuôn mặt đen uy nghiêm hiện lên ý cười: "Lại một năm nữa đã qua...".

"Đúng vậy...", Công Tôn tiên sinh cầm chén rượu lên khẽ nhấp môi một ngụm, "Mùa xuân tới rồi...".

Ebook phi lợi nhuận được làm bởi DTV Forum. Để download thêm các ebook truyện ngôn tình khác, hãy truy cập: http://www.dtv-ebook.com